BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

PHILIP SHELBY

Autorul celebrelor romane

ÎN SUNET DE TOBE, LA LIMITĂ

PRINTRE ȘACALI

PHILIP SHELBY

PRINTRE ȘACALI

Traducere: **MARIANA POPESCU-MĂLĂEȘTI**

EDITURA LIDER
București

I.S.B.N.: 973-9343-59-7

Copyright © **1997 by Philip Shelby**

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate **Editurii LIDER - Bucureşti**

Pregătirea formei şi tiparul
executate sub comanda nr. 90 134

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" Bucureşti
ROMÂNIA

PARTEA ÎNTÎI

1

Rachel Collins, *warrant officer (wo)** gradul doi, îşi schimbă puţin poziţia, tocurile cizmelor ei zgîriind acoperişul din tablă ondulată, al barăcii metalice pe care zăcea culcată, cu toate membrele larg desfăcute. De obicei, pe la mijlocul lui septembrie uraganele făceau ravagii prin statele Corolina de Sud şi de Nord; ceea ce mai rămînea din puterea lor ajungea departe spre nord, pînă aici, aducînd ploile. Dar în noaptea asta, grinzile şi pereţii de tablă ai depozitelor înşiruite de-a lungul docurilor industriale ale oraşului Baltimore scîrţîiau şi trosneau în timp ce temperatura abia se îndura să scadă cu cîteva grade sub nivelul ei maxim de aproape douăzeci şi opt de grade.

Operaţiunea îşi punea amprenta asupra nervilor. Rachel simţea asta din şoaptele încordate ale oamenilor împrăştiaţi în apropiere, în întuneric, îmbrăcaţi în costume de paraşutişti

* Rang militar în cadrul armatei SUA, cu diverse grade între commissioned şi non-commissioned officer – ofiţeri neînarmaţi sau înaintaţi în grad prin ordin prezidenţial, fără corespondent în lb. rom. (nota trad.).

burduşite cu veste antiglonţ. Aproape acoperite de uşoarele pîrîituri produse de aparatele emisie - recepţie, după semnalele de apel şi cele de confirmare a recepţiei se auzeau întrebări trunchiate. Prea multe întrebări, urmate de pauze prelungi şi uneori rămase fără nici un răspuns.

– Jafo*, eşti OK?

Cuvintele comandantului QRT**, Robert Bruns, veneau purtate de adierea unei răsuflări cu miros de mentă.

– Sînt OK.

– Am aranjat receptorul. De îndată ce auzim o mică sporovăială, voi lua decizia de a intra.

Un radioreceptor defect n-ar fi trebuit să constituie o mare problemă. Echipa de Reacţie Rapidă transporta întotdeauna unul de rezervă. Dar acesta se defectase, aşa că specialistul în comunicaţii fusese nevoit să facă o cîrpăceală. Contribuia şi asta la uzura nervilor...

Rachel ştia foarte bine de unde începuse problema: de la egocentrismul Departamentului de Poliţie Baltimore şi de la dorinţa acestuia de a-şi proteja domeniul de activitate.

Situaţia se ivise ceva mai devreme, în ziua în care şeful pazei primise o informaţie anonimă. Informatorul vorbea despre un sergent de la aprovizionare, pe nume Charlie Dunn, care avea acces la un depozit aflat în docuri, închiriat de armata de la municipalitate. Se spunea că Dunn s-ar fi apucat de afaceri pe cont propriu. În noaptea asta avea să vîndă cîteva lăzi cu M-16, o duzină de lansatoare de rachete, şi atîtea mine antipersonal pe cîte va fi în stare să pună mîna. Cumpărătorul era un oarecare tip bogat din Vest, şef regional al Gărzii Albe. Nu se rostise nici un nume, dar se bănuia că Dunn făcuse

---

* Argou militar, în SUA: observator mărunt, neînsemnat din partea armatei (nota trad.).

** Prescurtarea de la Quick Response Team – Echipa de Reacţie Rapidă (nota trad.).

afaceri cu acesta şi mai înainte... iar acesta era de fapt un membru fondator al Gărzii. Cînd apelantul neidentificat se referise la oraşul Oklahoma şi la Ruby Ridge, Departamentul de Poliţie din Baltimore ciulise urechile şi devenise atent.

Dar nu împărtăşi aceste informaţii cu nici un alt for federal, statal sau local. Un asistent districtual adjunct decisese că nu era necesar. Complexul de depozite era proprietatea oraşului. Armata era doar un chiriaş. Nu exista nici un motiv pentru a bănui că apelul fusese făcut din afara statului suveran Maryland, aşa că problema obligativităţii comunicării interstatale cu privire la o eventuală infracţiune nu fusese pusă în discuţie. Abia cînd poliţia a fost nevoită să confirme existenţa sergentului Charlie Dunn şi locul în care se afla acesta, fuseseră siliţi să se adreseze Departamentului de Poliţie. Filiera aceasta îi condusese la registratura centrală a armatei, în Alexandria, statul Virginia, şi în ultimă instanţă la Secţia de Criminalistică din cadrul armatei, de la Fort Belvoir.

Rachel îşi aminti cum îi prezentase situaţia ofiţerul de serviciu de la Fort Belvoir, un anume Jessup:

– Toţi cei din Departamentul de Poliţie din Baltimore s-au chinuit la sînge să găsească ceva de pus în cîrca lui Dunn. Registrele noastre arată că ar fi curat. Ştii ce cred eu? Cred că informatorul lor fie le cîntă în strună, fie că i-o plăteşte unui tip nevinovat. Du-te pînă la Baltimore, Collins, şi vezi de ce date dispun cu adevărat cei de acolo. Dacă sînt implicate persoane din cadrul armatei, sună-mă imediat.

– În ce calitate mă prezint, domnule, faţă de Departamentul de Poliţie din Baltimore?

– Eşti o Jafo, Collins. Nimic mai mult.

– Şi dacă situaţia ar deveni... mai complicată, domnule?

– Atunci vei fi o Jafo la telefon pentru mine.

– Da, domnule.

Lui Rachel nu-i fusese greu să-şi dea seama că autorităţile locale nu erau nici pe departe entuziasmate de sosirea ei. Poate

că se aşteptau la un specimen corpolent şi robust, purtînd pe şapcă emblema unor trupe de asalt, nu la blondina asta care abia depăşea un metru şi jumătate, cu ochi albaştri şi pistrui pe nas. De cînd coborîse din berlina tip militar, în parcajul postului de comandă al QRT, Rachel se simţi cercetată cu privirile. Se auziseră rîsete înfundate şi aluzii zeflemitoare la „puicuţa-fortăreaţă" şi la cîţi oameni ar fi necesari pentru a lua cu asalt baioneta aceea mare a ei.

Trăgătorul de elită al echipei îi tăiase drumul şi o măsurase din cap pînă-n picioare. Rachel ştia la ce se gîndea el, dar nu intenţiona să se coboare la a-i da explicaţii, cum că tocmai se întorsese de la Santa Barbara, unde se recrease zece zile.

– Tu eşti Jafo?

Rachel suportă cu tărie insulta, lăsînd-o să treacă fără a-i da atenţie.

– Întocmai, domnule... Nimic altceva decît tot un afurisit de informator.

– Totul e să ai grijă să te ţii în afara razei mele de tragere, scumpete.

Apoi comandantul QRT veni încet spre ea. Era destul de aproape pentru a fi auzit ultimul comentariu al trăgătorului de elită, dar se mulţumi să spună:

– Domnişoară Collins, eu sînt comandantul Burns. Eşti gata să mergem?

Acum, după trecerea a două ore, Rachel zăcea extenuată pe acoperiş. Cerul nocturn era fără lună şi complet înnorat, iar căldura îi cuprindea pielea ca o arsură. Manşetele hainei sale de camuflaj erau îmbibate de transpiraţie.

Ţinta se afla la o depărtare de treizeci de metri, chiar de partea cealaltă a unei străzi pavate cu piatră; caldarîmul lucea din cauza uleiului scurs de la nişte vehicule uriaşe. Magazia metalică era de pe vremea Vietnamului, pereţii ei înalţi de patru etaje fiind încovoiaţi şi brăzdaţi de rugină. Spaţiile destinate mărfurilor erau goale, obloanele rulante – închise.

În stînga halelor de depozitare exista o uşă mai mică, de dimensiunile potrivite unui garaj. Aceasta era încuiată cu lacăt. Deasupra ei se afla un rînd de ferestre posomorîte, cu geamuri din sticlă armată. Dincolo de ferestre domnea o beznă deplină, nezărindu-se nici măcar sclipirea unei ţigări fumate pe întuneric.

– Cînd se bănuieşte că ar urma să sosească Dunn... din cele spuse de informatorul vostru?

Burns, stînd întins lîngă ea, lăsă să-i scape o răsuflare care rămase suspendată în aerul apăsător şi încins precum un balon obosit. Îşi ţinea la ochi binoclul special pentru timp de noapte.

– Uneori înainte de miezul nopţii. Treburile astea nu merg după ceas, Jafo. În majoritatea cazurilor eşti nevoit să aştepţi.

În privinţa pîndei, experienţa lui Rachel o învăţase mai multe decît ar fi putut să afle de la altcineva. În iulie făcuse o veghe de douăzeci şi două de ore, în afara Flagstaff-ului la o temperatură ce se apropia de patruzeci şi şapte de grade.

Pînă acum, QRT procedase ca la carte. Specialistul în pătrunderi furişe pornise primul, făcuse să sară lacătul de la uşa garajului şi dispăruse în interior. În mai puţin de două minute înlăturase dispozitivul de alarmă, instalase microfoanele şi emiţătorul şi îşi terminase treaba. Cînd ieşi, fixă iar lacătul la uşă. Între timp, tot restul echipei de opt oameni îşi ocupaseră poziţiile, doi trăgători de elită pe crestele celorlalte acoperişuri, ţintind ferestrele, ceilalţi membri ai echipei împrăştiaţi în spatele utilajelor de depozitare. Rachel fusese luată sub aripa protectoare a lui Burns, un bărbat scund şi vînjos, cu un tic în colţul drept al gurii, şi care sugea pastile mentolate pentru împrospătarea respiraţiei. El alesese acoperişul pentru a instala acolo postul de comandă şi control. La un moment dat îi înşfăcase cu putere braţul, pentru a-i da de înţeles că nu trebuia să scoată nici un sunet.

Aparatul care recepționase secundele din interiorul depozitului, fixat lîngă ea, șuiera ca un șarpe care adulmecă aerul în așteptarea prăzii. Nu se auzea nici un alt zgomot în afara celui produs de niște picături de apă, ce provenea din cele două difuzoare cu diametru de doi inci. Rachel habar nu avea unde erau ascunse microfoanele. Fie că aveau o foarte mare sensibilitate, fie că fuseseră instalate în apropierea unei chiuvete sau a unei guri de scurgere.

– Căpșună Patru.

Burns își apăsă pe urechi casca aparatului de emisie-recepție.

– Dă-i drumul, Patru!

– Avem un vehicul care vine pe alee, dinspre vest. Un Chevrolet Suburban, o mașină mătăhăloasă, folosită pentru încărcături mari. Condus de un bărbat... Pasagerul... pasagerul este o femeie. Repet, o femeie.

– Roger*, Patru, să vedem ce are de gînd să facă.

Rachel urmări cu privirea vehiculul care înainta clătinîndu-se de-a lungul străzii, încet, apoi cotind și revenind spre ușa încuiată cu lacăt a depozitului. Felinarele de deasupra intrărilor pentru mărfuri dădeau suficientă lumină pentru a face vizibil chipul șoferului, cînd acesta coborî din mașină.

– Din cîte socotesc eu, ăsta-i Dunn, șopti Burns.

Fața aceea, care ar fi putut să-i aparțină unui fost boxer, se potrivea cu fotografia pe care Rachel și-o întipărise în memorie, din dosarul lui Dunn. Atîta doar că, acum, sergentul însărcinat cu aprovizionarea purta ghete de lucru, blugi și un tricou sport pătat.

Portiera din dreapta se deschise, lăsînd să se vadă capul unei femei. Avea o față îngustă, ascuțită, de felul celor pe care le vezi în spatele geamului murdărit de muște al ferestrelor din parcajele pentru rulote.

---

*Termen folosit în limbajul telegrafic, cu înțelesul de „recepționat" (nota trad.).

Rachel îl auzi pe Dunn mormăind:

– *Ți-am zis să rămîi dracului în camion!*

Femeia se retrase, avînd grijă să închidă fără zgomot portiera de pe partea ei. Rachel îl privise cu atenție pe Charlie Dunn, care se apucă să meşterească la lacăt. După cîteva secunde, ridică oblonul rulant al garajului şi apăsă tastele pentru a forma codul alarmei.

Dunn reveni în camionul Suburban şi îl băgă cu grijă în depozit. Se întoarse să coboare la loc oblonul, şi apoi, prin ferestrele magaziei, se zăriră luciri palide de lumină.

– Camionul ăsta al lui n-o să poată căra armamentul pe care se presupune că l-ar fura el, zise Rachel. Iar femeia...

– Nu Dunn este cel care va lua materialul, replică Burns, retezîndu-i vorba. Cumpărătorul încă n-a sosit.

– Dar el îşi aduce la întîlnire soția sau prietena?

– Şi ce-i cu asta? ripostă Burns, ridicînd din umeri. Probabil că a mai făcut aşa ceva de o sută de ori. Ea va rămîne în camion, el va încheia afacerea, şi peste douăzeci de minute fiecare îşi va vedea de drum.

Rachel nu înghițea o asemenea explicație. Prezența femeii încurca toate lucrurile. Acum radioreceptorul transmitea din interiorul depozitului un şuvoi de cuvinte.

– *Ți-am spus să rămîi în blestematul ăla de camion!*

Apoi se auzi un zgomot din care am dedus că a plesnit-o peste față. Femeia scoase un țipăt, apoi un al doilea, urmat de ceva care semăna cu trosnetul produs de o măciucă de baseball care ar izbi o carcasă de vită atîrnată în cîrlig. Apoi, un al treilea țipăt... şi vaiete.

Rachel se răsuci brusc în loc.

– Are copii, acolo înăuntru!

Burns se uită fix la ea, apoi, încet, îşi ridică binoclul. Rachel auzea întrebări, ajunse prin stația radio de intercomunicații.

– Toată lumea să stea liniştită! Violența conjugală nu

este treaba noastră. Rămîneți nemișcați pe locuri! Cumpărătorul trebuie să sosească... Burns se întoarse spre Rachel. Cînd o să-l scoatem afară pe Dunn, poți să-l înveți cîte ceva despre bunele maniere, dacă ai chef.

Țipetele și strigătele slăbiră în intensitate, atenuîndu-se pînă la nivelul unor sughițuri de plîns și al scîncetului unui copil. Femeia respira cu zgomot, din cauza durerii. Rachel și-o imagina tîrîndu-se înapoi în camion, peste scaune, cuprinzîndu-și în brațe copilul, îngrozită și totuși încercînd să-l liniștească.

– *Lasă-l dracului de copil și acum vino aici, afară!*

După vorbele lui Dunn, se auzi ușa din spate a camionului închizîndu-se la loc. O răsuflare anevoioasă în timp ce el se lupta cu ceva greu. Pe urmă o bufnitură, cînd o ladă de lemn fu răsturnată pe patul metalic.

Rachel se uită la Burns, și văzu ticul agitîndu-i cu furie colțul gurii. Auzi portiera vehiculului deschizîndu-se și trîntindu-se cînd femeia scoase din nou un țipăt, de astă dată jalnic, plin de resemnare. Copilul urlă cînd mama lui fu trasă cu brutalitate afară din camion. Rachel aproape că-l simțea pe Dunn îmbrîncind-o pe femeie, și își adună toate puterile să se stăpînească și să nu se opună valului de violențe. În cîteva din cuvintele lui Dunn sesiză o ușoară împleticire a limbii – semn că băuse. Era grăbit. Avea nevoie ca femeia să-l ajute să încarce camionul.

– Nu există nici un cumpărător, spuse Rachel. Individul fură armamentul pentru el însuși...

– Collins...

– Poate pentru a-l revinde mai tîrziu. Nu știu. Și zău dacă-mi pasă. Tipul este un subofițer care fură de la armată, ceea ce îl face să fie al meu.

– Collins, nu-mi încurca treaba!

Burns se ridică în picioare, s-o rețină, dar fu mai lent decît ea. Rachel se rostogolise departe de el, și acum stătea agățată la marginea acoperișului.

– Vrei să lămureşti asta cu comandantul meu, Burns? Perfect. Dar acum vom face fotografii cu femeia aceea şi cu copilul, astfel încît să fii gata să explici pentru ce ai stat deoparte în timp ce el îi bătea.

Rachel se lăsă să cadă, izbind solul mai dur decît se aşteptase; picioarele îi înaintară cu greu pe terenul alunecos din cauza uleiului. Se rezemă de uşa garajului, trăgînd adînc aer în piept, ca să-şi recupereze calmul. Arma îi era pregătită.

Acum, în liniştea înconjurătoare, simţea cum, pe sub haina de camuflaj, i se zbîrlea părul pe braţe. Undeva, în întunericul din apropiere, opt ţevi de armă o ţineau în vizor, cu degetele strînse pe trăgaci. Cineva de la Fort Belvoir îi spusese cîndva că Echipa de Reacţie Rapidă din Baltimore era alcătuită din profesionişti, nu din nişte cow-boys. Spera să fie aşa.

Ridicarea oblonului depozitului ar fi durat prea mult şi ar fi produs prea mare zgomot. Dunn dispunea acolo, înăuntru, de un întreg arsenal pe care l-ar fi putut îndrepta împotriva ei.

Nu rămîneau decît ferestrele.

Rachel sări pe platforma de descărcare şi se agăţă de primul mîner sudat de peretele magaziei. Trăgîndu-se în sus, urcă aproape zece metri, pînă la pervazul de sub ferestre.

Acum vedea totul, printr-un ochi de geam acoperit cu funingine depusă de-a lungul a zeci de ani. Era ca şi cum s-ar fi uitat printr-un parbriz înceţoşat.

Chevrolet-ul era parcat în mijlocul unui spaţiu dreptunghiular gol, mărginit de stive de containere. Ambele portiere erau deschise, iar oblonul din spate – coborît.

Băieţelul ghemuit pe scaunul de lîngă şofer nu avea mai mult de şase sau şapte ani, era îmbrăcat într-o salopetă de dril albastru şi ţinea strîns în mînă o şapcă de base-ball cu emblema echipei Orioles. Rachel îi văzu buzele mişcîndu-se, şi îşi închipui că poate cînta doar pentru el, aşa cum fac copiii atunci cînd se retrag din faţa unei brutalităţi pe care nu o pot împiedica.

Şi iată-l pe Charlie Dunn, tîrînd pe pardoseala de beton sclivisit încă o ladă, ud leoarcă de transpiraţie, cu muşchii încordaţi. Dunn era într-o formă fizică bună. Rachel îşi dădu seama că va trebui să-l doboare rapid şi cu forţă.

Dunn aduse lada de lemn aproape de uşa din spate a camionului şi se răsti la nevastă-sa. Ea se aplecă şi apucă mînerul de frînghie cu amîndouă mîinile. Dunn procedă în acelaşi fel, ridică îndeajuns de lesne capătul dinspre el şi o înjură pe femeie în timp ce aceasta se trudea din greu. Apoi făcu greşeala de a sălta pe oblonul din spate capătul dinspre el al lăzii. Femeia nu avu nici pe departe puterea de a imita mişcarea lui Dunn. Vreme de o fracţiune de secundă rămase să susţină singură greutatea lăzii. Cînd mînerul de frînghie îi pătrunse în carnea palmelor, scoase un ţipăt şi făcu o săritură înapoi, dînd drumul capătului ei de ladă. Aceasta se prăbuşi la pămînt. Capacul lăzii se desfăcu, şi puştile M-16, lucind de uleiul cu care fuseseră unse în fabrică, se împrăştiară pe betonul pardoselii.

Dunn se năpusti asupra femeii, folosindu-şi pumnii ca să-i izbească braţele cu care ea încerca să-şi acopere faţa; apoi trecu la cuşca toracică, rămasă fără apărare, lovind-o pînă-i goli plămînii de aer.

Încă mai lovea cu furie cînd ferestrele de deasupra lui explodară.

Sticla geamurilor era atît de veche şi de casantă, încît se sfărîmă în ţăndări de mărimea fulgilor de nea. Apărîndu-şi faţa cu braţele, Rachel sări, aterizînd în picioare pe o stivă de containere, înaltă de zece metri. O durere ascuţită o străbătu de la glezne pînă la şolduri în timp ce-şi ghemuia trupul şi se rostogolea înainte, pe umeri. Mîinile îi erau mînjite de sînge, dar continua să-şi ţină strîns baioneta.

Charlie Dunn îşi revenise rapid de pe urma surprizei, şi smulgea învelişul de pînză îmbibată cu ulei de pe patul unei puşti M-16 de fabricaţie recentă. Era atît de bine experimentat,

încît nu-şi luă nici o clipă ochii de la oaspetele său nepoftit, în vreme ce mîinile lui asamblau cu un pocnet arma.

Rachel se scutură, împrăştiind pe pardoseală cioburi de sticlă, apoi sări pe stivuitorul cu furcă parcat lîngă containere. Căzu pe scaunul mecanicului şi de acolo, dintr-un salt, străbătu distanţa ce mai rămăsese pînă la pardoseală, unde se adăposti după carcasa de oţel masiv a motorului aflat în partea din spate a utilajului.

– CID*, Dunn! Predă-te! Acum!

Rachel auzi declicul grăitor, răzbătînd pe sub ecoul cuvintelor ei, şi se tîrî în spatele roţii din spate a stivuitorului, înaltă de mai bine de un metru. O fracţiune de secundă mai tîrziu, depozitul se umplu de larma focurilor unei puşti automate. Aşchii de cauciuc dur, de anvelope, ricoşară pe spinarea şi umerii lui Rachel.

– Hei, căţea ce eşti! În caz că n-ai observat, află că nu sînt singur!

Glasul lui Dunn răsuna prin aerul încărcat de ceaţa corditei. Rachel se uită cu prudenţă pe lîngă anvelopa sfîşiată, îl văzu pe Dunn cu braţul petrecut în jurul gîtului femeii, trăgînd-o lîngă el, ca pe un scut uman.

– Chiar aşa? răspunse Rachel, strigînd. Ei bine, Echipa de Reacţie Rapidă din Baltimore aşteaptă afară. Cunoşti modul lor de acţionare, Dunn.

Îşi muşcă buza, încercînd să-şi stăpînească tremurul. Dacă individul i-ar vedea groaza, ar măcelări-o ca pe un miel.

– Poate că ei se află acolo, dar e posibil ca tu, surioară, să încerci să mă tragi pe sfoară, replică Dunn. Înţelegi, eu cred că dacă cei din QRT ar fi acolo, afară, n-ar fi lăsat să-şi facă apariţia prima o puicuţă. Rachel auzi scîrţîitul unei tălpi de cauciuc alunecînd pe betonul neted. Aşa că ceea ce am eu

---

*Criminal Investigation Department/Division – Secţia Criminalistică (nota trad.).

de gînd să fac este să vin acolo şi să-ţi fac zob afurisitul ăla de cap. Desigur, doar dacă amicii tăi de la QRT nu încearcă să mă împiedice.

Cea de-a doua rafală sfărîmă betonul, împroşcînd aerul cu praf şi ţăndări. Dunn termină în cîteva secunde banda de cartuşe, puse o alta, şi continuă să tragă. Situaţia o ţinea pe Rachel ţintuită în spatele stivuitorului cu furcă, incapabilă să riposteze trăgînd la rîndul ei. Dunn avea să procedeze aşa în continuare, pînă cînd va ajunge chiar asupra ei.

Rachel nici nu auzi împuşcătura trăgătorului de elită. De acolo de unde trăgea, aceasta nu s-ar fi auzit, în noapte, mai tare decît o uşoară tuse. Dar ea ştiu că ceva nu era în ordine cînd gloanţele începură să ricoşeze de pe acoperişul de tablă ondulată. Cînd, cu trupul încovoiat, ieşi din adăpostul ei şi se rostogoli mai departe, pe pardoseală, îl văzu pe Dunn prăbuşindu-se în genunchi, şi puşca M-16, îndreptată spre tavan, scuipînd întruna gloanţe. În clipa aceea îi făcu în piept două găuri cu Sig-Sauer-ul ei. Un al treilea glonţ nimeri în patul puştii M-16, aruncînd-o din mîna lui Dunn.

Rachel rămase la pămînt, nemişcată, cu braţele întinse înainte, cu Sig-ul îndreptat spre trupul lui Charlie Dunn, care zăcea cu membrele larg desfăcute. Cînd ţiuitul din urechi i se domoli, auzi un zgomot adînc, ca un oftat.

L-am nimerit în piept. Încă mai trăieşte.

Verificîndu-şi cu grijă fiecare muşchi, Rachel se ridică în picioare şi aruncă o privire rapidă spre camion. Pe scaunul din faţă, băieţelul se legăna înainte şi înapoi, buzele mişcîndu-i-se fără zgomot. Femeia zăcea, ca o moviliţă ghemuită, dincolo de Dunn. În jurul ei nu se zărea sînge. Rachel îşi închipui că probabil leşinase.

În timp ce se îndrepta spre Dunn, Rachel auzi ridicîndu-se oblonul garajului. Oamenii QRT năvăliră înăuntru. Nu le acordă nici o atenţie. Îngenunchind lîngă Dunn, îi săltă capul şi îi ascultă respiraţia chinuită, în vreme ce el se străduia să se agaţe de viaţă. Ochii îi ardeau. Delira.

– Al dracului CID, gîfîi Dunn şi pe buzele lui apăru o spumă de un roşu intens. Aţi descoperit treaba în legătură cu North, nu-i aşa?...

Rachel încremeni. Credea că ştie despre cine vorbea Dunn, dar referirea aceea era lipsită de sens. În braţele ei, Dunn fu străbătut de un tremur puternic şi gemu. *Individul e nebun, îngrozit...* Cu toate acestea, întrebările îi scăpară de pe buze:

– Ce este cu North? Ce vrei să spui?

Dunn avu un acces de tuse aspră, împroşcîndu-şi pieptul cu o flegmă plină de sînge. Apoi capul i se lăsă pe spate şi gura i se deschise într-un rictus ce se voia zîmbet. Un cîrîit umed îi ieşi cu greu din gîtlej:

– Hei, surioară, şopti el. O să mor fericit... un om fericit... am contribuit la vîrîrea în groapă a ticălosului ăla de negru!

Voci bărbăteşti îi strigau ceva, şi Rachel ar fi vrut să ţipe, cerîndu-le să tacă. Se străduia să facă faţă şocului pe care i-l produseseră cuvintele lui Dunn, căznindu-se să audă ce ar mai fi putut să iasă din gura lui.

Nu mai fu decît un gîlgîit abia perceptibil. Trupul lui Dunn se rigidiză, ultima suflare scăpîndu-i de pe buze ca un suspin de uşurare, lăsîndu-l cu ochii larg deschişi, aţintiţi spre veşnicie.

Rachel nu ştia cît timp continuase după aceea să-l ţină sprijinit pe braţe. În cele din urmă, privirea i se concentră pe ghetele lui Burns, comandantul QRT, ale cărui cuvinte o biciuiră cu un prefăcut regret:

– Collins, nici nu *ştii* ce furtună ţi-ai atras asupra capului!

Afară, în noapte, unde mirosul împuşcăturilor plutea în aer, un bărbat cunoscut sub numele de „Inginerul" urmărea cu atenţie deznodămîntul operaţiunii de supraveghere.

Punctul lui de observaţie era acoperişul celui mai înalt depozit din cadrul complexului, aflat la o depărtare de şaizeci

de metri față de locul în care-şi alesese poziția cel mai apropiat trăgător de elită din QRT. De acolo, luneta lui tip Magna-Lite îi permitea să observe, prin ferestrele sparte, în interiorul depozitului.

Inginerul mizase pe o operațiune a QRT-ului ca la carte: o intrare în forță, folosindu-se de reflectoare şi grenade cu gaze paralizante. Ceea ce nu însemna că asta ar fi fost de ajuns pentru a pune mîna pe Dunn. Acesta avea experiență şi era foarte isteț. Dispunea de o mare varietate de arme cu care să riposteze, fiind capabil să le mînuiască pe toate cu pricepere. Dar mai devreme sau mai tîrziu, focul QRT-ului l-ar fi adus într-un loc în care trăgătorii de elită de afară l-ar fi putut ochi cu uşurință.

Pentru eventualitatea improbabilă ca *aşa ceva să nu se fi întîmplat,* Inginerul venise pregătit să-l lichideze el însuşi pe Dunn. O împuşcătură la rece de la o sută zece sau o sută douăzeci de iarzi* nu constituia o problemă, chiar şi pe întuneric.

Dar se ivise o „hibă" minoră: fata.

Inginerul habar nu avusese că ea avea să se afle la fața locului, şi nici cine era. Nu făcea parte din QRT. Cine să fie? În mod evident, era bine antrenată, după cum intrase prin ferestrele alea şi îl atacase pe Dunn. Însă era o nonconformistă. Comandantul QRT trebuie să fi fost al dracului de şucărit cînd ea pornise la acțiune fără acordul lui.

Partea supărătoare o constituia faptul că fata reuşise să ajungă la Dunn cît timp acesta mai trăia. Inginerul o privise cum îl sprijinise pe rănit şi îşi aplecase capul spre buzele lui, ca şi cum ar fi ascultat o mărturisire de pe un pat de moarte.

Ce ai spus, Charlie? Ai trăncănit puțin despre ceea ce ai făcut? Ar fi trebuit să mori, pur şi simplu.

Inginerul privi cu atenție cum unitățile auxiliare ale

*1 iard = 0,914399 m.

Departamentului de Poliție din Baltimore și camioanele pentru intervenții în caz de urgență se îngrămădeau la locul acțiunii. Din interiorul depozitului se vedeau fulgerele aparatelor de fotografiat și pîlpîiri intermitente în timp ce specialiștii QRT fotografiaseră scena. În vehicul, femeia, despre care Inginerul știa că era soția lui Dunn, stătea ghemuită, strîngîndu-și în brațe fiul.

Inginerul își fixă din nou luneta la pușcă și își căută ținta prin ferestrele sfărîmate. Liniile încrucișate se stabiliră pe un păr blond, coborînd apoi spre mijlocul frunții. Ar fi putut să tragă, dar asta nu-l mulțumea. Ceea ce îl îngrijora nu erau trupele de la sol, ci elicopterul cu reflectorul său, asemenea unui deget scheletic, cercetător.

Cît timp ai vorbit cu ea, Charlie? Șase, șapte secunde? A înțeles ce-i spuneai tu?

Inginerul se decise: fata avea să trăiască... deocamdată. Oricum, știa cum să afle ce-i spusese Dunn, dacă-i spusese ceva. În plus, trebuia s-o verifice, să descopere cine era și cum de se afla acolo. Dacă împrejurările o vor îngădui, avea să-i facă o vizită.

Inginerul își strînse trusa și plecă pe furiș, străbătînd acoperișul. Simțea ciuda unui profesionist care avusese la dispoziție un amănunt incomod, dar nu reușise să se lămurească în mod sigur despre ce era vorba. Dunn fusese acel amănunt. Dar acum era posibil să existe un altul.

2

Era vorba de o crimă, şi ea ştia asta. Însă ei aveau s-o numească altfel. Oricum.

Maiorul Mollie Smith, agent special de serviciu din cadrul CID, stătea în ultimul rînd al sălii de audieri din clădirea birourilor senatului din Dirksen. Arena pe care se presupunea că domneşte adevărul era răcoroasă datorită pereţilor din marmură multicoloră de Tennessee, ici-colo cu accente tăioase de lemnărie de sequoia. Sub candelabre de cristal se afla podiumul pentru senatorii ce alcătuiau comisia de cercetare şi o masă lungă, din lemn de nuc, pentru martori. De obicei, încăperea era rezervată pentru audierea de către senat a candidaţilor la preşedinţie, însă astăzi nu avea să fie nici o întrebare, nici un răspuns, nici o dezbatere. Astăzi, unica funcţie a sălii era aceea de a sublinia gravitatea evenimentului în curs de desfăşurare şi de a-i conferi acestuia respect.

Ce mai glumă!...

Mollie stătea pe jumătate ascunsă de un pilastru, dar cîmpul ei vizual era liber. Reprezentanţii mediilor de informare se instalaseră în faţa podiumului, acoperind covorul verde cu cabluri negre şi groase şi cu trepiedurile camerelor de luat vederi. Auditoriul era alcătuit din mai puţin de douăzeci de

persoane: reprezentanți ai Ministerului Apărării și ai Consiliului Național pentru Siguranța Transporturilor, adjunctul consilierului în probleme de securitate națională, care îndeplinea rolul de urechi ale Biroului Oval; și trei ofițeri de la JAG, biroul procurorului general al curții naționale.

Mollie verificase lista de nume înainte de a veni. Trebuia să se încredințeze că nimeni din personalul de la JAG nu avea s-o recunoască. Deoarece se considera că nu fusese comisă nici o crimă, prezența unui anchetator principal aparținînd de Secția de Criminalistică a armatei ar fi fost pusă sub semnul întrebării.

Acum ușa din spate și din stînga podiumului se deschise și cei cinci membri ai comitetului de anchetare intrară unul după celălalt. Obturatoarele camerelor de luat vederi și motoarele prinseră viață, zbîrnîind ca lăcustele pe înserat.

Mollie își concentră atenția asupra bărbatului care se așeză pe scaunul din mijloc, judecătorul Simon Esterhaus, care actualmente își făcea serviciul la Curtea de apel federală, în cadrul sectorului 11 ca președinte al comisiei. El i-l reamintea puțin lui Mollie pe generalul Schwarzkoph: aceeași statură – scurt și îndesat, o față marcată de o hotărîre de buldog, și trăsături pe care se întipărise incoruptibilitatea.

În decursul ultimelor cîteva săptămîni, Mollie aflase tot ce se putea ști despre Esterhaus. Judecătorul era o figură de interes național, asemănător cu Lincoln – începînd cu originea lui umilă, dintr-o comunitate agricolă din Ohio și terminînd cu ascensiunea meteorică prin sistemul judecătoresc național. Esterhaus fusese un student strălucit, lucrase ca grefier pentru un judecător din Curtea Supremă de justiție, devenise cel mai tînăr partener pe care-l avusese vreodată biroul de avocatură Bell and Robertson, firmă de mare renume din Washington. De acolo trecuse la funcția de judecător în statul Maryland, pe urmă în baroul federal. Slujise în numeroase comitete guvernamentale și prezidențiale. Peste șapte zile, Simon

Esterhaus avea să ajungă în culmea ascensiunii sale profesionale: era nominalizat de preşedinte pentru ocuparea unui loc rămas liber la Curtea Supremă de justiţie. Persoanele bine informate în ceea ce priveau treburile de la Washington considerau apropiatele audieri în faţa comisiei de confirmare a senatului doar o simplă formalitate.

O formalitate...

Izbind cu ciocănelul său pentru a impune tăcerea în sală, Esterhaus îmbrăţişă cu privirea auditoriul. Glasul său îi aduse aminte lui Mollie de curgerea apei pe fundul pietros al unui rîu.

– Comitetul a revăzut dovezile şi informaţiile pertinente şi este pregătit să pronunţe o decizie. Cu toate acestea, mai întîi îl voi ruga pe şerif să pună în funcţiune videocasetofonul.

Lumina candelabrelor scăzu, trecînd de la galben spre portocaliu şi apoi dispărînd cu totul. Un ecran coborî din plafon de-a lungul peretelui din stînga, scăldat într-o lumină orbitoare. Mollie închise ochii. Văzuse imaginile acestea de mii de ori, în intimitatea biroului ei şi în singurătatea infernală a coşmarurilor ei. Aici nu exista nimic ce ea să nu fi ştiut deja. Se propti bine de stîlp şi îşi lipi obrazul de el – sarea din lacrimile ei arzînd marmura rece.

Mai întîi, avionul, o variantă militară a avionului cu reacţie comercial tip Lear, denumit C-12, pe pista de la baza de aviaţie militară de la Andrews. Venind spre el, generalul Griffin North, înalt şi slab, cu un mers dezinvolt şi cu un salut scurt. Se întoarce pentru a le spune cîteva cuvinte aghiotanţilor săi, apoi pare să-şi aducă aminte de camerele de luat vederi. Expresia i se îmblînzeşte, ca şi cum ar fi văzut nişte persoane pe care le iubeşte, vrea să întindă braţul spre ele. Soarele care-şi joacă razele pe ochelarii lui cu lentile întunecate face să-i strălucească pielea neagră şi catifelată. Ezită, apoi se întoarce şi se îndreaptă cu paşi apăsaţi spre rampă şi se urcă, aplecîndu-se ca să treacă prin trapă.

Videocasetofonul se întrerupe, ecranul devine alb.

Acum din nou avionul, la sosirea finală, profilîndu-se pe Munţii Santa Rosa, la est de Palm Springs, în California. O făptură graţioasă şi fragilă, năpustindu-se în jos, spre pista de aterizare.

De fiecare dată cînd vedea banda, Mollie se gîndea la acelaşi lucru: cameramanul care făcuse documentarul referitor la sosirea lui North fusese foarte priceput, un foarte bun profesionist. Urmărise la perfecţie aterizarea, fără a clătina niciodată aparatul, nici chiar atunci cînd botul avionului se îndreptase în betonul întărit, catapultînd nava aeriană, rostogolind-o de pe o aripă pe cealaltă şi terminînd prin explozia care o transformase într-o minge de foc.

O a doua cameră de luat vederi se focalizase mult mai îndeaproape chiar asupra avionului. Videocasetofonul prezenta acum o suită de imagini statice, preluate de pe bandă. Cu o mişcare lentă, lonjeronul pe care era fixat trenul de aterizare din faţă se rupse brusc şi fu zvîrlit departe. Apoi pneul se rostogoli clătinîndu-se de-a lungul pistei, acoperit de uriaşa umbră a avionului.

Mollie era recunoscătoare că sunetul fusese şters de pe copia de acum. Versiunea de pe banda care se afla în posesia ei avea şi sunet. Uneori, cînd o privea, ţipa ea însăşi pentru a se împiedica să-şi imagineze ţipetele care trebuie să fi răsunat în avionul cuprins de flăcări.

Luminile se aprinseră. Esterhaus nu avu nevoie să-şi atingă ciocănelul. Mollie îşi roti privirile prin sala tăcută şi văzu că pe podium, lîngă Esterhaus, fusese pus un teanc de documente groase, bine legate. Raportul comisiei.

Acum e-acum!

Lui Mollie i se păru că-l vede pe Esterhaus îndreptîndu-şi spatele. În mod ciudat, poziţia lui severă fu contrazisă de cuvintele pe care le rosti. Acestea fură blînde, ca ale unui părinte şoptind vorbe de dezmierdare unui copil adormit.

– Decizia unanimă a acestui comitet este că moartea generalului Griffin North, în ziua de doi august a anului acesta, a fost un tragic accident. Am examinat toate dovezile ce ne-au fost prezentate...

Nu chiar pe toate, domnule judecător!

– ... şi sîntem de acord cu concluziile înaintate de Consiliul Naţional pentru Siguranţa Transporturilor şi de unitatea militară care a întreprins ancheta la faţa locului. Prăbuşirea avionului generalului North a fost cauzată numai de proasta funcţionare a lonjeronului trenului de aterizare din faţă, care n-a reuşit să se fixeze înainte de aterizare. Din faptul că lampa de semnalizare din carlingă era aprinsă reiese clar că pilotul n-ar fi putut să ştie că exista o avarie. Eliminînd posibilitatea unei erori umane, şi fiind convinşi că lonjeronul se afla în stare tehnică bună, ne rămîne să cugetăm asupra unei probleme inexplicabile: pentru ce acest bărbat competent şi cu un viitor promiţător ne-a fost răpit înainte de a putea să contribuie mai mult la propăşirea ţării sale... aşa cum fără îndoială ar fi făcut, după alegeri – în calitate de viitor vicepreşedinte al nostru.

Ar fi putut să devină, gîndi Mollie. *În ciuda tuturor îndoielilor lui cu privire la politică, şi a temerii că dacă ar părăsi uniforma militară s-ar pomeni pe tărîm străin şi ostil...*

Într-adevăr, sistemul politic nu avea să se schimbe – va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a transforma omul într-o făptură pe care în cele din urmă s-o poată controla. Dar Mollie nu credea că asta s-ar fi întîmplat. North era foarte puternic. Faţa lui avea o sursă mult mai profundă decît vîrsta lui, şi experienţa şi înţelepciunea lui proveneau din izvoare pe care numai un om de culoare care urcase de la rangul de simplu soldat pînă la cel mai înalt post de comandă le putea cunoaşte. De azi în patru ani, era posibil ca persoanele care trăgeau sforile în partide şi care îl văzuseră pe acest erou al Războiului din Golf ca pe salvatorul iminent în marile alegeri să se

răzgîndească. Însă în acei patru ani Griffin North ar fi devenit stăpîn pe cîmpul de luptă politic. Atunci, singura întrebare ar fi fost dacă America, în noul mileniu, ar accepta un președinte negru.

– Așadar, se consideră că aceste audieri sînt închise.

Mollie simți că i se face silă. Sări în picioare și se îndreptă spre ușile camerei judecătorești înainte ca ecoul ciocănelului să se stingă. Ușile se deschiseră printr-o împingere atît de puternică încît se izbiră de opritoarele lor din cauciuc, făcînd ca oamenii care se grăbeau să iasă în hol să se uite la ea.

Mollie se strecură pe după colț și intră într-o nișă în care se afla un răcitor de apă. Se străduise să nu privească niciodată spre viitor. Toate gîndurile sau amintirile care amenințau s-o ducă într-acolo erau cauterizate de imaginea chipiului lui Griffin North, coborît în mormînt. Se aplecă deasupra artezienei ca apa să-i stropească buzele, apoi scoase o batistă și își tamponă fața.

Cînd fu gata, își îndreptă trupul și înfruntă holul. Prin fața ei treceau o mulțime de persoane – secretari, curieri, consilieri senatoriali, membri ai diverselor medii parlamentare. Reprezentanții mediilor de informare care fuseseră în sala de audieri se împrăștiau, ieșind pe uși; Mollie li se alătură, înghesuindu-se în șuvoiul lor. Avea lucruri de care trebuia să se ocupe.

Mollie Smith era o femeie neobișnuit de vioaie și receptivă. Serviciul militar în cadrul CID nu făcuse decît să perfecționeze ceea ce-i dăruise natura. Însă de astă dată ochii ei nu reușiră să o ajute să conștientizeze anomalia, poate din cauză că anomalia însăși existase și dispăruse în mai puțin de o clipită.

Așa că Mollie trecu pe lîngă bărbatul care o supraveghease. Era îmbrăcat ca un cameraman sau un fotograf oarecare: ghete de baschet, blugi, un hanorac Redskins peste un pulover ușor, o fotografie de legitimare a identității atîrnată cu o agrafă la centură, și un aparat Yashica de trezeci și cinci de milimetri petrecut peste umăr.

Bărbatul acesta, cu chipul lui tineresc şi cu un trup oţelit, intră în rînd în spatele lui Mollie, potrivindu-şi pasul după al ei, rămînînd în dreapta şi îndeajuns de în urmă pentru ca vederea ei periferică să nu-l poată repera.

Ochii lui hoinăriră peste silueta ei. Coada de păr avea culoarea ultimelor frunze de toamnă ale arţarului; sub fusta reglementară, pulpele i se vedeau puternice şi încordate. Îşi aminti ochii ei, în timp ce trecuse pe lîngă el – singura şansă pe care ar fi avut-o ea pentru a-şi da seama că era urmărită. Erau verzi, adînci şi foarte duri. Lacrimile care-i umpleau se asemănau cu apa unui izvor, curgînd peste smaralde.

Inginerul văzu adevărul de dincolo de durerea lui Mollie, în locul în care purta secretul ştiut de ea. Dacă n-ar fi fost durerea aceea, poate că l-ar fi ascuns mai bine. Dar asta nu avea nici o importanţă. Inginerul ştia cu exactitate ce anume se afla în tezaurul găsit de ea, cît avea el s-o lase să-l păstreze, şi cum avea să i-l smulgă de la piept.

În curînd...

Dar deocamdată avea s-o lase cu ceva ce avea să-i amintească de el pînă la următoarea lor întîlnire, deşi, desigur, acum ea nu ar gîndi în felul acesta. Inginerul se întrebă dacă darul lui avea să producă durere sau liniştire. Avea să-i ceară răspunsul cu următorul prilej.

Mollie dădu colţul, se opri brusc şi se întoarse în loc. Fusese atinsă uşor de o persoană care trecuse pe lîngă ea... bărbat înalt, cu păr cîrlionţat, într-o jachetă de fotbal, care acum străbătea agale holul, îndreptîndu-se în direcţia opusă.

Mollie se uită lung în urma lui. Nu era în stare nici să se mişte, nici să strige. Aerul din jurul ei era impregnat de colonie, un parfum pe care îl recunoscu într-o clipă, deoarece foarte multă vreme fusese însuşi mirosul vieţii. Îl simţise pe pielea sa cînd o atingea iubitul ei, şi în răsuflarea lui, cînd el îi vorbea în şoaptă pe întuneric. Era parfumul pe care-l alesese

ea pentru el, de o calitate cu totul deosebită, pentru a-l scoate în evidență și a-l remarca printre ceilalți bărbați ca aparținîndu-i ei.

– Mollie? Mollie Smith?!

Glasul era binecunoscut, dar neputînd fi identificat imediat. Mollie nu reuși să-și desprindă privirea de pe silueta care se îndepărta decît atunci cînd simți că cineva îi atinge cotul, cu precauție, așa cum ar face o veche cunoștință.

– Mollie, ești într-adevăr tu!

Femeia înaintă cu un pas, intrînd în cîmpul ei vizual. Avea puțin peste patruzeci de ani, și un păr blond-cenușiu, strîns la spate într-o coadă împletită franțuzește. Fața nu-i era la fel de bronzată cum și-o amintea Mollie, dar avea strălucirea sănătoasă a cuiva avid să-și petreacă week-end-urile făcînd navigație, sau a cuiva care juca tenis în aer liber. Îmbrăcămintea – o fustă de culoare crem cu o jachetă asortată, scoasă în evidență de o eșarfă viu colorată – redusă la dimensiuni minime, în cel mai costisitor mod cu putință. Dar Pamela Esterhaus fusese întotdeauna elegantă, cu acea rar întîlnită îmbinare dintre bun-gust și bani.

– Pamela... Iartă-mă. Nu mă așteptam deloc să dau peste tine aici.

– Ei bine, vreme de un minut am crezut că m-am înșelat. Pamela Esterhaus, soția judecătorului, își îndreptă privirea în direcția în care se uitase Mollie mai înainte. Aștepți pe cineva?

– Nu. Tocmai am ieșit din sala comitetului.

– Audierea în cazul North?

– Cei de la JAG* m-au rugat să asist ca observator.

– Să nu-mi spui că încă mai faci o anchetă?

– Nu. Este doar o formalitate – necesitatea de a avea acolo un figurant din partea CID.

Mollie nu știa cum sau de ce îi scăpase acea minciună. Pur și simplu îi scăpase.

*Judge Advocate General – Procuror general al Curții Marțiale.

– Eu una mă bucur că toată treaba asta s-a terminat, spuse Pamela, apăsîndu-şi cuvintele. Nici nu pot să-ţi spun la ce presiune nervoasă a fost supus Simon. Făcu o pauză. Iartă-mă că-ţi vorbesc despre asta, dar şi tu pari puţin trasă la faţă.

– North era unul de-ai noştri, replică Mollie cu calm. Cel mai bun din cîţi am avut vreodată.

Pamela Esterhaus se uită în altă parte şi oftă.

– Am călcat în străchini, nu-i aşa? Îmi pare rău. Îmi dau seama ce însemna North pentru armată. Pentru noi toţi. Tăcu iar cîteva clipe. Îl cunoşteai? Vreau să zic, personal?

Cuvintele aproape că o făcură pe Mollie să se prăbuşească.

– Nu. Nu tocmai.

Cu următorul prilej cînd Mollie se uită la ea, Pamela ţinea în mînă o carte de vizită. Ochii îi erau blînzi, dar plini de îngrijorare.

– Aveam de gînd să te întreb dacă vrei să bem o cafea, să reluăm puţin vechile relaţii. Dar acum nu-i momentul potrivit, nu-i aşa?

Mollie scuturâ din cap şi luă cartonaşul. Pamela lucra pentru Ministerul de Justiţie. Nu exista nici o titulatură a postului, numai cea a departamentului ei: „resurse umane". Mollie nu avea nevoie să întrebe ce anume însemna asta.

– Mi-ar plăcea să fim împreună, spuse, încercînd să pară sinceră.

Cu şase ani în urmă, ea şi Pamela Esterhaus se cunoscuseră la Riyadh, în timpul Războiului din Golf. La o sticlă de o jumătate de litru de whisky Jack Daniel's băută împreună pe terasa hotelului Intercontinental din Riyadh, în timp ce priveau cum noaptea arabă se lumina de rachetele Patriot care vînau Scud-urile irakiene, se înfiripă o prietenie specifică vremurilor de război. În dimineaţa următoare, înainte ca ele să plece către respectivele lor posturi, făcuseră schimb de adrese, numere de telefon şi promisiuni de a se reîntîlni.

Întocmai ca şi multe alte planuri concepute pe cîmpul de luptă, şi acestea se născuseră moarte.

– Postul meu e la Belvoir, spuse Mollie.

– Simon şi cu mine avem o locuinţă în Georgetown, pe Cooke's Row. Acum nici una din noi nu are nici o scuză. Am dreptate?

– Întru totul.

Mollie se grăbi să se îndepărteze. O simpatiza sincer pe Pamela Esterhaus, dar peste cîteva zile femeia avea să aibă toate motivele să dorească să-i scoată ochii. Nu exista nimic ce Mollie ar fi putut face pentru a o împiedica pe Pamela să devină ultima victimă a soţului său.

Pamela răspunse la scurta fluturare de mînă pe care i-o adresă Mollie, apoi se îndreptă spre uşile sălii rezervate comitetului. Simţea priviri ce o măsurau cercetător, bărbaţi care îi apreciau nivelul pe scara de măsură a excitării sexuale, femei care făceau o apreciere mai aspră, mai critică. Dar era obişnuită cu aşa ceva, de ani de zile se obişnuise, încă de cînd descoperise că frumuseţea ei avea să fie întotdeauna o sursă de ademenire şi de invidie. Astăzi, în clipa asta, atenţia de care se bucura îi făcea o plăcere deosebită.

Străbătu sala pustie a comitetului şi deschise uşa din spatele podiumului. Încăperea în care se pregăteau şi uneori deliberau membrii comitetului era acum goală, cu excepţia unui bărbat care stătea la capătul mesei lungi din lemn de nuc.

– Bună, iubitule!

Cînd intră soţia lui, închizînd uşa în urma sa, Simon Esterhaus îşi înălţă privirile.

– Pamela... nu mă aşteptam să te văd!

– Vrei să spui că nici măcar nu m-ai observat, în sala comitetului? Simon, mă simt jignită.

Cum el nu răspunse, ea îşi dădu seama că soţul ei *minţea*. Nu exista absolut nimic ce ar fi putut el să ascundă faţă de ea.

Judecătorul îşi privea soţia apropiindu-se, zîmbetul ei

uşor îmbufnat ispitindu-l, şoldurile ei legănîndu-se într-un ritm care-i făcea sîngele să-i pulseze asurzitor în urechi. Aşa fusese ea întotdeauna, un animal de pradă mult mai vechi decît anii lor de căsnicie, ale cărui pofte îl revoltau şi, totodată, îl excitau. Pamela îşi ascundea sexualitatea precum un magician, în viaţa ei personală nelăsînd să se vadă nimic din aceasta. Şi-o dezvăluia într-o splendoare nudă numai atunci cînd avea nevoie să cucerească sau să-şi satisfacă vreo dorinţă.

Esterhaus cunoştea în totalitate şi pe fiecare în parte treptele puterii ei. Purta cicatricele respective. Şi totuşi, în ciuda tuturor suferinţelor pe care i le impusese, în ciuda tuturor încălcărilor de lege pe care îl făcuse să le accepte, nu era în stare să o respingă sau s-o refuze, după cum nu putea nici să schimbe influenţa lumii asupra fluxului şi refluxului. Ea îşi petrecu unghiile lucioase de-a lungul obrazului lui, şi el tresări.

– Încă te mai doare?

– Mă voi duce la dentist peste cîteva zile. Pînă atunci noua punte pe care mi-o lucrează va fi gata.

Pamela se cocoţă pe marginea mesei, legănîndu-şi languros un picior peste celălalt. Îşi cercetă soţul cu o privire scrutătoare, aşa cum un negustor de diamante ar studia o piatră preţioasă căutînd defecte, uitîndu-se atent, aşteptîndu-se să descopere un cusur. Era impresionată de felul în care se prezentase el în timpul audierii comisiei, dar urmele existau, dacă ştiai unde să te uiţi: gulerul îi era lărgit în jurul gîtului, şi un tremur nervos îi agita pleoapa stîngă.

– Acum totul s-a terminat, nu-i aşa? întrebă ea în şoaptă. Vreau să spun, totul s-a petrecut întocmai aşa cum trebuia.

Privirea lui Esterhaus rămase pironită pe mîinile sale, ale căror degete se sprijineau, larg desfăcute, pe masă.

– Preşedintele va primi mîine raportul cu semnătura mea.

Pamela îşi lăsă capul pe spate şi rîse pe tăcute.

– Vezi? Ţi-am zis eu că avea să fie o simplă formalitate. Adică, în cele din urmă faptele au vorbit de la sine.

De astă dată nu se putu împiedica să o privească, de parcă femeia ar fi rostit o blasfemie grosolană.

Ea alunecă jos de pe masă şi făcu un ocol, în aşa fel încît să stea în picioare în spatele lui. Îşi petrecu ambele mîini peste umerii soţului, coborîndu-le apoi de-a lungul suprafeţei netede a pieptului cămăşii lui.

– E timpul să ne ducem acasă, şopti ea. Şi să dăm totul uitării.

3

Postul de comandă al QRT se afla în clădirea cartierului general al Departamentului de Poliţie din Baltimore, la numărul 601, East Fayette.

Schelele şi materialele de construcţie erau martori muţi ai lucrărilor de renovare în curs de desfăşurare. Lui Rachel Collins i se părea că jumătate din perete lipsea, lăsînd o zonă liberă între postul din interior şi holul de intrare. Pînă acum, trei persoane fără domiciliu – o femeie neatentă şi un comisionar – rătăciseră pe-acolo din greşeală şi sfîrşiseră prin a ajunge la biroul sergentului de serviciu.

Rachel îşi închipui că sergentul trebuie să fi fost obişnuit cu astfel de lucruri. El se purta blînd cu bieţii oameni, îndrumîndu-i să facă cale întoarsă, îndemnîndu-i să se înapoieze pe drumul pe care veniseră.

Ea văzu toate astea printr-o fereastră mare, cu vizibilitate dintr-o singură parte şi situată la nivelul taliei. Încăperea în care stătea era zugrăvită într-un galben posomorît, care ei i se părea obositor pentru ochi. Se gîndi că acea culoare fusese aleasă anume, deoarece încăperea îndeplinea şi funcţia de cameră pentru interogatorii.

Pe biroul fixat de duşumea cu şuruburi se afla un bloc de

foi de scris cu antet oficial, un creion cu mină de fetru şi un teanc de şase foi neprinse, acoperite cu un scris ordonat şi inteligibil. Comandantul Burns ceruse ca Rachel să-şi redacteze raportul imediat. Cînd ea întrebase dacă i se poate pune la dispoziţie un calculator portabil sau un casetofon, el pufni pe nas, dispreţuitor.

– Atunci, ce-ai zice de un duş, înainte să mă apuc de lucru?

– Nu avem instalaţii pentru femei. Şi nu există decît două duşuri. Deocamdată ambele sînt folosite.

O jumătate de oră mai tîrziu, duşurile erau tot indisponibile. Rachel se dusese în camera de odihnă din zona de recepţie şi îşi spălă mîinile şi faţa atît cît putuse, încercînd să nu dea atenţie senzaţiei de înţepături cauzate de cioburile de sticlă intrate în pielea capului.

După aceea sunase la Fort Belvoir. Jessup, ofiţerul de serviciu, îi spusese că ofiţerul sub a cărui comandă se afla ea nu era la post, dar că Burns tunase şi fulgerase pe liniile telefonice dintre Departamentul de Poliţie din Baltimore şi Belvoir.

– Te deranjează să-mi spui ce anume ai făcut tu, Collins, de l-ai scos aşa din fire?

Rachel îi povesti pe scurt.

– Iisuse, ce încurcătură! Linia telefonică rămase tăcută cîteva clipe. Rachel auzea respiraţia astmatică a lui Jessup. Sînt convins că totul se va limpezi, zise el în cele din urmă. Perie-l! Scrie raportul ăla pentru el.

Rachel se simţea ispitită să amintească de treaba cu duşurile, dar se hotărî să renunţe. Avea să întocmească blestematul acela de raport, şi pe urmă avea să depăşească toate limitele de viteză înscrise în registrele din Maryland şi Virginia. Gîndul la apartamentul ei şi la o baie constituia o motivaţie suficientă.

Acum terminase şi Burns continua să fie de negăsit. Se

întrebă dacă el era realmente ocupat, sau dacă nu cumva era cel mai infect tip cu putinţă.

Adună paginile şi le bătu uşor pe margini, astfel ca teancul să aibă colţurile perfect aliniate. Nici nu-i trecu prin minte să le mai citească o ultimă oară. Nu exista nimic ce ar fi putut să adauge la relatarea ei şi care să fi schimbat cît de cît lucrurile pentru femeia care acum devenise văduvă sau pentru copilul care nu mai avea tată. Totuşi, din fericire, femeia avea să se facă bine. Rachel se dusese la ea, în ambulanţă, după ce asistenţii medicali verificaseră dacă nu avea fracturi de oase şi-i aplicaseră unguente şi comprese. Cînd Rachel îi spusese că Dunn murise, Candy îşi ridicase capul, şi în ochii ei cu priviri rătăcite apăruse o sclipire de viaţă. Apoi schiţă un fel de zîmbet. Pentru Candy Dunn, libertatea era un nectar dulce, dar cu gust necunoscut.

Rachel o strînsese uşor în braţe, îi şoptise „Mult noroc!", şi plecase, întrebîndu-se dacă nu cumva soarta lui Candy Dunn era să atragă bărbaţi oribili, de felul lui Dunn.

Rachel îşi reaminti toate acestea în timp ce continua să aranjeze teancul de hîrtii, bătîndu-l de birou. Uitîndu-se prin fereastra cu vizibilitate dintr-o singură parte, îşi dădu seama că tocmai se făcea schimbarea personalului, trecîndu-se la tura de lucru de la jumătatea dimineţii – o mulţime de oameni în îmbrăcăminte de stradă mişunau prin zona de recepţie. Bărbatul înalt, în vestă Redskihs nu ieşea cu nimic în evidenţă. Ceea ce-i reţinu privirea fu desenul bătător la ochi şi reprezentînd un războinic indian de pe pielea cafenie a spatelui vestei. Rachel îi urmări spatele cît timp omul discută cu sergentul de la birou, care făcu apoi un scurt apel telefonic. Cei doi continuară să sporovăiască pînă cînd un recrut veni grăbit, aducînd un mic pachet. Sergentul împinse înainte un formular, şi fanul sporturilor mîzgăli ceva în josul acestuia.

Numele lui. Este un curier.

Privirea lui Rachel se îndreptă spre orologiul mare, de

modă veche, de deasupra biroului sergentului. Zece şi jumătate. Îi era foame, era obosită şi murdară. Cînd se uită iar prin geamul ferestrei, curierul plecase.

Podul Memorial Arlington, care se întinde peste rîul Potomac, oferă cîteva dintre cele mai frumoase privelişti ale monumentelor istorice ale Washington-ului. De asemenea, este podul cu cel mai intens trafic rutier, făcînd legătura între George Washington Memorial şi centrul oraşului. La ore de vîrf, mai bine de trei sute de maşini traversează podul la fiecare şaizeci de secunde – şi cele mai multe sînt echipate cu telefoane celulare, dintre care patruzeci la sută sînt în funcţiune în timp ce vehiculele se află pe pod.

Cutia de interceptare, de treizeci pe treizeci de centimetri, fusese montată sub pod, în cel mai înalt punct al arcului celui mai apropiat de malul rîului ce aparţinea districtului Columbia. Înfăşurată în pînză pentru ambalaj de culoarea nisipului, pentru a se asemăna cu zidăria podului, era fixată cu un clei rezistent la apă, de calitatea celor utilizate de armată. Două orificii mici, fiecare de mărimea unei monede de zece cenţi, fuseseră tăiate în capac, pentru a permite funcţionarea scanerelor.

Alimentate de o baterie uşoară, cu litiu, scanerele erau reglate să se activeze pe o durată de o oră, la momentele de vîrf din cursul dimineţii şi al serii. În acele intervale de timp, scanerele interceptau în medie două sute douăzeci de numere de telefon celular, şi numerele de serie electronice corespunzătoare, ai căror proprietari rămîneau în necunoştinţă de pirateria comisă. După aceea, numerele erau memorate pe un microcip, care, la comanda dată de la un pupitru general, avea să se reprogrameze, retransmiţînd spre aparatul telefonic al Inginerului digiţii respectivi, începînd cu codurile corespunzătoare zonelor.

Inginerul instalase acest sitem de „clonare" la o săptămînă

după ce acceptase actuala lui slujbă. De atunci, instalaţia funcţionase mulţumitor şi, dată fiind durata de viaţă a bateriei, avea să dureze mai mult decît o cerea scopul ei. Dar cu mult înainte de acel termen, întocmai ca toate uneltele pe care le folosea Inginerul – mecanice, electronice sau umane – avea să fie demontată şi lichidată în mod adecvat.

Inginerul ieşi cu paşi mari din sediul central al poliţiei din Baltimore şi porni de-a lungul străzii, către un grup de telefoane. Soarele la jumătatea lunii septembrie, urcînd încet către amiază, era puternic, dar căldura lui abia dacă se făcea simţită pe faţa Inginerului, a cărei culoare şi luciu amintea de pielea unei şei îndelung folosite.

Inginerul formă numărul pupitrului său de comandă, aşteptă, apoi tastă digiţii care aveau să activeze sistemul de recuperare a datelor. Memoră primul număr pe care i-l dădu vocea generată de computer, pe urmă puse receptorul în furcă şi formă iar un număr. De astă-dată fu numărul pe care îl şterpelise scanerul, şi aşteptă pînă cînd computerul efectuă verificarea, comparîndu-l cu datele din registrele societăţii Bell Atlantic.

Inginerul scoase din buzunar o revistă *Smithsonian* făcută sul şi ajunse la a doua pagină a unui articol despre canalele de pe Marte, cînd vocea electronică reveni cu amănunte. Numărul aparţinea unui anume doctor Stanley Weisberg, cu adresa 3672, Meadow Hill Lane, Chevy Chase, Maryland. Pentru comoditate medicul avea şi o cartelă telefonică AT & T.

Inginerul întrerupse legătura. Oricine care locuia pe o stradă cu un nume atît de pretenţios, în ceea ce era de fapt o zonă mlăştinoasă asanată, merita să fie pus la punct. Doctorul Weisberg avea să păţească asta.

Inginerul formă numărul centralei Bell Atlantic, apoi tastă numărul cartelei telefonice a lui Weisberg. La o depărtare de cîteva mile, un telefon începu să sune. O dată.

– Sînt Inginerul. Curățenia este în curs de efectuare, conform programului.

Rachel ajunse acasă abia la ora trei și jumătate a aceleiași după-amieze. Apartamentul era înăbușitor, deoarece înainte de plecare ea închisese ferestrele. Îl străbătu în întregime și le deschise, apoi se îndreptă spre baie, în drum scoțîndu-și obiectele de îmbrăcăminte și lăsîndu-le să cadă în urma ei.

Dușul o liniști, alungînd frustrarea și umilința apăsătoare pe care i le impusese Burns. După ce-și terminase raportul, așteptase de-i venise rău, mai bine de o oră, pînă să reapară comandantul QRT. Acesta aruncase o privire peste lucrarea ei și, fără nici un comentariu, îi spusese că poate să plece, ceea ce ei îi adusese aminte de euforia din tinerețe, cînd era eliberată după o pedeapsă care o ținuse în casă.

În drumul cu mașina spre Alexandria, încercase să se convingă că niciodată nu va mai fi nevoită să aibă de-a face cu Burns. Dar știa că nu acesta era adevărul. Rapoartele lui privitoare la activitatea ei aveau s-o urmărească pînă cînd se va închide cazul sergentului Charlie Dunn.

Rachel ieși din baie înfășurată într-un halat de prosop flauşat verde – un costisitor cadou de ziua naşterii pe care şi-l făcuse ea însăşi. Uşile cu geam din camera de zi erau scăldate în lumină, duşumeaua din lemn de arţar de Vermont era caldă sub tălpile ei. În colţ, pe suportul echipamentului stereo, se afla robotul ei telefonic, al cărui bec roşu clipea.

Rachel apăsă tasta de redare a mesajului, apoi dădu fuga în dormitor, să se îmbrace.

Porni pe autostrada U.S.1, de la sud de Alexandria, şi mergînd pe aceasta trecu pe lîngă depozitele de cumpărare şi vînzare de automobile Rib Barn şi Denny's, şi pe lîngă mici negustori, cu prăvăliile lor în care vindeau gogoşi cu cremă „Krispy" şi ghicitorie în palmă, înghesuite una în alta.

O dată ajunsă la post, coti pe Belvoir Road, străbătu

Pence Gate şi trecu pe lîngă terenul de golf Belvoir South 9. După ce coti încă o dată, la Strada 9, reveni pe Gunston şi opri pe Strada 6.

Rachel intră cu berlina sa fabricată pentru armată într-un spaţiu de parcare din faţa clădirii utilitare care adăpostea conducerea CID. Îi arătă în grabă paznicului din holul de intrare legitimaţia şi insigna ei. În timp ce liftul urca din greu spre etajul trei, se uită la imaginea ei reflectată în oglinda de metal lustruit de lîngă plafon. Bluza albastră cu mîneci scurte se potrivea cu pantalonii cenuşii. Nu se fardase şi nu purta nici o bijuterie, în afară de ceasul antiacvatic de la mînă. Se simţea înviorată şi credea că pare a fi în largul ei. Pulsul însă spunea cu totul altceva.

Rachel merse de-a lungul coridorului, pînă într-o cameră de recepţie. Era ora prînzului. Se întrebă dacă ordinul de a se prezenta la vremea asta ţinuse seama de acest lucru. Se opri în faţa uşii biroului, se strădui să-şi recapete calmul şi bătu de două ori, scurt şi cu hotărîre.

– Intră!

Încăperea era mică şi înghesuită. Se afla acolo un birou nou, înconjurat de vechi dulapuri-fişier, dintr-un aliaj de cupru cu cositor sau zinc. Pe pervazul ferestrei, o begonie prăfuită se lupta să supravieţuiască.

În faţa biroului erau două fotolii clasice, îmbrăcate în vinil bej. Maiorul Mollie Smith stătea în faţa calculatorului ei. Rachel remarcă în mîna ei o cutie pentru pastile, ornamentată cu un email albastru, pe care Mollie se grăbi să şi-o bage în buzunar.

– Ce dracu' s-a întîmplat la Baltimore? întrebă aceasta, în loc de salut.

– Mi-am trimis raportul prin fax, replică Rachel. E scris de mînă pentru că aşa mi-a cerut Burns.

Mollie se rezemă de spătarul fotoliului, jucîndu-se cu un creion. Rachel îşi spuse în gînd că părea mai mult decît obosită. Era ca şi cum ceva vital îi fusese supt din însuşi adîncul fiinţei ei.

– Ia loc, Rachel, zise Mollie, şi spune-mi exact ce anume s-a întîmplat la Baltimore.

Fu o relatare uşoară. Rachel îşi lăsă deoparte emoţiile şi se limită la fapte, chiar şi cînd vorbi despre felul în care Dunn îşi bătea soţia.

– Nu exista nici o altă posibilitate de a-l captura, decît prin împuşcare?

– Dacă trăgătorul de elită al QRT n-ar fi tras atunci cînd a făcut-o, Dunn m-ar fi ucis pe mine.

Rachel tăcu vreme de cîteva clipe, gîndindu-se la ceea ce tocmai spusese. Era prima dată cînd recunoştea, fie cu glas tare, fie în sinea ei, că în noaptea aceea, la Baltimore, fusese cît pe-aci să moară.

– După ce a tras puşcaşul de elită, el rămăsese în picioare, continuă ea. Atunci am ripostat, trăgînd şi eu.

– Aşadar a fost o împuşcătură justificată.

– Absolut.

– Şi Dunn încă mai trăia, cînd se terminase totul?

– Abia dacă mai respira.

Mollie luă de pe birou cîteva file de mesaje transmise prin fax. Rachel îşi recunoscu scrisul de mînă.

– Burns e tare supărat din cauza reacţiei tale în stil cowboy, dar pare să intenţioneze să treacă peste mine. Chiar l-ai ameninţat cu nişte fotografii?

– QRT avea o cameră video Steadycam care funcţiona încontinuu. Era imposibil să le fi scăpat soţia lui Dunn. Cu un echipament de soiul acesta, imaginile statice ar fi arătat cum nu se poate mai bine ce-i făcea el.

– Asta te-a scos din fire, nu-i aşa?

Rachel simţi reproşul inclus în întrebare.

– Da.

– Îndeajuns de tare încît să periclitezi o intrare în forţă a QRT, şi să nu te supui ordinului dat de cineva, care, la momentul potrivit, era superiorul tău pe teren.

– Dacă se afla cineva în pericol, aceea eram eu!

– Tocmai asta spune şi Burns. Dar lucrurile nu se opresc aici, Rachel. Burns are dreptate cînd afirmă că, în mod inutil, i-ai pus oamenii în primejdie. I-ai dat lui Dunn destul timp pentru a avea acces la armament. Dintr-o dată, QRT s-a pomenit că se confruntă cu o putere de foc mult mai mare decît cea la care se aşteptase.

Rachel simţi cum un val de sînge îi urcă încet în ceafă.

– Nu „în mod inutil". Dacă QRT era atît de dornic să dea buzna, ar fi trebuit să ţină seama de faptul că Dunn avea posibilitatea să folosească ceea ce se afla în magazie. Făcu o pauză. Acolo, înăuntru, era un copil, Mollie.

– Ştiu. Dar dacă operaţiunea aş fi condus-o eu şi tu te-ai fi purtat aşa, ţi-aş fi luat şi eu o tresă. De data asta aţi avut noroc, Rachel. Atît tu, cît şi QRT. Dar cei mai norocoşi au fost soţia şi copilul. Nu ţi-a trecut deloc prin minte că Dunn ar fi putut să-şi întoarcă arma împotriva lor, numai pentru a crea o diversiune... nu-i aşa?

Rachel îşi feri privirea.

– Nu, nu m-am gîndit la o asemenea posibilitate.

– E ceva ce va trebui să ţii minte.

Mollie aranjă foile de fax, bătîndu-le uşor marginile.

– Voi avea nevoie de astea, scrise la maşină. Se uită la Rachel. N-ai omis nimic? Ţinînd seama de sentimentele tale faţă de Burns?

Aş putea tot atît de bine să termin acum cu toată povestea asta.

– Ba da, am omis.

Încercînd să ignore sprîncenele încruntate ale lui Mollie, Rachel, a cărei exasperare îi accentua ridurile din jurul gurii, luă foile transmise prin fax şi le răsfoi, urmărind textul cu degetul.

– Aici, cînd îl ţin în braţe pe Dunn, chiar înainte să moară. Dunn mi-a spus ceva. Am omis acest lucru pentru că nu

eram sigură ce anume însemna... şi nu voiam ca Burns să vadă ceva ce putea să nu fie treaba lui.

– Ce ţi-a spus? întrebă Mollie, privind-o cu atenţie.

– Dunn m-a numit „surioară". Zicea că avea să moară fericit, ştiind că contribuise la băgarea în mormînt a ticălosului ăluia negru de North. Rachel avu o ezitare. Dunn era grav rănit. Era posibil să fi delirat. Dar faptul că vorbea aşa despre generalul North... Nu ştiam ce să înţeleg din asta.

Mollie stătea complet nemişcată.

– Mai spune-mi o dată, cu exactitate.

Rachel repetă cuvintele, urmărind cum faţa lui Mollie devenea albă ca varul.

– Ce este?

Mollie nu luă în seamă întrebarea.

– Eşti absolut sigură că asta a spus Dunn? Nu te înşeli deloc?

– Nu mă înşel deloc.

– A mai auzit altcineva asta?

– Nu. Cei din QRT tocmai intrau pe uşă. Pînă să ajungă la noi, Dunn murise.

Rachel întinse mîna şi atinse braţul lui Mollie, a cărui piele se făcuse ca de găină.

– Ce se întîmplă?

Mollie îşi retrase braţul. Glasul îi coborî cu o octavă. Era aspru, aşa cum Rachel nu i-l mai auzise niciodată, şi avea o insistenţă neplăcută.

– Ascultă-mă cu mare atenţie, Rachel. Erai singură cu Dunn?

– Da.

– Unde se aflau soţia şi copilul lui?

– Băiatul era în camion. Geamurile erau ridicate. N-ar fi putut să audă nimic. Părea să fie într-o stare cataleptică. Tăcu cîteva clipe, revăzînd în imaginaţie scena. Soţia lui Dunn se afla la o depărtare de aproximativ patru-cinci metri, zăcînd

pe pardoseală. El se năpustise asupra ei, înainte ca eu să-l întrerup. Sînt absolut sigură că ea n-ar fi putut să audă nimic din cele ce mi-a spus el.

– Ai zis că QRT avea o cameră video, interveni Mollie.

– Dar chiar dacă ar fi avut-o în funcţiune în timp ce intrau pe uşă, ei se aflau prea departe pentru a capta orice fel de sunet.

Mollie sări în picioare, se îndreptă spre fereastră şi se sprijini de cadrul acesteia.

– Nu „orice fel de sunet", zise ea, răsuflarea ei aburind geamul. Ai spus că QRT instalase microfoane în depozit, înainte ca Dunn să fi intrat acolo.

– Da. Îmi amintesc zgomotul unor picături de apă, auzit în difuzoare.

Mollie se întoarse spre Rachel.

– Aşadar, e posibil ca microfoanele să fi captat ceea ce ţi-a spus ţie Dunn.

– Abia dacă-l auzeam eu!

– Dar *e posibil.*

– Da.

– Trebuie să punem mîna pe acea bandă audio.

În timp ce Mollie întindea mîna spre telefon, Rachel îi prinse braţul.

– Nu înainte de a-mi spune ce se petrece, zise ea. Dacă se întîmplă ceva rău, merit să ştiu.

Mollie văzu hotărîrea de luptă din ochii lui Rachel, şi îşi dădu seama că aceasta nu avea să renunţe la pretenţia sa. Ar fi putut s-o retrogradeze; ar fi putut să facă alte lucruri. Dar acum nimic nu ar fi avut vreun efect. Rachel auzise deja prea mult.

– OK. Dar ceea ce voi spune rămîne în camera asta, şi nu vreau nici un comentariu sau întrebări. E clar?

– Este un ordin formal?

– Pot face să fie. Tonul lui Mollie era tăios ca un ciob de sticlă.

– Nu-i nevoie. E suficient să-mi spui.

Mollie îşi aţinti privirile în gol. Era furioasă pe Rachel că o silea să-i împărtăşească secrete pe care nimeni altul nu-şi putea permite să le cunoască. În acelaşti timp, ştia că nimic din toate astea nu era din vina lui Rachel. Cînd ofiţerul de serviciu primise apelul telefonic referitor la Dunn, Mollie nu fusese la birou şi nu putuse fi contactată. Numele lui Rachel fusese următorul pe lista de legături. Aşa-i cînd e să se întîmple... Ghinion.

– Moartea lui North nu s-a datorat unui accident, se auzi Mollie spunînd. A fost ucis. Mă bazez pe doi informatori care pot furniza dovezi certe cu privire la cei care au organizat complotul destinat să-l omoare.

Rachel era uluită. Prăbuşirea avionului lui North zguduise întreaga armată, de la marele comandament şi pînă jos. În săptămînile care urmaseră, nu se vorbise mai nimic despre orice altceva în afară de ancheta întreprinsă de echipa Centrului de Securitate al Armatei de la Fort Rucker, Alabama. Dar anchetatorii eliminaseră categoric orice posibilitate de sabotaj. Întocmai aşa cum făcuse şi comisia condusă de Esterhaus...

– La ce dovezi te referi? întrebă Rachel, cu glas scăzut. Informatorii tăi îţi afirmă că avionul lui North fusese sabotat?

– Ei spun că a fost implicată cel puţin o persoană cu cunoştinţe tehnice superioare – din domeniul aeronauticii, pentru a fi mai exacţi. Dar nu au nici un nume.

– Şi atunci, de ce te bazezi pe ei? întrebă Rachel. Ar trebui să fie interogaţi de experţi în domeniul aviaţiei... Îşi înghiţi cuvintele cînd îşi dădu seama că Mollie se uita fix la ea, ca şi cum pînă acum ea, Rachel, ar fi trebuit să facă legătura. Şi o făcu. Dunn... şopti ea. El este „numele" tău. Tăcu cîteva clipe. Mă numeşte „surioara" lui, îmi spune cum a contribuit la băgarea în mormînt a lui North... Era pe moarte. Eu îmi închipuiam că deliregză.

– Poate că chiar delira. Sau a spus asta în scîrbă, deoarece niciodată n-ar fi crezut că vorbele lui aveau să însemne ceva pentru tine.

– Cine era el, Mollie? Cine era în realitate Charlie Dunn?

– O să ştiu mai multe îndată ce voi obţine banda aceea.

La nord de aeroportul internaţional Dulles, între autostrăzile 606 şi 846, se afla o zonă presărată cu terenuri industriale: Loudoun, Sterling Park, Technology Trading şi altele.

Situată în afara drumului Sally Ridge, în TransDulles Center se afla o clădire de trei etaje, din sticlă verde. Firma cu dimensiunea ei era discretă: WONDERLAND TOYS,* scrisă cu litere de tipar gravate pe piatră albă.

Compania nu era o fabrică, ci un mijlocitor între nişte producători din Asia şi distribuitori din Statele Unite ale Americii. Ca atare, nu adoptase nici un inventar. În schimb, pe acoperiş se afla o instalaţie ultramodernă de comunicaţii prin satelit, iar în birourile firmei existau cele mai recente tipuri de calculatoare şi echipamente electronice. Un avion cu reacţie al companiei stătea în aşteptare pe pista particulară de pe Aeroportul Naţional, şi o navă de pescuit sportiv tip Ryker, lungă de cincisprezece metri, era amarată la Yacht Club din Mount Vernon.

Dacă un străin ar fi intrat întîmplător, neinvitat, la Wonderland, ar fi fost întîmpinat de un recepţioner politicos care, în realitate, era un ofiţer de securitate, unul dintre cei patru care patrulau în mod discret la parter.

Înainte de a fi poftit, e posibil ca vizitatorul să fi remarcat că majoritatea salariaţilor firmei erau asiatici. De fapt, erau cu toţii chinezi din Hong Kong. Se ocupau cu operaţiunile

*Jucării din Ţara Minunilor (nota trad.)

zilnice ale companiei şi evitau cu scrupulozitate orice contact cu bărbatul care, din cînd în cînd, sosea pentru a ocupa vastul biroul din colţul clădirii, la etajul trei.

Orice întrebare cu privire la activităţile sau la bunăstarea financiară a firmei s-ar fi dovedit zadarnică. Wonderland Toys era o corporaţie privată. Deoarece nu oferea nici o acţiune publicului, se situa în afara jurisdicţiei Comisiei pentru Asigurări şi Schimburi. Îşi depunea banii la filiala din districtul Columbia al băncii din Hong Kong şi Kowloon, iar datele referitoare la tranzacţiile sale financiare erau memorate pe dischete de calculator, la sediul central al băncii, aflat în acea colonie.

În multe privinţe, Wonderland Toys semăna cu un recipient compact, etanş la apă. Şi totul era o faţadă.

Inginerul stătea la un birou cu diametrul de trei metri, cioplit dintr-un singur trunchi de tec de Sumatra. Încorporat în acesta se afla un echipament de legătură directă cu un satelit, un panou de comandă care monitoriza ecranul de securitate ultrasofisticat pentru a proteja Wonderland, un computer cu fax şi cu posibilităţi de înregistrare a vocii, şi o serie de şase mici monitoare TV, conectate la videocamere de supraveghere exterioară.

Inginerul studia caseta din mîna lui, livrată cu cîteva minute mai înainte chiar de extrem de sofisticatul laborator de electronică amplasat la primul nivel al subsolului. Nu avea nici cea mai mică bănuială că un tehnician ar fi auzit ceea ce era înregistrat pe bandă. Ciudata frumuseţe a societăţii Wonderland consta în aceea că omul său de paie era totalmente dependent de bunăvoinţa Inginerului. Cu cîţiva ani în urmă, Inginerul îl scosese pe omul acesta – un important cultivator şi distribuitor de heroină – din Triunghiul de Aur, cu un pas înaintea reprezentanţilor agenţiilor Thai şi DEA. O carte verde, o nouă identitate şi un frumos cont în bancă fuseseră imediat puse la dispoziţie. Mai tîrziu, cînd afaceristul fusese

de acord să ducă viața confortabilă a unui întreprinzător prosper, Inginerul adusese aici și familia individului.

Negustorul de droguri transformat în om de paie nu uitase niciodată ce-i datora Inginerului. Drept răsplată, îi asigura acestuia o bază de operațiuni căreia, practic, nu i se putea da de urmă. Bărbații și femeile care lucrau la Wonderland fuseseră aleși anume pentru datoria lor față de negustor. Despre străinul *gwailow* li se spusese numai că siguranța și liniștea lui sufletească erau în strînsă legătură cu propria lor siguranță și cu cea a rudelor lor.

Și tocmai de aceea nu-și făcea Inginerul nici o grijă în privința tehnicianului de sunet – a cărui activitate era, desigur, foarte bună. Atît de bună încît acum îi înfățișa Inginerului o problemă pe care ar fi preferat din toată inima s-o evite.

Inginerul introduse caseta în fanta casetofonului și ascultă cuvintele rostite de Charlie Dunn în clipa morții. Tehnicianul șterse toate zgomotele de fond și mări nivelul decibelilor atunci cînd fusese necesar. Acum se auzea foarte limpede tot ce spusese Dunn. Mult prea multe lucruri. Și persoanei celei mai puțin indicate.

Actualmente, Inginerul știa totul despre tînăra care se aflase lîngă Dunn în ultimele lui clipe de viață. Cu mult timp în urmă, spărsese codurile de securitate, oarecum supărătoare, ale fișelor personalului din armată, păstrate în clădirea Hoffman din Alexandria, vizavi de Holiday Inn. Știa atît de multe despre ea încît nu-i rămînea decît s-o ucidă.

Inginerul apăsă un buton, și pe monitor începură să se deruleze lent amănuntele unei întregi vieți.

Rachel Collins, W.O. gradul doi, agent în CID. Vîrsta – douăzeci și nouă de ani, născută la Oceanside, California.

Tatăl fusese un militar de carieră, sfîrșind cu gradul de colonel și fiind mutat în interes de serviciu în diverse localități din Statele Unite și din Europa. Frecventele deplasări îl făcuseră pe Collins să devină un ștrengar al armatei, și pusese

capăt unei căsnicii dificile printr-un divorţ. Asemenea multor femei din anii şaptezeci care se descurcaseră pentru a se „găsi pe ele înseşi", Penny Collins fugise de constrîngerile înăbuşitoare ale vieţii ei legate de armată. Lăsase în urmă un soţ mînios şi acrit şi o fiică marcată de rănile abandonării sale.

Dar Collins era isteaţă şi inteligentă. La vîrsta de şaisprezece ani vorbea fluent franceza, germana şi rusa. Cînd tatăl ei murise din cauza unui atac de cord, la patruzeci şi doi de ani, ea absolvise liceul şi era singură pe lume. Pentru ea, armata nu era atît o vocaţie, cît un refugiu.

Collins s-a dovedit a fi dură, căpătînd note mari pe toată durata instrucţiei militare. Era deosebit de îndemînatică în mînuirea armelor mici, şi luase o medalie de aur la întrecerile de tir dintre secţii.

La şcoala de poliţie militară de la Fort McClellan, statul Alabama, s-a clasat a treia la categoria ei. Instructorii au observat că putea face faţă disciplinei, dar uneori avea probleme cu regulamentul. În timpul unui exerciţiu de antrenament, ea „arestase" un general cu două stele care, din nebăgare de seamă, intrase într-o zonă de „punere sub urmărire".

Ofiţerul care trebuise să rezolve acel eşec era maiorul Mollie Smith.

Şi aici vieţile celor două femei convergeau, creîndu-i Inginerului mari dificultăţi.

Smith era instructor din partea CID la Şcoala de poliţie militară, fiind o fostă anchetatoare de teren care urcase pînă la rangul *warrant officer* gradul doi, hotărîtă să-şi obţină avansarea, şi care, pe urmă, rămăsese la Fort McClellan. O remarcase pe Collins din mulţimea colegilor ei nu numai pentru cunoştinţele ei lingvistice şi iscusinţa în mînuirea armelor, ci fiindcă în tînăra femeie recunoscuse ceva din ea însăşi – o inteligenţă ascuţită, capacitatea de a urmări

problemele pînă la rezolvarea lor, un simț al datoriei înnăscut.

Smith îi dăruise lui Collins – intrusa timidă, bănuitoare şi singuratică – o lume pe care o considera ca fiind a ei. Aici, secretele constituiau domeniul de activitate, corolarul era că propriile secrete ale cuiva se aflau pentru totdeauna în afara atingerii celui care le-ar fi putut cerceta cu scopul de a provoca suferințe. Cel puțin aşa se presupunea. Era o lume pe care Collins, dacă n-ar fi îmbrăcat haina militară, n-ar fi descoperit-o niciodată. Toate tainele referitoare la ea erau cunoscute, tot aşa cum şi ea cunoştea adevărul absolut despre cei cu care lucra. CID era o societate utopică, egalitaristă, în cea mai pură formă a sa.

Toate acestea reieşeau foarte bine din aprecierile exprimate de Smith cu privire la calitățile profesionale ale lui Collins.

Sub îndrumarea lui Smith, Collins ajunsese la gradul de sergent după un an în cadrul CID. Avansa rapid, urmînd cursul de candidați la rangul de *warrant officer* organizat la Fort Rucker şi terminîndu-l pe primul loc la categoria ei.

Legătura dintre cele două femei se strînsese, devenind ceea ce Inginerul credea că era o prietenie ce trecea dincolo de diferența dintre gradele lor. Rapoartele lui Smith referitoare la Collins continuau să fie exprimate în jargonul monocrom al armatei, dar printre rînduri se citeau multe lucruri. Inginerului nu-i fu deloc greu să le desluşească.

Ambele femei avuseseră cîteva legături şi puține aventuri amoroase întîmplătoare. Inginerul nu se mira că acestea nu duseseră la nimic. CID implica o muncă de polițist, cu momente foarte neplăcute, dezamăgiri implicite, şi un puternic simț al camaraderiei. Un intrus, bărbat sau femeie, trebuia să se adapteze, şi chiar şi aşa niciodată nu avea să fie acceptat pe deplin. Soțiile se împăcau mai bine cu condițiile acelea decît orice soț adevărat sau potențial.

În sinea lui, Inginerul îşi spuse: Sînt surori de suflet;

cuvîntul dat de una celeilalte este inviolabil, încrederea lor reciprocă este totală.

Collins ar fi trecut prin foc pentru Smith, ca s-o apere cu viaţa ei, dacă ar fi fost necesar. Îşi cunoşteau una alteia forţele şi slăbiciunile, împărţeau povara tuturor secretelor lor, a tuturor...

Inginerul se opri. Nu, asta nu era chiar aşa. El ştia despre Smith lucruri pe care Collins nici măcar nu le bănuia. Lucruri în privinţa cărora nu o putea ajuta pe Smith cu nimic. Lucruri a căror cunoaştere ar fi fost primejdioasă pentru Collins.

Ca de exemplu Charlie Dunn... Faptul că, doar pentru că jucase rolul de confesor faţă de cel ce se spovedeşte, Collins se afla deja în pericol.

Inginerul îşi lovi dinţii din faţă cu cutia de plastic a casetei.

Cîte din secretele tale îi vei împărtăşi, Mollie? Collins va insista mult să afle adevărul, se va simţi desconsiderată şi jignită dacă i-ai tăinui ceva. Dar probabil nu-i vei spune absolut nimic. Aş vrea să pot fi sigur de asta.

Inginerul oftă. Nu, Smith nu putea s-o lipsească pe Collins de lucrurile pe care femeia mai tînără le cunoştea deja. În schimb, avea s-o includă pe Collins în planul ei privitor la ceilalţi.

Inginerul îşi îngădui să zîmbească. Acum sarcina lui avea să fie mult mai uşoară.

4

Ştiu că mi-ai spus să nu te întreb...

Rachel îşi rosti cuvintele cu aceeaşi delicateţe cu care un pescar şi-ar arunca momeala într-un heleşteu liniştit.

Merseseră pe drumul mărginit de arbori ce leagă Baltimore de Washington, Mollie conducînd repede, acţionînd alternativ pedala de frînă şi cea de accelerație. Folosise ieşirea prin Federal Reserve, care ducea spre Inner Harbor şi mai departe, către Charles.

Acum înaintau cu greu prin străzile încinse ale oraşului Baltimore, instalaţia de aer condiţionat a maşinii abia făcînd faţă solicitării. Rachel simţea cum în spatele ochilor i se instalează o acută durere de cap. Făcea drumul acesta a doua oară în decurs de douăsprezece ore.

Interpretă tăcerea lui Mollie ca pe o consimţire.

– Mai ştie şi altcineva ce faci tu în legătură cu North?

Mollie nu-şi lua ochii de la o furgonetă FedEx, anticipă oprirea ei bruscă, şi vră, depăşind-o.

– Nu.

– N-ar fi trebuit să laşi asta în seama lui Hollingsworth?

Generalul-maior Richard Hollingsworth era comandantul

care se afla la conducerea USACIDC*. Mollie, ca agent special, şef al biroului districtual din Fort Belvoir, avea acces imediat la el, ziua şi noaptea.

– Cu asta s-au făcut două întrebări.

Coti strîns pe lîngă un colţ, derapînd, şi slăbi acceleraţia. De-a lungul Pratt-ului nu existau spaţii de parcare, aşa că Mollie îşi găsi un loc în zona interzisă de pe East Fayette.

– Rămîi aici! spuse, cînd Rachel dădu să deschidă portiera pe partea ei. Trebuie să-l iau cu binişorul pe Burns. Dacă eşti de faţă, se va enerva şi se va supăra.

Rachel o urmări cu privirea pe Mollie, cît timp traversă rapid strada, apoi trecu pe scaunul şoferului, se sprijini de spetează, şi închise ochii. Imediat, prin minte începură să-i treacă o mulţime de întrebări.

Cineva bătu în geamul portierei.

Rachel coborî geamul. În faţa ei se aflau trăsăturile grosolane şi bovine ale unui gardian de parcaje.

– Vă aflaţi în zona interzisă.

– Ştiu, replică Rachel, fluturîndu-i legitimaţia ei.

Omul pufni pe nas, dispreţuitor.

– Asta nu face nici două parale pentru autorităţile oraşului.

Se îndreptă legănîndu-se către spatele berlinei şi se uită cu atenţie la placa de înmatriculare. Prin oglinzile retrovizoare, Rachel îl văzu înmuindu-şi pe limbă vîrful creionului. Nu-şi închipuia că mai exista cineva care să facă aşa ceva.

După zece minute, slujbaşul reuşise să completeze jumătate din formular, Rachel creîndu-i dificultăţi cu orice prilej. Cu coada ochiului o văzu pe Mollie coborînd iute treptele clădirii. Claxoanele începură să urle cînd ea se năpusti în mijlocul traficului, evitînd vehiculele şi sfidînd injuriile.

---

*Investigation Department Command – Comandamentul Departamentului Criminalistică al armatei Statelor Unite (nota trad.).

Rachel puse berlina în mişcare înainte ca Mollie să închidă portiera pe partea ei, trîntind-o.

Mollie nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit pe taxator blestemîndu-le.

– Înapoi la biroul tău? întrebă Rachel.

– Nu. Acasă la tine. Trebuie să-ţi faci bagajele. Eu o să iau un taxi ca să mă întorc la Belvoir, să-mi iau trusa.

– Unde ne ducem?

Pe scaunul de lîngă şofer, Mollie îşi schimbă poziţia, răsucindu-se spre Rachel.

– Vreau să mă asculţi cu atenţie. Ai zis că oamenii de la QRT instalaseră în depozit un microfon.

– Da.

– Banda cu înregistrarea acestuia a dispărut.

Rachel ocoli brusc un autobuz orăşenesc care înainta greoi şi se năpusti pe rambleul drumului de promenadă.

– Defineşte-mi termenul „a dispărut".

– La un moment dat, pe la vremea schimbului de tură, la biroul de recepţie a venit un curier. Legitimaţiile pe care i le-a prezentat sergentului de serviciu îl prezentau a fi un angajat al laboratorului poliţiei. În documentul de trimitere scria că banda trebuia să fie luată la laborator pentru a fi ştearsă. Sergentul de serviciu a verificat la Burns – acesta şi-a dat consimţămîntul pentru înmînarea casetei.

– Unui fals curier, preciză Rachel, încordată.

Mollie dădu afirmativ din cap.

– Banda n-a ajuns niciodată la laborator. Burns nici măcar nu a ştiut că dispăruse, pînă nu l-am pus să sune la laborator. Tipul care răspunde de acesta a zis că nu trimisese pe nimeni.

– Sergentul şi-l aminteşte pe curier?

– Spune că erau prea mulţi oameni în preajmă. A fost mai preocupat de documentul de trimitere, şi după ce l-a verificat, n-a mai dat atenţie curierului. Mollie făcu o pauză. Dar şi-a adus aminte că individul purta o vestă Redskins.

Degetele lui Rachel se strînseră mai tare pe volan.

– L-am văzut. Prin fereastra cu vizibilitate dintr-o singură parte din încăperea destinată interogatoriilor.

– Îi mai ţii minte chipul? întrebă Mollie, repede.

– Stătea cu spatele spre mine. De aceea mi-a sărit în ochi vesta. Cred că avea păr castaniu, cîrlionţat. Îi aruncă lui Mollie o privire rapidă. Cine-i tipul? Pentru ce vrea să aibă benzile acelea?

– Aceleaşi întrebări mi le-a pus şi Burns, răspunse Mollie, uitîndu-se pe geam. I-am spus că nu ştiu.

– Dar ştii.

– Dacă aş avea un chip şi un nume, aş putea să pornesc în urmărirea lui.

– Pentru că este în legătură cu Dunn? Rachel îşi rostea cu glas tare gîndurile, pe măsură ce i se formau în minte. Şi, prin Dunn, cu cei care l-au ucis pe North...

– Cineva – acest fals curier – trebuie să se fi aflat la depozitul acela, noaptea trecută, zise Mollie. A urmărit desfăşurarea întregii operaţiuni a QRT, a văzut cînd şi unde s-a instalat microfonul. Ştia că avea să existe cel puţin o înregistrare audio a operaţiunilor.

– Individul este, de asemenea, un tip calm. Probabil că nu i-a tresărit nici un muşchi cînd ai intrat tu înăuntru şi au început împuşcăturile... Oare de ce se afla acolo? Ce anume urmărea?

Rachel vră rapid, intrînd pe banda de viteză mare şi începu să meargă periculos de aproape în urma unui BMW care gonea nebuneşte. Avea destulă minte ca să nu scoată nici un cuvînt. Mollie vorbea pentru ea însăşi, căutînd o soluţie a problemei. Rachel o mai văzuse şi alteori făcînd asta. În cele mai multe cazuri, metoda dădea roade.

– Ştia că exista o înregistrare audio, şi aceasta era importantă pentru el, continuă Mollie. De ce? Nu împuşcăturile şi strigătele erau ceea ce-l interesa. Şi nici faptul că

Dunn ar fi urmat să spună ceva. Dunn se afla acolo ca să fure, nu ca să țină un discurs. Se întoarse spre Rachel. Dar Dunn ți-a spus ție ceva. Despre băgarea în mormînt a lui North.

– De ce i-ar fi păsat curierului de treaba asta?

– Pentru că... replică Mollie în șoaptă, poate că nu era de așteptat ca Dunn să spună cuiva, indiferent cui, acest lucru. Însă curierul nu poate fi sigur că spusele lui Dunn ar avea vreun înțeles pentru tine.

Mollie închise puțin ochii.

– Nu cred că se afla acolo numai ca să privească. Cred că avea de gînd să-l ucidă pe Dunn. Burns zicea că QRT primise o informație anonimă referitoare la Dunn. Îți amintești? Ce-ar fi dacă informația aceea ar fi fost făcută în mod intenționat, pentru a-l scoate la vedere pe Dunn și a crea o confruntare care să ofere o șansă ca el să fie omorît?

– Dar curierul – informatorul – n-ar fi putut să fie sigur că Dunn avea să lupte, obiectă Rachel. Era posibil ca QRT să reușească să-l imobilizeze cu ușurință.

– Și tocmai de aceea se afla el acolo, urmărind totul cu atenție... Aș face pariu că dacă QRT l-ar fi scos pe Dunn din depozit pe propriile lui picioare, acesta n-ar fi ajuns viu pînă la dubă. Mollie se uită la Rachel. Acum înțelegi? Tipul știe ce anume ți-a spus Dunn: lucruri îndeajuns de valoroase pentru a-l transforma pe Dunn într-o miră de tir. Cred că asta ești tu acum, Rachel.

Lui Rachel i se păru că simte o zguduitură, de soiul aceleia generate de un cutremur californian. Nu din cele care fac să ți se întoarcă stomacul pe dos, ci una asemenea izbiturii vibrante care are loc atunci cînd se ciocnesc și se topesc plăcile tectonice. Ceva care îți amintește că, în adîncuri, lucrurile sînt într-o veșnică mișcare și schimbare.

Operațiunea de supraveghere a lui Dunn trebuie să fi

fost un control seismografic efectuat în mod mecanic. Dar pămîntul se cutremurase.

– În noaptea asta îi mut pe toți, declară Mollie. Inclusiv pe tine.

Rachel nu-şi lua ochii de la traficul intens, dar vederea ei periferică n-o părăsea nici o clipă pe Mollie. Cu mult înainte ca aceasta s-o fi instruit, Rachel fusese capabilă să descopere slăbiciunile oamenilor. Era harul ei tehnic. Fiindcă simțurile ei erau mult mai ascuțite decît orice poligraf, niciodată nu o surprindea ceea ce afla.

Acum Rachel ştia că Mollie se ascundea de ea. Din cauza asta, nu avea să fie în stare să conducă pe bază de ordine. Avea să înceapă să facă apel la prietenia lor, să-i ceară lui Rachel să ducă la îndeplinire anumite lucruri pe încredere – un şantaj mai fin decît orice filigran de aur.

– Te pot ajuta, îi spuse Rachel.

– Cred că nu m-ai auzit: Tu ieşi din joc.

– Crezi că mesagerul este îndeajuns de îngrijorat încît să-i ucidă pe informatori... presupunînd că ştie cine sînt aceştia?

– Nu le cunoaşte identitatea. Sînt convinsă de asta. Dar nu pot să-mi asum riscul ca el s-o afle.

– Şi curierul lucrează pentru cel care a organizat uciderea lui North. Dunn a luat parte la asta. Dunn a murit. Curierul face curățenie. Rachel tăcu cîteva clipe. Şi tu nu vrei să mă laşi să te ajut.

– Tu şi cu mine îi vom scoate pe informatori din oraş, declară Mollie. În privința lor am planuri pentru împrejurări neprevăzute. De îndată ce-i vom face să plece de aici vor fi în siguranță.

– Ce fel de planuri? Ai de gînd să-i incluzi într-un program de protecție a martorilor?

– Nu-i timp pentru aşa ceva.

Fu nevoie de cîteva clipe, dar Rachel făcu legătura.

– Informatorii nu sînt de pe aici, nu-i aşa? Îi trimiţi în interiorul ţării, oriunde le-ar fi căminul. Făcu o pauză. Oare nu acela ar fi primul loc în care i-ar căuta curierul?

Mollie scutură din cap.

– Tu nu cunoşti întreaga situaţie, Rachel. Ăştia doi sînt atît de binecunoscuţi, încît dacă ar bănui cineva că ei sînt informatorii, pînă acum ar fi morţi.

– Planul constă în a-i duce într-un loc în care să se afle în siguranţă timp de cîteva zile. Asta-i tot ce-mi va trebui. Vreo două zile.

– Perfect. Obţinem protecţie pentru ei...

– Pe urmă tu îţi continui drumul, părăsind California. Du-te la Carmel. Cunoşti zona. Poţi să dispari pînă te chem eu.

Rachel văzu că se apropie o ieşire de pe şosea, pentru oprire de odihnă; vină pe banda din dreapta, apoi încetini făcînd o curbă largă. Vreo şase maşini erau parcate în faţa unui cub din cărămidă roşie pe care erau afişate simbolurile ce indicau toaletele. Perechi tinere se plimbau de-a lungul potecii de iarbă pîrjolită, întinzîndu-şi membrele; relaxîndu-se şi fumînd. Rachel parcă lîngă o minifurgonetă al cărei proprietar curăţa parbrizul murdărit de gîze.

Rachel opri motorul şi coborî geamul portierei pe partea ei.

– Dacă ai informatori, Molly, de ce nu-i duci acum la Hollingsworth? întrebă ea.

Mollie urmărea cu privirea cum o mamă ajuta doi copilaşi care abia ştiau să meargă să iasă din spălător. Băiatul îşi văzu tatăl şi alergă spre el, cu braţele întinse.

– Din cauza lui Dunn. Nu-mi închipuiam că ar fi existat vreo legătură cu caracter militar cu... cu ceea ce i s-a întîmplat lui North. Acum nu sînt sigură. Nu ştiu cît de sus duce asta, cine altcineva mai este implicat.

– La cine te referi, Mollie, cînd spui *cine altcineva?*

Mollie întoarse capul în partea cealaltă, uitîndu-se pe geam.

– Reintră pe şosea, Rachel!

– Te pot ajuta să afli mai multe despre Dunn, spuse Rachel.

Mollie văzu chipul lui Rachel reflectat în geam. Dintr-o dată părea extrem de tînără, pomeţii obrajilor fiindu-i acoperiţi cu o piele foarte catifelată, părul strălucindu-i de sănătate. Da, Rachel era prea tînără pentru a fi părtaşă la astfel de confidenţe.

– Nu, nu pot, zise pe un ton categoric, regretînd crudul refuz din glasul ei. N-ai face altceva decît să-mi stai în drum.

Steven Copeland îşi pironea privirea asupra geamantanului deschis de pe patul său. Conţinutul acestuia fusese aranjat în maniera obişnuită: lenjerie de corp, ciorapi şi o trusă de toaletă în dreapta; cămăşi de gală, cravate, pantaloni pentru ţinută de toată ziua în stînga. La fundul valizei se aflau pantofi de tenis şi o pereche de pantofi de gală. Două costume, în ambalajul de plastic de la curăţătorie, erau împăturite cu grijă sub pînza de pe jumătatea superioară a geamantanului Samsonite cu carcasă dură.

Ordinea îi plăcea, îl liniştea. Îl purta cu gîndul înapoi, în afara acestei camere, dinainte de apelul telefonic al maiorului Smith din urmă cu treizeci de minute, către alte dăţi cînd îşi făcuse aşa bagajul. Atunci geamantanul fusese mai mare, costumele – vechi de cel mult o jumătate de sezon. Obiectele de îmbrăcăminte incluseseră butoni din aur, ciorapi de mătase, un ceas de voiaj deşteptător Tiffany.

Majoritatea veşmintelor pe care le poseda acum Copeland erau vechi de trei ani. Ochiul lui pătrunzător sesiza uşoarele rosături la manşete şi gulere. Numai lenjeria de corp, pe care o cumpăra la intervale regulate de la Bethesda Kmart, era nou-nouţă.

Închise geamantanul, apoi, cu o pocnitură, încuietorile, folosind pentru a le fixa cheiţa de pe lanţul său. După aceea

îşi roti privirea prin micul şi mohorîtul dormitor din modesta vilă din Georgetown, întrebîndu-se dacă avea să se mai întoarcă aici vreodată. Se ruga să nu fie necesar. Locuinţa fusese dotată cu mobilier de salon al anilor 1930, care nu mai era nici nou, nici frumos. Nu adăugase nimic care să-i aparţină lui, în afară de aşternuturi de pat şi prosoape. Pentru el, asta fusese întotdeauna o haltă. Şi în noaptea asta venise apelul telefonic pe care-l aşteptase atît de multă vreme. Era pregătit de plecare.

Luîndu-şi cu uşurinţă geamantanul cu mîna stîngă, coborî scara îngustă ţinînd valiza în faţă. Era un bărbat înalt, cu muşchii tari şi vînjoşi ai unui alergător sau înotător. De asemenea, slăbise cu cîteva kilograme pe care nu ar fi trebuit să le aibă. Faţa îi era trasă, cu oasele obrajilor şi maxilarelor proeminente, iar ochii îi păreau mult mai mari decît în realitate. Copeland era un bărbat plăcut la vedere. În trecut fusese luat drept un profesor blajin, pînă se observa calitatea fină a hainelor lui. Acum oamenii se fereau de el sau îl priveau cu suspiciune, din cauza a ceva ce ardea în ochii lui căprui, întunecaţi – o ură şi o revoltă pe care niciodată nu le putea alunga o vorbă bună sau un gest blînd. Mînia lui Copeland avea o perioadă de înjumătăţire a intensităţii de o veşnicie.

Maşina lui – un Wolkswagen Jetta albastru, vechi de şase ani – era parcată în stradă, chiar în faţa vilei. Uneori cînd urca în ea, Copeland îşi imagina că încă mai simţea mirosul pieii fine a Jaguar-ului pe care i-l luase înapoi firma de închirieri. Ceea ce nu însemna că un Jaguar ar fi supravieţuit foarte mult timp pe Oliver Street, cu hoţii care jefuiau cartierul şi cu vagabonzii care preferau să spargă vehicule mai mari, în care se puteau întinde să doarmă pe bancheta din spate. Îşi aminti cum, mergînd la nici două blocuri depărtare de aici, văzuse o femeie născînd într-un Cherokee prădat.

Se închise în Jetta lui, porni motorul şi aprinse farurile. Abia atunci îşi scoase telefonul celular – un lux la care nu

avea să renunțe – și tastă numărul de apel rapid. Maiorul Smith îi spusese să se ducă de-a dreptul la aeroport, singur, și să nu telefoneze nimănui.

Lui Copeland nu-i păsa. În toată lumea asta nu avea decît o prietenă, și aceasta nu era maiorul Smith.

Cînd îi răspunse un glas feminin, șoptit și prudent, el spuse:

– Eu sînt. Am pornit la drum.

Drumul către Strada 24, în apropiere de Park Hyatt, dură numai aproximativ un sfert de oră, dar fu timp destul pentru a-l purta pe Copeland cu ani în urmă...

În vremuri mai bune, pe cînd era proaspăt absolvent al Facultății de drept din Georgetown, cu oferte din partea gorilelor babane din Chicago, D.C.*, și de pe Wall Street. Unele dintre tehnicile de atragere fuseseră nereușite, incluzînd un asistent de avocat, în vîrstă de douăzeci de ani și lung în picioare, care fusese „amicul" lui la New York. Dar Copeland alesese cu șiretenie. Trei ani petrecuți în districtul Columbia îi arătaseră unde se află puterea. Putea să stea într-un birou cu vedere spre Potomac, și în curînd „frații" lui aveau să vină cu toții să facă pelerinaj la ușa lui. Alesese biroul de avocatură Bell and Robertson, o firmă cu vechime și influență, care reprezenta numai societăți importante. Firma B & R avea canale de comunicație în toate departamentele guvernamentale care prezentau interes pentru clienții săi. Copeland, a cărui specialitate cuprindea ofertele de asigurări, fuzionările și achiziționările, aveau acces direct la acele canale de comunicație.

Îi plăcea munca lui în aceeași măsură în care își disprețuia colegii. Partenerii îi încărcau biroul cu teancuri de lucrări, și

*Prescurtare de la District of Columbia – Districtul Columbia (nota trad.).

el se desfăta cu bucuria eforturilor sale, le accepta încurajatoarele şi apreciatele bătăi pe umăr, trăgea sforile pentru a primi sarcini mai importante, mai pretenţioase.

După ce vreme de trei ani trudise cîte două mii şapte sute de ore anual, lui Copeland i se încredinţă primul său client: PSX Railroads*, cel mai mare transportator de produse agricole din ţară. PSX dorea să se extindă de la baza sa din Vestul mijlociu către zonele lucrative ale transportului de produse petroliere din California, Texas şi Louisiana. Pentru a-şi moderniza materialul rulant şi echipamentul de comunicaţii, aveau nevoie de o jumătate de miliard de dolari, şi fuseseră deja în tratative cu firma Fisher Brothers, ca girant. Documentaţia referitoare la noua lansare a companiei trebuia să fie organizată ieri, aşa că B & R îi încredinţase treaba asta celui mai bun şi mai rapid băiat al lor.

Copeland avusese o mulţime de timp în care să se gîndească la ceea ce se întîmplase după aceea. Imensa cantitate de detalii constituise prima problemă. Era atît de mult de lucru, încît nici măcar nu avusese posibilitatea să se oprească puţin, să privească în urmă şi să cerceteze structura generală a ceea ce se presupunea că trebuia să facă. Şi constrîngerea timpului... Chiar şi cu un personal auxiliar cu normă întreagă, abia dacă era în stare să predea conform graficului documentele necesare.

Aşa că niciodată nu bănuise că PSX Railroads se afla în pragul falimentului. Sau că cei din conducerea firmei, ca şi supraveghetorii de la Fisher Brothers şi cei trei asociaţi principali de la B & R ştiau acest lucru şi că efortul de a lansa o nouă ofertă nu era decît un şiretlic, ce le îngăduia acestor şefi să jecmănească bugetul de pensii mai mult decît bogat al firmei PSX şi toate celelalte active înainte de a se retrage şi a lăsa compania să moară.

---

*Căile Ferate PSX (nota trad.).

Reprezentanţii forurilor federale de control, de la SEC*, Ministerul de Finanţe şi cel de Justiţie, au fost primii care au venit să bată la uşa lui Copeland. În încăperile umede din subsolurile clădirilor federale, acesta a descoperit că pe documentele care arătau limpede cum avea să fie jecmănită firma PSX nu figura decît semnătura lui.

Copeland stărui pe lîngă şefii lui, cu singurul rezultat de a descoperi că principalii asociaţi nu numai că-l ţineau la distanţă printr-o atitudine glacială, dar chiar subscriseseră la poziţia adoptată de consiliul directorial al firmei PSX, care susţinea că doar Copeland concepuse falimentarea celei care cîndva fusese o importantă companie de căi ferate, încercînd să o jefuiască singur.

După aceea, în timp ce acuzaţiile de fraudă aduse lui de către Ministerul de Justiţie aşteptau pronunţarea unei sentinţe, Copeland fu tîrît în faţa comisiei baroului din districtul Columbia pentru a fi supus procedurilor de excludere din barou. Într-un răstimp de opt luni, statutul lui profesional fusese redus la mai mult decît nimic. Nici o firmă nu s-ar mai fi atins de el. Banca a declarat prescrisă ipoteca lui asupra apartamentului pe care-l deţinea în Watergate, iar Jaguar-ul său fu trimis urgent, fără multă ceremonie, înapoi în garajul în care îi era locul.

În timp ce se străduia să-şi pregătească apărarea în faţa consiliului de revizuire a baroului, Copeland nu şi-a pierdut niciodată încrederea că avea să fie răzbunat. Avea un singur aliat, un bărbat a cărui reputaţie era atît de bună şi de larg recunoscută, încît doar cîteva cuvinte din partea lui aveau să limpezească totul.

Omul acela fusese mentorul şi îndrumătorul lui Copeland. Cînd toate uşile i se închiseseră, a lui rămăsese deschisă.

---

*Securities and Exchange Commision – Comisia pentru asigurări şi schimburi (nota trad.).

Copeland i-a expus strategia pentru apărarea sa, punînd cap la cap puținele elemente tangibile pe care reușise să le păstreze – memorandumuri, scurte însemnări, înregistrări pe calculator – care stabileau legătura altora cu scandalul PSX.

Pe urmă, în ultima clipă, cînd Copeland urma să prezinte consiliului de revizuire proiectul pentru salvarea sa, mentorul îl trădase, pe tăcute și cu cruzime.

Draperia care acoperea fereastra din camera de zi a lui Beth Underwood avea o despicătură foarte îngustă. Acolo stătea ea în picioare, puțin într-o parte, uitîndu-se afară, în stradă. Nu avea destulă experiență pentru a-și da seama că un observator profesionist putea s-o vadă cu ușurință, și nici nu-i trecu prin minte această posibilitate.

Era o femeie înaltă, corpolentă, în jur de douăzeci și cinci de ani, cu sîni voluminoși și pulpe prea groase pentru cerințele modei. În anuarul ei de liceu, cineva scrisese că avea o „fire veselă". La vremea aceea, Beth luase acele cuvinte drept un compliment. Dar asta fusese înainte ca ea să fi petrecut cinci ani la Washington.

Pentru ea, orașul era un loc amețitor. Crescută în țara fermelor de animale – Arizona –, Beth venise aici purtată de visuri, și acestea o susținuseră o scurtă vreme. Noua ei slujbă, primul ei apartament, senzația pe care i-o dădeau privirile bărbaților cînd mergea pe stradă – toate astea erau așa cum și le închipuise. Pe urmă descoperise că în capitala țării, cariera unei femei adoptă de regulă numai una din două căi: fie devine tovarășa indispensabilă a unui bărbat puternic, fie îl extorchează pe bărbatul puternic pînă îi ies ochii din cap și devine, de obicei, soția numărul doi.

Beth știa că are o înfățișare plăcută, dar fără a străluci în stilul acela pretins plictisit și costeliv al celor din cercul debutantelor. Nu era o stea, așa cum se prezentau unele asistente și secretare pe pașapoarte supraprelungite. Bărbații

voiau, desigur, s-o posede, dar niciodată nu făceau asta foarte bine, cocoţîndu-se pe ea ca şi cum ar fi fost o păpuşă supradimensionată cu umplutură. După aceea, în săptămîna următoare, prietenii ei îi telefonau, şi Beth afla că fusese negociată în vestiarele cluburilor de tenis sau la barul localului J. Paul, la un pahar de votcă şi apă tonică, însoţit de zîmbete grosolane, cu subînţelesuri şi tot felul de tîmpenii.

În timp ce-l aştepta pe Steven, se gîndea că nu era de mirare că ea nimerise în groapa cu „colaboratoarea indispensabilă". O ajutase faptul că-l adora pe şeful ei. O ajutase pînă cînd Steven intrase în viaţa ei şi spulberase iluziile acelea, făcînd-o să se gîndească cu groază la bărbatul care întotdeauna îşi amintea de ziua ei de naştere şi odată o luase la el acasă pentru a sărbători Ziua Recunoştinţei împreună cu soţia lui.

Bombonica, pisica ei, i se frecă de picior. Beth luă în braţe pisica de angora şi o mîngîie, întrebîndu-se dacă îi lăsase suficientă mîncare şi apă. Mollie îi spusese să-şi facă bagajele pentru trei sau patru zile. Trebuia ca Beth să nu spună nimănui că pleacă, dar ea telefonase totuşi cîtorva prieteni să vadă dacă aceştia ar vrea să aibă grijă de Bombonica. Nu fuseseră amatori.

Se presupunea că nici Steven n-ar fi trebuit s-o sune. Mollie fusese categorică, precizînd: Ia un taxi pînă la aeroport, şi nu-ţi lua cu tine decît strictul necesar. Un bilet plătit dinainte, pe un alt nume, te va aştepta la ghişeul „Delta". Rezervarea a fost codificată, aşa că funcţionarul liniei aeriene respective nu va cere o fotografie de identificare.

Beth se uita la bagajele ei, acum înşiruite în ordine lîngă uşa de intrare: un geamantan, o sacoşă foarte mare şi o geantă supradimensionată. Încercase să împacheteze mai puţine lucruri, dar nu reuşise. Umblase fără vreo ţintă anume prin apartamentul ei îngrijit, cu carpetele lui multicolore azvîrlite pe pardoseala din lemn de esenţă tare, luase în mîini cu

gingăşie micile cutii de porţelan în formă de corăbii, ouă şi clovni, aşezate pe biblioteca scundă, îşi petrecuse vîrful degetelor peste marginile rugoase ale scoicilor culese din nisipurile de pe Virginia Beach şi de pe coasta Floridei. Fiecare din ele era legată de un anumit prilej, aveau o semnificaţie deosebită care o făcea să-şi aducă aminte şi să zîmbească.

Îşi făcuse bagajele în dormitor, unde le sortase pe pătura veche pe care o adusese cu ea din Arizona. Ar fi vrut ca ele să fie saci fermecaţi, fără fund, aşa încît să-i poată îndesa cu toate lucrurile bune şi simple din viaţa ei, să le ia pe toate.

Beth îşi aminti ziua, cu mai puţin de o lună în urmă, în care Mollie Smith îi spusese că era posibil să fie nevoită să plece departe pentru o scurtă vreme, într-un loc cunoscut de ea şi în care avea să se simtă în siguranţă. La momentul respectiv, ideea de a scăpa prin fugă fusese atît de vagă încît refuzase să o ia în considerare. Dar pe urmă, doar acum două ore, venise apelul telefonic pe care niciodată nu se aşteptase să-l primească. Instrucţiunile pe care le auzise în urmă cu o lună în biroul lui Mollie şi pe care le uitase imediat, fiindcă păreau lipsite de orice importanţă, i-au fost repetate. De data asta Beth le notase pe hîrtie, dar cînd menţionase acest lucru, Mollie îi spusese să memoreze amănuntele şi să ardă foaia.

Beth îşi privi degetele. Încă mai miroseau a cenuşă, deşi după ce arsese hîrtia îşi spălase mîinile de două ori.

Traficul rutier de seară pe Strada 24 se diminuase. Beth recunoscu Jaguar-ul Jetta al lui Copeland de îndată ce opri în faţa casei ei. O luă în braţe pe Bombonica şi o mîngîie cîteva clipe, apoi îi dădu drumul.

– Să fii fetiţă cuminte pînă mă întorc!

Pisica mieună cînd uşa se închise şi fu încuiată, pe urmă sări pe pervazul ferestrei, arcuindu-şi spinarea lîngă geamul cald. Se instală acolo, privind cum stăpîna ei se îndrepta spre bărbatul care cobora din maşină şi pe care îl sărută după ce îşi lăsase jos bagajele.

5

Uneori, din cauza mîniei, lui Rachel îi era greu să lucreze. Acum era unul din acele momente. Cuvintele lui Mollie o duruseră; încerca să se împace cu ele străduindu-se să fie eficientă. Mai întîi, spălă o primă parte de rufe murdare, şi în timp ce funcţiona uscătorul, sună la Centrul naval din Monterey să afle prognoza meteorologică. Îşi făcu bagajele în consecinţă, umplînd sacoşa ei de pînză groasă cu îmbrăcăminte de vară, la care adăugă cîteva pulovere şi o jachetă pentru nopţile răcoroase din nordul Californiei.

Se schimbă într-o pereche de blugi şi o bluză sport, pe urmă îşi puse cureaua cu arma personală, un Bulldog calibru 44, cu vîrful ţevii retezat, şi prevăzut pentru încărcător rapid. După ce reasamblă pistolul, deplasă puţin noptiera şi ridică o bucată de treizeci pe treizeci de centimetri din parchetul pardoselii. De acolo, scoase o cutie de gloanţe explozive cu plastic.

Inventate de un chimist din Alabama, acestea, la contactul cu pielea, se sfărîmau în fragmente tăioase ca o lamă, şrapnelul sfîrtecînd literalmente organele interne. Testele, efectuate pe carcase de vită şi pe oi bolnave, le dovediseră a fi cumplit de distrugătoare.

Rachel se aşează pe patul ei, punînd în revolver gloanţele cu polimeri, în timp ce soarele după-amiezei îi încălzea ceafa. Cu excepţia mîinilor era complet nemişcată, ca şi cum ar fi studiat aerul, încercînd să prindă semnale sau mişcări pe care numai ea le putea recunoaşte. El era acolo, afară, undeva... curierul acela. Îmbrăcat cu vesta lui Redskins din piele, cu gulerul mare ridicat pentru a-i ascunde profilul... fără chip, la limita conştientizării ei, ca un parfum stăruitor sau un nume cîndva foarte binecunoscut, dar acum uitat. Se mişca silenţios, respectînd un grafic precis. Acesta îl inclusese pe Dunn şi foarte probabil pe North. Acum atenţia îi era îndreptată asupra ei, a lui Mollie, şi a celor doi informatori. Prea mulţi oameni de care să se ocupe un singur bărbat? Nu aşa socotea Rachel. Nu, pentru cineva care era în stare să stea în aşteptare, înconjurat de trăgători de elită ai QRT, gata să apese pe trăgaci. În postura asta ea vedea un oarecare dispreţ, combinat cu o profundă vanitate.

„Sînt invizibil", părea el să spună. „Pot să ajung chiar lîngă tine şi tu nici măcar n-ai şti. Să-mi fac treaba şi să dispar."

La fel ca în împrejurarea aceea, de la sediul QRT. Intrase în clădire calm cum nu se mai poate, zăpăcindu-l cu vorbe pe un sergent de la biroul de recepţie în timp ce aştepta ca Burns să-i dea banda.

Şi Rachel, care stătea la o depărtare nu mai mare de şase metri, uitîndu-se la el dar nevăzîndu-l, fiindcă el se transformase pur şi simplu într-un pierde-vară printre atîţia alţii.

Gloanţe explozive...

În drum spre ieşire, Rachel se opri să stea de vorbă cu administratorul. Acesta era un veteran din Vietnam, un ofiţer de marină care îşi pierduse un braţ în timpul unui raid în adîncul deltei Mekong. Cînd Rachel îi spuse că avea să plece pentru o vreme şi că nu aştepta nici un vizitator, el o asigură că avea să aibă grijă de corespondenţa ei, apoi îi ură noroc. Cunoştea viaţa.

Rachel aruncă sacoşa de pînză în portbagaj şi se instală la volan. Cînd porni din loc nu se uită înapoi. În astfel de ocazii nu se uita niciodată înapoi, crezînd mereu că avea să se întoarcă în locuinţa aceea caldă şi binecunoscută ei. Poţi numi asta superstiţie.

Lucrările de construcţie de la Aeroportul Naţional, care nu se mai terminau niciodată, obligau traficul rutier să se desfăşoare în mers de melc, chiar şi noaptea. Dar asta înlesnea supravegherea. Rachel aştepta în berlină, pe care o parcase lîngă o macara, la o depărtare de optsprezece metri în diagonală faţă de zona de coborîre a pasagerilor.

Ajunsese acolo cu o oră şi jumătate înainte de ora de plecare a zborului ei. Mollie sosi cu taxiul după patruzeci de minute. Rachel o urmări cu privirea, stînd în spatele unui stîlp, lîngă o pubelă mare care avea drept capac o scrumieră. Alţi fumători, exilaţi pe acest zgomotos petic de beton pe care opreau autobuze şi automobile, asigurau un camuflaj natural.

Zona de plecare era bine iluminată, şi lui Rachel nu-i scăpa nimic. Poate că prin uşile terminalului trecuseră o duzină de bărbaţi de aceeaşi înălţime şi corpolenţă ca şi curierul. Toţi fuseseră neînsoţiţi, majoritatea la costum şi cravată.

Acum veni Jaguar-ul Jetta albastru, la care Mollie îi spusese să fie atentă, înaintînd încet de-a lungul şuvoiului de taxiuri şi lumuzine. Rachel îl recunoscu pe Steven Copeland şi pe Beth Underwood după fotografiile pe care i le arătase Mollie, şi îşi dădu seama că ei încălcaseră deja una dintre regulile de bază ale lui Mollie: să sosească separat. Dar iată-i împreună, Underwood pe scaunul de lîngă şofer, cu mai bine de o jumătate de cap mai înaltă decît Copeland. Strălucirea portocalie a becurilor ştergea de pe chipurile lor orice expresie.

Rachel îşi îndreptă privirea spre Mollie, care, cînd

automobilul Jetta trecu pe lîngă ea, se întoarse cu spatele. Fusese în aceeaşi încăpere cu Mollie cînd aceasta îi sunase pe Copeland şi pe Underwood, expunînd detaliile privitoare la ceea ce aveau ei de făcut cu aceeaşi simplitate cu care i-ar fi explicat unui copil un joc. Repetase de două ori elementele mai importante.

– Să vedem dacă tipul execută corect ceea ce urmează, mormăi Rachel.

Copeland opri maşina în zona de debarcare. Ieşi din automobil repede, dar tot aşa făcu şi Underwood. Iată-i acolo, lîngă portiera din spate, deschisă, tîrînd afară geamantane şi sacoşe. Stînd prea aproape unul de altul – bagajele le blocau mîinile – acum vorbeau, atingîndu-se... Un profesionist ar putea să se strecoare pînă la ei şi să-i înjunghie pe amîndoi mai înainte ca ei să-şi dea seama că mor. O singură rafală a unei mitraliere cu amortizor ar fi fost o soluţie tot atît de simplă, chiar dacă ar fi produs ceva mai multă mizerie.

Copeland o lăsă pe Underwood singură cu bagajele, totalmente expusă, în timp ce el se reaşeză dintr-un salt la volan. Pătrunse din nou în trafic, conduse pînă într-o zonă interzisă, parcă, apoi părăsi maşina.

Asta-i bine.

Rachel îşi amintea cum o învăţase Mollie şmecheria asta. Pentru a face să dispară o maşină şi ca să te asiguri că nimeni nu poate ajunge la ea, o parcai într-o zonă interzisă sau blocată, şi pe urmă chemai poliţia. Poliţiştii erau întotdeauna gata să lipească pe ea un bilet de amendă de trei sute de dolari înainte de a dispune să fie remorcată şi dusă de acolo într-un loc sigur.

Rachel făcu o întoarcere cu berlina şi se îndreptă spre parcajul rezervat vehiculelor oficiale. De aici pînă la terminal aveai de mers pe jos şapte minute. Cînd ajunse acolo, îl văzu pe Copeland încărcînd bagajele pe un cărucior. Apoi el şi Underwood se alăturară mulţimii care se îndrepta spre

punctele de control de securitate, cu Mollie pe urmele lor.

Rachel porni în direcţia opusă, trecînd pe lîngă peretele de placaj care închidea jumătate din holul terminalului şi continuîndu-şi drumul de-a lungul coridorului ce ducea spre biroul poliţiei aeroportului.

Ofiţerul din schimbul de noapte îi verifică documentele de identitate şi biletul.

– Avem aici vreo problemă? o întrebă.

– Nu cu ştirea mea, răspunse ea.

Ofiţerul aşteptă o clipă pînă înţelese că această junămembră a armatei nu avea să mai ofere de bunăvoie nici o altă lămurire.

– Completează documentul!

Rachel îi înmînă formularul pe care-l completase acasă. Ofiţerul se uită la el, morocănos.

– În ce constă armamentul?

Rachel desfăcu fermoarul hanoracului ei larg, ca să-i arate Bulldog-ul.

– Ştii unde să te duci?

– Ştiam că era drept înainte pe hol, prima la stînga în zona de securitate şi apoi dincolo de uşi.

– Tot acolo este.

– Mulţumesc.

Două capete se întoarseră spre ea cînd Rachel deschise uşa de securitate şi păşi în zona de îmbarcare. Examină cu atenţie feţele bărbaţilor care se uitau la ea, concentrîndu-se asupra ochilor lor, ca să vadă dacă le trezea interesul. Prinşi asupra faptei, bărbaţii grăbeau pasul sau îşi întorceau privirile spre afişele iluminate din spate care indicau locul în care se aflau aparatele telefonice pentru convorbiri la mare distanţă.

Rachel o zări pe Mollie într-un fotoliu din material plastic negru, ţinînd în poală o revistă deschisă. Cu două rînduri spre stînga, Copeland şi Underwood stăteau unul lîngă altul, şoptindu-şi, cu capetele aproape atingîndu-li-se.

Asta nu-i bine.

Însoţitoarea de zbor deschise ghişeul de bilete de lîngă uşa ce ducea spre culoarul de îmbarcare în avionul cu reacţie, şi o voce anunţă prin megafon primul apel de îmbarcare a pasagerilor.

Rachel zăbovi, rămînînd în urmă în timp ce Mollie prezenta permisul ei de îmbarcare şi dispărea dincolo de uşă. Avea să-i verifice pe toţi salariaţii din culoarul de îmbarcare, apoi şi cabinele. Trebuia să acorde o atenţie deosebită toaletelor, asigurîndu-se că nici una din uşi nu e întredeschisă. Urma să fie încă în picioare cînd Underwood şi Copeland vor trece pe lîngă ea. Locurile fuseseră dinainte stabilite, aşa că Underwood şi Copeland se aflau pe laturi opuse, în partea din spate a avionului. Mollie trebuia să fie aproape de ei, pe un scaun de lîngă culoarul de trecere, cu centura de siguranţă nelegată.

Rachel se strecură spre coada şirului de oameni care aşteptau să se îmbarce. Nu credea că acela pe care-l numeau „curierul" trecuse pe lîngă ea. Existaseră o mulţime de momente prielnice de a se apropia de Copeland şi Underwood, dar nici unul nu fusese folosit.

Ocupîndu-şi locul, cu şase rînduri în faţa informatorilor, Rachel îşi închipuia că de astă dată curierul nu era prezent. Cînd auzi cum se închide şi se zăvoreşte uşa cabinei, fu sigură de asta.

Steven Copeland se miră cînd o văzu pe Beth că-şi încleştează cu putere degetele pe cotiere şi se împinge tare cu spinarea în speteaza scaunului cînd avionul cu reacţie se înfipse brusc în aer, decolînd. Niciodată nu-i trecuse prin minte că ei îi era frică să zboare.

Îşi puse mîna pe a ei.

– Mă simt ca o proastă, şopti Beth, părul căzîndu-i într-o parte şi atingînd uşor faţa lui în clipa în care avionul vira scurt spre stînga.

– Totul va fi bine. Zău aşa!

Copeland era convins de asta. Cînd îl sunase Mollie, simţise atît teamă cît şi un soi de euforie. Acum teama aproape că dispăruse, fiind înlocuită de o sumbră hotărîre. Ceea ce făcea el acum însemna că anchetatoarea din partea armatei se apropia de ţinta ei. De ţinta lor. În curînd, toată treaba asta avea să explodeze pe deplin.

Copeland avea visuri de felul următor: El intra într-o sală de audiere a senatului. Aerul era electrizat de motoarele camerelor de luat vederi şi de lumini încinse, capetele se întindeau ca să-l poată zări pe el; bărbaţi sobri, stînd în spatele unui podium, aşteptau să audă ce avea el de spus.

Şi acuzatul... aşezat la masa alăturată, incapabil, nevrînd să întîlnească privirea neclintită a lui Copeland. Copeland nemanifestînd nici o bucurie sălbatică faţă de victoria lui; doar un om nedreptăţit, venind să prezinte adevărul.

Visul avea să se împlinească. Era sigur de asta. Pe baza lui se putea scrie o carte de mare succes, se puteau face licitaţii pentru drepturi de ecranizare, şi se puteau organiza turnee profitabile de conferinţe. Copeland văzuse toate astea în închipuirea lui: faima, averea, prestigiul. Avea să fie pe deplin răzbunat şi, chiar mai mult, bogat. El şi Beth aveau să se căsătorească, să cumpere o casă mare...

Aruncă o scurtă privire spre Beth. Mai era drum lung de parcurs, şi el trebuia să păstreze controlul asupra evenimentelor.

Trebuia să aibă grijă de Beth, s-o ajute să treacă prin toate astea cu bine. De aceea sosiră la aeroport împreună şi stăteau unul lîngă altul, deşi locurile care le fuseseră repartizate nu erau alăturate. Mai erau doar puţini alţi pasageri, aşa că însoţitoarele de bord nu protestaseră.

Cînd avionul ajunse să zboare în palier, Copeland se ridică în picioare şi se uită în jur. O văzu pe Mollie, îi zîmbi, şi fu nedumerit cînd ea îi întoarse spatele, după ce-l privise dispreţuitor.

– O vezi? şopti Beth.

– Pe maiorul Smith? Cu două rînduri în spatele nostru, pe un scaun de lîngă culoar. O simţi pe Beth că-i strînge mîna. Am zărit-o de cum am intrat în terminal, se lăudă el, dar rosti cuvintele ca pe o remarcă întîmplătoare.

Nu pomeni nimic despre faptul că scrutase mulţimea în căutarea lui Mollie, şi văzuse pentru o clipă o femeie despre care doar îşi închipuise că ar fi putut să fie ea.

– Ai mai văzut şi pe altcineva? îl întrebă Beth.

– Nu. Acum sîntem în siguranţă. Nu ne-a urmărit nimeni. Nimeni nu ştie unde ne ducem.

Copeland lăsă în jos măsuţa rabatabilă din faţa lui şi acceptă două pahare de plastic pline cu suc de mere pe care i le oferi însoţitorul de bord.

Beth îl bău pe-al ei pe nerăsuflate. Copeland îi dădu şi paharul lui. Acesta era încă unul din lucrurile pe care le aveau în comun – nici lui nici ei nu le plăcea alcoolul.

– Aş vrea să ne fi lăsat să ne ducem împreună, în acelaşi loc, zise Beth. N-ar fi mai uşor aşa?

– Ba da. Însă asta nu-i o anchetă oficială, îi explică el cu răbdare. Smith afirmă că vom fi mai în siguranţă în locuri pe care le cunoaştem, unde am putea recunoaşte pe cineva străin.

Beth se trase mai aproape de el.

– Ştiu. Dar nu vreau să fiu departe de tine.

Copeland ar fi vrut s-o sărute îndelung şi apăsat, aşa cum făcea cînd erau singuri. Şi să facă şi toate celelalte lucruri.

Scotoci în buzunarul de la piept al hainei sale şi, cu două degete, scoase o cutie de chibrituri lucioasă. O strecură în mîna lui Beth, în timpul acesta privindu-i cu nesaţ sînii.

La vederea numelui distinsului hotel, gravat pe cutia de chibrituri, Beth făcu ochii mari.

Steven nu vedea nici un motiv ca să-i spună lui Beth că el purtase cu Smith lungi şi aprinse discuţii în contradictoriu în legătură cu alegerea sanctuarului său. Era, strigase el,

ultimul loc în care ar căuta cineva un avocat falimentar şi exclus din barou. Dacă trebuia să se ascundă, atunci măcar să fie o vizuină luxoasă. În plus, Smith n-ar fi avut nevoie să-şi facă griji în privinţa securităţii. Hotelul avea o reputaţie ireproşabilă în ceea ce priveşte intimitatea oaspeţilor săi.

Un zîmbet tineresc flutură pe buzele lui Beth, şi în ochii ei se aprinseră lumini jucăuşe în timp ce apăsa în mîna lui un bileţel.

– Pentru tine, iubitule. Nu... nu te uita la el acum. Să vedem cine va telefona primul.

Se strînseră unul lîngă altul atît cît le permiteau cotierele scaunelor, vorbind în şoaptă despre cum toate astea aveau să se termine foarte curînd şi despre toate lucrurile importante şi minunate pe care aveau să le facă împreună tot restul vieţii lor.

Copelan îşi înalţă ochii cînd, la cîteva scaune în faţa lor, de-a lungul culoarului, o tînără îmbrăcată în blugi şi cu un hanorac se ridică în picioare. Rachel îi susţinu privirea vreme de o fracţiune de secundă, apoi deschise caseta de deasupra capului şi se prefăcu că scotoceşte, căutînd ceva în sacoşa ei. Într-o cabină în care domnea liniştea unor oameni de afaceri epuizaţi, cu tot zumzetul motoarelor, auzise fără să vrea secretele celor doi amanţi, şi în sinea ei condamnă prostia lor amoroasă.

Avionul ateriză mai întîi la Atlanta, cu trei minute în avans faţă de grafic. Rachel văzu cum Copeland se ridică de pe scaun cu părere de rău şi îşi scoate din casetă mica lui valiză. Se aplecă şi o sărută pentru ultima oară pe Beth, înainte de a porni grăbit de-a lungul culoarului, urmat de Mollie.

Rachel se sculă în picioare şi se întinse, răsucindu-şi trunchiul, în acest timp uitîndu-se la pasagerii care călătoreau spre Phoenix. Cei mai mulţi încercau să moţăie sau citeau. Cîţiva, ca şi ea, profitau de ocazie să facă puţină mişcare.

Totuşi, printre aceştia nu se număra şi Beth Underwood. Ea rămase pe scaunul ei, cu un volum broşat deschis în poală; ochii ei rătăceau fără rost peste pagina acestuia.

Cînd ieşi din culoarul de acces la avion, Mollie îi cercetă cu privirea pe pasagerii din zona de îmbarcare. Erau mai puţin de douăzeci, familii şi tineri necăsătoriţi care profitau de costul redus al zborurilor la ore tîrzii din noapte.

Îl ajunse din urmă pe Copeland mai departe de-a lungul holului, aproape de zona unde se aflau localuri în care se serveau gustări rapide, acum cu obloanele trase. Mollie ar fi avut poftă să-l pocnească, dar surprinse expresia de sfidare din ochii lui. Copeland era un bărbat foarte mînios care, în plus, mai era şi îndrăgostit. Ultimul lucru la care te puteai aştepta din partea lui era să se poarte raţional. Şi ardea de nerăbdare să se confrunte cu cineva, Mollie era sigură de asta.

– S-ar părea că ne-am descurcat perfect, spuse el, cînd ea i se alătură.

Mollie nu răspunse, mulţumindu-se să-l îndemne să intre în încăperea rezervată fumătorilor, acum pustie în afară de obişnuitele fotolii şi scrumiere supraîncărcate. Oamenii treceau grăbiţi prin apropiere, aruncînd cîte o privire înăuntru, şi făcînd-o pe Mollie să se simtă ca o maimuţă de laborator.

– Te-ai comportat foarte bine, spuse ea, cuvintele plutindu-i pe o adiere de tutun. Cum rezistă Beth?

– Ca un ostaş.

Auzind banalul clişeu, Mollie zîmbi vag.

– Te vei încredinţa că va ajunge cu bine la... acolo unde se duce?

Aşadar Mollie ştia că el şi Beth făcuseră schimb de adrese şi de numere de telefon. Nu-l iertă pe Copeland. Şi îl sfredelea cu privirea, privindu-l drept în ochi ca să-i demonstreze că ştia totul.

– Ştii ce ai de făcut, îi spuse ea.

– Am mai făcut asta de o sută de ori.

Măcar de-ar fi meritat...

– Te voi suna mîine la prima oră. Să fii acolo, Copeland.

Lumina fluorescentă îi irita ochii. Undeva, de-a lungul holului, un glas metalic anunţa îmbarcarea finală pentru ultima etapă a zborului.

– Doamnă maior Smith?

– Ce este?

– O să-l prind pe acela-cine-o fi fiind el – care vrea să ne elimine? Adică, atunci cînd toate astea se vor fi terminat...?

– Cînd toate astea se vor fi terminat, veţi fi liberi. Tu şi Beth nu veţi mai avea de ce să vă faceţi griji în privinţa asta. Acum, vezi-ţi de drum!

Îl urmări cu privirea cum se îndepărtează, cu umerii traşi înapoi şi cu un mers puţin băţos. Poate faptul că era îndrăgostit nu era un lucru atît de rău. Mai bine decît să fi fost speriat. Cel puţin ea îl scosese din zona principală. Şi cu prezenţa lui Beth în toată această poveste, era mult mai puţin probabil ca el să se compromită. Deoarece Copeland învăţase să spere din nou, descoperise că speranţa putea să fie tot atît de dulce şi de ameţitoare ca şi răzbunarea.

Patru ore mai tîrziu, cu puţin înainte de miezul nopţii după ora locală, avionul Delta 1410 de la Washington, D.C., către Phoenix via Atlanta, aterizează pe Aeroportul Sky Harbor. Acolo, numărul zborului său fu schimbat, devenind 1066. Tot acolo, Beth Underwood coborî pe aeroport împreună cu restul pasagerilor.

Zborul 1066 avea să-şi continue drumul, dar pentru schimbarea echipajului era necesar un popas mai îndelungat. Mollie o însoţi pe Beth afară, în noaptea fierbinte, să aştepte maşina închiriată ce făcea naveta care deservea aeroportul.

– Eşti sigură că vrei să conduci în noaptea asta? întrebă Mollie. Aş putea să-ţi găsesc o cameră în oraş. Ai putea pleca mîine dimineaţă la prima oră.

– Ar fi mai bine să plec acum, replică Beth. În drum există un supermarket deschis toată noaptea. Pot lua de-acolo tot ce-mi trebuie, fără a fi nevoită să mă ocup de asta mîine.

Mollie îi înţelese argumentul.

– O să-ţi fie foarte bine, Beth.

– Ştiu. Ai spus tu că toate se vor sfîrşi cu bine, şi te-am crezut. Acum ştiu că aşa va fi.

Vreme de cîteva clipe, o asemenea simplitate fără ocolişuri o făcu pe Mollie să-i fie ruşine. Beth Underwood habar nu avea de cum puteau fi trataţi informatorii, mai ales femeile, cînd ajungeau la pupitrul martorilor. Spera că pînă la sfîrşit Copeland nu se va dovedi a fi un ticălos slab de înger, care s-o părăsească pe Beth atunci cînd va avea mai multă nevoie de el.

– O să te sun mîine dimineaţă, spuse Mollie. Şi-ţi voi telefona zilnic, pînă va veni vremea să te înapoiezi.

– Doamnă maior? Nu am de ce să-mi fac griji, nu-i aşa? Vreau să zic, faptul că ne părăsiţi aşa de brusc... Dacă ne-ar căuta cineva, n-ar şti unde am plecat, Steven şi cu mine, nu-i aşa?

– Nu, Beth, n-ar şti. Mollie tăcu cîteva clipe. Patru zile. Cel mai tîrziu lunea viitoare. Voi suna. Îţi făgăduiesc.

Şoferul maşinii-navetă nu avea de gînd să se abată de la îndatoririle slujbei sale ajutînd la căratul bagajelor, aşa că Mollie îl înşfăcă pe cel mai greu şi porni înaintea lui Beth către furgonetă.

– La revedere, doamnă maior. Vă mulţumesc.

Mollie îi răspunse cu un zîmbet în timp ce cobora pe bordura trotuarului.

– Ăsta-i ultimul. Vino, Mollie. Avionul pleacă peste un sfert de oră. Mollie se întoarse, o văzu pe Rachel, şi fără o vorbă o urmă, întorcîndu-se în terminal.

Durata călătoriei, incluzînd opririle, însuma unsprezece ore, dar păru mult mai lungă.

Chiar şi la douăsprezece şi jumătate noaptea, la Los Angeles era cald. Mollie, o persoană originară de pe Coasta de Est, nu ştia că în sudul Californiei toamna era uneori anotimpul cel mai călduros.

– Pe coastă e mult mai răcoare, îi spuse Rachel în timp ce se îndreptau către zona autofurgonetelor şi taxiurilor, care nu erau nici pe departe libere. Mollie hotărîse să aştepte împreună cu Rachel următoarea cursă de maşini închiriate.

– Îmi pare rău că m-am răstit la tine, atunci, zise ea. Cînd ieşeam cu maşina din Baltimore.

– Nu face nimic. Aveai o mulţime de lucruri pe cap. Rachel ezită. În împrejurările acelea, cred că şi eu ţi-aş fi tras un picior în fund.

Mollie zîmbi. Apoi Rachel îi văzu surîsul pălind, în timp ce doi tineri cu îmbrăcăminte punk trecură în pas vioi pe lîngă ele.

– Mă simt ca o proastă, spuse Mollie. Acolo, la Washington, există ceva. Dar nu şi aici. Aici nu-i simt „mirosul".

– Asta înseamnă că ai făcut ceea ce trebuia. Îndepărtîndu-ne. Acum totul e-n ordine.

– Aşa cred.

– Voi suna de îndată ce sosesc la Carmel. O să-mi spui ce afli în legătură cu Dunn?

– Da. Nu va dura mult. Ştiu unde să caut, ce legături să fac.

Alţi cîţiva pasageri ieşiră şi ei cu paşi nesiguri, uitîndu-se în jur ca nişte suflete rătăcite. Zîmbiră şi dădură din cap către Rachel şi Mollie, şi părură uşuraţi să ştie că nu erau singurii care aşteptau.

– O să se termine repede, nu-i aşa? întrebă Rachel.

– Dacă treaba cu Dunn se rezolvă fără probleme. Dacă e nevoie să fac săpături, s-ar putea să dureze cîteva zile. Oricum, săptămîna viitoare vom vedea sfîrşitul afacerii.

– Trebuie să nu te grăbeşti, o sfătui Rachel. Indiferent

cine-ar fi cel pe care-l urmăreşti, tipul este violent. Trebuie să fii absolut sigură că-l dobori.

– Oh, sînt convinsă de asta, replică Mollie în şoaptă. Va fi doborît.

– Şi pagube colaterale?

– Cîteva...

Rachel atinse braţul lui Mollie, silind-o să se uite la ea.

– Cît de mari, Mollie?

– Îndeajuns cît să ajungă la Casa Albă.

Deodată Mollie o îmbrăţişă pe Rachel, strîngînd-o tare la piept, ca să-i reteze următoarea întrebare.

– Uite că-ţi vine autobuzul.

Coada celor care aşteptaseră autobuzul se puse repede în mişcare şi Mollie îi făcu un semn lui Rachel să li se alăture acestora. Apoi se trase înapoi şi o urmări cu privirea.

Rachel îşi aruncă sacoşa de pînză pe stelajul de bagaje şi se strecură către un scaun de lîngă una din ferestre. Prin geamul intens colorat, o văzu pe Mollie fluturîndu-şi mîna o dată, apoi îndepărtîndu-se iute.

Mollie se înapoie în terminal, trecu prin controlul de securitate şi ajunse la poarta la care se făcea îmbarcarea pentru zborul de noapte către Washington. Trecu pe lîngă pasagerii de la ghişeul de bilete, fără a se osteni să le arunce măcar o privire. Obosise să se tot uite la chipuri.

Remarcă o adolescentă plictisită care trecea pe lîngă un grup de telefoane, verificînd fantele de înapoiere a restului, în căutare de monede de douăzeci şi cinci de cenţi. Mollie îşi scoase pe furiş portmoneul din geantă, îl deschise, şi se uită la fotografia de sub învelişul de plastic. O făcuse cu trei ani în urmă, la vremea înfloririi cireşilor la Washington. Bărbatul care stătea cu faţa spre aparat era abia trecut de patruzeci de ani, dar ridurile din jurul ochilor îi dădeau un aer tineresc. Vîntul îi răvăşise părul, azvîrlindu-i un cîrlionţ pe frunte.

Mollie îşi scotoci buzunarele, căutînd mărunţiş, şi găsi cîteva monede. Era o convorbire locală; putea s-o facă chiar acum. Îşi imagină glasul lui, amestecul de surprindere şi plăcere, plin de grijă şi iubire pentru ea. Doar cîteva cuvinte din partea lui ar alunga senzaţia de extenuare şi încordare care o copleşea.

Nu pot. Va dori să ştie de ce îi telefonez şi dacă nu pot să mai rămîn. Va găsi ceva care să-l facă să se îngrijoreze şi atunci o să sfîrşesc prin a-l minţi.

Mollie îşi vîrî monedele la loc, în buzunar, şi întoarse spatele telefoanelor, fugind de ispită. Nu-şi putea permite să lase nimic sau pe nimeni să-i abată atenţia. Punerea în siguranţă a lui Copeland şi a lui Underwood îi suprasolicitase nervii. Îi mai rămăsese puţină forţă. Aceasta trebuia să fie concentrată asupra ultimului ţel – dovezile despre care îi vorbiseră Copeland şi Underwood, fără însă a avea curaj să i le aducă. Dacă ei le şterpeliseră, şi dacă Esterhaus ar fi descoperit că lipseau, acesta ar fi ştiut cu exactitate cine era răspunzător. Siguranţa lui Copeland şi a lui Underwood ar fi fost periclitată, poate în mod fatal. Îi revenea lui Mollie sarcina de a recupera ceea ce în ultimă instanţă avea să-l spînzure pe Excelenţa sa judecătorul Simon Esterhaus.

Dacă Mollie n-ar fi fost atît de obosită, poate că l-ar fi remarcat pe bărbatul care se strecurase în coada pasagerilor gata de îmbarcare, în spatele ei. Dacă Rachel ar fi fost acolo, poate că, la lumina aceea bună şi din unghiul potrivit, memoria ei ar fi fost stimulată. Dar Inginerul ştia că era în perfectă siguranţă. O văzuse pe Rachel intrînd în autobuzul-navetă. Acum Mollie era singură şi epuizată.

6

De fapt, Inginerul n-o pierduse din vedere niciodată cu totul pe Mollie Smith; ceea ce-l îndepărtase de ea fusese o mişcare de amator din partea informatorilor ei.

Presupunînd că ea avea să se ducă la sediul QRT din Baltimore de îndată ce ar fi aflat de banda dispărută, îşi făcuse planul de a o surprinde acolo. În schimb, sfîrşise prin a fi nevoit să le urmărească pe ambele femei cu grad de ofiţer în armată pînă la Alexandria, apoi să însoţească precum o umbră taxiul pe care-l luase Mollie pentru a se înapoia la Fort Belvoir. În mod raţional, se aşteptase ca după aceea ea să se repeadă la informatorii ei. Asta ar fi fost mişcarea de profesionist, ca la carte, şi Inginerul se pregătise în acest sens. Va zăbovi pur şi simplu puţin în urma ei, şi o va lăsa pe Mollie să-i conducă la ei. Mai tîrziu avea să decidă cum să-i elimine în modul cel mai bun.

Dar nici asta nu se întîmplase. Mollie se îndreptase spre aeroport fără a se opri în drum să ia pe cineva. Ceea ce însemna că informatorii se aflau deja acolo, sau că...

Ceva se încurcase foarte rău. Inginerul înţelese asta din expresia lui Mollie, cînd trecu cu maşina pe lîngă ea, în zona de îmbarcare a pasagerilor de la Aeroportul Naţional. Probabil

că informatorii fuseseră cuprinşi de panică şi o luaseră la goană, venind ei înşişi la aeroport în loc să-şi aştepte însoţitoarea. Aranjamentele în vederea călătoriei trebuie să fi fost făcute cu mult timp în urmă – informatorii fuseseră pregătiţi, echipaţi cu bilete, bani, noi legitimaţii de identitate, şi orice altceva de care ar mai fi avut nevoie. În cele din urmă îşi dădu seama de greşeala lui: în circumstanţele date, Mollie nu avea să se apropie de informatori. Avea să aibă destulă minte ca să nu se ofere ea însăşi în chip de pretext pentru a-şi ascunde adevăratele intenţii.

Inginerul respinse ideea de a încerca să-i repereze pe informatori în mulţimea de pe aeroport. Nu poseda nici o descriere a lor, nici măcar precizarea sexului. Singura cale de urmat era să rămînă cu Mollie.

Asta şi făcu, şi la timpul potrivit îşi primi mica răsplată. O identifică pe tînăra Collins, *warrant officer* gradul doi. Inginerul recunoscu şi aprecie în sinea lui poziţia revolverului ei lung. Îşi concentră atenţia asupra ei, sperînd că, ţinînd seama de lipsa ei de experienţă, ar putea să facă ceva ce ar dezvălui intenţiile lui Mollie. Dar Rachel nu lăsă să se ghicească absolut nimic. Parcurse pur şi simplu culoarul de îmbarcare şi urcă la bordul avionului.

Confirmarea faptului că şi Mollie se afla la bord fu destul de lesne obţinută. Inginerul aşteptă pînă cînd văzu că tractorul remorchează avionul cu reacţie depărtîndu-l de poartă, apoi se repezi la însoţitoarea de bord care număra cupoanele de îmbarcare. O referire pe nerăsuflate la sora lui, Mollie Smith, cîteva prostii îndrugate pe un ton grav şi puţin panicat despre o reţetă medicală uitată, şi iat-o pe însoţitoarea de bord explicînd cum doamna Smith călătorea pînă la Los Angeles cu cursa 1410, care, după Pheonix, devenea 1066.

Inginerul îi mulţumi femeii şi plecă repede de la terminal către birourile companiilor aeriene cu avioane charter. Treizeci de minute mai tîrziu şi cu jumătate de taxă în plus la

biletul luat în ultima clipă, urca la bordul unui avion cu reacție pentru oficialități, tip Gulfstream III. Reprezentantul companiei și pilotul, cărora Inginerul le spusese, amîndurora, că era directorul unei firme de la Hollywood, îl asigurase că avea să fie la Los Angeles înainte de miezul nopții.

Inginerul le mulțumi, se servi după decolare cu un coniac de calitate, și în curînd se lăsă furat de somn.

Somnul acela odihnitor se dovedise a fi de neprețuit. Inginerul, călătorind acum cu avionul înapoi, spre districtul Columbia, în cabina de clasa întîi, citea romanul lui Bulgakov, *Maestrul și Margareta.* La un moment dat se întreba cum o fi călătorind Mollie Smith în spațiul destinat pasagerilor obișnuiți.

Avionul aterizează la Washington la ora șase și cinci minute înainte de amiază, într-o dimineață posomorîtă și ploioasă. Împreună cu ceilalți, Inginerul se îndreptă cu pași mari spre ieșire, unde pasagerii așteptau diverse autobuze-navetă. Știa că în ajun Mollie venise cu taxiul, dar Rachel parcase în zona rezervată o berlină a armatei. Pariase în sinea lui că Mollie era acum în posesia cheilor acelei mașini.

Avea dreptate. Inelul de chei era petrecut în jurul încheieturii arătătorului ei de la mîna stîngă, pe el legănîndu-se ușor două chei, în timp ce aștepta sub copertina de la ieșire. Inginerul știa că, pe vreme bună, Mollie ar fi mers pe jos pînă la parcaj, și acolo s-ar fi dus el s-o ia. Dar din cauza lapoviței, ea avea să aștepte cursa particulară care venea doar acolo.

Camioneta se apropia – o dubă de un verde închis, care își făcea ușor drum prin traficul intens. Cînd șoferul deschise ușa, Inginerul ajunse în spatele lui Mollie în timp ce ea pășea ocolind bălțile, trecînd pe lîngă fețele ude și dușmănoase ale plătitorilor de taxă care văzuseră pe frontonul autobuzului afișul luminos cu inscripția „Numai Parcaj Rezervat".

– Legitimația... trebuie să prezentați legitimația dumneavoastră, doamnă, strigă șoferul.

Inginerul văzu că Mollie prezentă legitimația, gata pregătită.

– OK, următorul.

Șoferul închisese deja ușile. Cu geamurile întunecate și cu ploaia care șiroia pe ele, autobuzul era ca o criptă.

– Legitimația dumneavoastră, domnule?

– Îmi pare rău. Iat-o!

Apăru sub forma unui Colt Woodsman calibru 22 cu amortizor. Orificiul pe care-l lăsă în tîmpla șoferului era mai mic decît cel pe care l-ar fi făcut glonțul unui Browning.

Zgomotul fu neglijabil, totuși Inginerul se aștepta ca o persoană ca Mollie să-l recunoască. Așa se și întîmplă. Dar ea era extenuată, timpul ei de reacție nu mai era nici pe departe atît de rapid pe cît ar fi trebuit să fie. Pumnul Inginerului o izbi de-a dreptul în maxilar, sfărmîndu-i-l, și azvîrlind-o, inconștientă, pe stelajul metalic destinat bagajelor.

Inginerul ridică șoferul mort de pe scaunul lui, se strecură în locul acestuia la volan și intră cu grijă în trafic. Nu se opri decît atunci cînd recunoscu berlina armatei. Acolo luă cheile lui Mollie, deschise portbagajul și îndesă înăuntru cadavrul șoferului.

Revenind în autobuz, legă mîinile lui Mollie, apoi îi puse căluș și o legă la ochi, folosind banda adezivă albă pe care o găsi în trusa de prim-ajutor a vehiculului-navetă. Făcu totul repede, dar cu grijă, deoarece avea mile întregi de parcurs, și nu se gîndea deloc să oprească undeva în drum.

În cealaltă parte a continentului, Rachel Collins se îndrepta spre nord pe autostrada US 101, cu un Ford Mustang închiriat. Înainte ca îndatoririle ei s-o fi dus în Est, parcursese destul de des bucata asta de drum dintre sudul și nordul Californiei. Știa unde și cînd își instalau cei cu radarurile capcanele lor de viteză, așa că la ora unu noaptea, cu șoseaua

pustie, Rachel cînta tot timpul conducînd cu mai bine de o sută de mile* la oră.

Străbătu distanța de trei sute șaptezeci de mile pînă la Carmel în ceva mai mult de patru ore, gîndurile rătăcindu-i, purtate de melodiile vechi ale postului de radio. Rachel se ducea acasă... sau cel puțin acolo unde era singurul loc pe care-l cunoscuse ea vreodată cît de cît ca pe un cămin al ei. Era frămîntată de sentimente diverse, fericire și nerăbdare combinate cu tristețe și resentimente – un amestec dur, puternic.

Ieșind de pe autostradă, Rachel se îndreptă printre dealuri către Pacific, traversă autostrada de pe coastă, și continuă de-a lungul străzilor în pantă și întunecoase ale Carmel-ului.

O mașină a poliției o reperă pe Ocean Avenue și merse în urma ei pînă cînd ajunse la Frazier. Rachel coborî din Mustang, văzu strălucirea unei țigări aprinse în spatele parbrizului vehiculului în patrulare. La intrarea vilei nu ardea nici o lumină. Descuie ușa și pipăi peretele, în căutarea comutatorului. Ieși iar afară, stătu în picioare sub lampă, și își flutură mîna spre patrulă în timp ce vehiculul acesteia cotea pe lîngă ea, girofarurile rotindu-se în tăcere ca un salut adresat ei.

Casa îi aparținuse mamei sale, care, după zece ani de hoinăreală de la o colonie de artiști la alta, revenise la rădăcinile ei din nordul Californiei. Tot ce-i trebuia erau două dormitoare, unul echipat ca atelier în care lucra la creațiile ei de vitralii. Rachel, fiind la vremea aceea în armată, nu făcea parte din viața mamei sale. Scrisorile dintre ea și Penny Collins nu fuseseră deloc frecvente, vizitele – rare. Singurul lucru pe care-l știa Rachel cu certitudine era că mama considera decizia ei de a-și alege armata în chip de carieră drept o trădare, o apropiere de tot ceea ce cauzase tulburări în propria ei viață.

* 1 milă (terestră) = 1609 m (nota trad.).

Ceea ce ştia Rachel despre mama sa erau informaţii culese de prin magazinele scumpe de pe OceanAvenue care expuneau lucrările ei. Intrase într-un „boutique" şi îi pusese vînzătoarei întrebări referitoare la opera artistei. Rachel fu surprinsă şi mîndră că „Penny C.", aşa cum era cunoscută mama ei în cadrul comunităţii, era foarte admirată. Lucrările ei puteau fi văzute în majoritatea locuinţelor de multe milioane de dolari de pe Pebble Beach şi avea comenzi de la colecţionari îndepărtaţi, chiar şi de la San Francisco.

Fusese de asemenea surprinsă – şi îngrozită – cînd aflase că Penny C. ajunsese în ultimele stadii ale unui cancer fatal, o taină pe care o purtase cu ea aproape pînă în mormînt.

Vila mirosea puţin a mucegai. Rachel deschise clapeta de tiraj a şemineului, aranjă aşchiile şi buştenii, apoi aprinse focul. Se spălă pe faţă şi pe mîini, şi aduse din dormitor o pătură veche. Se instală comod pe canapeaua colţar şi, uitîndu-se la flăcări, adormi închipuindu-şi că încă le mai privea, fără să-şi dea seama că acum dansau numai în visurile ei.

Mollie se agită, apoi se trezi într-un spaţiu întunecos şi rece. Nu pe deplin întunecos. De fapt, pe măsură ce ochii i se adaptau, descoperi că putea să vadă destul de bine. Era ca şi cum ar fi privit prin ceaţă.

Îşi evaluă situaţia. Era culcată pe spate pe un soi de masă cu un acoperămînt gros şi buretos.

Masa de consultaţie a unui medic?

Braţele îi erau întinse pe lîngă trup, picioarele larg desfăcute, cu partea din spate a genunchilor sprijinită pe perna aceea de burete, care părea umedă, sub pielea ei.

Este polivinil sau plastic, nu-i piele adevărată.

Încheieturile mîinilor şi gleznelor îi erau legate cu o frînghie răsucită, groasă, dar moale. Ba chiar şi ceda puţin, poate cu vreo trei-patru milimetri.

Un cablu elastic, pentru sărituri?

Nu avea pantofi în picioare, dar simţea senzaţia familiară a propriilor ei veşminte. Din cîte îşi putea da seama, nu fusese maltratată sau violată.

Excepţie făcea durerea de la maxilar. Explorîndu-şi cu precauţie gingia, descoperi că trei din dinţii de jos lipseau. Sub ei, osul şi cartilagiul zvîcneau fără milă. Atunci clipi, amintindu-şi pumnul care venea spre ea, zvîrlindu-i capul spre spate... şi îngrozitorul zgomot de sfărîmare.

Un pumn, dar nici un chip. Nu conta. Mollie ştia cine o atacase: curierul. Singura întrebare era dacă el credea că ea apucase să-i zărească faţa.

– Şoferul a murit.

Mollie nu avusese de gînd să rostească vorbele acestea cu glas tare, dar fu bucuroasă să-şi audă propria-i voce, ieşind puţin răguşită dintr-un gîtlej uscat. Ceva la care nu se aşteptase fu ceea ce urmă:

– Da, a murit.

Întoarse capul spre dreapta, şi îl văzu stînd acolo, într-un fotoliu confortabil, cu o carte pe genunchi. Faţa îi era acoperită de o mască strălucitoare, verde cu argintiu, superb pictată şi destul de mare pentru a-i acoperi ochii, nasul şi pometii obrajilor.

Cînd acesta se ridică în picioare, Mollie observă că purta o cămaşă neagră, simplă, cu guler colant. Pe partea de jos a obrajilor şi pe maxilare nu exista nici un semn din naştere, nici o zonă de piele mai albă pe mîinile lui, care să indice că ar fi purtat un ceas sau inele. Nimic din ce ar fi avut ea nevoie să ţină minte, nimic ce să poată folosi împotriva lui.

Şi el ştia asta. Mollie îşi dădea seama de acest lucru din tonul lui – prietenos, îmbietor şi familiar, ca acela al unui preot la o întrunire bisericească.

– Bun. Te-ai uitat, te-ai convins că nu e într-adevăr nimic de văzut. Aşa că problema asta e scoasă din discuţie. Făcu o pauză. În caz că-ţi pui întrebări în legătură cu masca, e

venețiană. Nu cred că ai fost vreodată la carnavalul lor. Este realmente formidabil.

Inginerul apropie un cărucior din oțel inoxidabil acoperit cu o pînză albă. Mollie recunoscu doar seringile înşiruite lîngă fiolele cu dopurile lor groase de cauciuc.

O izbi mirosul parfumului, venind de sub gulerul lui colant. Era un parfum pe care ea îl cunoştea foarte bine, şi căruia îi ducea dorul... Dar era pe bărbatul nepotrivit. Apoi avu o revelație: sala de audieri a senatului, acelaşi parfum din hol...

– Mollie. Poți să-mi spui Jim. Ridică geanta ei, în aşa fel ca ea s-o poată vedea. Pentru o doamnă care a zburat dus-întors dintr-o parte în alta a țării, călătoreşti cu bagaje puține. Dar e drept că nu aveai de gînd să faci nici o oprire în drum, nu-i aşa?

Mollie nu voia să se gîndească la faptul că în tot acest timp el o urmărise îndeaproape. Nu asculta ceea ce spunea el, ci felul în care o făcea. Căuta o intonație deosebită, poate o uşoară greşeală de pronunție, sau un accent regional. Dar vocea lui Jim era tot atît de lipsită de orice intonație ca a unui individ oarecare.

– Sînt o mulțime de mărunțişuri fără importanță aici, spunea el. Cu excepția acestuia. Ridică la vedere o cutie pentru pastile, decorată cu un email albastru, şi o scutură în aşa fel ca Mollie să audă zgomotul rostogolirii pilulelor dinăuntru. Cu cealaltă mînă flutură în aer un dosar cu coperte de hîrtie groasă, cafenie, pe care Mollie îl recunoscu ca fiind o fişă medicală. Potrivit ultimului tău examen medical, de aproape un an în urmă, nu urmai absolut nici un tratament medicamentos. Ce s-a schimbat, Mollie?

– Migrene, zise ea.

– Ah... O adevărată pacoste, migrenele astea. Doctorul ți-a prescris Cofergot?

– Imitrex.

Inginerul cumpăni această informație.

– Mda. Înțeleg asta, atîta vreme cît nu iei medicamentul în timpul simptomelor premergătoare crizelor de epilepsie.

Mollie îl privea cu atenție cum învîrteşte între degete cutia. Fără îndoială, el cercetase pilulele. Pe ele nu era imprimată nici o denumire de fabricație, ci doar un cod numeric farmaceutic. Dacă avusese timpul necesar sau înclinația de a-l verifica, acum ştia că ea mințea.

Bărbatul care îşi spunea Jim puse cutia cu pastile pe tava chirurgicală şi îşi îndesă mîinile în buzunarele pantalonilor.

– Iată cum stau lucrurile, Mollie. Ştiu totul despre Dunn. Ştiu şi de informatori. Ştiu chiar şi de W.O. Collins. Acum Dunn e mort, ceea ce e bine. Dar informatorii nu sînt morți, ceea ce e rău. Tu trebuie să mă ajuți să aranjez treaba asta. Ar fi bine să începi cu numele şi locurile în care se află.

– Tu l-ai ucis pe North. Dunn era omul tău infiltrat?

Inginerul oftă.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun. Urmează să avem o conversație într-un singur sens – o şedință de întrebări şi răspunsuri, dacă vrei.

– După care mă vei ucide.

– Nu neapărat. Nu mi-ai văzut fața. Nu ştii nimic despre mine şi nici unde ne aflăm. Fireşte, aş fi nevoit să te țin aici pînă mi-aş face treaba. Şi dacă m-ai fi mințit, m-aş întoarce şi ar trebui să luăm iar totul de la început...

– Unde ne aflăm? întrebă Mollie, retezîndu-i vorba.

– Dacă muşchii tăi abdominali sînt aşa cum ar trebui să fie, acum te poți ridica doar cît să te lămureşti cu propriii tăi ochi. Te rog, eşti invitata mea!

Mollie închise ochii, îşi adună toată voința ca să ignore durerea care o fulgeră pornind din maxilar pînă în creier, şi se săltă în sus, atît cît îi permiteau frînghiile care îi legau încheieturile mîinilor.

Jim se întorsese cu spatele, şi dincolo de el ea văzu nişte

pereți înalți placați cu marmură. De-a lungul lor se înșiruiau stelaje ce conțineau sticle de vin. Mollie socoti că trebuie să fi fost cu sutele. Apoi mușchii o trădară și se prăbuși.

– Nu-i rău, comentă Inginerul. Dar trebuie să fii într-o formă fizică mai bună dacă ai de gînd să reintri în cîmpul muncii.

– O pivniță de vinuri, șopti Mollie.

– Se zice că sînt mai mult de trei mii de sticle. Poate că voi destupa una din ele pentru tine, înainte să plec.

Asta îl făcu să rîdă, și Mollie se simți ușurată. Își zise că era posibil ca el să fi observat că ea putea să vadă și altceva în afară de stelaje și sticle. Ca de exemplu colțul de material plastic gros și verde de pe pardoseală, un cearșaf sau un sac pentru cadavre... și mănușile albe, dintr-un latex rezistent, aruncate pe sac.

Aceea fu clipa în care Mollie știu că avea să moară. Acum, singura întrebare era cît de rapid. Jim își dăduse ostenela să obțină fișa ei medicală – *Cum?* – și pe masa cu rotile se aflau medicamente...

– Poate Corton-Charlemagne.

– Poftim?

– Poți deschide o sticlă de Corton-Charlemagne.

Inginerul izbucni în rîs.

– Bravo! Dar numai dacă ești foarte, foarte cuminte.

Îi suflecă cracul stîng al pantalonului și îi răsuci ușor genunchiul ca să lase la vedere zona de dedesubtul acestuia. Ea îl văzu că îmbibă un tampon cu alcool; îl simți rece pe piele.

Moartea îi zîmbea lui Mollie, șoptindu-i că se afla în mîinile iscusite ale unui profesionist. Acesta știa că o înțepătură de ac în spatele genunchiului aproape întotdeauna trecea neobservată în timpul unei autopsii.

Acum seringa se afla într-o mînă, fiola în cealaltă, ținută cu susul în jos. Mollie văzu cum oțelul înțeapă cauciucul, văzu cum pistonul e tras înapoi.

– Nu am timpul necesar pentru o tortură psihologică, iar cea fizică dă rezultate îndoielnice, îi spunea el. Aşa că substanţa pe care o avem aici este propriul meu amestec special, o combinaţie de amfetamine, o formă foarte modernă de pentotal de sodiu, şi unu sau două alte ingrediente – sosul secret, dacă vrei să-l numeşti aşa.

Cînd auzi asta, Mollie simţi că-şi pierde orice vlagă. Mintea ei trecu peste durerea arzătoare din maxilar, peste înţepătura acului care o pătrundea, şi mult dincolo de cuvintele lui, care acum nu mai aveau puterea de a o face să sufere.

Mollie se întoarse cu gîndul la Los Angeles, la telefoanele de la aeroport, la bărbatul din fotografie. Simţea monedele, fierbinţi în mîna ei, şi dori din toată inima să le fi folosit. Ţac-ţac... Glasul lui la celălalt capăt al firului... n-o să-l mai audă niciodată.

Fiindcă amestecul acela era în circuitul ei sangvin, năpustindu-i-se prin artere ca valul unui flux. Jim vorbea cu glas blînd, spunîndu-i să nu plîngă. Două lacrimi mari alunecară pe obrajii ei, şi el se aplecă spre ea, cu o batistă de hîrtie între degete, tamponîndu-le cu gingăşie.

Îi puse întrebări în legătură cu informatorii, pomenind numele lui Rachel. Mollie îşi simţea gura deschizîndu-se, cuvintele bătîndu-se să iasă afară. Muşcă adînc, simţi gustul sîngelui, îl văzu pe Jim trăgîndu-se înapoi. Nu văzu niciodată bucata din limba ei, mare cît unghia degetului mare, care îi zbură din gură.

Acum tuşea, văzînd o împroşcare de sînge, înghiţind ceea ce nu putea da afară. Şi amestecul îi răscolea trupul, gonind spre inima ei, năpustindu-se asupra acesteia, zdrobind-o.

Ultima imagine pe care o avu Mollie în faţa ochilor înainte ca valul negru s-o ia cu sine fu expresia de groază şi de nedumerire de pe faţa lui. I se păru că se aude ea însăşi rîzînd de el, crezu chiar că rîdea, pentru că îl păcălise, şi muri.

*

Şcoala Internaţională din Georgetown fusese construită în 1938. Acum, după trecerea a aproape şaizeci de ani, ambasadorul Canadei descoperise că şcoala nu fusese niciodată supusă unei operaţiuni de îndepărtare a azbestului. Legase această omisiune de astmul fiului său şi stîrnise o furtună de controverse.

La sfîrşitul ultimului trimestru, şcoala fu închisă şi începu curăţenia. Se presupunea că lucrarea avea să se termine la timp pentru începutul sesiunii de toamnă. Dar întîrzierile intervenite în procurarea materialelor necesare şi o grevă neprevăzută a şoferilor de camion dădu peste cap graficul. Acum, o treime din şcoală – aripa de est – nu era disponibilă pentru funcţionare.

Nedisponibilă, dar cu siguranţă nu neexplorată de un oarecare Sean Flynn, fiul în vîrstă de opt ani al secretarei-şefe, de origine irlandeză. Mama lui Sean locuia acum la Belfast, şi Sean văzuse mai multe clădiri devastate şi ruinate decît ar trebui vreodată să vadă un copil. De asemenea, el avea prieteni care îl învăţaseră şmecheriile necesare pentru a intra în acele capcane de şobolani, cum să găsească un punct slab în gardul din verigi de lanţ sau în împrejmuirile din placaj pe care le preferau autorităţile.

Micului Sean nu-i fusese deloc greu să pătrundă în aripa de est. Constructorii americani nu erau meticuloşi ca tehnicienii din armata britanică, pentru care o clădire abandonată reprezenta o potenţială fabrică de bombe. Aşa că ceea ce pe vremuri fusese laboratorul de ştiinţe naturale îi apărea acum ca un decor dintr-un film cu extratereştri – plafoanele despicate, pereţii zdrobiţi, nemairămînînd decît schelete de şipci şi tencuială. Aici, Sean putea să tragă pe furiş un fum şi să-şi lase liberă imaginaţia, convocînd toate speciile intergalactice, toate greţoase şi alunecînd într-o linişte

mormîntală, ieşind din această încăpere care nu mai era decît o carcasă.

Cînd sună clopoţelul de recreaţie, aruncă jos ţigara şi o strivi cu călcîiul. Pe urmă îşi înălţă privirea şi văzu ceva schimbat.

Frigiderul laboratorului, o vechitură lăsată acolo pentru a fi scoasă şi aruncată odată cu restul gunoaielor, avea uşa deschisă. Doar foarte puţin... dar chiar şi asta nu era în ordine.

Sean văzuse la televizor poveşti în care copiii se jucau de-a v-aţi ascunselea în frigiderele părăsite, uşa se închidea peste ei, nimeni nu le auzea bătăile sau ţipetele. Oribil!

Frigiderul avusese un lanţ gros răsucit în jurul mînerelor şi fixat cu un lacăt Yale mare. Acum lanţul şi lacătul dispăruseră, şi uşa era deschisă.

Laboratorul era refugiul personal al lui Sean. Nu-i vorbise nimănui despre el, avea foarte mare grijă cînd intra şi ieşea de acolo, aşa ca nimeni să nu-l descopere. Dar cineva fusese aici, înăuntru. Echipele de constructori?

Se uită în jur cu atenţie. Nimic altceva nu părea să-şi fi schimbat locul. De ce i-ar fi interesat pe muncitori frigiderul?

Acum acesta îl interesa pe el.

Sean îşi croi drum pe lîngă mese şi pupitre. Mergea cu grijă, cu capul aplecat, şi tocmai de aceea observă urmele de paşi în praful de pe pardoseală. Şi imediat călcă pe ele, distrugînd ceea ce fusese o serie de amprente de tălpi caracteristice.

Primul lucru care îl izbi fu mirosul, ca acela al ouălor stricate. Închise gura, apoi întoarse capul să tragă adînc aer în piept. Pe urmă întinse mîna spre uşă şi o deschise dintr-o smucitură. Se aştepta la o rezistenţă, însă uşa zbură spre el, făcîndu-l să se dea înapoi, lovindu-se de o masă. Dar uşa nu se roti la loc în balamale, închizîndu-se, deoarece o împiedica un braţ.

Sean stătu încremenit trei secunde, ca paralizat, în timp

ce, mai întîi un umăr, apoi un cap alunecă afară din frigider. Cînd restul trupului păru că zboară spre el, aterizîndu-i la picioare, mațele i se sloboziră. Sean avu o tresărire cînd urina fierbinte începu să-i curgă de-a lungul picioarelor. Pe urmă își aminti că putea să fugă. Și chiar și să țipe.

7

La treizeci şi şapte de minute după macabra descoperire a lui Sean Flynn, Departamentul omucideri din districtul Columbia identificase cadavrul. Unul dintre detectivii care scotocise terenul găsise o geantă într-un coş de gunoi din apropiere. Fotografia de pe permisul de conducere se potrivea în mod categoric.

Locotenentul care conducea ancheta făcu apoi apelul telefonic pe care-l impunea protocolul: îl sună pe ofiţerul de serviciu de la CID din Fort Belvoir. Ştia că acum cazul acela avea să devină multijurisdicţional. Oamenii lui şi detectivii de la CID aveau să se împiedice unii pe alţii, dar poate că – probabil – vor putea menţine lucrurile în limite civilizate. Şi asta depindea în mare măsură de ceea ce avea de spus coroner*-ul.

Locotenentul nu avea nici un motiv să creadă că acest caz avea să intereseze pe vreo persoană de la un nivel superior.

---

* Om al legii care îndeplineşte funcţiile de medic legist şi judecător de instrucţie căruia îi revine cercetarea în cazurile de moarte violentă sau neaşteptată (nota trad.).

*

Ofițerul de serviciu de la Fort Belvoir, locotenentul Bill Jessup, recepționă și înregistră pe bandă apelul Tribunalului din districtul Columbia ca pe ceva obișnuit. Chiar mai înainte ca detectivul de la Departamentul omucideri să fi terminat de vorbit, Jessup apăsa cu putere tastele de urgență pentru a activa echipa permanentă de investigații a CID, alcătuită din patru oameni. Peste treizeci de secunde, maiorul Kenneth Dawes se afla în biroul lui Jessup. În loc de explicații, Jessup îi puse banda în casetofon și apăsă tasta „redare". Dawes ascultă tot mesajul, apoi întinse mîna spre telefonul lui Jessup, pentru a-și înștiința oamenii că aveau să pornească urgent la drum.

– Vrei să-l alertez pe Hollingsworth? îl întrebă Jessup.

Dawes se gîndi o clipă.

– Ar fi mai bine. Este implicat un copil de la Școala Internațională. Soiul ăsta de rahat este o adevărată mană cerească pentru mediile de informare. Da, vom avea nevoie de Hollingsworth.

– Presimt că tribunalul din districtul Columbia va dori să se ocupe de asta.

– Cei de acolo nu vor fi singurii. Puștii care se duc la școala aia sînt ai unor diplomați și ai altora ca ei. Departamentul de Stat se va abate asupra incidentului ăsta ca o pacoste. Ceea ce va atrage după sine intervenția Biroului*.

– Ce ai de gînd să faci?

Dawes lovi ușor o țigară de o brichetă de epocă, pe care o deschise cu un pocnet, și o aprinse.

– O s-o aduc acasă, spuse în șoaptă. Acolo unde îi este

* Referire la FBI (Federal Bureau of Investigations) – Biroul Federal de Investigații (nota trad.).

locul şi unde putem să ne îngrijim de ea. Tăcu o clipă. Spune-i lui Hollingsworth că nimeni n-o să-şi bage nasul în treburile mele cît timp îmi fac datoria.

Doctorul Scott Karol, coronerul principal de la Tribunalul districtului Columbia, făcuse cîndva serviciu militar ca chirurg în războiul din Vietnam. Acolo văzuse răniţi care fuseseră prinşi şi torturaţi de inamic. Uitîndu-se la Mollie Smith, întinsă pe o masă de laborator, gîndul i se îndreptă din nou spre acele timpuri. Karol ar fi vrut să se poată retrage în duba morgii, în care păstra o sticlă de Maker's mark, în buzunarul pentru mănuşi.

– De cînd a murit?

Karol, un bărbat slab, cu trupul drept, între şaizeci şi şaizeci şi cinci de ani, clipi din ochi. Dowes, copleşindu-l cu înălţimea lui, îl asemui în gînd cu o barză năpîrlită.

– Nu de mult. Maximum cinci ore.

Dowes înălţă o sprînceană.

Coronerul ridică la vedere o cutie de pastile, din porţelan, şi deschise cu îndemînare capacul. Înăuntru se aflau cinci pilule de un albastru deschis.

– Avea extrasistole.

Dawes confirmă, dînd din cap.

– Diagnosticate luna trecută. Există o fişă medicală separată privitoare la asta. De aceea făcea muncă de birou.

– Cel care a tăiat-o ştia ce făcea, continuă Karol, arătînd spre cadavrul nud. Toate astea sînt incizii, nu răni prin înjunghiere. Aici nu există nici o pasiune, numai strictă metodologie. Pentru un astfel de lucru ai nevoie de intimitate. Omul vostru dispunea de aşa ceva.

Întoarse genunchiul drept al lui Mollie, apoi pe cel stîng.

– Nu mulţi oameni ştiu cît de profundă poate fi durerea cînd faci tăieturi în zona asta. El ştia.

Faţa lui Dawes era lipsită de orice expresie, dar lui Karol nu-i scăpă sîngele care îi colora obrajii.

Dowes îşi întoarse brusc capul spre celălalt.

– Ea arată în halul ăsta, şi dumneata îmi spui că *n-a suferit?*

– Se vede după felul în care s-a coagulat sîngele în jurul rănilor. Ucigaşul nu ştia că inima ei era slabă. Imaginează-ţi groaza ei, îndeajuns de cumplită ca să-i accelereze pulsul şi să-i ridice în mod primejdios tensiunea. Şi apoi anticiparea a ceea ce avea să i se facă. Nici n-a simţit cînd el o tăia. Inima i-a cedat chiar mai înainte ca el să fi început.

Karol puse o mînă pe braţul bărbatului corpolent.

– Indiferent de ceea ce a vrut să obţină de la ea, niciodată n-a reuşit să capete.

Dawes se afla în colţul laboratorului uitîndu-se cum cadavrul era pus într-un sac, pentru a fi transportat. Lipit de urchea lui stîngă, ţinea un telefon celular.

– Hollingsworth zice că ar trebui să-l suni dacă întîmpini piedici, spunea Jessup. E gata să facă tărăboi în legătură cu asta.

– Totul este OK, îl asigură Dawes. Vom pleca de aici peste cîteva minute. Ascultă, trebuie să ştiu la ce lucra ea, şi cu cine. S-ar părea că a fost... supusă unui interogatoriu.

Dawes auzi la celălalt capăt al firului respiraţia şuierătoare a lui Jessup.

– Vrei să spui că a fost prinsă şi torturată.

Nu era o întrebare.

– Dar n-a trăit destul de mult ca să fi spus ceva, adăugă Dowes. Aşa că trebuie să ştiu ce anume ştia ea. Care a fost ultimul caz la care a lucrat? Cine era ofiţerul adjunct care îi fusese repartizat să colaboreze la treaba respectivă?

– În problema asta ţi-am luat-o mult înainte. Ajutorul ei numărul unu era W.O. Collins, gradul doi. Cît despre sarcinile curente, zero. Agenda ei e curată. O să căutăm chiar acum prin biroul şi prin apartamentul ei, să vedem dacă nu putem găsi vreun indiciu.

– Vreau să stau de vorbă cu Collins.

– Sînt convins, replică Jessup, pe un ton sec. Treaba este că a dispărut de pe hartă. Proprietarul ei mi-a spus că a plecat ieri, avînd ca bagaj o sacoşă de pînză.

– Avea permisie?

– Răspunsul e nu.

– Adresa sau numărul de telefon, pentru contactare?

– Ştiu că posedă o mică proprietate la Carmel, în California. N-am încercat să sun, în caz că este într-adevăr acolo şi tu n-ai vrea ca ea să fie deconspirată.

– Ceva în fişa ei personală, care să indice că ar fi fugit?

– Nimic. Dar fii atent la asta: Ea şi Smith au mers, cu multă vreme în urmă, la şcoala de poliţie militară. Smith era rabinul ei. Erau foarte apropiate, ba chiar beneficiare fiecare de testamentul celeilalte.

– Lesbiene?

– Nu, dacă e să ne luăm după înregistrările poligrafului. Oricum, aveau legături ca orice femeie.

Dawes reveni la cuvintele de mai înainte ale lui Jessup.

– Chestia cu testamentul. Cît valora Smith... cincizeci de mii?

– Iar proprietatea din California a lui Collins este evaluată la aproape o jumătate de milion. Nu cred că asta va duce la ceva.

– Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu Collins şi să descopăr eu însumi cum stau lucrurile.

– N-ai decît să telefonezi, îi spuse Jessup. Dar dacă dau de ştire că este absentă nemotivat, se va pomeni că o caută toată poliţia militară de la est de Mississippi. Niciodată nu va reuşi să şteargă asta din fişa ei personală, chiar dacă ne-ar putea oferi un motiv serios pentru hoinăreala ei.

– Ce vrei să spui?

– Ai acolo vulturii de la mediile de informare, nu-i aşa?

– Cîţiva.

– Ți-aș sugera să-i lași să publice povestea. Dă-i timp lui Collins pînă la miezul nopții, s-o vadă, și pe urmă sun-o. Dacă nu avem veşti de la ea, trece-o în capul listei. AWOL*.

Inginerul era din nou la Wonderland Toys. Apartamentul lui directorial avea o superbă sală de baie, cu o masă și cada dușului placate cu granit. După un înviorător duș cu abur, Inginerul intră în enormul vestiar lambrisat cu lemn de cedru și îmbrăcă niște pantaloni crem, o cămașă cu guler colant de culoarea ciocolatei și o frumoasă vestă de caşmir.

Acum, stînd la biroul lui sprijinit de perete, își aprinse un trabuc, apoi puse în funcțiune unul din monitoare și alese programul cu ştirile de prînz.

Inginerul nu-l întîlnise niciodată pe maiorul Konneth Dawes, identificat ca atare de către o coordonatoare de programe de televiziune, care, mînioasă, îi vîrîse în față un microfon, și Dawes, mișcîndu-se ca un jucător de base-ball, își folosise umărul, dîndu-i un brînci puternic și reușind totuși să pară ca și cum ea s-ar fi izbit de el.

Inginerul cunoștea tipul acesta de om. Se aşteptase ca Dawes să-și facă apariția de îndată ce fusese descoperit cadavrul lui Mollie. În momentul acela Inginerul se afla încă pe terenul de la Fort Belvoir. Ştirea fulger despre macabra descoperire de la Școala Internațională fusese difuzată pe postul de radio rezervat ştirilor de orice fel în timp ce el pleca de acolo cu maşina. Inginerul fusese încîntat de acea sincronizare și de ceea ce obținuse prin percheziționarea vilei lui Mollie.

Locuințele din fort erau foarte austere: garsoniere simple pentru ofițerii necăsătoriți, grupuri de apartamente în clădiri de patru etaje, din cărămidă, pentru cei cu familii. Inginerul sosise la fața locului cu o motocicletă. Nu exista nici o cabină de pază oficială la care să fi fost nevoit să arate vreo legitimație.

*Absent Without Official Leave – Absent fără permisie/nemotivat (nota trad.).

De fapt, printr-unele zone ale fortului trecea o linie de autobuz publică.

Aşa că se aranjase astfel încît să arate destul de ţeapăn în haine civile pentru a trece cu succes proba în cazul în care cineva ar fi devenit prea curios, şi îşi pusese o vestă uzată din piele de oaie plină cu trese ale aviaţiei militare. Vesta se potrivea foarte bine cu motocicleta, prezentîndu-l pe cel care conducea vehiculul ca pe un îndrăzneţ pilot de avioane de vînătoare.

Lacătele armatei fiind aşa cum erau, pătrunderea în casa lui Mollie nu-i crease nici un fel de probleme. Faptul că ea fusese o femeie ordonată, care nu păstra suveniruri banale, a fost de ajutor. Inginerul găsise ascunzătoarea ei chiar acolo unde se aşteptase: într-o casetă de fier de sub planşeul bucătăriei.

Conţinea obişnuita colecţie de scrisori, fotografii încovrigate de trecerea timpului, un certificat de naştere, un testament... şi însemnările pe care venise Inginerul să le caute.

Ştia că era al dracului de norocos în legătură cu însemnările acelea. Astăzi totul se memora în calculatoare. Dar Mollie nu fusese un copil al ciberneticii. Inginerul aprecia că fusese îndeajuns de cultă în materie de calculatoare cît să se descurce cu ele la slujba ei, dar nu mai mult de atît. În plus, ea n-ar fi vrut ca soiul acesta de informaţii să circule încoace şi încolo pe un cip de pe care orice simplu muncitor cît de cît isteţ le-ar fi putut capta din eter. Aşa că aici se aflau rapoartele scrise de mînă, referitoare la cercetările întreprinse de Mollie pentru găsirea ucigaşului lui North.

În timp ce scotocise prin conţinutul casetei, îi veniseră alte cîteva idei. După ce revenise la însemnări, chibzuise la posibilitatea ca Mollie să fi făcut o copie a lor.

Bineînţeles că făcuse. Şi copiile le-ar fi păstrat într-un alt loc sigur – o casetă de seif la Riggs National, după cum sugera cheia pe care o găsise.

Asta îi convenea foarte bine Inginerului. El voia ca acea copie să fie găsită de către singura persoană căreia, la momentul potrivit, avea să i se permită accesul la casetă.

Pusese caseta de fier la loc, în spațiul îngust de sub planşeu, verificase ca să se încredințeze că stătea exact aşa cum o găsise, şi plecase.

Inginerul lăsă să cadă într-o scrumieră de cristal mai bine de un centimetru de scrum de trabuc şi închise televizorul. Ancheta armatei cu privire la uciderea maiorului Smith avea să se desfăşoare în continuare conform tipicului, ale cărui etape îi erau bine cunoscute. Faptul că Secția omucideri a Tribunalului din districtul Columbia avea să depună eforturi în paralel avea să tulbure şi mai mult apele. Nici una din jurisdicții nu avea să se apropie cît de cît de cei doi martori, deoarece nici măcar nu aveau cunoştință de existența lor.

Dar Inginerul era nevoit să recunoască eficacitatea stratagemei lui Mollie. Ce inteligent din partea ei, că avusese pe vîrful limbii denumirea medicamentului pentru migrene. Ce prostie din partea lui că nu verificase cu mai mare atenție pilulele. Ar fi fost foarte uşor să le facă o analiză a componenței sau, pur şi simplu, să verifice catalogul de produse farmaceutice pentru semnificația codului numeric imprimat pe pastile.

Inginerul era sigur că Mollie se dusese în mormînt crezînd că îl păcălise cu adevărat, nedîndu-i informațiile pe care le dorea el. În realitate, tot ce obținuse fusese să-l determine să se ducă la Fort Belvoir şi să-i scotocească apartamentul, descoperindu-i secretele.

Inginerul mai trase un fum din trabuc şi deschise dosarul. Iată-l aici pe Steven Copeland, la care ulterior se făcea referire sub denumirea de „domnul X", şi perechea lui, Beth Underwood – „domnişoara Y". Inginerul îşi amintea numele lor. Persoana care îl angajase le menționase atunci cînd Inginerul îşi primise slujba şi întrebase cine puteau fi suspecții

cei mai probabili. Numele fuseseră menționate în fugă, și apoi fuseseră ignorate. Inginerul trebuise să ia de bun cuvîntul acestei persoane, cum că ar fi fost irelevante. Mai tîrziu, asta se dovedise a fi fost o gravă eroare, dar o asemenea convingere venise prea tîrziu pentru a mai schimba ceva. Mollie îi scosese pe informatori în afara razei lui de acțiune.

Inginerul parcurse cu atenție însemnările lui Mollie, o felicită în tăcere pentru modul inteligent în care extrăsese adevărul din amestecul de presupuneri, intuiții și vagi indicii. Poate prea inteligent... Recitind cuvintele, Inginerul se întrebă cît de mult din ce știa ea nu fusese încredințat hîrtiei. Miezul problemei – reședințele și pseudonimele lui Copeland și Underwood – nu era inclus în însemnările ei.

Ce prudent din partea ta, Mollie!

Exista o soluție și pentru asta. Avea să-i ia ceva mai mult timp, și avea să-l facă pe „patronul" Inginerului să se agite puțin. Totuși, în final, rezultatele aveau să fie la fel de bune.

Printr-o spirală de fum, Inginerul întinse mîna spre telefon și, încă o dată, se folosi de numărul cartelei de telefon a doctorului Weisberg.

Cînd știrea despre moartea maiorului Mollie Smith era difuzată prin mediile de informare, Beth Underwood dormea adînc în apropiere de Carefree, în Arizona.

La Carmel, Rachel Collins se răsucea agitată sub pătură, afundîndu-se mai adînc în moliciunea canapelei. Lumina provenită de la un foc pe cale să se stingă îi scălda fața într-o frumoasă strălucire aurie, ca pentru a alunga imaginile întunecate care îi chinuiau visurile.

Numai Steven Copeland, la Atlanta, deja sculat din pat și cu dușul făcut, ar fi putut să prindă știrile de dimineață. Dar el părăsise deja hotelul, însoțit de un agent imobiliar care rezervase o jumătate de zi pentru a-i prezenta oferta pieței.

8

Prim-ministrul Israelului se afla în sala de recepție, simțindu-se stînjenit în compania exagerat de binevoitoare a Primei Doamne.

În Biroul Oval, purtătorul de cuvînt al Casei Albe vorbea pe un ton declamator, pe circuitul telefonic destinat conferințelor, despre sistarea statului de plată al bugetului. Președintele, stînd la biroul lui, îl asculta pe purtătorul de cuvînt doar cu o ureche. Puterea lui de concentrare, selectivă ca un laser, se îndrepta asupra celor șase pagini dactilografiate din fața sa.

Cînd le termină de citit, se uită la Simon Esterhaus, apoi se aplecă înainte, cu degetul pe butonul de întrerupere a circuitului de comunicare.

– Frank, am luat notă de tot ce ai spus tu, minți el cu ușurință. Dar mă solicită un apel de la Moscova. Treizeci de minute.

Și președintele apăsă butonul.

Reveni cu privirea la judecător.

– Mă ucide cu binișorul, ticălosul ăla.

– Îmi pare rău, domnule președinte. Dar m-am gîndit că ar trebui să știți imediat.

– Întrebarea este dacă mai ştie şi altcineva? Preşedintele bătu uşor cu palma filele din faţa lui. Cum circulă astea?

– Acestea sînt originalele. Maiorul Smith trebuie să fi făcut o copie, măcar din prudenţă. Dar aşa ceva nu se află în computerul ei de la birou, şi nicăieri în casă.

– O cameră de valori a vreunei bănci?

– Caseta ei de depozit este în curs de a fi deschisă chiar acum. Vom şti pînă într-o oră.

– Te-ai dus la seiful ei?

– Însemnările indică o problemă de securitate naţională. Am semnat eu însumi permisul.

– Trebuie să ne mişcăm repede, Simon.

– Cu promptitudinea cuvenită, domnule. Dacă, din diverse motive, ceva din toate acestea ajunge la cunoştinţa opiniei publice, ar trebui să putem dovedi pînă la urmă că nu a existat nici o întîrziere în întreprinderea unor acţiuni în baza bănuielilor maiorului Smith.

Preşedintele îşi petrecu peste păr o mînă mare şi noduroasă. La şaizeci şi doi de ani, încă mai avea un păr bogat, potrivit cu înfăţişarea lui, asemănătoare cu cea a lui Lincoln.

– Cu promptitudinea cuvenită... Iisuse, Simon, femeia aceea ne-a dat blestemata asta de ciumă!

– Nu ştiu, domnule. Nu cu certitudine.

Esterhaus rareori ridica tonul. Era unul dintre acei oameni deosebiţi care, fără avantajul unei staturi impozante sau al unei înfăţişări plăcute, atrăgea atenţia în orice încăpere în care intra. Îmbrăcămintea îi era croită superb, dar nu constituia decît un ambalaj. La cincizeci şi cinci de ani era într-o formă fizică excelentă şi ar fi putut trece cu uşurinţă drept un bărbat cu zece ani mai tînăr. Dar taina puterilor sale consta în altceva, poate în ochii de un albastru intens, aproape violet, care păreau să nu clipească niciodată. Sau în calmul perfect de care era înconjurat, ca şi cum ar fi purtat cu sine un soi de protecţie

invizibilă care-l făcea invulnerabil. Şi în consecinţă, respectat. Şi temut.

Preşedintele, fiul unui om neînsemnat din Louisiana, era unul dintre puţinii care apreciau puterile lui Esterhaus dar nu se lăsa copleşit de ele. Voia ca acele puteri să acţioneze asupra Curţii Supreme, care, în opinia lui, în ultima vreme rămăsese fără o conducere fermă şi era înclinată spre gîlceavă. Esterhaus avea să pună puţină ordine în ea, dîndu-i conducerea de care avea nevoie.

– Ceea ce ştim cu certitudine este că Mollie Smith a fost ucisă, spuse preşedintele. De către o persoană sau de persoane încă necunoscute. Întrebarea este, oare şi-a trimis materialul fiindcă se temea pentru viaţa ei? Şi dacă-i aşa, de ce ştie?

Esterhaus se aşează cu nonşalanţă picior peste picior.

– Domnule, eu n-am întîlnit-o niciodată pe doamna maior Smith. Niciodată nu i-au auzit numele, pînă azi-dimineaţă, cînd ăsta – bătu uşor cu degetul plicul alb, de dimensiuni oficiale – a fost adus la biroul meu.

– De către cine?

– Secretarea mea spune că de către un curier. N-a fost necesară nici o semnătură, dar ea a ţinut minte numele societăţii de curierat. Anchetatorii mei au depistat biroul căruia i-a fost încredinţat coletul pentru a fi livrat. Acesta se afla în Alexandria. Funcţionarul de acolo a declarat că-l adusese o femeie, plătind cu bani gheaţă. I-a fost arătată o fotografie a maiorului Smith, dar n-a putut să facă o identificare categorică. Sînt nevoit să cred, domnule preşedinte, că am fost ales ca destinatar pentru că maiorul Smith ştia că eu am prezidat ancheta privitoare la moartea generalului North.

– Şi acum ea e moartă, zise preşedintele, pe un ton hotărît. Fără a lăsa nici un indiciu referitor la faptul că ar fi fost ameninţată sau urmărită... Puţin cam prea la momentul oportun, nu ţi se pare? O femeie îţi trimite detaliile privitoare

la o anchetă personală, şi pe urmă e găsită moartă în ziua în care le primeşti tu?

– Sînt de acord, domnule. Mollie Smith nu a fost victima unui omor întîmplător. Totuşi, oricît de dur aş şti că sună asta, e mai bine ca mediile de informare să continue să prezinte lucrurile sub forma aceasta.

– Numai din cauză că nu au încotro. În clipa în care vom porni o anchetă în toată regula, vor veni să-şi vîre nasul peste tot.

– Nu în mod obligatoriu. Există şi alte posibilităţi.

– Vom ajunge la ele. Ceea ce nu înţeleg este de ce vorbeşte ea despre informatori fără a menţiona nume – dacă îi era într-adevăr teamă şi voia ca tu să intri în posesia acestor rapoarte?

– Maiorul Smith era un ostaş decorat şi un anchetator cu experienţă în cadrul CID. Cred că nu era dintre cei care se sperie de umbre. Poate că nu şi-a dat seama de amploarea ameninţării; poate că a subestimat-o. Esterhaus făcu o pauză. Poate că, pur şi simplu, n-a avut timpul sau prilejul necesar pentru a adăuga aceste detalii de o importanţă capitală. Faptul de a face să-mi parvină coletul, în siguranţă, putea fi foarte bine scopul ei final.

– Să facem aici un salt, Simon? Oare să spunem acum că cei doi informatori ai lui Smith sînt ei înşişi ţinte? Şi că nici măcar nu sînt conştienţi de asta?

– Nu-i un salt chiar atît de mare, domnule.

Preşedintele se depărtă de birou. Era un gest brusc, dar Esterhaus nu se clinti. Îl urmări cu privirea pe şeful executivului care umbla cu paşi mari prin faţa ferestrelor înalte, cu geamuri armate. În soarele de după-amiază, remarcă minuscule reflexii luminoase înşiruite pe Pennsylvania Avenue – lentilele unor costisitoare camere de luat vederi, îndreptate asupra Casei Poporului, în care poporul nu mai era chiar atît de binevenit.

– Chestia asta o să iasă la iveală, Simon, unii oameni o să mă scoată din circulaţie, spuse preşedintele, revenind la argoul provincial. Cînd a murit Griffin North, toţi negrii din ţara asta au vărsat fluvii de lacrimi, chiar şi cei care socoteau că North trecuse de partea cealaltă, ducînd o existenţă asemănătoare cu cea a albilor. Negrii l-au luat în braţe, l-au făcut mai mare decît a fost el vreodată. Tăcu o clipă. Astea sînt chestii ieftine. Morţii nu trebuie să trăiască la nivelul unor idealuri; niciodată nu pot să te dezamăgească. Uită-te numai la Kennedy. Şi acum, după ce North a fost jelit, şi după ce comisia ta a decis că a fost o moarte accidentală, maiorul Smith declară că n-a fost cîtuşi de puţin aşa. Că nu toate dovezile se aflau în posesia comisiei tale... dar că ea le deţine. Că ea are informatori... dar tu n-ai auzit niciodată de ei. Preşedintele îşi rezemă braţele sale lungi pe spătarul fotoliului. Ştii ce văd eu aici? O conflagraţie care va cuprinde întreaga ţară. Oamenii de culoare nu mai discută despre integrare – acum ascultă vocile care vorbesc despre separare. Puştii intră la închisoare cu grămada. Nu mai există nici un Martin Luther care să vorbească raţional cu ei. North era speranţa pe care ar fi putut ei s-o aibă. Aşa că dacă descoperă că cineva a uneltit să-l omoare – şi a reuşit – nu cred că se vor osteni să aştepte ca noi să declarăm vinovaţi nişte suspecţi. Orice ţintă albă va fi satisfăcătoare. Pentru că este al dracului de sigur că un negru n-ar fi putut să facă asta.

– Îngăduiţi-mi o întrebare naivă, domnule preşedinte.

– Din partea ta? M-ar mira peste măsură.

– Credeţi cu adevărat că un alb, sau mai mulţi, ar fi luat în considerare toate eventualităţile şi totuşi ar fi mers mai departe cu decizia de a-l ucide pe North? Acesta era un republican de-al lui Rockefeller, nu un oarecare liberal de pe Coasta de Est. Politica lui, aşa cum şi-o declara, era pragmatică. În mod cert nu constituia nici o ameninţare pentru situaţia solidă actuală.

Preşedintele îşi îngădui un vag zîmbet.

– Dacă ai o slăbiciune, Simon, aceasta e următoarea: Le acorzi tuturor oamenilor prezumţia de nevinovăţie, socotindu-i tot atît de raţionali ca şi tine. Şi nu sînt. Dacă a existat o conspiraţie pentru a-l ucide pe North, atunci aceasta a fost organizată şi plătită de reprezentanţii unor interese foarte puternice. De ce se temeau ei de el este ceva ce nu vom şti pînă nu-i vom avea în mînă şi nu-i vom întreba. Însă, ia seama: Lista suspecţilor este, în mod necesar, scurtă.

– De ce să fie aşa?

– Fiindcă au reuşit să ajungă la tine, Simon. Tu ai pus semnătura finală pe întreaga investigaţie. Cîţi oameni cunoşti tu care să te poată îmbrobodi, hmm? Şi nu-ţi face probleme că ai putea să pari îngîmfat.

Esterhaus îşi ciupi cu două degete nasul.

– Nu mulţi.

– Ceea ce înseamnă că dacă Smith nu exagerează – şi uciderea ei mă îndeamnă să cred că nu e cazul –, avem de-a face cu nişte monştri întunecaţi care ne pîndesc ameninţător.

Esterhaus nu reacţionă faţă de această ieşire necaracteristică. Căută să înţeleagă ce anume o provocase. În joc era ceva mai mult, ceva ce preşedintele ţinuse pentru el. Îl îndemnă să vorbească despre acel ceva rămînînd tăcut.

Preşedintele se uită din nou pe fereastră.

– Vicepreşedintelui i s-au adus o mulţime de acuzaţii pentru implicarea lui în problema aceea ratată, cu economii şi împrumuturi, spuse el în cele din urmă. Eram pe punctul de a-i cere lui Pete să se retragă în aşa fel încît Griffin să apară pe lista de candidaţi ca vicepreşedinţi. El şi cu mine am stat în biroul acesta, discutînd despre toate avantajele care ar putea rezulta din alianţa noastră. Oamenii ar fi spus că eu aş fi făcut o alegere cinică: renunţarea la o răspundere, în favoarea unor valori în aur masiv. Desigur, aş fi obţinut încă patru ani. Dar Griffin ar fi cîştigat experienţa de care

avea nevoie. După aceea ar fi avut propria lui administrație.

Președintele părea fascinat de becul care se aprindea intermitent pe pupitrul telefonului. Esterhaus bănuia că era ofițerul răspunzător cu protocolul, care se ocupa de prim-ministrul israelian. Și acum veni ce mai rămăsese din mărturisirea președintelui:

– L-am iubit, Simon. Dincolo de respect și admirație, consideram că era unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunoscusem vreodată. În anumite privințe, mai bun decît mine. Președintele se așează la biroul său, țintuindu-l pe Esterhaus cu o privire aproape mînioasă. Așa că vreau să știu dacă în afirmațiile maiorului Smith există cît de cît un adevăr. Dacă a fost ucisă pentru că aflase prea multe. Condu tu ancheta, Simon. Dă-i orice formă vrei. Dacă ești întrebat pentru ce continui să scormonești în povestea cu North, spune că acesta a ajuns să te fascineze. La dracu'! Spune-le celor care te întreabă că scrii o biografie. Și acum vreau să-mi vorbești despre celelalte soluții posibile de care mi-ai pomenit.

Esterhaus se uită cu atenție la președinte, care stătea acolo cu durerea lui la vedere, vie ca o tăietură proaspătă și adîncă.

– Lucrurile la care mă gîndesc se concentrează asupra capacității noastre de a păstra controlul asupra anchetei, zise el pe un ton calm. Trebuie să spun asta chiar acum, domnule. Eu am fost cel care a încheiat cercetările comisiei. Dacă ar trebui să găsesc dovezi noi, atunci aș convoca iarăși comisia, sub rezerva, desigur, a eventualelor acuzații ce ar putea fi sau nu aduse împotriva presupușilor conspiratori. Procedînd astfel, aș accepta blamul pentru faptul de a fi neglijat aceste dovezi, și aș cere ca numirea mea la Curtea Supremă să-mi fie retrasă.

– Nu-i nevoie să-ți pui capul pe butuc pentru mine, replică președintele. Nu e vorba de ceva asemănător cu o încercare de ascundere a adevărului. Nu ești vinovat de neglijență sau de orice altă afurisită de abatere. Nu ți-aș accepta cererea.

– Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Esterhaus îşi atinse buza superioară cu vîrful limbii. În cazul acesta, ceea ce propun eu este să apelăm la şeful Secţiei de terorism a FBI. I-aş aduce la cunoştinţă tot ce ştim. I se va cere să jure că păstrează tăcerea şi să-mi raporteze totul numai mie. Esterhaus făcu o pauză. Un singur om, securitate deplină, şi doar două persoane care să primească informaţiile lui: dumneavoastră şi cu mine. Asta e cam tot ce putem face, domnule, pentru păstrarea confidenţialităţii.

– Sună bine. Dar de ce te-ai gîndit la acest om anume?

După ce Esterhaus îi explică, preşedintele scutură din cap şi spuse:

– Este o îndrăzneală cam mare, Simon. Eşti sigur că el n-o să te pună în pericol?

– Absolut. În afară de datoria profesională, el are cel mai bun motiv din lume să lămurească problema asta. Găsirea ucigaşului va însemna aflarea adevărului în privinţa uciderii maiorului Smith. Asta-i tot ce doreşte el, sau ceea ce-i trebuie. Dacă în spatele omorului a existat o conspiraţie sau dacă a fost pur şi simplu un act de violenţă întîmplătoare – asta ar fi pentru el un aspect discutabil. Deşi, în mod cert, nu şi pentru noi.

– Treci la acţiune, îi spuse brusc preşedintele. După ce îl vei fi informat pe scurt, adu-mi-l. Îi voi da personal ordinul de începere a acţiunii.

– În condiţiile date, ordinul dumneavoastră, domnule preşedinte, este singurul pe care l-ar accepta.

În drumul său spre ieşire, Esterhaus îl zări pe prim-ministrul israelian strîngînd viguros mîna preşedintelui. Esterhaus parcurse coridorul, trecu pe lîngă grupul de agenţi ai serviciilor secrete, şi apoi în vestibul, unde un uşier îi receptă semnul făcut cu capul şi ieşi în grabă să-i cheme maşina.

În timp ce aştepta sub portal, judecătorul se lupta cu

senzația de greață care-i răscolea stomacul. Prezentarea raportului în fața comisiei ar fi trebuit să fie actul final al unui rol lung şi neplăcut. Dar soarta îi jucase o festă urîtă, silindu-l să reintre în joc. Toată groaza pe care o trăise pînă acum îl copleşi ca o revărsare de fiere.

Esterhaus se cutremură. Încă mai deții controlul, îşi spuse. Acest lucru în sine este un miracol.

Ştia că crîmpeiele de informații alese cu grijă pe care i le prezentase preşedintelui avuseseră asupra acestuia un efect asemănător cu cel al vreunui misterios afrodisiac. Ironia situației, demnă de membrii familiei Borgia, îi făcea greață judecătorului şi totodată îl fascina: unui conspirator i se dădeau în mînă frîiele pentru a conduce o anchetă privitoare la o omucidere la a cărei orchestrare contribuise el însuşi.

Invitațiile la masa Pamelei Esterhaus erau extrem de rîvnite. Mîncarea era tot atît de excelentă, pe cît de plină de imaginație, compania – strălucitoare, iar ambianța era condimentată cu intriga bîrfelor celor din interiorul cercurilor sus-puse.

Oaspeții din seara aceasta îl includeau pe ambasadorul Națiunilor Unite, pe un comentator care scria la mai multe ziare de importanță națională, pe directorul general al unei mari companii producătoare de automobile, şi pe autorul dramatic al celui mai de succes spectacol actual de pe Broadway. Pamela Esterhaus aruncă o privire asupra mesei, pusă pentru douăsprezece persoane, luă notă de luciul sclipitor al argintăriei masive, de serviciul impecabil dar discret, de conversația care se desfăşura în mod plăcut, punctată de rîsete, şi văzu că totul era bine.

– Pamela, unde este Simon? Ai făgăduit că va fi prezent.

Directorul de întreprindere era Dwayne Garrett, un bărbat foarte mărunt, care – Pamela ştia acest lucru – ordonase ca fotoliul directorial din biroul său să fie instalat pe un po-

dium, în aşa fel ca aceia care veneau la el să nu-l privească de sus. Ea mai ştia şi că societatea lui Garrett avea cîteva procese care se aflau pe lista de cauze înaintate spre judecare lui Simon Esterhaus, procese care aveau să le fie încredinţate altora. Ar fi fost avantajos pentru Garrett să cunoască dinainte numele acelor judecători.

Pamela se hotărî să limpezească acest aspect.

– Bănuiesc, Dwayne, că încă mai este ocupat cu preşedintele, discutînd despre cine îl va înlocui la pupitru. Va veni în curînd. Chiar şi preşedintele trebuie să ia masa.

– Da. Însă în ceea ce-l priveşte pe Simon nu sînt sigur.

Rîsete uşoare răsunară în jurul mesei, atenuîndu-se cînd ajunseră la ambasador, Lenore Kahn.

– Tot mai asişti la întrunire, Pam? întrebă acesta. Sau cumva confirmarea lui Simon e pe cale să creeze un conflict?

– Voi fi acolo, replică Pamela cu fermitate. Încerc să-l conving pe Simon să vină.

– Îmi închipuiam că bărbaţii nu sînt bineveniţi la Wellesley, zise comentatorul, cu glas piţigăiat.

– Bărbaţii sînt cu siguranţă bineveniţi, Arthur, ripostă Kahn. Cu oamenii de Neanderthal este o altă poveste.

Începu o nouă rundă de turniruri între liberali şi conservatori. Pamela îşi însuşise încă de mult la perfecţie arta de a purta o conversaţie gîndindu-se în acelaşi timp la alte probleme, absolut fără nici o legătură cu discuţia în curs. Pentru moment se simţea îngăduitoare cu ea însăşi şi se desfăta cu acea plăcută senzaţie. Era bine să fii înconjurat de propriii tăi oameni. Unii erau prieteni încă din colegiu; alţii fuseseră aleşi cu grijă şi cultivaţi de-a lungul anilor. Toţi fuseseră binecuvîntaţi de soartă, şi toţi înţelegeau cele două legi mai importante – şi nerostite – ale rangului lor: 1) Să întinzi o mînă de ajutor numai atunci cînd eşti sigur că asta nu te va tîrî în necazurile celuilalt; şi 2) Dacă trebuie să-i vii de hac cuiva ca să te salvezi tu însuţi, loveşte tare, adînc, şi fără greş.

Fiică a unui fost funcționar cu îndelungate state de serviciu în cadrul cabinetului, Pamela Esterhaus sorbise aceste lecții, ca și pe altele, o dată cu laptele mamei sale. Culesese răsplata unei stricte aderări la ele și remarcase, dar niciodată nu regretase, decăderea celor care se abătuseră de la ele. Lumea – obișnuia să spună tăticul ei – era guvernată în ultimă instanță de un singur factor: consecințele. Pamela Esterhaus făcuse din asta principiul ei călăuzitor, și era mirată și dezamăgită de faptul că bărbații din viața ei, oricît de inteligenți, prosperi, sau chiar stălucitori ar fi fost, păreau incapabili să-l priceapă. Ceea ce era, desigur, motivul pentru care reușise să se folosească de ei cu atîta ușurință. Pînă cînd îl întîlnise pe acel unic și deosebit bărbat...

Simți lîngă ea o prezență și mirosul unei colonii discrete. Se lăsă pe spate și își înclină capul în așa fel ca majordomul să-i poată șopti la ureche.

– A sosit soțul dumneavoastră, doamnă.

Pamela se ridică în picioare și se scuză. Ajunse în hol la timp pentru a-l vedea pe soțul ei închizînd ușa în urma lui. Luă notă de umerii lui prăbușiți și de ușorul tic de deasupra ochiului stîng. Știa cu exactitate de ce anume avea el nevoie, și avea să-i ofere acel ceva.

– Iubitule... Nu-l sărută pe gură – nu mai făcuse așa ceva de ani de zile. Sub buzele ei, obrazul creă senzația unui ten aspru. Cum a mers cu președintele?

Îl privi cum își umezește buzele – un școlar încercînd să-și ia inima-n dinți ca să se confeseze.

– Totul o să fie OK, îl auzi șoptind. O să fie o anchetă, dar președintele mi-a încredințat mie conducerea acesteia. Nimeni nu va avea de suferit. Îți făgăduiesc.

– Asta-i minunat! exclamă ea într-un murmur. Acum vino cu mine!

Îl luă de braț și ignoră halul în care el își tîra picioarele. Știa că Simon ar fi vrut să urce la etaj și să-și lingă rănile,

ostoindu-şi teama şi nefericirea ca pe un soi de lepră. Dar ea nu avea de gînd să admită aşa ceva.

– Prieteni, vi-l aduc pe viitorul judecător de la Curtea Supremă!

Vocea ei răsună cu putere, şi oaspeţii se ridicară cu toţii în picioare, aplaudînd. Ea îşi conduse soţul pînă la scaunul gol din capul mesei şi, în timp ce el se uita în jur şi zîmbea, se îndreptă spre servantă. Prepară băutura ea însăşi – un pahar mare de whisky cu gheaţă. Cincizeci, o sută de grame aveau să-l calmeze. Mai mult n-ar face decît să înrăutăţească lucrurile.

9

Lucille Parker luă o curbă strînsă la dreapta, intrînd în curtea destinată vehiculelor aparţinînd blocului de locuinţe de pe bulevardul Wilshire, care purta denumirea de „turnul Dorchester". Cînd frînă, berlina guvernamentală se legănă pe arcurile ei uzate, şi se înclină spre stînga cînd coborî din ea.

Parker, în vîrstă de cincizeci şi şapte de ani, era o veterană cu un stagiu de treizeci şi doi de ani în FBI. Experienţa ei îi făcea de ruşine pe cei mai mulţi dintre agenţii biroului de acţiuni în teren din L.A. Toţi erau recunoscători împrejurării că ea nu era nici agent, nici supraveghetor deoarece n-ar fi fost posibil să ţină pasul cu ea.

Spre sfîrşitul anilor cincizeci şi începutul anilor şaizeci, Biroul nu avea nici un program de instruire pentru femei... şi cu atît mai puţin pentru femei de culoare. Lucille Parker era norocoasă că fusese angajată ca secretară. Restul îl realizase cu propriii ei bani, învăţînd noaptea pentru examenele de admitere pe post de funcţionar în administraţia civilă, folosindu-se de isteţime, energie şi hotărîre pentru a-şi croi cu încăpăţînare drum spre tagma dactilografelor, înşfăcînd

prima treaptă a scării administrative, şi neprivind niciodată în urmă în timp ce urca.

La vremea cînd îl cunoscuse pe Logan Smith, Lucille îşi petrecuse cîte o bucată de timp practic în fiecare departament al Biroului şi ajunsese adjunctul administrativ al districtului. Recunoscînd faptul că talentele şi experienţa ei nu erau folosite nici pe departe la capacitatea lor, Smith îi ceru directorului să creeze un nou post: cel de „ofiţer de legătură cu terorismul intern", care avea să coordoneze activităţile în teren ale unităţii, să contribuie la procesarea şi evaluarea datelor, şi să stabilească priorităţile sarcinilor – creierul şi centrul nervos al unităţii.

Directorul îşi însuşise din toată inima propunerea lui Smith. Fu totuşi mult mai puţin entuziasmat în ziua în care descoperi că Smith o furase pe Lucille din biroul lui şi îi încredinţase noul post.

Blocul Dorchester era o clădire în care se asigurau toate serviciile. Lucille îi cunoştea pe servitori pe nume, şi îl rugă pe cel care era de serviciu să-i lase maşina în faţă. Trecu repede pe lîngă portar, făcîndu-i semn cu mîna, în chip de salut. Lucille era singura persoană care venea să facă vizite în clădire fără să fie vreodată anunţată în prealabil.

În timp ce liftul urca la etajul opt, ea îşi repetă rapid în minte lista cu ce avea de făcut. Totul era pregătit, gata de trecere la acţiune. Ba chiar ţinuse seama în grafic de puţin timp suplimentar pentru Logan, ştiind că avea să-i fie necesar acestuia. El venise din Idaho ceva mai devreme, în dimineaţa acestei zile. Vreme de trei săptămîni îl urmărise pe John Michael Wright, un lider al susţinătorilor „Supremaţiei albilor"*, care plănuise să arunce în aer Clopotul Libertăţii**.

*White Supremacy – Doctrină bazată pe presupusa inferioritate a negrilor şi a altor rase în faţa celei albe (nota trad.).

**Liberty Bell (în Philadelphia) este tras şi răsună în ziua în care a fost adoptată Declaraţia Independenţei, 4 Iulie (nota trad.).

Wright susținea că clopotul nu mai era un simbol al unei țări în care libertatea prospera. Avea să-l arunce în aer pentru a semnala apropierea unei revoluții apocaliptice. Wright n-ar fi fost luat în seamă, întocmai ca orice alt țicnit, dacă n-ar fi jefuit un camion al armatei care transporta explozivi, ucigînd doi soldați și dispărînd în întinderile sălbatice ale Idaho-ului.

Vînătoarea dura de o lună cînd Logan și echipa Biroului pe care o comanda el – unitatea de terorism intern – au fost solicitați să colaboreze. Pentru că Logan își petrecuse cîțiva ani în nord-vest, preluă el însuși conducerea vînătorii. Toată săptămîna din urmă nu se putuse lua legătura cu el. Chiar și Parker, care-l socotea pe șeful ei indestructibil, începuse să-și facă griji. Apoi mesajul a fost recepționat pe bandă largă: Wright dăduse de necaz într-un defileu pustiu, capturat viu. Ar vrea cineva, vă rog, să trimită un elicopter?

În timp ce parcurgea grăbită coridorul, Lucille se uită la ceasul ei de mînă. Probabil că Logan își făcea somnul de ora trei. Pipăi în buzunarul vestei ei, căutînd micul plic cu metamfetaminele farmaceutice. Ajunse la capătul grupului de locuințe și sună de două ori, auzind zgomotul slab al soneriei. Nu era deloc îndeajuns de aproape ca să-l trezească, așa că se folosi de cheia ei.

Holul de la intrare se întindea din fața bucătăriei și a sufrageriei pînă în camera de zi, cu vedere drept spre Century City. Lucille fusese aici de destule ori pentru a nu se mai opri să admire priveliștea. Intră direct în dormitorul principal, pe care obloanele trase îl cufundau într-un întuneric total.

– Ar fi preferabil să fie de bine.

Glasul din pat se auzea ca acela al unei broaște cu laringită.

– Chestia aia este o îngrămădire de așternuturi, sau ai un revolver ațintit spre mine?

– Nu-s aşternuturi.

Forma de sub cuvertură se mişcă. Pătura uşoară fu azvîrlită la o parte. Lucille văzu trupul înalt şi lung al şefului ei, îmbrăcat doar în chiloţi de sport. Lumina care venea prin uşă se reflecta pe ţeava Sig-Sauer-ului din mîna lui.

– Bună dimineaţa, Lucille.

– Bună dimineaţa, Logan. Ai face mai bine să te duci la duş. Cum el nu se mişcă, ea adăugă: Nu-mi arăţi nimic ce încă să nu fi văzut, aşa că hai, vino.

Logan se rostogoli jos din pat. În liniştea încăperii, „clic"-ul piedicii revolverului răsună puternic. Stînd în picioare, el se întinse, apoi îşi scutură capul ca un cîine după baie.

– Cît de rău e de data asta?

– Mai întîi duşul, insistă Lucille.

Intră în bucătărie şi încălzi în cuptorul cu microunde o ceaşcă cu apă, ca să prepare un ceai. Ar fi vrut să găsească pentru el un suc de portocale – ceva cu mult zahăr, ca să-i dea energie – dar frigiderul era gol, de o curăţenie impecabilă.

Cînd reapăru, Logan era îmbrăcat cu nişte pantaloni de doc, un tricou fără mîneci, o vestă de dril şi o pereche de pantofi de sport Nike, noi. Lucille îşi zise în sinea ei că putea să zboare foarte bine cu veşmintele astea. Aerul încă somnoros, o buclă năbădăioasă de păr de culoarea nisipului, căzută peste frunte, îl făcea să pară mai tînăr decît cei patruzeci şi unu de ani ai lui. În timpul vînătorii întreprinse pe urmele lui Wright slăbise cîteva kilograme, şi faţa şi braţele îi erau intens bronzate. Ochii erau vioi ca întotdeauna. Parker îi simţi cercetîndu-i pe-ai ei cu atenţie. Asta era specialitatea lui Logan: să încerce să adulmece urma, să înceapă vînătoarea.

Ea răcorise ceaiul cu un cub de gheaţă şi i-l oferi, împreună cu multivitamine în doză de cal. El le dădu pe gît, fără a-şi desprinde ochii de la ai ei.

Lucille îi luă ceaşca şi, cu un gest de o infinită tandreţe,

îi cuprinse mîinile într-ale ei. Abia atunci, intensificîndu-şi strînsoarea, îndrăzni să spună:

– E vorba de Mollie. A murit, Logan.

Îl simţi că se încordează, continuă să-i ţină mîinile, auzi geamătul înăbuşit care-i încleştă gîtlejul. Îl conduse pînă în camera de zi şi îl îndemnă să se aşeze pe canapeaua îmbrăcată în piele.

– Trebuie să citeşti asta, îi spuse, dîndu-i un dosar.

Îşi făcu de lucru cu videocasetofonul, uitîndu-se peste umăr ca să se încredinţeze că el făcea ce-i spusese ea. Apoi introduse în aparat caseta şi dădu drumul televizorului.

Data următoare cînd se uită la Logan acesta era complet nemişcat, cu faţa lucind de lacrimi, cele proaspete alunecînd peste dîrele făcute de cele care se uscaseră. Ochii îi străluceau precum nişte stele care ar exploda în cine ştie ce galaxie îndepărtată.

– Dă-i drumul pe redare, îi spuse el.

Era o casetă video a Secţiei omucideri de pe lîngă Tribunalul Districtual, înregistrată la Şcoala Internaţională. Dintr-o compasiune greşit înţeleasă, unii colegi de la birou obiectaseră, susţinuseră că Logan ar fi trebuit să primească versiunea prelucrată. Lucille îl cunoştea mai bine pe Logan. Acesta ar fi sesizat imediat montajul şi s-ar fi înfuriat cumplit pe ea. Ar fi cerut înregistrarea originală, pentru că era posibil – doar posibil – ca el să vadă ceva ce le-ar fi scăpat tuturor celorlalţi.

Logan urmări caseta video şi ceru s-o vadă a doua oară. Stătu s-o revadă pînă la capăt, apoi începu să-şi clatine capul, şoptind:

– Oh, Mollie, Mollie...

Lucile ştia că trebuia să-l ia de-acolo.

– United are curse non-stop către D.C. Avem exact timpul necesar să putem pleca. N-ai nevoie de nimic. Am făcut eu aranjamentele necesare să găseşti la sosire hainele de care vei avea nevoie...

– Haine pentru ce?

– Te vei duce de-a dreptul la Casa Albă.

– De ce?

– Ceva la ce lucra Mollie, şi modul în care a fost ucisă i-a agitat pe toţi cei de acolo. O să-ţi povestesc eu în maşină.

Logan se ridică în picioare şi imediat i se păru că încăperea se clatină. Trase adînc aer în piept, ca să îşi recapete echilibrul. O hîrtie îi fu strecurată în mînă.

Cînd îşi coborî privirea spre micul plic şi simţi glodurile cauzate de pastilele dinăuntru, o auzi pe Lucille şoptind:

– Îmi pare rău, Logan, extrem de rău...

Apoi ea îi urmări privirea, se îndreptă spre etajera cu cărţi, şi luă fotografia cu ramă de argint a lui Mollie arătînd superb în costumul de paradă, profilîndu-se pe un fundal în care se vedea oceanul. Textul inscripţiei era: „Frăţiorului meu, care întotdeauna are grijă de mine. Cu drag, Mollie."

Lucille trase înăuntru suportul din spate şi, cu gingăşie, puse rama cu faţa în jos.

Rachel se trezi la ora unu după-amiaza. Ora Pacificului. Înţepenită după somn, înţepenită după drumul cu maşina, intră cu paşi mărunţi, ca o bătrînă, în baie. Apa fierbinte îi biciui muşchii de la baza gîtului şi cei ai umerilor, bătîndu-i darabana în jos, de-a lungul spatelui. Cînd ieşi de sub duş, învăluită în aburi, simţi că moare de foame.

Rachel fu norocoasă: apucă să mănînce jumătate din omleta ei de Denver şi din cartofii prăjiţi preparaţi în casă înainte de a citi ştirile.

Cafeneaua Cat'n' Cradle de pe Ocean Avenue se afla la zece minute de mers prin aerul înviorător. Aglomeraţia de la ora prînzului aproape se terminase. Rachel se strecură într-un separeu, îşi comandă micul dejun, apoi se uită pe fereastră. „Mai sînt o mulţime de turişti pe-aici", remarcă ea.

Mai întîi veni cafeaua, apoi omleta, şi de-a lungul celor

cincisprezece minute următoare ea își concentră atenția asupra mîncării. Cînd șervetul îi alunecă din poală și se aplecă să-l ridice, văzu un număr al ziarului *San Francisco Chronicle* pe care cineva îl lăsase la plecare.

Articolul despre femeia cu grad de ofițer în armată care fusese ucisă se afla în colțul din stînga jos al primei pagini. Ochii lui Rachel încremeniră pe mica fotografie a lui Molly – era cea oficială, pe care o avea la dosar biroul de presă al armatei.

Rachel trebui să citească de două ori titlul. UN MAIOR AL ARMATEI UCIS ÎN DISTRICTUL COLUMBIA. Sub acesta: „Poliția nu are nici un indiciu și nici un motiv pentru săvîrșirea omorului".

Puse ziarul lîngă ea și, cu foarte mare grijă, își împinse mîncarea mai departe. Se folosi de șervet pentru a se asigura că suprafața mesei era perfect uscată, și pe urmă puse ziarul deasupra.

– Ai terminat, scumpo?

Ospătărița stătea în picioare lîngă ea, cu o cafetieră în mînă.

– Da, mulțumesc, reuși Rachel să răspundă. Unde este toaleta?

– La stînga, a doua ușă.

Rachel ajunse chiar la timp. După aceea merse poticnindu-se pînă la chiuvetă și se aplecă deasupra porțelanului rece ca gheața. Cînd respirația accelerată i se mai domoli, își stropi fața cu apă rece.

Mollie a murit. Mollie a murit. Mollie a murit.

Litania se învîrtea în mintea ei ca tamburul muzical al unui pian mecanic. Rachel smulse din suport o mînă zdravănă de șervețele și-și tamponă fața. Cînd își ridică privirile, în oglindă se reflecta o femeie pe care n-o mai văzuse niciodată.

Prin minte îi trecu imaginea unei veste de piele cu emblema unei Piei-Roșii. Mîna lui Rachel căzu spre partea stîngă a pieptului.

Revolverul meu!

Îl ascunsese într-un sertar, cînd plecase de acasă.

Nu ai nevoie de el! Este OK. El nu-i acolo, aşteptîndu-te.

Rachel era sigură de asta. Curierul trebuie s-o fi luat pe Mollie... cînd? În urmă cu douăsprezece ore? N-ar fi putut să ajungă pînă aici atît de repede.

Cînd reveni la masa ei, ospătăriţa se uită la ea într-un mod ciudat văzînd-o că aruncă lîngă ceaşca de cafea cîteva bancnote mototolite, ia ziarul şi pleacă în fugă. Şapte minute mai tîrziu, gîfîind, trăgea dublul zăvor şi fixa lanţul de siguranţă.

Puloverele fură împrăştiate pe pardoseală, sertarul zăcînd cu fundul în sus deasupra lor. Bulldog-ul era în mîna ei, încărcătorul rapid vîrînd în magazie gloanţele cu polimeri. Revolverul, greu între degetele ei, o făcea să se simtă mai bine.

Rachel se înapoie în camera de zi, aprinse două lămpi şi trase toate perdelele. Abia după aceea se aşeză pe un scaun şi se sili să-şi aţintească privirile asupra ziarului.

Citi scurta ştire de la un cap la altul de şase ori. Îi spunea totul. Nu-i spunea nimic.

Se uită fix la telefon. Conform protocolului, trebuia să sune la birou. Probabil pînă acum echipa de investigare de la Fort Belvoir o fi etichetat-o ca fiind ultima persoană care o văzuse pe Molly în viaţă.

Cu excepţia ucigaşului ei.

Ştirea din *Chronicle* era plină de „no comment", ceea ce însemna că cei de la Fort Belvoir habar nu aveau cine era criminalul. Un motiv în plus pentru a o găsi pe W.O. Collins, gradul doi.

Dacă îi sun, ce le spun? Că Mollie trebuie să fi avut unele însemnări referitoare la North?

Brusc, îşi aminti cuvintele lui Mollie: *Nu credeam că ar fi existat vreo legătură de ordin militar cu... cu ceea ce i s-a*

întîmplat lui North. Acum nu mai sînt sigură. Nu ştiu cît de sus merge treaba asta, cine mai este implicat.

Rachel îşi cuprinse capul în mîini şi îşi înfipse degetele în păr.

– ... cît de sus merge treaba asta...

Prin aceste cuvinte Mollie retezase singura cale de ajutorare care îi rămăsese lui Rachel. Acum nu se putea duce la echipa de investigaţii. Nu putea nici să se înapoieze la fort, deoarece Mollie îşi închipuise că era posibil ca Belvoir să fi devenit un izvor otrăvit.

OK... şi atunci ce-mi mai rămîne?

Rachel se simţi străbătută de un lung şi profund fior. Recunoscu ce anume i se întîmpla: în momente de criză, partea ei analitică prelua comanda, înlăturînd toate emoţiile care ar putea sta în calea ei, care i-ar putea fi fatale.

Poate nu chiar pe toate. Deoarece acum gîndurile lui Rachel porniră pe un alt drum, unul plin de intensa şi strălucitoarea lumină a înţelegerii că acum nu era singura care rămăsese dintr-o dată orfană. Undeva existau două persoane nevinovate, bîjbîind în întunericul necunoaşterii, îngrozite, al căror unic contact cu lumea fusese tăiat.

I-ai spus, Mollie, cine sînt ei? Dumnezeule sfinte, oare a smuls el de la tine şi asta?

Rachel îşi reaminti chipurile lui Copeland şi Underwood, aroganţa unuia şi resemnarea celeilalte acoperind ca o strălucire fundalul de teamă al amîndurora. Dacă aşa-zisul curier o ţinuse în puterea lui pe Mollie îndeajuns de mult cît s-o înfrîngă, atunci el era acum deja în drum spre Atlanta şi Pheonix.

Nu poţi gîndi în felul acesta, puştoaico.

Termenul de „puştoaică" îi răsărise în minte aşa, pe negîndite. Aşa îi spunea tatăl ei, chiar şi după ce ea se făcuse destul de mare pentru ca apelativul acesta s-o facă să se simtă prost.

Tatăl ei, sosind de la clubul ofiţerilor în toiul nopţii, Rachel, în vîrstă de doisprezece ani, sculîndu-se din pat şi

alergînd la parter de cum îl auzea urcînd scara de la intrare, deschizînd uşa înainte ca el să înceapă să bată în ea. Rachel pierduse socoteala numărului de nopţi în care ea îl ajutase să intre, aproape prăbuşindu-se, deoarece întotdeauna el se sprijinea pe ea, întorcînd capul cînd el dădea s-o sărute, şoptindu-i mulţumiri lăcrimoase...

Puştoaica... Puştoaica trebuia să facă neapărat ceva. Chiar în clipa asta.

Şi atunci îşi aminti de problema de cord a lui Mollie, şi îşi înclină capul. Dacă totuşi curierul ar fi atins-o, ar fi bătut-o, ea ar fi murit fără să spună un cuvînt. Rachel ştia asta fără urmă de îndoială. Prin urmare era posibil ca, din cauza stării de sănătate a lui Mollie, curierul să nu fi obţinut nici un indiciu pe baza căruia să-şi fi continuat treaba.

Copeland şi Underwood sînt încă în siguranţă. Pînă cînd vor auzi la ştiri despre Mollie şi vor ieşi din ascunzătoare, atrăgînd cumva atenţia asupra lor. Dacă n-au făcut deja asta.

Dar eu pot ajunge la ei înaintea lui! Pot face asta... dacă el nu posedă nici un indiciu de la care să pornească.

Rachel reveni la considerentele de ordin analitic, acolo unde exista speranţă. Mollie trebuie să fi avut însemnări referitoare la North. Unde le-ar fi ţinut?

Nu în calculator. Atunci unde? Caseta din spaţiul tehnic de sub pardoseală? Nu.. prea greu de ajuns acolo dacă ar fi fost nevoită să acţioneze rapid. O casetă în seiful unei bănci? Prea evident.

Cîteva clipe Rachel se opri aici. Toate acele locuri erau cele pe care le-ar verifica echipa de investigare.

Reveni acum cu gîndul la Mollie, ajungînd la partea dureroasă, încercînd să se gîndească la ea ca la cea mai bună prietenă a ei. Ca de la femeie la femeie... Din echipa de investigaţie n-ar fi făcut parte o femeie, şi asta ar fi fost cel

mai mare dezavantaj al lor. Bărbaţii n-ar putea interpreta subtilităţile şi nuanţele vieţii unei femei. Ar scotoci prin secretele ei aşa cum procedau cu sertarele şi dulapurile. Nu luau seama la ceea ce părea neînsemnat, concentrîndu-se asupra elementelor evidente.

Rachel descoperi cele mai multe dintre secretele lui Mollie, chiar şi pe cele despre care Mollie nu bănuise niciodată că ar fi fost cunoscute de Rachel.

Ai făcut însemnări. Eşti meticuloasă şi metodică, aşa că trebuie să fi făcut asta. Şi le-ai păstrat undeva departe de locurile evidente, dar tot atît de departe de acelea, tainice, pe care ştiai că le cunoşteau şi alţii.

Întrebarea este: Care este locul acela secret despre care credeai că nu-l ştie nimeni?

Rachel se duse spre biblioteca de lîngă şemineu şi scoase de pe raft o biografie broşată, căută în index, şi o răsfoi pînă la pagina dorită.

Biograful generalului Griffin North nu acordase stării civile a acestuia decît un singur paragraf, deoarece pînă la vremea morţii sale North fusese necăsătorit. Dar nici călugăr nu fusese; în articolele de cronică mondenă de la Washington, numele lui fusese legat de cîteva persoane binecunoscute, cu poziţii importante în societate, atît albe cît şi americance africane. Existau fotografii cu North la dineuri oficiale şi la petreceri oferite de ambasade, întotdeauna alături de cîte o femeie elegant îmbrăcată şi acoperită de bijuterii.

Dar niciodată alături de Mollie.

Mollie, care fusese iubita lui North vreme de cel puţin cinci ani. Poate mai mult, dar atunci descoperise Rachel din întîmplare taina lor. Cu prilejul unei Zile a Recunoştinţei, îi dăduse lui Mollie cheile casei din Carmel, deoarece Mollie spusese că ar fi vrut să plece undeva, departe. Pe urmă Rachel îşi anulase propriile ei planuri de vacanţă şi se dusese la Carmel. Acolo, într-o dimineaţă ceţoasă, cînd oprise maşina în stradă

îl văzuse pe generalul North, îmbrăcat într-un halat de baie, ieşind în pragul casei şi ridicînd de jos ziarul de dimineaţă.

Rachel nu pomenise niciodată vreun cuvînt despre ceea ce văzuse. Nimănui. Niciodată. Nici chiar atunci cînd o văzuse pe Mollie suferind şi ar fi vrut s-o consoleze.

Aşadar, acesta era locul tainic în care Mollie şi-ar fi adăpostit toate celelalte secrete ale ei. Ea şi North trebuie să fi avut undeva un loc deosebit, un loc în care să poată să se retragă sau măcar să se întîlnească. Putea fi un loc foarte intim, sau la vedere, într-un oraş în care nimeni nu le cunoştea chipurile şi nimănui nu-i păsa de ei. Singurul factor care ar fi îngustat rata posibilităţilor ar fi fost rasa. Mollie şi North trebuie să fi ales un loc în care un cuplu alcătuit din persoane de rase diferite n-ar fi bătut la ochi.

Rachel ştia că acolo avea să găsească ceea ce-i trebuia pentru a-i localiza pe informatorii ale căror secrete o costaseră pe Mollie viaţa.

PARTEA A DOUA

10

Jessup puse receptorul în furcă.

Erau cei de la Pacific Bell, din San Francisco.

– Sînt siguri că ea este acolo? întrebă Dawes.

– Ziceau că a sunat ieri la staţia navală din Monterey ca să afle starea vremii locale.

Dawes se uită la Jessup. Jessup se uită la Dawes.

În cele din urmă, Dawes spuse:

– Există un avion comercial C-5 care pleacă de pe aeroportul Andrews peste şaizeci de minute. La limită pot să-l prind, şi să fiu la San Francisco peste patru ore şi jumătate. De acolo, aşa cum ştiu eu să conduc o maşină, nu mai e decît aproximativ o oră pînă la Carmel.

Rachel era la uşa casei cînd se opri şi se uită înapoi, la telefon. Nu sunase nici o dată, şi becul de mesaje al robotului era stins. Se aştepta să primească un apel de la Fort Belvoir, fie din partea lui Jessup, fie de la cineva din echipa de investigaţii. Temîndu-se atît de apel cît şi de eventualele consecinţe ale acestuia, nu intenţionase să accepte apelul atunci cînd ar fi venit.

Dar nu venise, şi Rachel se întreba de ce. Pînă acum, tot dosarul ei trebuie să fi fost răsfoit şi scotocit. În el se aflau amănuntele privitoare la vila din Carmel. Din punct de vedere tehnic, şi ea trebuie să fi fost dată pe lista absenţilor. Cineva ar fi trebuit pînă acum să-i găsească numărul şi să fi sunat.

Aşadar, de ce n-o făcuseră?

Rachel inversă situaţia, se puse în pielea conducătorului brigăzii de investigaţii. Oare de ce păstra acesta tăcerea?

Pentru că nu vrea să-şi dea cărţile pe faţă? Un ofiţer superior – cel în a cărui subordine mă aflu eu – este ucis, şi cei din CID nu sînt siguri de rolul meu în afacerea asta. Poate că e mai bine să păcătuieşti printr-un exces de precauţie, să vii aici personal, pentru un mic contact direct, în caz că eu m-aş speria...

Rachel ştia că aşa ar gîndi ei. Apoi îşi aduse aminte că telefonase la Monterey ca să afle prognoza meteorologică. Aşadar cei de la Fort Belvoir ştiau al dracului de bine unde se afla ea. Aveau să vină s-o găsească pe nepregătite.

Gîndul acesta îi stîrni mînia. Mîna i se îndreptă spre revolverul său, în suportul fixat de umăr – o încurajare rece şi dură. Se asigură că sistemul de alarmă era pus în funcţiune şi ieşi pe uşă, ştiind că nu avea să se mai înapoieze.

Rachel se duse cu Mustang-ul ei închiriat în centrul localităţii. Biblioteca din Carmel reflectă bunăstarea comunităţii. Clădirea din cărămidă şi lemn de sequoia fusese proiectată de un renumit arhitect californian, iar sistemul de calculatoare era cel mai bun pe care-l putea oferi firma Redmond. O tînără bibliotecară cu lentile bifocale şi cu părul strîns într-o coadă de cal o conduse pe Rachel către un loc de lucru, o întrebă dacă avea nevoie de ajutor, apoi o lăsă singură.

Rachel ştia că nu avea rost să încerce să acceseze computerul lui Mollie din Belvoir. La momentul acesta, trebuie să fi fost pus sub observaţie. Dar exista o altă cale pe care ar fi putut să găsească ceea ce-i trebuia ei.

Intră în băncile de date ale agenției de voiaj civil care se ocupa de nevoile armatei pentru regiunea de est a țării. Intitulînd căutarea cu numele și gradul ofițeresc al lui Mollie, nu acordă atenție deplasărilor oficiale pe care le făcuse Mollie în decursul anului precedent, ci se concentră asupra călătoriilor ei de vacanță.

Computerul îi oferi un itinerariu amănunțit, cuprinzînd șase localități. Cît timp imprimanta își vedea de lucru, Rachel repetă procedura utilizînd numele generalului Griffin North. Apoi se rezemă de spătarul scaunului și citi rezumatul privitor la Mollie. Recunoscu trei dintre destinații, toate în Florida, unde Mollie se dusese să-și viziteze o prietenă din colegiu care tocmai născuse. Celelalte trei erau mai interesante, deoarece alegerea lor de către Mollie părea lipsită de sens.

„Homestead", în Hot Springs, Virginia; „Greenbrier", în White Sulphur Springs, Virginia de Vest; „Pinehurst", în Carolina de Nord.

Rachel recunoscu un singur lucru comun acestor trei localități, numai datorită unicei pasiuni din viața tatălui ei: golful. Toate trei posedau unele dintre cele mai bune terenuri din întreaga țară.

Dar Mollie nu era o jucătoare de golf.

Rachel smulse dintre fălcile imprimantei foaia referitoare la North. Așa cum era de așteptat, generalul călătorise sensibil mai mult. Apoi ochii lui Rachel căzură pe aceleași trei localități de odihnă. Din cîte se părea, North fusese un entuziast amator de golf.

OK, ia-o ușurel... Este un început; s-ar putea să fi nimerit în plin, s-ar putea să nu fie nimic.

Rachel verifică datele la care Mollie și North vizitaseră acele localități. Exista o potrivire parțială. Uneori Mollie sosea prima și rămînea ultima; uneori North era cel care venea primul și rămînea după ce Mollie își făcuse ieșirea de la hotel. Dar perioadele se suprapuneau.

Rachel se sprijini de spătarul scaunului și încercă să analizeze amănunțit situația. Era posibil ca totul să fie o coincidență, dar nu credea asta.

Aşadar, pentru ce ar fi ales Mollie şi North acele staţiuni de odihnă selecte şi izolate? Rachel îşi dădu dintr-o dată seama că splendoarea acelor localităţi nevizitate de prea multă lume ar fi fost perfecte pentru North. S-ar fi îmbrăcat în haine civile, semănînd cu un prosper om de afaceri de culoare. Personalul, mai bine calificat decît cel din multe alte locuri, şi-ar fi lăsat la uşă prejudecăţile. Desigur, trebuie să se fi obişnuit să aibă de-a face cu negri renumiţi sau bogaţi care puteau înfrunta lumea celebrităţilor din comerţ, sport şi sfera spectacolelor...

Da, North s-ar fi simţit foarte bine într-o astfel de ambianţă. Dar cei doi împreună? Rachel şi-i imagină pe Mollie şi pe North stînd în holul pentru cocteiluri, discutînd în mod plăcut, întocmai ca o pereche de ofiţeri superiori împărtăşindu-şi amintiri din război. Nimic rău în asta. Dar fără a se atinge; şi fără vreun contact vizual susţinut, şi nimic în glasurile lor care să trădeze iubirea, şi nevoia, şi dorinţa din adîncul fiinţei lor. Trebuie să fi fost înnebunitor, îşi zise Rachel. Mai cu seamă mai tîrziu, noaptea, îndreptîndu-se către una din cele două camere; ultima privire furişă, peste umăr, pentru a se asigura că nu era nimeni pe coridor. Apoi, a doua zi dimineaţa, unul din ei furişîndu-se din dormitor ca un student începător, întorcîndu-se în camera lui – sau a ei – pentru a răvăşi patul, a da drumul la duş şi a lăsa pentru cameristă ceva prosoape umede, aruncate ici-colo.

Rachel îşi vîrî în buzunarul blugilor foile obţinute de la calculator şi se duse la un telefon public. Mai întîi, Honestead, în Hot Springs.

– Sînt W.O. Collins de la biroul maiorului Smith din Fort Belvoir. Maiorul m-a rugat să verific rezervările sale, dar nu mi-a lăsat datele respective.

– Nici o problemă, dragă. Glasul sudic, tărăgănat, de la celălalt capăt al firului o făcu să se gîndească la şervetele de hîrtie ornamentale, puse pe platourile cu prăjituri, şi la pisici din cîrpă. Hai să ne lămurim.

– E vorba de maiorul Mollie Smith.

Rachel încercă la „Homestead", tot aşa cum încercase şi

la „Pinehurst Resort" şi la „Country Club", în Carolina de Nord. Mollie fusese acolo, dar nu făcuse nici o rezervare pentru o nouă vizită. Simţind cum intuiţia ei se evaporă precum ceaţa, Rachel formă numărul de telefon de la „Greenbrier", în Virginia de Vest.

Acolo, un tînăr bine dispus îi spuse că da, o aşteptau pe doamna maior peste zece zile. Rezervările fuseseră făcute încă din iulie, în timpul ultimei ei şederi acolo. Exista oare vreo schimbare în itinerariul maiorului Smith?

Întrebarea o străpunse pe Rachel ca un ac înroşit în foc. Dar îşi recăpătă calmul şi îi răspunse funcţionarului că totul era în perfectă ordine. Doamna maior avea să sosească potrivit programării. Rachel nu era atît de încrezută ca să-şi închipuie că era singura care ar fi putut să se intereseze de călătoriile lui Mollie. Mai exista şi curierul, şi poate cineva de la Belvoir, dacă persoana respectivă era vigilentă.

Acum venea partea delicată... Rachel avea impresia că funcţionarul părea dornic să placă. Dacă îl manevra cum trebuie, poate că el nu va intra în panică şi nu va pasa răspunderea şefului său.

– Maiorul Smith mi-a cerut să vă întreb în legătură cu un material pe care l-a lăsat la dumneavoastră, pentru a fi păstrat în siguranţă. Cred că a menţionat că acesta a fost pus bine în caseta din seif aparţinînd şefului.

Tăcerea de la celălalt capăt al firului o făcu pe Rachel să creadă că pierduse legătura. Apoi auzi păcănitul unei tastaturi.

– Mmm... da, există ceva în fişierul dînsei. Daţi-mi voie să văd... Iată. Doamna maior Smith a lăsat ceva la noi.

– Oh, bine. Foarte bine...

Gîndurile lui Rachel alergau înainte, la cum ar putea duce asta pînă la capăt. Următoarele ei cuvinte ameninţau să-i năvălească de pe buze, dar ea reuşi să adopte un ton rece, dezinvolt.

– Maiorul Smith mi-a cerut să vin acolo şi să iau documentele.

Rachel nu ştia că erau documente, dar asta părea să fie o

presupunere corectă. În mintea ei văzu un plic oficial, sigilat, zăcînd în adîncurile unui seif înalt, străvechi, din soiul acelora cu ornamente şi cu o foiţă de aur placată pe uşă.

– Mă tem că nu putem încredinţa conţinutul decît oaspetelui respectiv.

– Poftim?

Funcţionarul îi luă cuvintele în sens literal şi îşi repetă spusele.

– Eu sînt adjuncta maiorului Smith, îi explică Rachel, a cărei răbdare era solicitată la maximum. Dînsa mi-a lăsat ordine precise să recuperez documentele acelea.

– Doamnă, îmi pare realmente rău. Însă politica noastră în ceea ce priveşte bunurile personale ale oaspeţilor este foarte strictă.

– Aş putea să aduc o scrisoare de împuternicire, spuse Rachel, străduindu-se din răsputeri să-şi ascundă disperarea din voce. Ar fi putut să imite semnătura lui Mollie. Nici o problemă.

– Mă tem că n-ar fi suficient. Poate aţi dori să discutaţi cu directorul?

– Nu, e-n ordine. Voi vedea dacă pot să iau legătura cu maiorul Smith, s-o rog să vă telefoneze ea însăşi.

Rachel nu voia să şi-l facă duşman pe funcţionar. Era posibil să fie nevoită să mai aibă de-a face cu el, aşa că era mai bine să se despartă pe un ton plăcut.

– Mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat, domnule...

– Clark. Clark Stanton.

– Îţi mulţumesc, Clark. Vom păstra legătura.

Rachel puse receptorul în furcă şi se îndreptă spre barul de la nivelul inferior, la care se servea cafea expres. Sorbindu-şi băutura decofeinizată, îşi analiză următoarele mişcări. Se apropia de ora cinci. Ar fi putut să se ducă la San Francisco şi să-şi lase la aeroport maşina închiriată. De acolo, o călătorie de noapte cu avionul pînă la Dulles. Banii lichizi pentru drum puteau fi obţinuţi de la un oficiu al băncii Wells Fargo din apropierea aeroportului.

La Dulles ar putea lua un taxi pînă aproape de centrul comercial. N-ar putea intra în hotelul „Greenbrier" îmbrăcată aşa cum era acum. O scurtă oprire la un motel sau la hotelul „Embassy Suites" ar fi fost de asemenea o soluţie, să facă un duş şi să-şi procure ceva de mîncare pentru drum. Pe urmă va trebui să facă cumva pentru a ajunge în Virgina de Vest.

Rachel îşi termină cafeaua şi părăsi biblioteca. Începea să se lase ceaţa specifică toamnei, şi frigul i se strecura pe sub hanorac. Se uită în susul şi-n josul străzii, căutînd vreun bărbat singur care să pară că hoinăreşte fără vreun scop anume. Nu văzu decît localnici care mergeau grăbiţi pe Ocean Avenue, fie într-un sens fie în celălalt.

Tipul nu-i chiar atît de rapid, îşi spuse Rachel în sinea ei. *Nu poate fi atît de rapid.*

Şi totuşi, ea trebuia să nu se oprească. Dar fără cărţi de credit care ar fi lăsat o pistă în calculator. Rachel nu ştia cît de limitate erau resursele curierului. Pătrunderea în computerul de cartele al unei bănci nu era o treabă uşoară, dar o persoană pricepută putea să facă asta. Să aibă acces în calculator, să obţină ceea ce dorea, şi s-o ia rapid din loc. Fără nici o greutate. Şi apoi să apară brusc, ca un omuleţ pe arcuri, răsărind dintr-o cutie, tocmai cînd ea n-ar fi fost atentă.

– Asta n-o să se întîmple, amice!

Rachel nu ştiu că vorbise cu glas tare pînă cînd un domn în vîrstă, uluit, se feri, depărtîndu-se de ea.

Logan Smith îşi ocupă locul în compartimentul de clasa întîi a avionului Companiei United. O dată ridicaţi de la sol, luminile din cabină scăzură şi la televizorul avionului începu să ruleze un film. Logan îşi rabată tava pentru mîncare, îşi instală calculatorul portabil şi se apucă de lucru.

Simţea cel mai intens soi de durere, ca şi cum în el ar fi existat o gaură imensă, ale cărei margini erau sfîşiate, făcînd

să sîngereze terminaţiile nervoase. Şi prin gaura aceea sufla un vînt cumplit, torturînd nervii, aşa cum o respiraţie adîncă sporeşte durerea unui dinte stricat. Ştia că trebuie să se ocupe încontinuu cu ceva. Nu-şi putea permite luxul de a se gîndi la Mollie aşa cum fusese; trebuia să blocheze imaginea amintirilor care i se perindau în minte. Pînă cînd nu avea să fie absolut sigur de ce anume se întîmplase, nu avea să poarte doliu. Dar după ce trecea peste durerea de la început, avea să se concentreze asupra întrebării cine? Ucigaşul. Descoperirea lui avea să însemne finalul. Logan avea să-l prindă viu numai dacă la vremea respectivă întrebarea pentru ce fusese ucisă Mollie ar fi rămas nelămurită.

Smith se cuplă la calculatorul lui Lucille, la birou. Fu bucuros să vadă că degetele nu-i mai tremurau. În tăcerea înconjurătoare, în timp ce culorile de pe ecranul de cinematograf scăldau cabina, Logan Smith începu cu lucrul la care se pricepea cel mai bine.

Îşi începuse cariera la FBI cu aproape douăzeci de ani în urmă, imediat după absolvirea colegiului. Erau timpuri ameţitoare. Pînzele de păianjen erau îndepărtate; instituţia începea să-şi revină din coma instaurată de Hoover*. Smith, care-şi paradise genunchiul în meciul de rugbi de la Baylor şi niciodată nu avea să mai joace la profesionişti, a descoperit că avea o înclinaţie firească spre vînătoare.

Instructorii lui de la Quantico l-au etichetat în curînd ca indicat pentru secţia de cercetări penale din cadrul Biroului. A petrecut doi ani în Clădirea Hoover**, tetraedul acela puţin

*Hoover (Edgar): Fost şef al CIA (nota trad.).

**Hoover (John, Edgar) (1895-1972): Director al FBI între 1924–1972, datorită căruia iniţialele FBI au devenit un simbol al aplicării legii în SUA. A instituit metode riguroase de selectare şi calificare a personalului, a alcătuit cel mai cuprinzător fişier de amprente digitale din lume, şi a înfiinţat Academia Naţională a FBI. Renumit pentru integritatea sa şi independenţa faţă de controlul politic, a fost totuşi criticat pentru metodele sale prea autoritare (nota trad.).

cam nearmonios de pe Pennsylvania Avenue, lucrînd ca ajutor al directorului adjunct din acea perioadă. Pe urmă a surprins un mesaj radio referitor la deturnarea unui avion pe Aeroportul Internațional Baltimore-Washington. Smith a fost primul agent sosit la fața locului, venind după SWAT*. Deoarece SWAT nu avea jurisdicție asupra proprietăților federale, Smith a luat pușca trăgătorului de elită și, calm, a împușcat cauciucul din față al avionului. Patru ore mai tîrziu, negociatorii din partea FBI au urcat la bordul acestuia și au ieșit din el împreună cu un contabil care delapidase o jumătate de milion de dolari de la patronul său și reușise să-și aranjeze – deși prost – fuga.

Negociatorii au obținut atenția mediilor de informare, dar Smith s-a ales cu gloria. Apoi a început să se miște rapid, specializîndu-se în situații dificile în care era necesară iscusința atît intelectuală cît și fizică. Vreme de șapte ani a urmărit bande de jefuitori violenți, care străbăteau țara în căutarea prăzii. În ziua celei de-a treizecea aniversări a nașterii sale, într-un moment de impas la Pittsburgh, a primit un glonț, în partea de sus a toracelui și a fost surprins să constate că nu era decît un simplu muritor.

L-au înaintat în grad, i-au mărit solda și l-au trecut la FCI – contraspionajul extern.

Smith s-a apucat de lucru vînînd spioni. Arma lui preferată nu era revolverul sau interceptarea convorbirilor telefonice, ci cîțiva prieteni buni de la Ministerul de Finanțe – mai ales cei de la percepție. Studiase cazurile de care se ocupase FCI, în toți anii din urmă, încă din 1919, anul în care fusese înființată acea secție pentru a-i ancheta pe anarhiști și pe comuniști. Analizase în cele mai mici amănunte operațiunile întreprinse împotriva sabotorilor naziști, a KGB și a grupărilor

*Special Weapons and Tacties (police unit) – Unitate polițienească pentru Arme și Tactici Speciale (nota trad.).

interne cum ar fi Ku Klux Klan-ul şi aşa-numiţii Weathermen*. În multe cazuri o supraveghere sub acoperire fusese valoroasă, dar în faţa tribunalului ceea ce conta erau dovezile scrise.

„Urmăreşte banii" devenise sloganul lui Smith. Ce slujbaş din serviciul administrativ se plimba dintr-o dată într-un Jaguar, îşi trimitea copiii la şcoli particulare, sau îşi cumpărase o proprietate cu bani lichizi? Cum se explica faptul că soţia lui îşi făcea cumpărăturile la magazinul Neiman-Marcus şi nu la Macy? Şi ce era cu plecările acelea, iarna, în insulele Caraibe, cu zboruri la clasa întîi şi în staţiuni de odihnă de lux?

Smith urmărea banii, miza pe slăbiciunile şi lăcomia celor care şi-ar fi vîndut ţara la mezat. A aflat că deşi oamenii erau capabili să pună la cale cele mai bune şi de nepătruns comploturi, să acţioneze în mare taină şi pe furiş, se lăsau totuşi tentaţi şi pierzania li se trăgea de pe urma unui lucru banal. Erau arestaţi din cauza unui ceas Rolex de aur. I se întîmplase chiar să lucreze, împreună cu Mollie, la cîteva cazuri în care erau implicate persoane din cadrul armatei...

La asta nu vrei să te gîndeşti.

Îşi concentră din nou atenţia asupra informaţiilor care se perindau pe ecranul calculatorului său portabil. Lucille i le transmitea pe cele mai recente pe care le puteau oferi cei din Departamentul omucideri din districtul Columbia şi de la CID; în esenţă, o prezentare într-o altă formă atunci cînd stricta respectare a legii nu avea de spus nimic nou şi avea acelaşi cîmp nedesluşit. Apoi sosi raportul oficial privitor la autopsie.

Trase adînc aer în piept, şi nările i se dilatară precum unui cal care simte primejdia. Ochii i se umplură de lacrimi. Acestea nu curgeau, dar reuşiră să tulbure imaginea cuvintelor.

---

* În traducere literală „Meteorologii". Grupare revoluţionară (nota trad.).

Mollie murise foarte repede. Raportul de farmacologie descria în amănunțime drogul găsit în trupul ei, aprecia că ea nu trăise mai mult de cincisprezece secunde din clipa în care acul îi străpunsese pielea. Orice altceva la care fusese supusă fusese făcut post-mortem, din cauza furiei.

Smith verifică a doua oară raportul de farmacologie. Auzise despre mai multe versiuni de amestecuri chimice, dar nu și despre acesta. Știa că era folosit atunci cînd un anchetator voia să obțină informații de la victima sa. Anchetatorul acesta era unul sofisticat – potrivise dozajul tocmai cum trebuie. Dar nu ținuse seama de inima lui Mollie.

Oare te cunosc? Ai fost dușmanul meu, în trecut sau actualmente? Ai luat-o pe Mollie pentru că credeai că era posibil ca ea să știe ceva... poate cît de multe știu eu despre tine? A fost vorba de teamă sau de răzbunare?

Smith își aplecă trupul în față, degetele lui izbind cu putere tastele, apelînd o listă de dosare, atît în curs de cercetare cît și închise, din ultimii doi ani. Lucră intens vreme de două ore, trecînd în revistă fotografii și biografii ale tuturor – în majoritate bărbați și trei femei – celor pe care el îi exclusese din specia umană. Trăsătura lor comună era disperarea, care li se vedea în ochi, dincolo de expresiile lor batjocoritoare. Le cunoștea furia și disprețul, văzuse cum aruncaseră în aer clădiri ale FBI pline cu femei și copii, tăind – mînați de ura lor irațională – o brazdă printre nevinovați.

În tot acest timp, gîndul care îl obsedase cînd era pe urmele cuiva îi revenea în minte: *Cum era posibil să ajungem să ne urîm cu atîta intensitate?*

Smith petrecu mult timp verificînd familiile celor arestați de el. Departe, la Los Angeles, Lucille era cu un pas înainte, introducînd în calculatorul lui portabil datele de bază din computerele aflate în posesia FBI – o înșiruire de imagini ale unor chipuri mînioase și de extrase ale unor amenințări înregistrate pe bandă. Rudele cunoșteau numele lui Smith

din ziare şi reviste. Pînă în primii ani de după 1990, nimeni nu acordase cu adevărat atenţie brigăzii de terorism intern. Pe urmă au intervenit atentatele de la Unabomber, Waco, Ruby Ridge*, şi dintr-o dată, Smith şi secţia înfiinţată de el au devenit foarte căutate. După primele lui întîlniri cu rude ale celor pe care-i hăituise şi-i prinsese, fu bucuros că avea un nume de familie atît de banal.

Smith apelă la o jumătate de duzină de nume din listele lui, le revăzu şi le elimină pe toate în afară de două. În etapa aceasta avea grijă să nu-şi formeze o imagine puternică şi rapidă a ţintei sale. Dar era sigur că avea de-a face cu cineva care poseda soiul acela de iscusinţă care provenea dintr-o instruire medicală, o mare experienţă în domeniul farmaceutic, şi un instructaj de specialitate într-una din grupurile operative secrete guvernamentale. Cineva care ştia totul despre amestecurile de substanţe chimice.

Smith transmise înapoi către Lucille acele nume, apoi se duse pînă în capătul din faţă al cabinei, acolo unde însoţitoarele de bord stăteau pe scaune tari, rabatabile, în apropierea măsuţelor pe rotile pentru servitul băuturilor. Scutură din cap cînd una dintre stewardese dădu să se ridice şi îşi umplu el însuşi un pahar cu apă gazoasă. Pe urmă se înapoie la locul său luînd paharul şi o a doua sticlă de băutură.

Acum venea partea cea grea: să aştepte cele două ore pînă la aterizare. Nu mai putea face nimic în plus deoarece nu ştia ce anume îl aştepta în districtul Columbia.

Mollie murise. Preşedintele voia să-l vadă. În spatele preşedintelui se afla judecătorul Simon Esterhaus. Smith nu ştia mare lucru despre judecător, un nominalizat la Curtea Supremă, care prezidase ancheta privitoare la moartea generalului Griffin North.

---

* Referire la atentate teroriste care au avut loc în SUA şi care, prin caracterul lor foarte violent, au avut un mare răsunet mondial (nota trad.).

Legătura dintre Esterhaus şi North era evidentă; interesul preşedintelui faţă de raportul comisiei era de înţeles. Dar care era rolul surorii lui în toate astea? Din cîte ştia el, niciodată nu-i cunoscuse personal pe preşedinte, pe Esterhaus sau pe North. Însă în mod clar existase o legătură oarecare – una mult prea delicată pentru a fi menţionată în altă parte decît în spatele uşilor închise de la Casa Albă.

Cu ce te ocupai tu, Mollie? Peste ce ai dat, de s-a întors împotriva ta şi te-a distrus?

11

Steven Copeland voia o vilă în Buckhead. Intenționase să-şi petreacă doar dimineața cu reprezentanta agenției imobiliare, dar se înțeleseseră atît de bine încît a lua prînzul împreună părea să fie o continuare firească, urmată de o altă serie de vizite în cursul după-amiezei.

Se făcuse aproape patru cînd reprezentanta agenției imobiliare îl lăsă în cele din urmă la hotelul Ritz-Carlton. Coborî din maşina ei, cu buzunarele hainei îndesate cu broşuri şi prezentări. Ea îl făcu să făgăduiască, de două ori, că avea s-o sune îndată ce treaba cu carnetul lui de cecuri avea să fie în ordine.

Copeland răspunse la saluturile amabile ale uşierilor şi ale hamalilor şi îşi înclină capul în direcția portarului, care i se adresă spunîndu-i pe nume. Lui Copeland îi plăcea tare mult să stea la hoteluri Ritz. Avea un frumos apartament cu vedere spre linia de orizont a oraşului Atlanta, o privelişte de care se bucura în timp ce-şi golea buzunarele, scoţînd din ele, pe birou, hîrtiile cu care şi le umpluse. Deschise uşile dulăpiorului în care se afla televizorul şi acționă telecomanda selectînd postul WX1A, afiliat la NBC. Mormăitul buletinului de ştiri al serii îl urmări pînă în baia placată cu marmură.

Copeland tocmai întindea mîna spre uşa cabinei în care se afla duşul cînd o auzi pe crainică referindu-se la Washington, la o omucidere... Luă la repezeală un prosop, şi-l legă în jurul taliei şi veni repede înapoi, în camera de zi... tocmai la timp pentru a-l auzi pe corespondentul din Washington al postului descriind amănunţit uciderea brutală, la Şcoala Internaţională de la Georgetown, a unui ofiţer de sex feminin din cadrul armatei.

Ochii lui Copeland se îndreptară imediat spre telefonul cu două linii. Becul roşu pentru mesaje nu clipea. Ar fi clipit, dacă ar fi sunat cineva. Mollie spusese că astăzi, la prima oră, avea să sune. Făgăduise acest lucru.

Acum numele lui Mollie umplea buletinul de ştiri, care abunda în detalii oribile privitoare la modul în care fusese ucisă, mutilată... La faptul că atît poliţia cît şi anchetatorii armatei nu aveau nici o idee în legătură cu vreun motiv posibil sau cu suspecţii.

Ştirea fu încheiată prin obişnuita frază lipsită de sens: „Ancheta este în curs de desfăşurare, iar autorităţile se aşteaptă să obţină, foarte curînd, noi date".

Copeland se lăsă să cadă pe braţul unui fotoliu şi schimbă canalele, comutînd pe CNN. Cei de aici trecuseră deja de momentul lor rezervat ştirilor şi erau la rubrica *Dolari şi Raţiune.*

Copeland reduse total volumul apăsînd tasta respectivă de pe telecomandă şi, cu un gest nervos, luă telefonul. Operatoarea îl asigură că atît ziarul *The Washington Post* cît şi *The New York Times* aveau să-i fie aduse imediat.

Mîna îi tremura atît de tare încît avu nevoie de cîteva încercări ca să aşeze bine receptorul în furcă. Dintr-o dată i se făcu foarte frig, şi se grăbi să intre din nou în baie. Îşi puse pe el halatul gros de prosop pe care i-l pusese la dispoziţie hotelul şi îşi legă strîns cordonul. Nu ştia că se mişca foarte repede, deoarece gîndurile îi goneau, aducîndu-i în minte

imaginea maiorului Smith, cu ochii strălucind de o mînie pe care nu putea s-o exprime în cuvinte, stînd în picioare acolo, în urît mirositoarea încăpere pentru fumători de la aeroport, asigurîndu-se că el, Copeland, era gata să mişte din loc.

Ochii i se îndreptară din nou spre ecranul televizorului. Încă nimic. Ştirile mai importante din domeniul sportului le vedea ca pe o pată.

Mollie... dîndu-i cu calm toate acele sfaturi profesionale, părînd moartă, deşi în picioare, sub luminile dure din terminal. *La ce mai folosesc sfaturile ei acum?! Ar fi trebuit să asculte ea însăşi cîteva. A naibii ticăloasă, să se lase ucisă aşa!*

De către individul de care ne ascundea pe noi? Copeland nu credea asta. La televizor se spusese că era vorba de o mutilare, o crimă pasională. Coincidenţă. O proastă potrivire în timp. Asul de pică apărînd în pachetul de cărţi. *Nu are nici o legătură cu motivul pentru care stau eu aici!*

Copeland îşi vîrî în gură o mînecă a halatului de prosop şi îşi muşcă adînc braţul. Chiar şi prin materialul acela gros îşi simţi dinţii pătrunzîndu-i în piele.

Undeva prin ceaţa roşie care părea să-l învăluie, auzi un ciocănit. Merse împleticindu-se spre uşă, o deschise brusc, şi nici măcar nu observă expresia uluită a băiatului de serviciu. Îi împinse doi dolari, înşfăcă ziarele, apoi trînti uşa şi trase zăvorul.

Cîteva minute mai tîrziu, prin toată camera de zi erau risipite ziare. Cele două articole referitoare la omucidere fuseseră rupte din pagini şi acum se aflau strînse între degetele încleştate ale lui Copeland, care stătea pe canapea cu picioarele încrucişate.

Mollie Smith murise: asta era unica certitudine pe care o avea. Fotografiile ei apărute în ziare nu lăsau nici o îndoială. Copeland ştia că dacă nu cumva coronerul se înşelase în privinţa orei decesului, Mollie nici nu avusese vreodată şansa de a-i telefona. După cum socotea el, abia

dacă reuşise să iasă din Aeroportul Naţional înainte să fi fost înhăţată.

Copeland nu era nici fumător nici băutor, dar acum simţea o nevoie imperioasă *de ceva.* Beth... avea nevoie de Beth, să-i vorbească, să-i audă vocea. Calculă ce oră era în Arizona, făcu de trei ori acea simplă socoteală aritmetică înainte de a fi sigur de rezultat. OK, era posibil ca ea să mai doarmă. Călătorise cu avionul mai departe, pe urmă cel puţin două ore de mers cu maşina, chiar mai mult dacă s-ar fi oprit pe drum.

Sau este moartă.

Copeland intră în fugă în baie şi îşi rată prînzul. Suspinînd de plîns, dădu drumul la duş şi stătu acolo pînă cînd apa fierbinte îl vlăgui cu totul. Apoi îşi îmbrăcă iar halatul şi se duse în dormitor. Se aşeză pe marginea patului, uitîndu-se fix la telefon.

Ştia pe dinafară numărul din Arizona – nu asta era problema. Pur şi simplu nu-şi putea aduna curajul pentru a descoperi cine ar putea să răspundă la apelul lui... dacă totuşi exista cineva care să-l primească.

Mai era ceva ce putea să facă, ceva pentru a-şi recăpăta stăpînirea de sine, ceva foarte practic, ce ar fi vrut Mollie ca el să facă. Formă numărul pe care îl îndemnase ea să-l memoreze. Fu nevoit să-l formeze de două ori, deoarece prima dată uită să apese tasta cu „8", pentru linia de convorbiri la mare distanţă.

Undeva în codul zonei 703 suna un telefon. E posibil ca Steven Copeland să fi bănuit, dar nu avea cum să ştie că linia aceea făcea legătura directă cu casa lui Mollie de la Fort Belvoir; sau că i se făcuse o derivaţie la centrala telefonică a companiei Bell Atlantic din Baltimore, ca urmare a unui ordin de gradul trei al CID.

Chiar dacă Steven Copeland ar fi avut aceste informaţii, era posibil să nu fi ştiut – întocmai aşa cum nu ştiau cei de la

CID din Fort Belvoir şi de la societatea de telefoane – că liniei telefonice a lui Mollie i se făcuse o derivaţie chiar acasă la ea. După ce Inginerul terminase de scotocit în caseta lui Mollie, se dusese pînă la capătul cel mai îndepărtat al subsolului tehnic, unde cablul telefonic subteran ajungea la cutia de branşament. Acolo instalase un dispozitiv magnetic de interceptare. Acest dispozitiv avea nevoie ca acela care făcea apelul să rămînă pe linie timp de treizeci şi cinci de secunde înainte să înregistreze numărul chemătorului. La a zecea repetare a soneriei, Copeland rămăsese pe linie douăzeci şi două de secunde.

Ar fi putut să mai stea, lăsînd circuitul deschis în timp ce-şi apăsa receptorul de frunte, disperat la gîndul că nu ştia ce avea să facă în continuare. Dar la al unsprezecelea apel îi răspunse un glas:

– Alo?

Copeland fu atît de surprins încît fu pe punctul de a răspunde. Numai că glasul era masculin, dur şi lipsit de expresie, şi Mollie spusese că nimeni altul pe lume nu avea numărul acela. *Poliţia!* Gîndul se ivi ca un fulger în mintea lui Copeland, şi trînti receptorul în furcă.

Contorul digital al dispozitivului de interceptare încremeni la 33.

Data următoare cînd se uită Copeland la ceas, trecuse o jumătate de oră. Se ridică de pe pat, scotoci în minibar în căutarea unei ape gazoase, şi o dădu pe gît. Mollie murise. Cineva supraveghea un telefon despre care ea îl încredinţase că era absolut sigur.

Deschise uşa glisantă dinspre balcon şi ieşi în lumina înserării. Asfinţitul soarelui în Atlanta strălucea aşa cum trebuie să fi strălucit în ochii lui Grant*. Copeland se gîndea

* Grant (Ulyses): general american (1822–1885). Şef al Nordiştilor în timpul războiului de secesiune. Preşedinte al Statelor Unite între 1868–1876 (nota trad.).

la Beth. Ea era în viață – simțea asta. Indiferent ce se întîmplase la Washington, ea nu avusese de pătimit.

Și nici nu va avea.

Gîndul acesta dădu naștere unei bucurii nebune în inima lui Copeland. Dacă Mollie i-ar fi vorbit cuiva despre el și Beth, el însuși ar fi fost deja mort sau arestat în vreun fel oarecare. Durata de zbor între districtul Columbia și Atlanta era de o oră și cincizeci de minute. Oricine ar fi încercat să-l găsească ar fi reușit pînă acum.

Așadar Mollie murise, și poate că secretul în legătură cu el și cu Beth murise o dată cu ea. Erau amîndoi în siguranță, cel puțin deocamdată. Îndeajuns de mult timp ca să-și vină în fire, să scape de panică și să reflecteze asupra situației. Era imposibil ca Mollie să fi fost singura care știa ce se întîmpla. Trebuia să existe înregistrări și dosare. Era obligatoriu ca la un moment dat persoanele care investigau uciderea ei să dea de ele. Dar acestea reprezentau armata, echipa de acasă... băieții cei buni.

. Copeland analiză iar și iar astfel de gînduri pînă se convinse că el și Beth se aflau într-o situație realmente bună. Tot ce aveau de făcut era să stea cuminți, ca doi oameni rămași într-un lift înțepenit. Ajutoarele aveau să sosească.

Întinse mîna spre telefon și, cu tot calmul de care era în stare, formă numărul din Arizona. Beth ridică receptorul după trei apeluri. Sunetul vocii ei, răgușită de somn, aproape că-i smulse un țipăt de ușurare.

– Bună, iubirea mea, spuse în șoaptă.

– Oh, Steven! Mi-a fost dor de tine... Credeam că e Mollie. Încă nu m-a sunat.

– Știu, iubito.

Șoferul Casei Albe care îl întîmpină pe Logan Smith la aeroportul Dulles îl conduse în pas vioi prin terminal, pînă la ieșire, către un Oldsmobile negru parcat în zona de îmbarcare.

Şoferul deschise portbagajul şi îi arătă lui Smith un costum întins cu grijă pe covorul portbagajului.

– Adjuncta dumneavoastră mi-a spus să iau costumul albastru. În dulapul dumneavoastră de haine erau trei. Sper că acesta este cel bun.

– Va corespunde nevoilor.

Lui Smith îi trecu prin minte o imagine a confortabilei lui case de fermă din Chevy Chase. O cumpărase în urmă cu cincisprezece ani, socotind că era o investiţie bună. Şi fusese, numai că niciodată nu devenise un cămin.

Şoferul închise portbagajul şi deschise portiera din spate.

– Vă puteţi schimba la Casă. Avem suficient timp.

Smith îl privi fix.

– Nu, nu avem.

Drumul cu maşina spre capitală dură mai puţin de patruzeci de minute. Smith nu mai fusese la Washington de cînd tronsonul din Pennsylvania Avenue aflat chiar în faţa Casei Albe fusese închis pentru traficul rutier şi transformat în alee pentru pietoni. Îşi zise că aranjamentul acesta era bun, mai festiv... chiar dacă fusese adoptat din motive discutabile.

Maşina trecu lin prin punctul de control de la poarta de est şi dispăru, oprindu-se la intrarea pentru furnizori. Un agent din partea serviciilor secrete verifică legitimaţia lui Smith, apoi îl escortă înăuntru, prin aripa rezervată servitorilor şi apoi într-o încăpere mică, asemănătoare camerei de odihnă a profesorilor unui liceu.

– Aici este cartierul nostru general, îi spuse agentul. Dacă vreţi să vă spălaţi, o să găsiţi duşuri ceva mai încolo. Aparate de ras şi tot ce vă mai trebuie – lîngă chiuvete. Se uită la ceasul de la mîna lui. „Omul" are pe cineva la el, dar a zis să vă duc la dînsul de îndată ce sînteţi gata.

– Zece minute.

Smith făcu un duş şi se îmbrăcă. Costumul era unul pe care nu-l purtase de luni de zile, şi-i venea puţin larg în talie. Cînd ieşi din cameră, agentul îl aştepta.

Smith mai fusese şi altă dată la Casa Albă; îl întîlnise pe preşedinte de două ori. Pentru el, magia locului dispăruse. Dacă ştiai unde să te uiţi, vedeai cum degradarea înaintează cu încetul – mucegaiul de la marginile covoarelor, zugrăveala cojită de pe muluri şi cornişe. Şi întocmai ca cea mai mare parte din districtul Columbia, Casa Albă avea o problemă cu rozătoarele. Fosta Primă Doamnă, Barbara Bush, găsise un şobolan făcînd pluta în piscină.

Smith fu mirat cînd agentul îl conduse dincolo de coridorul ce ducea spre Biroul Oval, îndreptîndu-l în schimb spre ascensor. La etajul doi unde se aflau apartamentele personale ale Primei Familii, Smith se pomeni în biblioteca vecină cu dormitorul preşedintelui. Era o încăpere primitoare, lambrisată cu lemn de arţar şi plină de parfumul pieii vechi şi al pergamentului. Mobilierul era în stil Noua Anglie clasic, bine întreţinut şi confortabil. Preşedintele, îmbrăcat cu pantaloni cafenii şi o vestă bleumarin tricotată, ar fi putut fi luat drept un distins fermier.

– Bună, Logan. Îmi pare foarte rău pentru necazurile dumitale.

– Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

Condoleanţele tipic scoţiene i se părură ciudate lui Smith, venind, aşa cum era cazul, de pe o limbă care vorbea cu accent sudic.

Preşedintele îi întinse un plic, închis dar nesigilat.

– Mi s-a cerut să-ţi dau ăsta. Ar trebui să-l citeşti acum.

Era o notă de o pagină în legătură cu aranjamentele pentru înmormîntarea lui Mollie, întocmită de comandantul detaşamentului însărcinat cu ceremoniile de la Fort Myer, Arlington, Divizia 3 infanterie, cunoscută sub denumirea de „Vechea Gardă".

– Dacă ai vreo problemă cu asta, sau dacă doreşti altceva pentru ea, nu trebuie decît să-mi aduci la cunoştinţă.

Smith împături hîrtia şi o vîrî la loc, în plic.

– Nu, domnule. Totul este exact aşa cum ar fi vrut ea să fie.

Simţi privirile preşedintelui rătăcind asupra lui, cîntărind, evaluînd.

– Regret că intervin în durerea dumitale, Logan, dar există unele lucruri pe care trebuie să le afli, acum, referitor la Mollie.

– Da, domnule.

Preşedintele îşi petrecu o mînă prin păr.

– Iisuse, nu mă pricep deloc la asta, nu-i aşa?

– Dacă are vreo legătură cu motivul pentru care a fost ucisă, vă rog să-mi spuneţi, domnule.

Preşedintele îşi frecă mîinile cu vioiciune, ca un om care vine din frig şi ajunge în faţa unui foc.

– Să începem cu lucrurile de care sîntem siguri.

În timp ce asculta, lui Smith i se păru că preşedintele îşi pregătise cu prea mare grijă cuvintele, ba chiar poate că le repetase. Nu ştia cît de mult se apropiau, atît din punct de vedere al conţinutului cît şi din cel al modului în care erau rostite, de cele schimbate cu Simon Esterhaus.

– Aşadar asta e ceea ce trebuie să ştiu, ceea ce eu trebuie să aflu. Preşedintele apucă umărul lui Smith. Sînt nevoit să plec, dar Simon este aici. Îţi va spune el restul.

Smith se auzi zicînd „Da, domnule", în timp ce preşedintele părăsea încăperea. Era intens conştient de tot ce-l înconjura în clipa asta: lustrul strălucitor pe care-l văzuse la pantofii preşedintelui, produs prin frecare continuă cu covorul acela gros; parfumul prelungit de lavandă; uşorul pocnet al închiderii uşii; încăperea părînd ceva mai mică în urma intrării unei alte persoane.

– Sînt Simon Esterhaus. Dă-mi voie, te rog, să-mi exprim condoleanţele.

Smith se uită cu atenţie la Esterhaus. Individul avea

constituția unui jucător de rugbi, lat în umeri, cu un trup destul de frumos. După cum îi venea, costumul îi fusese făcut de comandă. Lavanda nu era apa lui de colonie; parfumul acela venise din altă parte.

Smith îl cunoștea de pe vremea cînd lucrase la un tribunal special înființat în 1978 prin Legea Supravegherii Serviciilor Secrete Străine. Condus de judecători districtuali federali care se schimbau periodic, tribunalul autoriza cereri de interceptare a comunicațiilor prin radio în cazuri de terorism extern și intern. Esterhaus era un favorit printre agenții însărcinați cu aplicarea legii care veneau în fața lui – Smith nu avea cunoștiință despre nici o împrejurare în care judecătorul să fi refuzat o cerere.

– Totul a fost un șoc cumplit, nu-i așa? zise Esterhaus.

– Ați cunoscut-o pe Mollie? întrebă Smith.

– De fapt n-am întîlnit-o niciodată... Nu, n-o cunoșteam.

Esterhaus adăugă a doua parte a răspunsului pentru că surprinsese expresia amenințătoare, mînioasă din ochii lui Smith și voia să-l calmeze.

– Te-am tîrît tot drumul de la L.A. pînă aici deoarece așa dorește președintele, continuă Esterhaus. Dar eu sînt cel care va lucra cu dumneata, așa că trebuie să știu: Ești în stare de așa ceva chiar acum? Dacă nu ești, încă mai e timp să încercăm o altă cale.

Mînia crescu, devenind revoltă, și se stinse tot atît de repede cum se spunea în profilul psihologic din fișa lui Logan Smith că s-ar întîmpla. Smith era un adevărat tiran, cel mai dur fiind cu el însuși. Era imposibil să lase pe altcineva să se apropie de cel pe care-l hăituia el.

– Spuneți-mi ce date avem, zise Logan.

– În afară de ceea ce știi deja, nici una. Speram că poate dumneata și Mollie să fi făcut schimb de istorisiri despre acte de vitejie. Lucra la ceva foarte delicat. Mă gîndeam că era posibil ca ea să fi vrut să împartă cu cineva

acea povară, să verifice bănuielile ei, eventual să ceară vreun ajutor.

– Se vede că n-o cunoaşteţi pe Mollie, spuse Smith. N-ar fi făcut aşa ceva. Niciodată nu discutam despre probleme profesionale. Stilul ei era să împartă totul pe compartimente. Mă înnebunea. Dar ea susţinea că era singurul mod în care putea să-şi lase munca la birou.

Esterhaus îi înmînă lui Smith şase file de texte fotocopiate, prinse cu o agrafă. Expresia lui Smith dovedea că recunoscuse imediat scrisul de mînă al lui Moellie.

– Aceasta este ultima dare de seamă pe care am găsit-o, referitor la problema la care lucra. Deocamdată.

– De unde aţi obţinut asta?

– Am găsit caseta ei de la Riggs National. Era acolo împreună cu certificatul ei de naştere, alte lucruri... Îmi pare rău, dar nu puteam să aşteptăm consimţământul dumitale.

Smith dădu aprobator din cap. Se aşeză pe un scaun şi începu să citească. Amănuntele erau caracteristice pentru Mollie: concise, ordonate, prezentate în succesiunea lor firească. Singura anomalie era numărul mare de semne de întrebare. Şi referirile la domnul X şi la domnişoara Y – în acestea Mollie fusese excepţional de grijulie. Ori de cîte ori se făcea referire la informatori, exprimarea era mascată, în aşa fel ca nimeni să nu-şi poată face o părere despre cine erau acele persoane, unde lucrau sau locuiau, cum o contactaseră pe Mollie şi ce aranjamente în caz de urgenţă pregătise ea pentru aceştia.

– Îţi aminteşti de ceva? Nimic din toate astea?

– Nimic.

Esterhaus nu se miră. Numele de „Copeland" şi „Underwood" fuseseră scoase cu meticulozitate din însemnările lui Mollie Smith, lăsîndu-se doar numele lor conspirative. Inginerul, care revizuise această lucrare, insistase asupra acelor ştergeri. Nu voia ca Logan Smith să ajungă

prea repede la informatori. Planul lui cerea ca Smith, folosind resursele cu mai mare rază de acțiune aflate la dispoziția lui, și Rachel, folosind faptul că ea cunoștea numele și locul în care se aflau informatorii, să ajungă la aceeași intersecție cam în același moment. Atunci amîndoi, precum și Copeland și Underwood, aveau să se afle pe terenul măcelului. Și partida finală putea să înceapă.

– Ce știi despre numele acesta? întrebă Esterhaus, arătînd o pagină.

– Rachel? Era protejata lui Mollie. N-am întîlnit-o niciodată, dar există fotografii... cu ea și cu Mollie.

– Erau apropiate?

– Mollie făcea pe sora mai mare. Din cîte țin minte, Rachel este cu adevărat formidabilă. Cred că-i amintea lui Mollie de ea însăși.

– Collins era așa-numitul *warrant-officer* al lui Mollie, lucra în afara biroului ei. Oare sora dumitale avea încredere în ea?

– Tot atît de mult ca în oricine altcineva.

Smith dădu drumul hîrtiilor. Nu voia să le mai atingă; erau lucruri care o duseseră pe Mollie la moarte.

– Unde este Rachel? întrebă el.

– Asta speram noi să știi dumneata, răspunse Esterhaus. Înainte să întrebi, îți spun că am verificat unde ar putea să fie. Nimic. N-a sunat la birou, chiar dacă așa cum au fost răpîndite știrile trebuia să știe ce s-a întîmplat.

– Doar dacă nu e și ea moartă.

– Nu credem așa ceva. Ia gîndește-te: Ucigașul ar fi putut să ascundă cadavrul lui Mollie. N-a făcut-o... l-a lăsat acolo unde avea să fie găsit repede. Dacă după aceea a plecat pe urmele lui Collins, și dacă a pus mîna pe ea, oare cadavrul ei n-ar fi fost găsit pînă acum?

Smith credea și el că așa trebuia să fie.

– Vreți ca eu s-o găsesc pe Rachel, zise.

– Dacă există cineva care să cunoască numele informatorilor, atunci ea este aceea. Speram ca dumneata să ai unele informații, să știi despre ea ceva ce noi nu știm. Mici lucruri pe care e posibil ca Mollie să le fi menționat în legătură cu ea...

– Sînteți pe urmele ei?

– Unitatea de investigații a CID din Belvoir supraveghează cărțile ei de credit. Am instalat derivații de interceptare pe telefoanele lui Mollie. Un om a fost trimis la Carmel, în California, unde Collins are o casă. Nu sîntem optimiști în privința norocului.

– După părerea mea ați acoperit toate bazele.

– Îmi displace să cred asta. Știu că ucigașul lui Mollie nu crede asta. Pentru el, Collins este o potențială amenințare și trebuie să fie eliminată. În mod evident, ar fi preferabil ca dumneata să fii primul care ajunge la ea. Esterhaus veni mai aproape. Speram la mai mult din partea dumitale. Dar acum mă gîndesc că s-ar putea să știi ceva, chiar dacă nu ești conștient de acest lucru. Dacă ai păstrat scrisorile lui Mollie, poate că în ele există ceva. Poate îți vei aminti lucruri pe care le-a spus ea referitor la Collins, amănunte, remarci care ți-ar putea da un indiciu cu privire la locul în care ar fi posibil să se ducă Collins, la cum ar reacționa ea.

Smith mersese deja pe acele piste, dar nu-i pomeni lui Esterhaus despre asta. Încă de pe la începutul carierei sale învățase că superiorii, după ce nu fuseseră nevoiți să te încurajeze sau să te mîngîie, îți șterpeleau adesea gîndurile, dacă erai atît de nesocotit să le exprimi cu glas tare. Aveau tendința de a-și lega speranțele de cele mai firave speculații, îți transformau analizele în fapte imuabile. Dacă, mai tîrziu, acestea nu dădeau rezultate, dezamăgirea și ciuda mergeau pînă departe.

– Vorbiți întruna despre Rachel, domnule judecător, zise

Smith. Dar ce ştiţi în legătură cu informatorii? Nu există nimic referitor la ei în documentele lui Mollie?

– Nimic. Biroul ei de la Fort Belvoir a fost sigilat. Poţi să scotoceşti prin el oricînd doreşti. Poate găseşti ceva care nouă ne-a scăpat. Esterhaus făcu o scurtă pauză. Acesta era celălalt motiv pentru care avem nevoie ca dumneata s-o găseşti pe Collins. Chiar dacă Mollie n-a amestecat-o pe Collins în investigaţiile întreprinse de ea cu privire la moartea lui North, sau nu i-a dezvăluit concret adevărata identitate a informatorilor, e posibil ca ea să-i fi făcut confidenţe în legătură cu ocupaţiile sau locurile în care se află domnul X şi domnişoara Y. Ar fi fost o mişcare prudentă, să lase o rezervă în caz că s-ar fi încurcat treburile... pentru situaţia în care Mollie ar fi avut nevoie de ajutor. Găseşte-o pe Collins, şi s-ar putea pur şi simplu să descoperim unde se ascund informatorii aceia.

– Le-aţi spus celor de la armată despre faptul că eu aş conduce această operaţiune?

– Nu încă. Preşedintele trebuia să fie sigur că eşti alături de noi. Acum îl poate suna pe Hollingsworth să-i dea dispoziţii să stopeze ancheta CID. Îţi făgăduiesc că vei avea cîmp liber de acţiune.

– Voi avea nevoie de un permis de acces COSMIC*.

COSMIC era ceva cu mult peste TOP SECRET aşa cum era permisul pe care-l avea acum Smith şi era acordat unui număr mai mic de două sute de persoane.

– Preşedintele va semna pentru eliberarea lui.

– Şi vă voi raporta numai dumneavoastră, domnule judecător.

Esterhaus dădu aprobator din cap.

– Preşedintele ţi-a vorbit despre necesitatea de a păstra

* Chief of Staff, Military Intelligence Committee – Şeful Personalului Serviciului de Informaţii din cadrul armatei.

confidențialitatea asupra acestei chestiuni. Cu doar noi trei în cercul celor inițiați, secretul poate rămîne în siguranță.

– Am nevoie de un număr de telefon la care să pot lua legătura cu dumneavoastră.

– Ți le dau pe amîndouă: cel de acasă și cel de pe celular.

Smith mai avea de pus o întrebare, una de felul celor pe care Esterhaus, în calitatea lui de membru al tribunalului, avea s-o considere extrem de compromițătoare.

– După ce Rachel și informatorii vor fi în siguranță, dacă voi da de ucigaș...

Esterhaus își feri privirea, uitîndu-se la perete, pe deasupra umărului drept al lui Smith.

– Atunci va trebui să acționezi așa cum îți dictează situația, spuse el cu prudență. În mod evident, avem de-a face cu un individ foarte primejdios. Dacă nu-ți rămîne de ales nici o altă soluție decît aceea de a te apăra...

Era tot ce-i trebuia lui Smith să audă. Niciodată nu aveau să se pună întrebări cu privire la conduita lui în această problemă.

După ce Logan Smith fusese însoțit spre ieșire, Esterhaus zăbovi în apartamentul prezidențial. Își prepară la bar o băutură și se uită la copacii de afară, care mai erau încărcați de frunze uscate. Mîine, sau în ziua următoare, vînturile vor începe să sufle și frunzele aveau să se împrăștie pe jos ca niște suflete muribunde. Despre aceasta el știa totul.

Se înfioră cînd whiskyul îi alunecă pe gît. Vînturile suflau deja, mai reci și mai ucigătoare decît ar fi putut bănui cineva. Inginerul le pusese în mișcare atunci cînd îi spusese să dea dispoziție pentru a fi spartă caseta de depozit a lui Mollie, explicîndu-i ce avea să găsească acolo și cum putea fi modificat acel conținut pentru a deveni cel mai bun soi de momeală.

Inginerul – își zise Esterhaus în sinea lui – avusese perfectă dreptate în privința asta. Logan Smith înhățase

momeala şi fugise cu ea. Inginerul spusese că Smith avea să dea de urma lui Collins, şi acum judecătorul era sigur de asta. Smith era amorsat, i se dăduse prilejul care puţinor oameni le era vreodată oferit în asemenea circumstanţe: acela de a duce la îndeplinire o acţiune nobilă în numele preşedintelui său şi în acelaşi timp, să-şi satisfacă propria-i nevoie de răzbunare. Inginerul stiuse că Smith avea să tatoneze punînd întrebări referitoare la ucigaş, să încerce să vadă cîtă latitudine avea să-i acorde judecătorul.

Bineînţeles, după ce Smith ar depista-o pe Collins şi ar afla unde să-i găsească pe informatori, nici el nici Collins nu ar trăi îndeajuns de mult pentru a cere răzbunare. Inginerul ar avea grijă de asta.

Abia atunci vom fi în siguranţă, gîndi Esterhaus.

Judecătorul îşi termină băutura şi puse cu delicateţe paharul pe o farfurioară de argint. Simţi că i se pune un nod în gît şi ochii i se umplură de lacrimi. Alcoolul îi producea întotdeauna efectul acesta – scormonea suferinţa pe care o ascundea de ochii lumii cu atîta scrupulozitate.

12

Norocul lui Rachel continuă şi la San Francisco. Îşi lăsă maşina închiriată în parcajul unui hotel ce făcea parte dintr-un lanţ hotelier şi se afla lîngă pista aeroportului, şi acolo îşi demontă arma. Băgă bucăţile în sacoşa ei de pînză pe care intenţiona s-o trimită înapoi spre D.C. Cînd termină, atîrnă cheile deasupra oglinzii retrovizoare şi încuie maşina. Peste o zi sau două, cei de la paza hotelului aveau să devină curioşi în legătură cu aceasta. Aveau să compare plăcile de înmatriculare cu fişele de înregistrare ale oaspeţilor. Cînd n-ar găsi nici o potrivire, aveau să cheme poliţia, care la rîndul ei trebuia să raporteze firmei de închiriere maşina abandonată.

Rachel alesese hotelul acela pentru că la o jumătate de cvartal mai încolo se afla o bancă Wells Fargo. Îi prezentă casierului cartela ei şi legitimaţia militară şi primi o privire mirată cînd spuse cîţi bani dorea. Rachel ştia că făcînd asta îşi forţa norocul, dar nu voia să se mai oprească pentru bani, să aibă de-a face cu bănci dintr-un alt stat care ar putea să-i pună prea multe întrebări sau s-o facă să aştepte. Cu Wells Fargo lucrurile stăteau altfel. Ea era o clientă veche; linia ei de credit se afla în jurul nivelului său maxim. După ce casierul îi verifică creditul, îi spuse lui Rachel că va dura cîteva minute

pînă cînd banii vor fi legați în pachete în camera seifurilor.

De la bancă, Rachel merse pe jos pînă la hotel şi luă autobuzul-navetă al acestuia către terminal. O dată trecut controlul de securitate, cumpără de la magazinul de „diverse" nişte gumă de mestecat şi fard de ochi negru, apoi dispăru într-o toaletă. În încăperea mirosind a detergenți pe bază de amoniac, ce-i înțepau nările, folosi vîrful degetului umezit pentru a-şi întinde fardul sub ochi. Îşi pieptănă cu degetele părul, dîndu-i un aspect ciufulit. Cu ochii ei încercănați cu negru şi cu gura botoasă datorită gumei de mestecat, cu haina ei de dril şi cu sacoşa de pînză, semăna cu o oarecare sărăntoacă de prin crîngurile de migdali din California centrală.

Zborul cu direcția Dulles tocmai începuse să ia pasageri la bord cînd Rachel se apropie de ghişeul de bilete, ținînd strîns un pumn de bancnote de cîte o sută de dolari. Funcționarul îi aruncă o privire plină de milă şi îi reteză litania de întrebări standard în timp ce-i completa biletul. Nici măcar nu se osteni să-i ceară o legitimație.

Cursa non-stop San Francisco–Dulles plutea deasupra monumentelor capitalei cînd soarele ieşi de după nori pentru a incendia o ultimă dată orizontul. Rachel îi privea pe pasageri, cum îşi turteau nasurile de hublourile din plexiglas pentru a vedea mai bine, le auzea exclamațiile colective de ooh! şi aah! Tot ce vedea ea era cimitirul Arlington, crucile sădite acolo ca nişte mici boboci de floare. Unele şiruri erau întrerupte, acolo unde mormintele încă nu fuseseră săpate... sau umplute. Rachel se gîndi la Mollie, apoi coborî jaluzeaua hubloului.

La aeroportul Dulles, după ce debarcă, Rachel se îndreptă cu paşi iuți spre ieşirea către transportul la sol. Aproape ieşise cînd o agitație îi atrase atenția. Un grup de călători mişuna în jurul unui ghişeu de închirieri, strigîndu-i întrebări unei

funcționare hărțuite. Rachel, care pentru a-și șterge urmele în California renunțase să-și mai utilizeze cartea de credit, nu intenționa cîtuși de puțin să și-o folosească pentru a închiria o altă mașină. Un scurt apel telefonic la Greyhound confirmase că autobuzul expres dintre terminalul districtului Columbia și White Sulphur Springs avea să-și efectueze cursa de ora șapte din seara aceea.

Rachel se îndreptă spre gloata de oameni și își concentră atenția asupra unui individ solid și burduhănos căruia îi plăcea să-și folosească dimensiunile și glasul baritonal pentru a intimida.

– Ascultă, îl auzi ea adresîndu-i-se funcționarei – firma mea a făcut rezervarea asta acum trei zile. Nu-mi pasă dacă vi s-au stricat calculatoarele. Găsiți-mi contractul!

Funcționara tresări și încercă să explice că era imposibil, deoarece contractul se rătăcise undeva în spațiul cibernetic.

Acum Rachel nu se mai gîndea la autobuz. Se năpusti în cea mai apropiată toaletă și, peste trei minute, reapăru cu fața spălată. Mulțimea din jurul ghișeului Budget se deplasase la Avis. Funcționara stătea pe scaunul ei, cu umerii încovoiați, uitîndu-se cu o privire pierdută la ecranul întunecat al calculatorului.

– Mă întrebam dacă mă puteți ajuta? zise Rachel, păstrîndu-și glasul coborît și pe un ton plin de simpatie. Fără să vreau am auzit de problema cu computerul. Poate reușim să rezolvăm ceva.

– Dacă aveți o rezervare, nu voi avea cum s-o evidențiez.

– Tocmai asta e, nu am nici o rezervare, zise Rachel cu blîndețe. Împinse spre funcționară legitimația ei plastifiată de membru al CID-ului. Dar am nevoie de o mașină. E foarte important. Ar însemna să fii nevoită să completezi de mînă hîrtiile, dar pot să aștept.

Funcționara zîmbi vag și examină legitimația.

– Aveți o carte de credit specială?

– În misiunea aceasta mi se cere să plătesc în bani lichizi. E mai discret.

Funcționara îi aruncă o privire conspirativă.

– Nici o problemă, în locul numărului de cont, voi nota numărul legitimației dumneavoastră militare. Vreau să spun, nu se poate presupune că o persoană ca dumneavoastră ar avea de gînd să fugă cu mașina.

Rachel zîmbi și așteptă ca funcționara să scoată un formular gros, pe care începu să-l completeze cu pixul.

– Aș fi putut să fac același lucru pentru javra aia, spuse femeia, arătînd cu bărbia spre omul de afaceri arțăgos. Tot ce avea de făcut era să ceară.

Mașina închiriată fu o adevărată mană cerească. Autobuzul ar fi fost tot atît de rapid, dar o dată ce-ar fi ajuns la White Sulphur Springs, mișcările ei ar fi fost limitate. De asemenea, documentele scrise de mînă ar fi necesitat zile întregi pînă să-și facă greoi drumul prin sistemul de rezervări al societății Budget; fără nici o carte de credit înregistrată, nu exista nici un motiv pentru ca firma care încheiase contractul de închiriere să declanșeze semnalul roșu. Dacă ar căuta-o cineva după nume, pînă să i-l găsească și-ar pierde șansele de a-i da de urmă. Nu avea deloc intenția să păstreze mașina mai mult de patruzeci și opt de ore.

Ajunse pe Independence Mall, la periferia Dulles-ului, cu mult înainte de închiderea magazinelor. Prima ei oprire fu la vastul Radio Shack.

După atentatul cu bombe de la World Trade Center, CID pusese instructajul în materie de explozive pe lista priorităților imediate. Rachel își petrecuse trei săptămîni la Fort Meade, în Maryland, lucrînd cu de toate, de la îngrășăminte chimice pînă la relee de microprocesoare. Acum nu mai privea chiar în aceeași lumină centrele de grădinărit, solvenții pentru bucătărie, sau prăjitoarele de pîine.

Partea cea mai proastă în treaba asta era că practic toate materialele necesare pentru confecţionarea unei bombe se puteau procura la orice magazin bine aprovizionat cu articole de uz casnic sau electronice. Experţii de la FBI şi ATF* se refereau în mod ironic la Radio Shack sub denumirea de „magazinul fabricantului de bombe". Dacă ştiai ce-ţi trebuia, era un magazin în care puteai achiziţiona tot ce era necesar pentru o demolare. Cumpărăturile lui Rachel se rezumară la mai puţin de un sfert de kilogram de metal şi material plastic. Din acesta avea să utilizeze mai puţin de şaizeci de grame.

La două niveluri mai jos, găsi un magazin de papetărie şi cumpără cîteva coli de hîrtie de scris ieftină, două plicuri groase din hîrtie de manila, şi cîteva sigilii adezive roşii, ca cele folosite de notari şi avocaţi. Următoarea ei achiziţie fu de la un depozit de piese auto, stil magazie, a cărui clădire ajungea cu un capăt pînă la promenadă. Rachel aşteptă cu răbdare sub stelajele cu anvelope şi baterii auto cît timp vînzătorul ceru prin telefon să i se aducă două fîşii de căptuşeală de azbest pe care mecanicii deprinşi să-şi meşterească ei înşişi cele necesare le utilizaseră pentru a realiza un perete ignifug într-o sală a maşinilor.

La şapte seara Rachel se afla iar pe şosea, înaintînd, împotriva şuvoiului de circulaţie ce se îndrepta spre suburbii, către autostrada interstatală I-81. Rămase pe banda din dreapta, urmărind cu privirea afişele mari ce făceau parte din murdăria autostrăzilor Americii. Zări afişul pe care îl căuta, vră apoi la următoarea ieşire din carosabil, şi îşi continuă drumul o jumătate de milă de-a lungul unei artere secundare. O altă reclamă, de astă dată lucrată în casă, o îndrumă către o construcţie asemănătoare cu un şopron, arătos dar ieftin,

* Air Task Fone – Unitate special organizată pentru intervenţii cu caracter deosebit, în cadrul aviaţiei militare (nota trad.).

încărcată de becuri pîlpîitoare şi tuburi de neon strălucitoare.

FOCURILE DE ARTIFICII ALE LUI BIG AL – O ADEVĂRATĂ ÎNCÎNTARE*!!!

Rachel parcă maşina şi păşi înăuntru. Acolo se afla o tejghea lungă, cîrpăcită cu foi de placaj şi în spatele ei, prinsă în pioneze între doi stîlpi, se vedea o listă de inventar pictată de mînă.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, micuţă doamnă?

Bărbatul de vîrstă mijlocie tolănit în spatele tejghelei purta o salopetă de dril peste un burdihan generos şi o cască de base-ball murdară – amintire de la o remorcare cu tractorul. Rachel presupuse că acesta era proprietarul.

Parcurse lista pînă găsi ceea ce-i trebuia.

– Un „Wee Willie". Doar dacă nu aveţi o sugestie mai bună.

– La dracu', cu asta n-o să obţineţi mult zgomot pentru cei o sută de dolari ai dumneavoastră, replică proprietarul magazinului, cu un zîmbet obscen pe buze.

– Nu asta urmăresc.

Se uită la ea cu şiretenie.

– Oh, pricep. Vreţi fum. Ei bine, dacă asta-i situaţia, cîteva Wee Willie-uri sînt ceea ce trebuie. Unu, ziceţi?

Ea dădu afirmativ din cap.

Proprietarul dispăru printre culoarele înguste formate de cutiile de carton stivuite de la pardoseală pînă-n plafon. Rachel îşi roti privirile prin încăpere: nu se vedea nici un stingător de incendiu.

– Un Wee Willie, anunţă proprietarul, aruncînd pe tejghea o pocnitoare groasă ca un cîrnat, învelită în celofan roşu. Asta face şapte şi optzeci, plus taxa.

Rachel îi dădu zece şi aşteptă restul.

*În textul original în lb. engl., exprimarea este: A REAL BLAST, constituind un joc de cuvinte, deoarece cuvîntul *blast* are şi sensul de explozie (nota trad.).

– Distracție plăcută! strigă proprietarul în urma ei.

Rachel reveni la mașină, azvîrli artificiile în punga care conținea celelalte cumpărături ale sale și deschise portbagajul. Desfăcu fermoarul sacoșei de pînză și își reasamblă rapid revolverul.

Înapoi pe autostrada interstatală, Rachel menținu limita de viteză de curînd afișată ca fiind de șaptezeci de mile pe oră. Putea să parcurgă cele două sute cincizeci de mile pînă la Greenbrier și totuși să ajungă la timp pentru a-și termina treaba.

Instalîndu-se în spatele unui Blazer care mergea liniștit pe banda centrală, își reaminti să fie cu ochii în patru după un loc de oprire pentru odihnă înainte de a ajunge la White Sulphur Springs. Apoi începu să treacă în revistă cele două opțiuni disponibile. Prima ar fi fost cea mai ușoară și „curată" – o abordare directă –, dar succesul ei depindea de cooperarea administratorului din tura de noapte al hotelului Greenbrier. Dacă l-ar putea speria îndeajuns cît să-l facă s-o asculte, ea ar intra și ar pleca din stațiunea de odihnă în douăzeci de minute. Dacă ar face cineva probleme, tot ce ar urma ar fi numai rezultatul norocului. Oare va fi puținul personal de noapte de la Greenbrier suficient de panicat cît să-i ofere portița necesară pentru a acționa?

Rachel încă mai reflecta asupra posibilităților cînd ajunse la autostrada interstatală I-64, la Lexington. Coti spre vest și găsi un camping la două mile înainte de ieșirea către White Sulphur Springs.

Terenul era ticsit de vehicule mari, turiști cu corturi și o jumătate de duzină de berline familiale supraîncărcate. Rachel se folosi de grupul sanitar ca să se schimbe, îmbrăcîndu-și uniforma, apoi se înapoie la mașină și încuie portierele. Parcase lîngă peretele de cărămidă al unui chioșc unde se vindeau cafea și sandvișuri, acum cu obloanele trase, așa că una din laturile mașinii era ascunsă vederii. Ochii îi treceau repede de

la parbriz la poala ei în timp ce desfăcea cu un briceag pocnitoarea Wee Willie şi o scutură cu grijă, făcînd să cadă din ea pe un şervețel de hîrtie curat o minusculă cantitate de pulbere.

Vreme de două sute şaisprezece ani fusese un loc în care doamne şi domni fuseseră serviți de către doamne şi domni.

În timp ce înainta de-a lungul aleii lungi de o milă dintre autostrada I-64 şi intrarea principală a hotelului Greenbrier, Rachel coborî geamul de pe partea şoferului. Era prea întuneric ca să vadă Munții Alegani care înconjurau terenul de şase mii cinci sute de acri al stațiunii de odihnă antebelice, dar simțea mirosul pătrunzător al răşinii de brad. Apoi se auzi un zgomot care o făcu să se uite peste umăr.

Încetinînd, Rachel trase maşina la marginea drumului, lăsînd să treacă o trăsură cu cai, al căror tropot de copite era acoperit de chicotelile unui cuplu de tineri în luna de miere. Vizitiul trăsurii îşi ridică jobenul cînd o depăşi, şi cu un gest plin de măreție îşi roti brațul spre stînga, indicînd că, dacă dorea, putea să-şi continue drumul pe lîngă el.

Intrarea principală a hotelului Greenbrier era toată numai ronduri de flori şi pilaştri înalți, iluminați cu pricepere pentru a scoate în evidență albul calcarului şi culorile florilor, dar cu o intensitate îndeajuns de blîndă încît să nu te orbească. Un portar în uniformă şi un hamal ajunseră lîngă maşină mai înainte ca ea să fi oprit motorul. Rachel remarcă scurta surprindere a celor doi cînd ea coborî din automobil şi ei îi văzură uniforma.

– Bună seara, doamnă, spuse hamalul cu vioiciune. Fiți binevenită la Greenbrier.

Trebuie să fi avut între şaizeci şi cinci şi şaptezeci de ani, un bărbat de culoare cu ochi blînzi, în nuanța zahărului ars. Dar spinarea îi era dreaptă, umerii trași înapoi, ținuta lui făcînd ca uniforma să impună respect. Rachel îşi aminti că, mai

demult, cineva îi spusese că la Greenbrier nu existau salariaţi, ci doar slujitori credincioşi, unii dintre ei provenind din trei generaţii ale aceleiaşi familii.

– Îmi îngăduiţi să mă ocup de bagajul dumneavoastră?

– Sînt în misiune, îi spuse Rachel. S-ar putea să nu stau peste noapte.

Portarul era atent la vorbele ei.

– În cazul acesta, doamnă, o să vă parchez maşina în apropiere, pentru eventualitatea că aţi avea nevoie de ea. Charles vă va conduce pînă în cameră.

– Îmi daţi voie să vă duc aceasta? întrebă hamalul, întinzînd mîna să-i ia plicul din hîrtie de manila.

– Nu-i nevoie, răspunse Rachel.

Cuvintele ei o făcură să se simtă prost, deoarece refuzul lăsa să se înţeleagă că nu avea încredere în el. Dar nu se putea pentru nimic în lume să-l lase pe acel om cumsecade să ducă un exploziv în ceea ce cu siguranţă considera el ca fiind căminul lui.

Plicul de hîrtie groasă şi cafenie era cam primitiv pentru a fi luat drept o bombă. Însă Rachel nu era pornită să ucidă sau să schilodească; nu avea nevoie de ceva care să străbată prin beton sau să topească oţelul armat. Aşa se explica faptul că pulberea Wee Willie-ului cîntărea mai puţin de un gram; filamentul şi întrerupătoarele firelor de legătură erau atît de subţiri încît era aproape imposibil să le ghiceşti prezenţa prin pipăit. Lucrul ce-i trăda existenţa – şi pe care numai un profesionist ar fi putut s-o depisteze – erau capsula de plastic cu un conţinut fluid şi găurile de ac, aproape invizibile, din plicul de manila.

Rachel ţinea plicul orizontal, pe palma mîinii, ca pe o tavă. Merse pe urmele hamalului, în timp ce acesta trecea printre grupurile de oaspeţi din preajma uşilor duble ale intrării. Simţea priviri alunecînd peste ea, evaluîndu-i uniforma şi îndreptîndu-se în altă parte. Hamalul salută doi băieţi de

serviciu, se uită peste umăr la ea, apoi o îndrumă spre recepționer, oprindu-se la o distanță discretă de frumosul birou antic în spatele căruia stătea un tînăr în costum şi cu cravată neagră.

– Dacă vă pot fi de folos, vă rog să mă sunați, îi spuse hamalul. Sper că ne vom bucura de plăcerea de a vă avea ca oaspete, adăugă după o clipă de tăcere.

Rachel spuse:

– Îți mulțumesc, Charles. Eşti foarte amabil.

În timp ce el se îndepărta, ea auzi zgomotul uşor al tălpilor lui de piele pe pardoseala de marmură şi gîndi: *Nu vreau să fac asta!* Dar recepționerul, identificat prin plăcuța cu numele lui pusă pe birou – domnul J.R. Stuart, se uita deja la ea.

J.R. Stuart era o chintesență a bărbăției sudice de o politețe exagerată, trecuse cu puțin de treizeci de ani şi avea o chelie prematură. Cînd Rachel se apropie, el se ridică din fotoliul lui, schiță o uşoară plecăciune din talie şi aşteptă ca ea să-i întindă mîna înainte ca el să i-o ofere pe-a sa. Rachel decise că Stuart avea să fie receptiv la metoda de abordare „comandă-şi-preia-controlul".

– Sînt W.O. Collins, spuse ea pe un ton tăios, luînd loc în fotoliul din fața lui şi trăgîndu-l mai aproape de birou. Îi înmînă legitimația ei, aşteptă pînă ce el se uită la ea, apoi, pe un ton ceva mai ridicat, zise: Secția de cercetări penale, armata Statelor Unite.

Ochii lui Stuart se ridicară repede spre oaspeții care treceau pe lîngă ei în drumul lor spre unul din holurile de recepție sau spre saloanele de gală. Cîteva capete se întoarseră.

– Şi cum vă pot ajuta, doamnă? se grăbi Stuart să întrebe, înapoindu-i legitimația.

– Ca oaspete recent al dumneavoastră, maiorul Smith, superiorul meu, a lăsat în păstrare la dumneavoastră cîteva documente. Un plic, a precizat dînsa. Mă aflu aici ca să-l iau. Rachel făcu o pauză. Am telefonat ieri şi am discutat despre asta cu administratorul din schimbul de zi.

Rachel miza pe faptul că nici administratorul din schimbul de zi, nici slujbaşul de la recepţie, Clark Stanton, nu aveau să fie prin preajmă, ca s-o contrazică.

– Da, ei bine... Dacă-mi permiteţi doar o clipă, să verific, spuse Stuart.

Rachel se sprijini de spătarul fotoliului, schiţă un uşor zîmbet ca să-l asigure că avea să aibă răbdare... pînă la un punct. Ascultă în vreme ce degetele lui Stuart dansară pe tastatura calculatorului său, scoţînd sunete asemănătoare cu ale unor castaniete care s-ar fi ciocnit în contrapunct cu liniştitoarea melodie a unei orchestre mari ce plutea prin hol, răsunînd de undeva din profunzimile hotelului.

Stuart ridică o privire triumfătoare.

– Da, maiorul Smith. Fort Belvoir, Virginia. Ne-a fost oaspete. Şi o aşteptăm să revină peste aproximativ zece zile.

– Documentele pe care le-a lăsat în grija şi în custodia dumneavoastră? insistă Rachel.

– Avem asta în fişier.

Era ca şi cum ar fi extras măsele, şi lui Rachel nu-i plăcea asta. Dădu să se ridice în picioare.

– În cazul acesta...

– Doamnă, mă tem...

– Da. Acum Rachel se uita în jos la el.

– În fişier nu există nici o instrucţiune care să ne permită să încredinţăm altcuiva în afară de dînsa ceea ce ne-a lăsat doamna maior Smith.

Acum Stuart era fistîcit, uitîndu-se în jur la personalul din spatele biroului de recepţie, în căutare de ajutor.

Rachel se aşeză iar în fotoliu.

– Înţeleg, spuse ea repede. Şi doamna maior Smith este aşteptată să revină peste o zi-două, corect?

– Corect. De fapt, e posibil ca dînsa să fi discutat despre eliberarea conţinutului seifului cu domnul Jurgenson, sau cu unul dintre ceilalţi directori, îi spuse Stuart. Din păcate,

domnul Jurgenson se ocupă în momentul acesta de o altă problemă. Dar pot lua legătura cu el prin pager, dacă asta ar fi de folos.

Rachel îşi dădu seama că va trebui să adopte metoda cea dură.

– Sînt sigură că avem de-a face cu o omisiune sau cu o lipsă de comunicare, zise, urmărindu-l pe Stuart cum se mai relaxează puţin.

Nu voia să-l amestece în treaba asta pe Jurgenson sau pe oricine altcineva de rangul acestuia. Jurgenson ar pune întrebări şi i-ar sta în cale. Avea nevoie de cooperarea lui Stuart, ştia că el i-ar acorda-o dacă ea ar fi „raţională", dînd impresia că-l lăsa să scape uşor cu toate, că el îi crea greutăţi în îndeplinirea sarcinilor ei.

Avea nevoie de ceea ce se afla în seiful acela. Îşi asumase o mulţime de riscuri venind aici, plătise pentru faptul că alesese calea aceasta prin certitudinea înspăimîntătoare că era posibil ca aşa-zisul curier să fi ales o alta, mult mai discretă, pentru a da de urma informaţiilor lui Mollie.

El nu ştie ce ştiu eu, îşi spunea întruna. Felul în care îşi ascundea Mollie secretele, chiar dacă el ar fi putut să ajungă la ele.

Chiar dacă ar fi reuşit curierul să ajungă pînă la Greenbrier, îndîrjit de politicosul J.R. Stuart era, în mod ironic, cel mai bun paznic pe care şi l-ar fi putut dori ea.

– Iată ce trebuie să fac, spuse Rachel, privindu-l ţintă în ochi pe Stuart. Deplasă colţul plicului cu unghia degetului mic. E necesar ca ăsta să ajungă în seiful vostru, lîngă materialul doamnei maior Smith. Pe urmă o să sun la Fort Belvoir şi o să discut cu dînsa. Să sperăm că va putea lămuri treaba aceasta, ca să pot să-mi văd de drum. Ceea ce nu înseamnă că nu mi-ar plăcea ospitalitatea dumneavoastră, fie chiar şi pentru o noapte.

Ultima remarcă îl făcu pe Stuart să zîmbească,

îmblînzindu-i trăsăturile şi amintindu-i lui Rachel de un om de zăpadă care se topeşte.

– Aş fi fericit să fac asta pentru dumneavoastră, doamnă.

Întocmai cum făcuse hamalul, întinse şi el mîna spre plic.

Rachel îi aruncă privirea cea mai plină de reproş de care fu în stare.

– Acestea sînt documente secrete ale armatei, domnule. Nu pot ieşi din păstrarea mea decît dacă sînt convinsă că sînt puse în siguranţă.

– Da, desigur.

Cînd privirea lui Stuart trecu rapid peste trupul ei, Rachel ştiu că el încerca să ghicească unde îşi ţinea ea arma.

– Dacă binevoiţi să mă urmaţi, vă rog.

Rachel merse în urma lui Stuart în timp ce acesta trecu vioi pe lîngă biroul de recepţie, pornind pe un coridor îngust şi strîmt, apoi pe lîngă două uşi închise, oprindu-se în faţa celei de a treia. Introduse o cartelă magnetică, împinse şi deschise uşa şi se trase cu un pas înapoi ca să-i dea întîietate lui Rachel. Ea se bucură că stătea cu spatele spre el, aşa încît recepţionerul să nu-i poată vedea surprinderea şi spaima.

Spre deosebire de restul hotelului Greenbrier, camera de valori era inuman de modernă – o cuşcă de aproape treizeci de metri pătraţi, la nivelul tehnicii celei mai recente, cu bare de la pardoseală la plafon şi de la perete la perete, care despărţeau zona în care stătea seiful propriu-zis.

Acesta era un monstru, aproape cinci metri de oţel inoxidabil sclipitor, cel mai bun pe care-l putea construi firma Mosler-Doe.

Uşa lui era destul de mare pentru a lăsa să treacă prin ea două persoane umăr la umăr; fixată de aceasta se afla o încuietoare mare cu disc şi volantă. Singura caracteristică salvatoare era că, spre deosebire de camera de valori a unei bănci, seiful acesta nu avea un blocaj cu ceas. O astfel de precauţie ar fi dat bătăi de cap, deoarece era posibil ca oaspeţii

să dorească să aibă acces la bunurile lor de preț la orice oră din zi sau din noapte.

Stuart se uită peste umăr, și Rachel îi făcu plăcerea de a-și îndrepta cu grijă privirea în altă parte. Ea auzi semnalele sonore scurte și ascuțite cînd el tastă codul de acces pe încuietoarea cu disc, apoi, la auzul rotirii volantului, întoarse capul spre seif.

Ușa scoase un zgomot ușor ca un suflu, deschizîndu-se pe dispozitivele ei hidraulice. Stuart îi însoți mișcarea cu vîrful a două degete. Rachel simți un nou miros în încăpere – nu cel al delicatului after-shave al lui Stuart; nu cel ușor, uleios, al mecanismului ușii, ci unul care venea din spatele ei. Își trecu greutatea trupului de pe un picior pe celălalt, folosind gestul acesta pentru a face o jumătate de întoarcere.

Bărbatul care stătea în picioare în spatele ei era înalt de cel puțin un metru și nouăzeci și cinci, imens de lat în umeri și cu bust impresionant. Costumul lui bleumarin fusese făcut în mod evident de comandă, dar de la vremea respectivă și pînă acum purtătorul lui trebuie să-și fi schimbat preferința pentru armele albe. De-a lungul cusăturii din stînga a hainei costumului se remarca o ușoară umflătură.

– Oh, iertați-mă! Acum se întoarse spre el și Stuart. Acesta este domnul Jones, se grăbi el să-l prezinte. Unul dintre oamenii noștri de pază. Este chemat ori de cîte ori se descuie ușa seifului.

– De fapt, doamnă, la ora asta sîntem chemați înainte de a se deschide ușa, îl corectă Jones.

Jones zîmbi și își împreună mîinile la spate. Surîsul lui voia să spună că ea putea să-și vadă înainte de treabă, fără a-i da atenție.

Rachel trecu pragul și intră în camera de valori. Acum sarcina ei era mai grea, deoarece, cu domnul Jones ivit în spatele ei, nu putea să examineze cu atenție interiorul, așa cum sperase. Trei din cei patru pereți erau acoperiți cu case

de bani bine fixate, ale căror dimensiuni variau de la modele subțiri de patru-cinci centimetri pînă la cele care puteau să conțină o ladă cu salată. Majoritatea, remarcă ea, încă mai aveau cheile respective în încuietoare. Cel de-al patrulea perete era destinat pentru ceva ce păreau să fie nişte fişete orizontale blindate, dintre care pe unul îl deschidea acum Stuart. Rachel bănui că hotelul le rezerva pe acestea pentru propriile sale documente, împărțind spațiul rămas liber cu materiale pe care oaspeții noi sau care reveneau doreau să le încredințeze spre păstrare, dar care nu necesitau o casetă specială.

Apoi Rachel făcu un pas înapoi, în mod ostentativ pentru a nu-l stînjeni în mişcări pe Stuart cînd acesta îşi îndreptă trupul pînă atunci încovoiat. Astfel avu posibilitatea să vadă ceea ce căuta.

– Doamnă, îl puteți pune în spațiul de acolo.

Stuart arăta spre un sertar din metal rigid, pe care-l trăsese cam cu trei centimetri în afara lăcaşului în care se afla.

– Mulțumesc.

Rachel ținea în sus plicul oficial ştiind foarte bine că atît Stuart cît şi Jones puteau să vadă sigiliul roşu care îl închidea.

Îngenunche şi îl strecură în sertar. Îl puse încet, astfel că în ultima clipă, vîrfurile degetelor ei, ascunse vederii, apăsară tare, spărgînd un capăt al foliei de plastic din interiorul plicului.

Paznicul de securitate, Jones, dispăruse pînă cînd Rachel fu gata să părăsească încăperea de valori. Din expresia puțin îndurerată a lui J.R. Stuart, ea trase concluzia că, mai tîrziu, Jones avea să-l ia deoparte pe Stuart, pentru un mic tête-à-tête cu privire la procedurile de acces la camera de valori.

Rachel apăsă butonul de oprire al cronometrului ei. Trecuseră douăzeci de secunde din momentul în care Stuart închisese uşa camerei de valori şi fixase barele. Încă o jumătate de minut se scurse pînă ieşiră şi ajunseră lîngă biroul lui din holul de recepție.

Rachel îi mulțumi pentru cooperare, îl întrebă unde se aflau telefoanele publice, și se îndreptă în direcția pe care i-o indică el. Alese ultima dintre cele trei cabine telefonice și mimă o convorbire pentru eventualitatea că ar fi fost urmărită cu privirea de cineva. Trecuse un minut și patruzeci de secunde cînd reveni în hol și luă un loc la bar.

Rachel comandă o apă gazoasă, strecură cîteva bancnote în portofelul care conținea cecul, și vîrî în buzunar o copie a chitanței.

Două minute și cincizeci și opt de secunde.

O formație de jaz executa o interpretare reușită a binecunoscutului „Broke Down Engime Blues" al lui Blind Willie McTell – o acoperire plăcută pentru conversațiile ce se desfășurau în jurul meselor mici și rotunde. Mirosurile de whisky și de apă de colonie scumpă se îmbinau cu parfumurile rafinate și mireasma de ceară de albine a lumînărilor din sfeșnicele de sticlă colorate în roșu și albastru...

Trei minute și șase secunde.

Rachel luă o ultimă sorbitură din apa ei gazoasă. Cînd înghiți, gîtlejul îi redeveni uscat aproape instantaneu. Dar mîinile îi erau sigure, și știa că avea să arate perfect atîta timp cît nu lăsa să i se vadă anticiparea.

Trei minute și patruzeci și opt de secunde.

Ea străbătea holul de recepție, îndreptîndu-se spre biroul recepționerului. Mai multe persoane mergeau în fața ei, către ușa principală, alcătuind un soi de paravan chinezesc în mișcare, ascunzînd-o de ochii lui J.R. Stuart. Nu conta, el era ocupat cu calculatorul lui.

Trei minute și cincizeci și șapte de secunde.

Deodată, Stuart se uită în jos, la genunchii lui, ca și cum în mod inexplicabil s-ar fi murdărit. Sărind în sus, aproape că își răsturnă fotoliul și porni, pe jumătate mergînd, pe jumătate alergînd, către coridorul îngust care trecea pe lîngă zona de recepție și ducea spre încăperile din spate. Rachel tăie drumul

unui cuplu gătit ca pentru seară, făcînd-o pe femeie să scoată o exclamație asemănătoare cu un oftat, și plecă după Stuart, la vreo zece pași în urma lui.

Funcționarii din spatele biroului de recepție ridicară privirile spre ea, văzînd-o că trece repede pe lîngă ei, dar nici unul nu protestă și nici nu încercă s-o oprească. Rachel ajunse în hol, văzu că ușa care dădea în camera de valori era deschisă, îl auzi pe Stuart certîndu-se cu Jones, apoi zăngănitul barelor care erau trase la o parte. Nu simțea deloc miros de fum.

Patru minute și douăzeci și două de secunde.

Cantitatea cît un degetar de pulbere din pocnitoarea Wee Willie arsese mocnit vreme de o jumătate de minut. Un firicel de fum ieșise din plicul perforat, senzorii fini din interiorul camerei de valori declanșaseră spinklerele cu halon*. Dispozitivele de alarmă silențioase intraseră și ele în acțiune, în biroul recepționerului și în cel al personalului de pază. Dar toate celelalte dispozitive de alarmă rămaseră tăcute, arătîndu-le lui Jones și lui Stuart că nu aveau de-a face cu un incendiu în plină desfășurare. Așa cum se prezenta situația, era posibil chiar să fi fost o defecțiune în funcționarea sistemului de alarmă.

– Oh, la dracu'!

Pe după colț, Rachel se uită în încăpere, văzu că ușa camerei de valori era deschisă, lăsînd să iasă halonul care se acumulase înăuntru. Stuart și Jones începură să tușească, retrăgîndu-se din fața seifului. Cel care se izbi primul de ea fu Jones, care se răsuci în loc, ochii lui înroșiți încercînd să alunge durerea clipind.

– Ce căutați aici? icni el.

---

* Compus chimic folosit în combaterea incendiilor. Face parte din grupa hidrocarburilor alifatice halogenate derivate din metan sau etan. Halon 1301 (bromotrifluormetan) este preferat pentru stingerea incendiilor în care sînt implicate echipamente electronice, deoarece nu lasă reziduuri care să cauzeze scurtcircuite sau coroziune (nota trad.).

– Păzea! strigă Rachel.

Jones reacționă așa cum sperase ea, întorcînd capul. Nici n-o văzu pe Rachel strecurîndu-și piciorul înainte și izbindu-i cu putere ambele pulpe. Forța gravitației și corpolența lui Jones făcură restul, aruncîndu-l și făcîndu-l să-și izbească capul de barele de oțel.

Stuart, frecîndu-și inutil ochii, se împiedică de Jones și căzu grămadă la pămînt. Rachel îl înșfăcă de gulerul hainei lui de seară.

– S-a rănit! Ajută-mă să-l scot de-aici!

Stuart reacționă așa cum ar fi făcut orice salariat bine instruit într-un caz de urgență. Înecîndu-se și gîfîind, urmă exemplul lui Rachel și îl apucă pe Jones de celălalt braț, ajutînd-o să-l tîrască spre ușă. În clipa în care ea trecuse de prag și Stuart se afla cu spatele spre ea, Rachel intră iar în camera de valori.

În întrecerile de înot subacvatic organizate de armată ea se clasase a treia la categoria ei, și putea să-și țină respirația aproape nouăzeci de secunde. Se lăsă pe vine în fața dulapului-fișier, trase în afară sertarul metalic în care depusese bomba fumigenă și scoase repede din el plicul. Pulberea arsese cu totul, lăsînd doar pete mici negre acolo unde fumul își făcuse loc prin găurile plicului. Acesta era încă rece la pipăit, căptușeala de azbest absorbise și reținuse puțina căldură generată de pulbere. Rachel descheie ultimii nasturi ai hainei sale, scoase două plicuri de hîrtie gorasă de manila și puse unul, identic cu cel pe care Jones și Stuart îl văzuseră în mîinile ei, în sertarul din fișet.

Rachel auzi glasuri insistente pe hol, dar nici un strigăt care ar fi putut să panicheze oaspeții. Ventilatoarele de deasupra capului bîzîiau tare, aspirînd și îndepărtînd halonul. Ea își impuse să nu se gîndească la faptul că era posibil s-o vadă cineva, și înșfăcă plicul pe care îl lăsase acolo Mollie.

Nu era bine. Deși de aceleași dimensiuni ca acela

cumpărat de ea pentru a-l înlocui, acesta era alb, cu antetul hotelului în colțul din stînga sus și cu numele lui Mollie dactilografiat în centru. Rachel își alungă temerile și își vîrî sub haină atît plicul lui Mollie cît și pe cel care conținuse bomba fumigenă. Cînd ordinea avea să fie restabilită, directorul din schimbul de noapte va pune să se facă inventarul seifului. Atîta vreme cît totul avea să iasă la socoteală, poate că nimeni nu avea să observe că plicul păstrat pentru maiorul Smith nu era cel care fusese depus la sfîrșitul ultimei sale vizite. Era posibil...

Rachel își goli plămînii de aer, apoi inspiră scurt, îndeajuns cît să-și provoace o tuse chinuită. Se îndreptă împleticindu-se către ușă, și auzi pe cineva strigînd: „Ea este încă acolo, înăuntru!". Apoi două brațe puternice o ridicară iar pe picioare, împingînd-o repede spre aerul rece și curat care sufla în coridor.

– N-am pățit nimic, spuse Rachel.

Trebuie să fi fost a cincea sau a șasea oară cînd repeta asta. Se afla în infirmeria hotelului, stînd într-un fotoliu acoperit cu o pînză. Evitase masa specială pentru examenul medical – nu voia să-i ceară cineva să-și scoată haina. Din fericire, la ora aceea nu era de serviciu decît o infirmieră, și aceasta era ocupată cu pregătirea lui Jones pentru ambulanță.

– El cum se simte? o întrebă Rachel pe infirmieră.

– Mai rece decît o plătică, îi răspunse aceasta, peste umăr. N-a inhalat destul halon ca să-i facă rău. Dar căzătura aceea...

Rachel se uită spre J.R. Stuart, care stătea lungit pe o canapea acoperită și ea cu pînză. Fața îi era congestionată din cauza halonului, și el își tampona întruna ochii cu un prosop umed. Bărbatul asupra căruia se concentră apoi privirea lui Rachel era Jeb Purcell, șeful serviciului de pază al hotelului Greenbrier. Purcell fusese în clădire cînd pagerul lui, conectat cu sistemul de alarmă, intrase în funcțiune. Avea

între patruzeci şi cinci şi cincizeci de ani, era suplu şi în foarte bună formă fizică, cu o tunsoare în perie stil marinăresc şi cu ochi de culoarea pietrelor de rîu. Presupuse că era un fost membru al forurilor de aplicare a legii, FBI sau DEA*, cineva care se pensionase de timpuriu, poate din cauza unei invalidităţi de muncă. Cu toate acestea, după felul în care se mişca Purcell, nu-şi putea imagina ce anume infirmitate putea să aibă.

– Ofiţer Collins, cum se face că vă aflaţi în coridorul acesta? Adică, fără un însoţitor din partea salariaţilor?

Tonul lui era blînd – un gentleman rugînd-o politicos pe o doamnă să-l scoată din încurcătură. În spatele acestei politeţi se ascundea o suspiciune dură ca o tijă de oţel.

Rachel îi relată exact tot ce se întîmplase din momentul în care Charles, hamalul, o îndrumase spre recepţioner şi pînă în clipa în care ea plecase de la bar. Din cînd în cînd se uita la Stuart, care dădea din cap confirmîndu-i spusele, ori de cîte ori făcea ea o pauză.

– Cînd a apărut problema în legătură recăpătarea materialului după care mă trimisese doamna maior Smith, i-am telefonat la Fort Belvoir, spunea Rachel.

– Da, croncăni pe neaşteptate Stuart. Într-adevăr a făcut asta.

Lui Rachel îi venea să-l sărute. În mod evident, Stuart încă mai era ameţit. Altminteri şi-ar fi amintit că el doar îi spusese unde să găsească telefoanele publice, şi de fapt n-o văzuse folosind unul din ele şi nici nu auzise vreo conversaţie.

Rachel se angajă pe făgaşul deschis de cuvintele lui Stuart, ştiind că Purcell remarcase deja confirmarea.

– Instrucţiunile maiorului Smith îmi cereau să iau înapoi

---

1 *Department of Economic Affairs – Departamentul /Ministerul Economiei (nota trad.).

documentele pe care le depusesem în camera de valori şi să le predau imediat la Roanoke. Rachel apăsă puţin pe acel „imediat", ştiind că Purcell avea să înţeleagă repede că, în problema respectivă, ea nu avea de ales. „Imediat" însemna „acum" sau, şi mai exact, cît mai curînd. După convorbirea mea cu maiorul Smith, m-am dus la bar să iau o apă gazoasă, continuă Rachel. Reveneam spre biroul domnului Stuart cînd l-am văzut ridicîndu-se şi plecînd. Deoarece mă grăbeam, m-am dus după el, însă înainte să-i pot vorbi... ei bine, s-au întîmplat toate astea.

– Jonesy, aici de faţă, este norocos, scumpo, că ai venit şi tu. Lui J.R. i-ar fi trebuit al dracului de mult timp ca să-l tragă de unul singur.

Atît Rachel cît şi Purcell se uitară la infirmieră care ciripise în timp ce tampona tăietura adîncă de pe fruntea paznicului inconştient. Rachel prinse din zbor prilejul de a o lua înaintea lui Purcell.

– Ştiţi de ce s-au declanşat dispozitivele de alarmă? Eu n-am văzut deloc fum.

– Asta-i partea ciudată, replică Purcell, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi. Habar nu avem ce anume ar fi putut să le declanşeze.

Purcell se uita drept la ea, de parcă ea ar fi avut răspunsul dar n-ar fi vrut să i-l împărtăşească. Rachel înălţă din umeri şi se întoarse cu faţa spre fereastră. O maşină venise de-a lungul aleii cu piatră sfărîmată, dar prin geamuri nu se văzuse nici o lumină.

– Ambulanţa, explică ea, fără s-o fi întrebat cineva. Ei vin aici, şi ştiu că e preferabil să nu-şi utilizeze farurile şi sirenele.

– Ofiţer Collins, după nefericita dumneavoastră experienţă cred că din partea hotelului ar fi corect să vă prezinte invitaţia de a rămîne aici peste noapte, spuse Purcell.

Ca să ai timp să mă verifici? Cred că nu voi rămîne.

– Ordinele mele sînt clare, domnule, îi reaminti ea. Imediat.

Vreme de o clipă crezu că era posibil ca Purcell s-o sfideze. Simțea că el se gîndise deja să telefoneze la Fort Belvoir, dar considerase că era mai bine să n-o facă.

– În cazul acesta vă voi însoți, pe dumneavoastră și pe J.R., înapoi la seif, ca să vă puteți lua materialul.

Era un șiretlic ingenios. Rachel știa că în sinea lui Purcell credea că ea era implicată în ceea ce se întîmplase. Dar nu avea nimic concret prin care să dovedească asta. Pînă acum trebuie să fi verificat dispozitivele de alarmă și să fi constatat că nu există nici o defecțiune. Verificase și seiful, căutînd urme de ceva ce ar fi putut să declanșeze degajarea halonului. Dar nici acolo nu găsise nimic.

Se înapoiară în camera de valori, și Purcell rămase în spate în timp ce Stuart scoase din sertar plicul lui Rachel.

– Ești sigur că-i ăsta, J.R.? întrebă el în șoaptă.

Stuart îl ținu în sus, în așa fel ca Purcell să poată vedea sigiliul roșu.

– E singurul lucru de aici, dinăuntru, care să aibă asta pe el, îi spuse.

Purcell dădu aprobator din cap.

– Mă bucur, doamnă ofițer Collins, că proprietatea armatei n-a avut de suferit.

– Și eu, domnule.

– Desigur, tocmai de aceea utilizăm noi halonul. Nici o umezeală, nici o pulbere, numai substanțe chimice care absorb oxigenul din foc astfel încît acesta să nu se poată alimenta.

– Iată ceva interesant. Nu știam asta.

Purcell se trase cu un pas înapoi, pentru a o lăsa să treacă.

– Nu există nici un motiv pentru care ar fi trebuit să știți, nu-i așa?

Charles, hamalul, o întîmpină la ieşire şi o conduse pe scară în jos, către maşina ei.

– Am auzit că aţi avut o oarecare emoţie, acolo înăuntru, spuse el, uitîndu-se drept înainte.

– Mai multă decît mă aşteptam.

– Asta nu-i o slujbă, este o aventură.

– Poftim?

– Armata.

– Aşa e. Doar dacă nu te referi la marină. Noi sîntem oamenii care pot fi tot ce putem fi.

– Într-adevăr, aşa sînteţi.

Charles o însoţi pînă dincolo de portar şi ţinu deschisă portiera maşinii pînă cînd ea se instală la volan.

– Să mai veniţi pe la noi, îi spuse. Mie îmi plac oamenii care din cînd în cînd mai agită lucrurile.

Rachel îşi flutură mîna prin geamul deschis, apoi ridică geamul ca să nu pătrundă frigul nopţii. Conduse încet pînă cînd ajunse la marginea domeniului, apoi coti intrînd pe I-66 şi apăsă pedala de acceleraţie. Avu nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă la campingul la care oprise cu cîteva ore mai devreme. Recunoscu cîteva dintre camioanele de pe autostradă care fuseseră parcate acolo, ca şi pe cei cu corturi. Dar acum berlina ei era singura maşină de acest tip.

Rachel îşi vîrî maşina în spatele unei semiremorci cu emblema societăţii McDonald şi opri motorul, dar nu şi bateria. Îşi lăsă lent fruntea în jos pînă îi atinse mîinile, încă pe volan, şi vreme de cîteva clipe rămase aşa, obosită pînă-n măduva oaselor, tremurînd de extenuare şi emoţie şi de teama că acum, în orice clipă se putea pomeni că un ostaş federal îi aprinde lanterna în faţă.

Nu te hăituieşte nimeni. Dacă Purcell ar fi făcut vreun denunţ, ai fi fost oprită în clipa în care ai intrat pe autostrada interstatală. Dar el nu-l făcuse.

Rachel încercă să-şi imagineze de ce nu fusese Purcell

mai insistent. Singurul lucru cu care se alesese de pe urma efortului ei fu începutul unei dureri de cap. Atunci, în tăcerea şi întunericul care o înconjurau, simţi că putea să-şi încerce norocul.

După ce-şi descheie haina, scoase cele două plicuri. Îl deschise întîi pe cel pe care-l folosise pentru a ascunde bomba. Îndesă foile de azbest înnegrit în clanţa portierei camionului de lîngă maşina ei. O să rămînă acolo pînă cînd şoferul respectiv avea să se scoale ca să pornească la drum, şi atunci le va smulge vîntul. Resturile de cenuşă le aruncă într-un coş de gunoi care dădea pe dinafară, apoi aruncă plicul, rupt în bucăţele de mărimea fulgilor de cereale.

Revenind în maşină, Rachel luă plicul lui Mollie şi îl desfăcu, rupîndu-l fără multă ceremonie. Lampa din plafonul berlinei dădea o lumină slabă, dar suficientă pentru ca ea să poată vedea tot ce avea nevoie să ştie.

13

Logan Smith se trezi izbind cu picioarele în cearşafuri şi-n cuvertură. Auzi trosnetul aparatului de radio de pe noptieră cînd perna pe care o azvîrli făcuse să zboare cît colo. Coşmarul fusese în legătură cu Mollie. Se făcea că ea stătea într-o mlaştină, zîmbindu-i, chemîndu-l prin semne, dar cînd el deschisese gura nu-şi putuse auzi cuvintele cu care îi răspundea. Nu reuşise s-o împiedice să-i întoarcă spatele, să se depărteze tot mai mult în apă, tot mai adînc... Îşi agitase înnebunit braţele, înaintînd cu greu printre trestii şi prin nămol, dar nereuşind deloc să înainteze.

Acum Logan zăcea culcat pe burtă, transpirînd şi gîfîind, înfigîndu-şi unghiile în saltea. Pe neaşteptate, stomacul i se revoltă, se rostogoli jos din pat şi se îndreptă spre baie, împleticindu-se ca un om care e doborît de un atac de cord.

Se afla sub duş cînd funcţionarul de la biroul de recepţie telefonă ca să-l informeze că se prezentase un domn care dorea să-l vadă. Smith întrebă cine era acel domn, şi recepţionerul îşi coborî glasul.

– Trimite-l sus, îi spuse Smith.

Se şterse repede cu prosopul, îşi îmbrăcă la repezeală pantalonii, o cămaşă de pînză cadrilată şi o haină dintr-o stofă

uşoară de lînă. Părul îi era încă umed cînd răspunse bătăii în uşă.

Bărbatul se prezentă ca fiind agentul special Hendrikson, din cadrul serviciilor secrete. După ce verifică legitimaţia lui Smith, îi înmînă un plic sigilat. Înăuntrul acestuia, Smith găsi o legitimaţie plastifiată care purta fotografia lui, o serie de date numerice, şi un cod de bare. În antet scria doar „Ministerul Justiţiei – Anchetator special". Legitimaţia fusese eliberată în ajun, şi nu avea termen de expirare.

În plic mai era şi un scurt mesaj pe o hîrtie cu antentul judecătorului Simon Esterhaus: „Mult noroc!"

– Aveţi jos o berlină, spuse agentul. Crown Victoria, bej. E o maşină de-a noastră.

Ceea ce însemna că era o maşină de urmărire, decapotabilă, cu un motor cu putere sporită şi cu instalaţii de comunicaţie complete.

Agentul îi dădu lui Smith cheile şi îi ceru să semneze atît pentru maşină cît şi pentru legitimaţie. Înainte de a pleca, îi oferi lui Smith cartea lui de vizită.

– Dacă aveţi nevoie de un mic ajutor suplimentar, nu trebuie decît să mă sunaţi. Vă avem pe lista de priorităţi printre operaţiunile noastre.

Smith ştia că asta nu avea nici o legătură cu Esterhaus; în mod obişnuit serviciul ţinea tabele cu persoanele care purtau permise tip COSMIC. Însă în cazul de faţă oferta era în mod clar personală.

Hotelul Four Seasons*, la care trăsese Smith, nu avea o cafenea proprie, dar conducerea sa avea frecvent de-a face cu VIP-uri, şi din cîte se părea sugerase personalului său o soluţie simplă. În sala de mese principală, cafeaua şi sucul de fructe al lui Smith îşi făcură apariţia chiar mai înainte ca el să fi avut timp să-şi despăturească şervetul.

* Patru Anotimpuri (nota trad.).

Smith locuia la hotel pentru că nu era în stare să se ducă să se instaleze în casa pustie din Chevy Chase. Tăcerea şi nemişcarea, fotografiile lui Mollie prin încăperi l-ar fi demoralizat. Hotelul era lipsit de personalitate şi răspundea nevoilor lui esenţiale. Şi, mai important decît orice altceva, se afla aproape de centrul Washington-ului. Dacă lucrurile s-ar fi dezlănţuit brusc, el n-ar fi vrut să fie luat prin surprindere în vreo suburbie.

Smith îşi găsi maşina aşteptînd sub copertină, în apropiere de intrarea hotelului. Portarii şi valeţii îl inspectară cu privirea în timp ce se îndrepta grăbit spre maşină, dar nu schiţară nici un gest pentru a-i deschide portiera. Înainte de a urca în vehicul, Smith descuie portbagajul şi văzu întregul echipament de acţiune: o vestă antiglonţ Kevlar Second Chance, o puşcă de vînătoare Mossberg, o puşcă-mitralieră H-K de nouă milimetri, şi grenade lacrimogene. Se întrebă oare ce credea Hendrikson că ar vîna el.

Pe bord se afla un telefon celular. Smith îl puse în funcţiune. Becul semnalizator de mesaje clipea; era Lucille, care verifica legătura cu el. Smith discută cu ea în timp ce se depărta de oraş îndreptîndu-se spre Alexandria şi Fort Belvoir. Lucille nu avea să-i spună mare lucru referitor la desfăşurarea anchetei, dar îi puse o mulţime de întrebări în legătură cu ce făcea el şi cît de mult urma să fie plecat.

– Nelimitat, îi spuse Smith.

Interlocutoarea lui păstră o tăcere, întreruptă de un „oh...". Apoi:

– Unde te pot contacta?

– Dacă nu sînt la numărul acesta, încearcă la Four Seasons, camera 807.

– Ai ceva de care ar putea să se ocupe unitatea noastră?

Smith ştia că nu ar fi trebuit să spună decît un cuvînt şi echipa din Washington a unităţii de combatere a terorismului intern ar fi fost la ordinele lui.

– O să strig dacă am nevoie de ceva, răspunse el.

– OK. Dar ține minte, avem aici materiale despre care nici chiar tipii cu COSMIC nu au cunoștință.

Ajungînd la Pence Gate, pe Belvoir Road, Smith se mînie brusc atît pe Lucille cît și pe Hendrikson. Oferindu-i acces la orice ar fi putut el să vrea din arsenalele lor, transformau totul în ceva personal. Dar el nu putea să trateze lucrurile în felul acesta. Mollie îi invada visurile, nu exista nimic ce el ar fi putut să facă în privința asta. Dar la lumina zilei, cînd lucra, trebuia s-o țină departe de mintea lui. Durerea și sentimentul pierderii i-ar atenua simțurile, și asta ar fi cea mai mare greșeală: să scape din vedere ceva, poate mărunt și în aparență nesemnificativ, care i-ar permite ucigașului ei să se îndepărteze pe tăcute.

Lui Jessup, ofițerul de serviciu, nu i se spusese că astăzi urma să vină un anchetator din partea Ministerului de Justiție. Stătea de vorbă cu Dawes, aflat la Carmel, și-i spuse secretarei sale să-l lase pe vizitator să aștepte pînă i-o veni rău. Peste cîteva secunde, secretara reveni în grabă.

– În mod sigur pe ăsta nu vrei să-l lași să aștepte, zise, vîrîndu-i pe sub nas o legitimație.

Jessup se uită la ea.

– Ce dracu' se întîmplă?

– Nu știu, dar tu ar trebui să știi. Este Logan Smith...

– Smith a noastră?

Secretara dădu afirmativ din cap.

– Fratele ei.

– O să te sun eu pe urmă, îi spuse Jessup lui Dawes, apoi puse receptorul în furcă și constată că Smith intrase deja în încăpere.

– Îî... domnul Smith? Sînt W.O. Jessup. Luați loc, vă rog!

Smith nu se mișcă. Îi adresă un zîmbet ușor secretarei,

cînd ea trecu pe lîngă el ieşind din birou, apoi zîmbetul dispăru. Lui Jessup i se păru că Smith îi amintea de cineva. Apoi îşi aduse aminte – o imagine clară, dureros de personală. Jessup avea paisprezece ani cînd, într-o zi, îl vizitase pe tatăl său, un paznic de închisoare la temniţa de la periferia Atlantei. Tatăl lui tocmai însoţea un prizonier condamnat la moarte de la camera destinată interogatoriilor înapoi către celulă. Cînd el şi ceilalţi paznici dăduseră colţul, cu prizonierul strîns între ei, băiatul urlase: „Fugiţi! Fugiţi! Un mort care merge pe picioare!"

Smith semăna cu condamnatul acela.

– Îmi pare rău pentru sora dumneavoastră, îi spuse Jessup.

Smith tresări, ca şi cum ar fi fost izbit în ochi de o rază de soare.

– Trebuie să arunc o privire prin documentele cazurilor de care s-a ocupat ea în ultimele şase luni, şi am nevoie de o încăpere în care să lucrez.

– Puteţi folosi biroul alăturat. Voi da dispoziţie să vi se aducă dosarele.

– Trebuie să stau de vorbă şi cu şeful unităţii voastre de investigaţii. Cum se numeşte?

– Dawes.

– Unde e?

– În California, urmărind-o pe W.O. Collins, care...

– Ştiu ce-i cu ea. Dar s-ar putea să am nevoie de ceva mai mult. Aduceţi, vă rog, şi dosarul ei. Puteţi lua legătura cu Dawes, pentru mine?

– Nici o problemă.

Jessup telefonă la hanul din Carmel la care trăsese Dawes. Ar fi preferat să-l prevină în vreun fel, dar cu Smith stînd acolo, în picioare, tot ce putu să spună fu:

– Kenny, am legătură de comunicaţii prioritară din partea anchetatorului Smith, de la Ministerul de Justiţie. Autorizaţia

lui este de tip COSMIC. Apoi se întoarse spre Smith: Doriți să schimbați frecvența transmisiei telefonice, domnule? Sau să părăsesc eu biroul?

– Nu neapărat. Smith luă receptorul, materialul plastic negru fiind alunecos după ce se aflase în mîna transpirată a lui Jessup. Bună dimineața, Dawes. Ce ai pînă acum în legătură cu Co'lins?

– Știu că se află aici, domnule. Vocea era calmă și profesionistă – numai fapte. Un ofițer de poliție a reperat-o în timp ce se îndrepta cu mașina spre casa ei, acum două nopți. O ospătăriță și-a amintit că o văzuse la o cafenea, și o bibliotecară din localitate a făcut o identificare categorică.

– Avea bibliotecara vreo idee despre ce anume căuta Collins?

– Nu, domnule.

– Vreo indicație referitoare la unde ar putea fi ea în clipa asta?

– Pista noastră a înghețat, domnule. Știu că a închiriat o mașină de la LAX, dar pînă acum n-a returnat-o.

– Vă așteptați s-o aducă înapoi?

– Nu, domnule. Am cerut poliției statale să pună un APB* pe numărul de înmatriculare al mașinii.

Dawes părea stupefiat.

Smith își luă receptorul de la ureche și și-l sprijini de piept. După o tăcere de cîteva secunde, îi spuse lui Jessup:

– Îi urmărești cartela ATM**?

Jessup scutură din cap.

– Înainte de a apăsa pe butonul ăsta avem nevoie de o aprobare legală.

Smith vorbi iar în receptor.

---

*Absolute Permissive Block – Ordin general de reținere pe loc.

** (Card for) Automatic Teller Machine – Cartelă pentru aparate automate de operațiuni monetare bancare.

– Dawes, te rog să rămîi la numărul acesta. Voi relua legătura cu dumneata peste cîteva minute.

Smith deconectă circuitul, apoi o sună pe Lucille.

– Eu sînt. An nevoie de şeful pazei de la MTA*. Spune-i că e vorba de o situaţie care ia amploare şi am nevoie să-şi folosească intens calculatorul. Mă găseşti la Belvoir. Numărul de telefon de aici este...

Se uită la Jessup şi repetă cifrele pe care i le dictă c fişerul de serviciu.

După ce Smith puse receptorul în furcă, Jessup îl întrebă:

– Aţi vrea o cafea?

– Nu va dura mult.

Şi nu dură. Lucille reveni pe circuit după patruzeci şi cinci de secunde. Persoana de care avea el nevoie la MTA, cea mai mare agenţie naţională de evaluare financiară, era Bobby McConnell. Aştepta la telefon.

– Obţine-mi numărul asigurării sociale a lui Collins, îi ceru Smith lui Jessup, formînd numărul pe care i-l dăduse Lucille.

– McConnell la aparat. Glasul era modulat în aşa fel încît să pară dezinvolt, aproape dezinteresat. Avea intonaţia pe care şi-o cultivau cei mai buni directori şi negociatori pentru situaţii de criză.

– Sînt Logan... Smith. Mi-aţi verificat legitimaţia?

– Da, domnule.

– Numele care mă interesează este Rachel Collins, numărul asigurării sociale...

Smith auzi cîteva „clic"-uri uşoare, în timp ce McConnel sau un adjunct tasta cifrele. Urmă o pauză de cinci-şase secunde.

– Ce vă trebuie, domnule Smith?

---

* Management Transactions Audit – (Firma americană de) Audit al tranzacţiilor manageriale / Agenţie de evaluare financiară.

– S-a efectuat vreo tranzacţie pe baza cărţii de credit, în ultimele douăzeci şi patru de ore?

– Nu.

– Retrageri ATM?

– Da. Doamna voastră are evaluare de cont pozitivă la banca Wells Fargo. Poate retrage pînă la zece mii de dolari la fiecare treizeci de zile, cu condiţia ca suma din cont să fie stabilă.

– Cît a scos?

– Nouă mii nouă sute. De la filiala băncii Wells din apropierea Aeroportului Internaţional de la San Francisco. McConnel îşi permise o remarcă. Este o doamnă care călătoreşte mult, nu-i aşa?

– Vom afla destul de curînd. Vă apreciez amabilitatea.

– Nici o problemă. S-ar putea ca doamna să fie rapidă, dar s-a mai întîmplat deseori ca noi să luăm prin surprindere oameni de felul acesta. Ştiţi, avem un mic comitet de primire care să-i aştepte cînd coboară din avion.

– Ştiu. Încă o dată vă mulţumesc.

Logan reveni la Lucille. Trebuia să ştie ce urmări avusese de la SFO* din după-amiaza zilei de alaltăieri. Numai pe plan intern, deoarece nu credea că Collins s-ar fi decis să devină o fugară.

– Sînt sigur că se îndreaptă încoace, adăugă el. Concentraţi-vă asupra magazinelor non-stop de pe aeroporturile Dulles, Kennedy, BWI**, Boston.

– Îşi foloseşte tot propriul nume? întrebă Lucille, care nu prea avea îngăduinţă pentru cei lipsiţi de logică.

– Şi-a aruncat la gunoi cărţile de credit şi călătoreşte plină de bani gheaţă. Ştie că legitimaţia ei de cadru militar a

---

*San Francisco Office – Biroul (Federal) din San Francisco.

**Baltimore Washington International (Airport) – Aeroportul Internaţional Baltimore – Washington

fost tăiată de pe lista armatei – Smith aruncă o privire întrebătoare către Jessup, care dădu riguros din cap –, dar e probabil să aibă ceva la ea, poate un permis de conducere, pentru cazul în care ar avea nevoie să prezinte vreun act de identitate. În momentul acesta nu cred că ea ar risca să dea unui funcționar de la vreo casă de bilete un nume pe care nu l-ar putea dovedi printr-un document.

Lucille avu nevoie de o secundă ca să-şi însuşească acest raționament.

– OK. În continuare vei fi la acelaşi număr?

– Aşa ar trebui. Dacă nu, sună-mă în maşină.

Smith se reîntoarse spre Jessup.

– Ar fi mai bine dacă l-ai obține iar pe Dawes. Acum aş vrea să văd dosarele acelea. Şi o cafea mi-ar pica foarte bine.

Jessup îl însoți pe Logan Smith pînă în sala de conferințe, care consta de fapt din două birouri al căror perete despărțitor fusese înlăturat. Avea o masă mare şi o lumină bună care lăsa să se vadă halul de uzură în care se afla mobilierul de mîna a treia.

Smith îl privea pe Jessup cum aşază în ordine teancul de dosare cerute de el. Secretara intră grăbită cu o tavă cu cafea, demnă de cel mai bun serviciu la cameră, apoi plecă repede.

– Ați golit biroul lui Mollie?

Folosirea numelui de botez îl surprinse atît de mult pe Jessup, încît cotul lui fu cît pe-aci să răstoarne teancul de dosare. Reuşi să dea afirmativ din cap.

– Am verificat toate foile de hîrtie de acolo, le-am catalogat şi am întocmit liste de referință. Ba chiar am păstrat şi notele anexate la ele, pentru orice eventualitate. Totul se află depus într-o încăpere mai departe, pe coridor, dacă aveți nevoie de ceva.

– S-ar putea.

Jessup zăbovea lîngă uşă, învîrtind pe limbă cuvintele pe care nu fusese în stare să le rostească.

– Aş vrea să fi făcut mai mult pentru dumneavoastră, spuse în cele din urmă. Şi mai bine ar fi fost dacă i-am fi pus ticălosului cătuşe... Aş vrea s-o fi cunoscut mai îndeaproape, să vă pot ajuta.

– Asta aş fi vrut şi eu, răspunse Smith, pe un ton plin de blîndeţe.

În teancul lui Jessup erau şase dosare, cel mai vechi datînd din martie. Era vorba despre o anchetă referitoare la distrugerea unor bunuri civile. Acelaşi obiect de investigaţie îl aveau următoarele două, ambele din aprilie, într-unul din ele fiind implicat un accident mortal. Şoferul vehiculului militar ajunsese să se confrunte cu o acuzaţie de omor într-un eveniment rutier.

Conform foii cuprinzînd ordinele de serviciu, Mollie se dusese pe la mijlocul lui iunie la Fort Hood, ca să ancheteze uciderea soţiei unui ostaş. Iulie era o lună mai puţin agitată: un caz de abatere disciplinară, cînd un grup de paraşutişti britanici se afla în vizită la Belvoir în vederea unui instructaj comun, şi a unui stagiu în cadrul Unităţii Serviciilor de Pază, pentru a asigura securitatea unui generalisim din Malaezia care nu se bucura de simpatii politice. Acolo ea îşi luase o mică vacanţă. Numărul de telefon la care putea fi contactată era cel al hotelului Greenbrier, în Virginia de Vest.

Logan Smith se rezemă de spătarul scaunului şi îşi sorbi cafeaua fără să-i simtă gustul. Dosarele erau total lipsite de indicii, neoferind nici o pistă. Nu conţineau nimic care să arate cît de cît că exista cineva care ar fi putut să dorească să-i facă vreun rău lui Mollie.

Avea să fie nevoit să caute şi mai în urmă, cercetînd cazuri mai vechi.

Dar înainte de a-l chema pe Jessup, Smith deschise dosarul lui Rachel Collins şi trecu în revistă puţinele ei misiuni din ultima vreme. Numele ei fusese menţionat în timpul investigaţiilor, şi Mollie ceruse ca ea să fie inclusă în

operațiunea încredințată Serviciilor de Pază. Și acum apărea altceva: un apel care începuse ca o rutină, și care pe urmă luase amploare devenind o adevărată încăierare cu împușcături, Rachel acționînd ca Jafo în cadrul Departamentului de Poliție din Baltimore. Agenda de birou a lui Mollie era plină de însemnări referitoare la acel caz.

Interesul lui Smith crescu cu repeziciunea cu care se ridică o cobra gata să atace. Găsi amănuntele referitoare la cererea Departamentului de Poliție din Baltimore prin care se cerea dosarul unui anume sergent Charles Dunn, și la expedierea lui de către Jessup. Smith citi cu atenție fișa de serviciu a lui Dunn. Nu era exemplară, ci descria mai curînd un condamnat pe viață care muncea din greu și care se remarca prin iscusința lui în materie de mecanică, mai ales în domeniul elicopterelor și al aparatelor de zbor ușoare. Nici un necaz anterior, fie cu CID, fie cu vreun for civil. Cu toate acestea, o sursă în care era evident că Departamentul de Poliție avea încredere, îl denunțase pe Dunn, prin nume și descriere, ca fiind omul care ar fi intrat prin efracție într-un depozit să fure armament mic.

Smith verifică de două ori, dar în însemnările lui Jessup nu se afla nici o mențiune referitoare la ce anume dovadă – dacă existase vreuna – îi prezentase poliția pentru a-l face să le dea dosarul lui Dunn. Avea să-l întrebe pe Jessup în legătură cu asta, dar era aproape sigur de răspuns: cei din Baltimore fuseseră foarte dornici să acționeze rapid, și Jessup cooperase. Neîmpiedicînd razia, sperase să obțină în schimb cine știe ce avantaj serios.

Smith ajunse la partea referitoare la împușcături, confruntă versiunea lui Rachel cu cea transmisă de Burns, comandantul QRT. Dacă făceai abstracție de punctele de vedere diferite, esențialul rămînea același. Dunn fusese într-adevăr o țintă în care se putea trage în deplină legitimitate.

Se dusese să ia armele. Şi dorise să-şi folosească soţia şi fiul în chip de ostatici.

Totul era în ordine, în afară de comentariile usturătoare ale lui Burns cu privire la comportamentul lui Rachel... şi a faptului că Mollie părea să nu fi avut de făcut absolut nici un comentariu referitor la afacerea aceea, nici un referat explicativ ulterior acţiunii, nici măcar adnotări pe margine.

Smith reveni la graficul de activitate al lui Mollie, confruntă ceea ce făcuse ea şi locurile în care se aflase la momentul raziei.

În după-amiaza în care se primise de la Baltimore apelul telefonic referitor la Dunn ea lipsise de la birou. Unde se aflase? Ridică receptorul şi-l rugă pe Jessup să-i aducă graficul lui de planificare pe zile.

– Spune-mi cu exactitate la ce oră te-au sunat cei de la Baltimore în legătură cu Dunn?

Jessup deschise mapa din imitaţie de piele, groasă cît un album foto.

– La două şi treizeci şi patru.

– Cam tîrziu, dacă aveau de gînd să facă razia în noaptea aceea.

– Le-am spus asta, replică Jessup. Burns a zis că abia primise informaţia despre Dunn. Erau nevoiţi să se mişte rapid.

– Ai sunat-o pe Mollie?

Jessup, stînd pe scaun, îşi îndreptă puţin poziţia.

– Nu exista nici un motiv s-o fac. Ofiţerul de serviciu se ocupă de toate problemele de legătură. Poliţia din Baltimore nu solicita cooperarea efectivelor noastre.

– Dar ai trimis-o pe Collins.

– Un Jafo participă întotdeauna la operaţiuni. Aşa e procedura.

– Şi s-a dus ea pentru că numele ei era următorul pe listă?

– Da.

– Ştiai unde se afla Mollie? La post, plecată?

– N-aş putea să spun. O văzusem mai devreme, în cursul zilei. Dacă s-ar fi întîmplat ceva, aveam numărul pagerului ei.

– Cînd ai văzut-o prima dată după aceea?

– În jurul orei unsprezece, a doua zi dimineaţa. Reintrasem în schimb la opt fix şi începusem să fiu muştruluit zdravăn de Burns. La vremea la care obţinusem toate detaliile şi îl mai calmasem puţin, ea se afla în biroul ei.

Smith luă o scamă de pe cotierul fotoliului său.

– Nimeni nu a pus întrebări în legătură cu ce făcuse şi unde fusese ea în timpul acelei perioade de timp, nu-i aşa? vru el să ştie.

– Nimeni din partea brigăzii de criminalistică din districtul Columbia, dacă la asta vă gîndiţi. Jessup făcu o pauză. Nu aveam nici un motiv să desfăşurăm o anchetă în paralel.

– Poate că nici acum nu aveţi. Dar vreau o echipă care să-i urmărească toate mişcările începînd din după-amiaza aceea şi pînă a doua zi dimineaţa. Ceas cu ceas, minut cu minut.

– Am înţeles. Şi dacă asta necesită colaborarea unor agenţi din afară?

– Nu-i nici o contradicţie. Dacă întîmpini greutăţi, sună-mă.

Tăcerea care urmă îl făcu pe Jessup să nu se simtă în largul lui. Căută o modalitate pentru a ieşi din starea asta, ochii oprindu-i-se asupra dosarului lui Collins.

– W.O. Collins...

– Ce-i cu ea?

– Încă n-a telefonat la sediu. Cei de la conducerea poliţiei armatei se agită, cerînd să fie trecută pe lista celor AWOL.

– O să vorbesc eu cu ei. Collins n-a dezertat. Face ceea ce fac şi eu: vînează.

Lucille telefonă pentru a transmite informaţiile obţinute de la companiile de aviaţie în timp ce Smith se înapoia de la

Belvoir către Washington. El îşi fixă suportul microfonului pentru intercomunicaţii în bricheta maşinii, lăsînd telefonul celular pe bancheta de lîngă el. Cînd conducea în trafic intens, prefera să-şi ţină amîndouă mîinile pe volan.

– Companiile de transport mai importante au pe listele lor cîţiva pasageri cu numele de Collins, dar nici o Rachel. Nici măcar pe cineva al cărui nume de botez să înceapă cu R. Cîteva companii regionale au dat şi ele răspuns negativ – nici acolo n-au avut noroc.

– Ceva în legătură cu descrierea pe care ai furnizat-o?

Smith ştiuse că asta avea să fie o pierdere de timp, dar oricum trebuia s-o întrebe pe Lucille.

– Cei de la serviciile de pază ale companiilor aeriene încearcă să dea de urma personalului care lucrase în tura aceea. Au promis să bombardeze fax-urile cu fotografia pe care le-au dat-o.

– Firmele care închiriază maşini?

– Cele de pe aeroporturile Dulles, National, BWI, Logan în Boston şi Kennedy oferă toate răspunsuri negative. Dacă totuşi Collins a făcut rost de nişte roţi, nu le-a obţinut la nici unul din aceste locuri.

Smith cugetă la asta în timp ce depăşea un Cadillac care abia se mişca.

– Firmele de închiriere pretind o carte de credit, aşa-i?

– Şi în plus un permis de conducere. Dacă te gîndeşti la bani lichizi, nimeni nu mai acceptă aşa ceva. Prea riscant.

– Dacă se află iarăşi aici, are nevoie de roţi, Lucille. Taxiurile nu rezolvă problema. Pentru trasee mai lungi ar trebui să folosească un Amtrak sau un Greyhound, şi astea sînt prea lente.

– Aşadar tu zici...?

– Fă o încercare la nimereală. Îndreaptă-ţi atenţia numai asupra reprezentanţelor de pe aeroporturi ale firmelor de închiriere. Aminteşte-le că e posibil ca Rachel Collins să fi

fost în uniformă, folosindu-se de legitimația ei de cadru al armatei precum și de o scuză oarecare pentru a explica de ce nu putea să ofere o carte de credit. Dacă a zîmbit destul de mult, s-ar putea ca vreun tip cu activitate hormonală suspectă să fi încălcat regulamentul în favoarea ei.

Lucille oftă.

– Da, e posibil să se fi întîmplat așa. Încotro te duci acum?

– Către Hoover Building.

– Logan, înainte să ajungi acolo...

– Da?

– Oprește și ia-ți ceva de mîncare.

– OK.

– O să știu dacă ai făcut sau nu asta.

– Știu și eu acest lucru.

Smith se anunțase din timp telefonic, astfel că persoanele cu care dorea să stea de vorbă îl așteptau în sala de conferințe de la etajul șase. Ferestrele special tratate ale acesteia, impermeabile pentru dispozitivele electronice de ascultare, dădeau spre Strada 9 și spre Navy Memorial. Cînd Smith păși înăuntru, priveliștea aproape că-l făcu să-și piardă puterile. Mollie dorise ca în vara aceea el să vină în districtul Columbia. Plănuise ca ei doi să facă împreună o mulțime de lucruri, printre care se număra și un concert la Navy Memorial...

Două femei stăteau una lîngă alta la un capăt al lungii mese de conferințe. Cea mai în vîrstă, între patruzeci și patruzeci și cinci de ani, se ridică și îi veni în întîmpinare, întinzîndu-i mîna.

– Sînt Pamela Esterhaus.

În vocea ei se simțea accentul cîntat și cultivat al Sudului.

Pamela Esterhaus era o femeie înaltă, cu păr blond-cenușiu prins la spate cu o agrafă de sidef. Efectul acestei pieptănături îi scotea în evidență maxilarul puternic și pomeții înalți ai obrajilor, lăsînd să se vadă micile crețuri de „laba

gîştei" de la colţurile ochilor ei de un verde întunecat. Purta îmbrăcămintea clasică a personalului de conducere – un costum haină cu pantaloni, a cărui croială îi accentua picioarele lungi şi mijlocul subţire. În sinea lui, Smith îşi spuse că sub găteala croitoriei de lux, şi tenul ei perfect, Esterhaus era o culturistă, o ciclistă specializată în distanţe mari sau o alergătoare.

Ea îi întinse mîna în timp ce vorbea.

– Îmi pare foarte rău pentru Molly. Expresia lui de nedumerire o făcu să schiţeze un zîmbet îndurerat. Nu ştiaţi?... Mollie şi cu mine ne-am cunoscut în timpul Războiului din Golf. Am fost împreună la Riyadh. Ea avea o mulţime de treburi, asigurîndu-se că ostaşii noştri respectau protocoalele islamului. Eu ajutam la acoperirea irakienilor mai sus-puşi, care cereau azil politic. Înainte de a se termina totul, am primit amîndouă ordin de revenire la centru. Scutură din cap. Îmi pare rău. Nimic din toate astea nu-i important. Voiam doar să ştiţi că Mollie şi cu mine eram într-un fel apropiate...

– Vă mulţumesc, spuse Smith.

În general nu se ştia că FBI avea ofiţeri de legătură în principalele ambasade din întreaga lume, bărbaţi şi femei ale căror statute profesionale erau fără excepţie mult inferioare faţă de cele ale replicilor lor din CIA sau din Departamentul de Stat. Pamela Esterhaus era conducătoarea programului de protecţie a martorilor din cadrul Ministerului de Justiţie. Iscusinţa cu care făcea să dispară oameni era legendară. Smith îşi dădea seama cît trebuie să fi fost ea de valoroasă în condiţiile de presiune şi confuzie din timpul conflictului din Golf. Cei care cereau azil politic ocoleau celelalte agenţii, erau duşi în vreun loc neprimejdios, şi probabil că în cîteva ore Esterhaus aranja transportul cu avionul spre Statele Unite, unde îi aştepta o nouă viaţă.

Smith simţi că ea îi atinse braţul.

– Există o persoană cu care trebuie să faceţi cunoştinţă. Holland Tylo, ţi-l prezint pe Logan Smith.

Strîngerea de mînă a lui Tylo fu fermă. Ochii ei în care sclipeau stropi de aur, se fixară într-ai lui, căutînd răspunsuri la întrebări pe care ea nu le pusese.

– Aş vrea să ne fi cunoscut în alte împrejurări, spuse ea. Îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o.

Uitîndu-se la mîinile ei, Smith presupuse că avea în jur de treizeci de ani, deşi părea puţin mai în vîrstă. Apoi îşi aminti de afacerea Westbourne, cu doi ani în urmă, de zvonurile urîte în legătură cu rolul pe care-l jucase atunci Tylo. Senatorul Westbourne fusese ucis în timpul gărzii lui Tylo. Ea fusese arestată, apoi devenise următoarea ţintă a ucigaşului. În încercarea ei de a rămîne în viaţă şi de a îndepărta bănuielile care-i dezonorau numele, Tylo dezvăluise şi nimicise conspiraţia care se concentrase în jurul asasinării lui Westbourne. Poate că acesta era motivul pentru care acum făcea parte din echipa de pază a preşedintelui.

Smith ştia că în faţa acestor femei putea să vorbească deschis, ceea ce şi făcu... pînă la un punct. Le prezentă datele de bază referitoare la uciderea lui Mollie, detaliile desfăşurării pînă acum infructuoase, a anchetei, apoi trecu la partea privitoare la însemnările pe care judecătorul Simon Esterhaus le găsise în caseta de la banca Riggs.

– Mollie ajunsese să creadă că moartea generalului Griffin North nu a fost un accident.

Le văzu pe Pamela Esterhaus şi pe Tylo că schimbă priviri. Acum le captase întreaga atenţie.

– E vorba de o conspiraţie, sau de un singur individ? întrebă Esterhaus.

– Deocamdată nu se poate preciza. Materialul pe care se baza Mollie provenea de la doi informatori, persoane pe care ea le numea domnul X şi domnişoara Y. Habar nu avem cine sînt sau unde se află aceştia. Restul însemnărilor ei – numai trei pagini scrise de mînă – sînt doar conjuncturi: Dacă era vorba de crimă, cine era îndeajuns de apropiat de North

ca s-o organizeze şi s-o execute? O singură persoană, sau un grup? Oare avionul cu care călătorea North fusese „aranjat" dinainte? Dacă da, cum? Îi scăpase oare ceva comitetului de investigare cum că dovezile ce-i fuseseră prezentate fuseseră măsluite? Smith făcu o scurtă pauză. Mollie a fost foarte precaută. Nimic din cele ce a încredinţat hîrtiei nu oferă vreun indiciu cu privire la informatori. Cu toate acestea este evident că ea credea poveştile lor. Şi cînd a socotit că erau în primejdie, i-a făcut să dispară. Se uită la Pamela Esterhaus. Mă gîndeam că era posibil ca Mollie să fi venit la dumneavoastră sau la unul din oamenii dumneavoastră, încercînd să-i ascundă pe informatorii ei undeva unde să nu poată ajunge nimeni la ei.

– Armata are propriul ei program, replică Esterhaus. Oare nu s-ar fi folosit ea de acela?

– Nu există nimic care să indice că ar fi făcut-o, răspunse Smith cu calm. Mollie n-a deschis niciodată vreun dosar oficial referitor la aşa ceva. Nimeni de la CID, nici chiar Hollingsworth, nu bănuia măcar la ce lucra ea.

– Dacă nu s-a dus la şeful CID, poate că suspecta complicitatea armatei în moartea lui North, sugeră Esterhaus. Cineva din corpul ofiţeresc... la un nivel foarte înalt. E posibil?

Singurul ofiţer din armată despre care Smith ştia cu certitudine că ar fi fost implicat era Rachel Collins. Dar ea nu era un suspect, prin urmare el nu se simţea înclinat să le ceară, lui Esterhaus sau lui Tylo, să ajute la găsirea ei.

– Nu posed nici o dovadă, desigur, dar cunosc modul în care gîndea Mollie. Era o adeptă a vechii zicale care spune că peştele de la cap se împute.

Esterhaus cugetă cîteva clipe pe marginea acestei remarci.

– Unde este păstrată epava avionului lui North?

– Consiliul Naţional pentru Securitatea Transporturilor trebuie să fi folosit cele mai apropiate posibilităţi disponibile

– aeroportul de la Palm Springs. Dar au trecut mai bine de şase săptămîni, raportul comisiei a fost înregistrat. Pînă acum e posibil ca epava să fi fost dezmembrată cu totul.

Holland Tylo se ridică în picioare.

– Pot obţine confirmarea în această privinţă, în ambele alternative.

Se îndreptă spre capătul sălii de conferinţe, unde un dulap gen bufet conţinea un fax şi un aparat de fotocopiere. Smith o auzi vorbind încet la telefon.

– Credeţi că Mollie i-a introdus pe ascuns pe informatorii ei în programul meu, zise Esterhaus.

– Eu aşa aş fi procedat.

– Nu-i atît de uşor pe cît pare.

– Chiar într-o situaţie critică? Ţinînd seama de faptul că vă cunoşteaţi dinainte? Chiar dacă nu eraţi dumneavoastră, Mollie ar fi putut să apeleze la altcineva, s-ar fi folosit de argumentul cooperării dintre servicii. E posibil să se fi simţit cineva tentat să dea o mînă de ajutor.

– Şi asta s-ar fi întîmplat...?

– Nu mai departe decît ieri, poate cu o zi înainte.

Ea scoase din geanta diplomat un telefon celular.

– E rîndul meu să sun pe cineva.

Smith se îndreptă spre frigider şi îşi umplu cu apă un pahar de carton. În geamul ferestrei văzu imaginea reflectată a lui Esterhaus, ocupată cu telefonul celular, mişcîndu-şi repede buzele. Apoi o văzu ducîndu-se spre echipamentul de fax, în drum trecînd pe lîngă Tylo.

– Am fost norocoşi, îi spuse Tylo. NTSB* încă mai are epava într-un hangar din deşert. L-am amînat pe antreprenorul atelierului de dezmembrare care se pregătea să plece să înceapă lucrul. Făcu o pauză. Oricum aveaţi de gînd să puneţi sechestru pe epavă, nu-i aşa?

*National Transportation Safety Board – Consiliul Naţional pentru Securitatea Transporturilor (nota trad.).

– Ştiţi bine asta.

– Mîine dimineaţă îi vom trimite acolo pe specialiştii noştri şi pe tehnicienii fabricantului. Între timp voi parcurge raportul comisiei.

Smith văzu ceva în străfundul ochilor ei, vru să afle ce gîndea Tylo.

– Şi ce altceva?

Tylo se sprijini de pervazul ferestrei, încrucişîndu-şi braţele.

– În programul preşedintelui se prevede ca el în următoarele nouă zile să rămînă pe loc. Ar putea tot atît de bine să-şi folosească timpul pentru a face o revizie generală a avionului prezidenţial, nu credeţi?

Smith nu spuse nimic. Tylo se apropie de el îndeajuns de mult ca el să simtă mirosul parfumului ei.

– Dumneavoastră lucraţi pentru preşedinte, zise ea. Nimeni altcineva nu poate autoriza eliberarea unei legitimaţii de tip COSMIC. Aşa că spuneţi-mi: North urma să figureze pe lista electorală a anului viitor, avionul lui se dă peste cap în deşert, şi acum lumea zice că n-a fost un accident. Dumneavoastră n-aţi verifica mijlocul de transport preferat al preşedintelui?

– În mod categoric da.

Pamela Esterhaus reveni, ţinînd în mînă un mesaj fax. Puse hîrtia pe masă în aşa fel ca s-o poată citi cu toţii.

– Dacă Mollie ascundea nişte oameni, nu la noi i-a ascuns. Programul nostru nu indică nici o nouă instalare în decursul ultimelor patruzeci şi opt de ore. Sîmbăta trecută au fost strămutaţi doi martori, şi asta-i întreaga activitate din săptămîna respectivă. Îmi pare rău.

Smith ştiuse că fusese o încercare cu puţine şanse de reuşită.

– Apreciez ajutorul pe care mi l-aţi dat, spuse el. Nu mai există decît un singur loc pe care îl pot verifica.

– Cred că ştiu încotro vă duceţi. Expresia Pamelei

Esterhaus avea o nuanță de îngrijorare. S-ar putea să vreți să aveți spatele acoperit cînd ajungeți acolo. Băieții aceia, din cealaltă tabără nu joacă după aceleași reguli ca noi. Ai putea fi fratele geamăn al președintelui și ei tot te-ar manipula, făcîndu-te să acționezi cum vor ei, dacă asta s-ar potrivi cu scopurile lor.

– O remarcă foarte corectă, zise Smith.

Înainte de a pleca din Hoover Building, Smith îl sună pe judecătorul Simon Esterhaus, la reședința lui de pe Cooke's Row, în Georgetown.

– M-am gîndit la programul ministerului referitor la protecția martorilor.

La celălalt capăt al firului se auzi un soi de inspirație șuierătoare.

– Nu mi-ai spus că intenționai să te duci acolo, replică Esterhaus.

– E posibil să nu fi menționat acest lucru, răspunse Smith, intrigat de tonul lui Esterhaus. E vreo problemă?

– Nu. Nici pe departe. Dar aș fi putut să-ți înlesnesc demersul. Soția mea...

– Am vorbit deja cu dînsa.

– Înțeleg...

Smith așteptă să se sfîrșească tăcerea, întrebîndu-se ce anume îl făcea pe judecător să se irite atît**a**.

– Spui că nu ai ajuns la nici un rezultat, zise Esterhaus în cele din urmă. Cum adică?

– Mollie nu s-a dus niciodată acolo, pentru a obține ajutor, răspunse Smith, făcînd apoi o pauză. Știați că ea și soția dumneavoastră se cunoșteau, din timpul Războiului din Golf?

– Nu. Nu aveam cunoștință de faptul că s-ar fi întîlnit vreodată. Cuvintele erau o negare dură, categorică. Care este următoarea dumitale mișcare?

Cînd Smith îi explică, Esterhaus scoase un ușor fluierat.

– Chiar crezi că Mollie ar fi putut să facă asta? Cunoştea oameni de acolo?

– Nu sînt sigur. Dar trebuie să existe o linie de comunicaţii între CID şi Secţia Planuri. Poate că din toate astea va ieşi ceva.

– Ce e cu Collins?

– Lucrez la asta. Actualmente cred că nu se află chiar atît de departe.

– Încep să-mi pun întrebări în privinţa ei, cît de mult ştie în realitate, faţă de cine este loială.

– Collins e speriată şi se ascunde. Gîndiţi-vă numai: ofiţerul sub comanda căruia lucra a fost ucis. Poate că Mollie i-a spus lucruri care o împiedică să vină la sediu. Smith nu adăugă gîndul pe care-l împărtăşea cu Jessup, cum că era posibil ca şi Rachel Collins să fi întreprins o urmărire pe cont propriu. O s-o găsească.

– Ţine-mă la curent.

Smith era tulburat de atitudinea lui Esterhaus şi mai ales de comentariile lui referitoare la Rachel Collins. Poate că Esterhaus începea să fie speriat pentru că semnătura lui se afla pe raportul comisiei care stabilea moartea lui North ca fiind un accident. Dar pînă la a începe s-o considere pe Collins ca pe un posibil duşman, ca un complice în cine ştie ce conspiraţie infernală era o cale prea lungă.

În timp ce Smith părăsea clădirea Hoover, în mintea lui persista preocuparea lui Esterhaus pentru Collins. Ar fi vrut s-o fi cunoscut, să fi ştiut unde locuia, unde se simţea în largul ei, ce soi de dezordine mentală se ascundea în spatele zîmbetului larg, tipic californian, pe care şi-l amintea din fotografiile lui Mollie.

Probabil că erai pricepută şi inteligentă şi foarte ageră. Altminteri Mollie nu s-ar fi ataşat de tine. Aşadar, ce ai face tu? Cum ai gîndi?

Smith urcă în maşina sa şi stătu acolo cîteva clipe, cu privirea pironită în întunericul cavernosului garaj subteran,

auzind scrîşnetul unor cauciucuri, simţind mirosul gazelor de eşapament.

Rachel Collins fusese trimisă în ceea ce ar fi trebuit să fie o misiune de rutină. În schimb, totul îi explodase, literalmente, în faţă. Un bărbat cu o fişă de serviciu ireproşabilă în cadrul armatei fusese prins furînd armament mărunt. El preferase să lupte în loc să se predea. Pentru ce pornise Dunn pe acea cale?

Şi imediat după aceea, Mollie îi pusese pe informatorii ei s-o ia la fugă. Apoi ea este ucisă şi Collins se face nevăzută. Factorul comun care punea tot restul în mişcare – singurul factor – era sergentul Charles Dunn.

Iar dosarul lui Dunn era curat.

Dosarul, da. Dar viaţa lui intimă? Era oare posibil ca el să se fi ocupat cu ceva din zona pe care nimeni n-o aprobase vreodată? Ceva ce el ascunsese cu atît de mare grijă încît acel ceva niciodată nu afectase cîtuşi de puţin fişa lui de serviciu?

Dar ceva ce Rachel Collins reuşise să descopere?

Presupunerile erau duşmanii de moarte ai lui Smith. Te puteau înşela, ba chiar ucide. Dar îşi îngădui să accepte fără dovezi următoarea ipoteză: Dacă Rachel Collins cunoştea în legătură cu Dunn lucruri pe care alţii nu le ştiau, era posibil ca în fişa lui să existe o ciudăţenie pe care numai ea ar fi recunoscut-o. Dacă asta era situaţia, ea ar fi avut nevoie de fişa aceea, şi în mod evident n-ar fi putut să se înapoieze la Fort Belvoir s-o obţină. Exista însă o alternativă, dacă ea era destul de ageră la minte ca să şi-o amintească, îndeajuns de curajoasă ca s-o pună în practică.

Smith porni motorul şi urcă în viteză rampa de ieşire. Înainte de ultima lui întrevedere programată, avea de făcut o oprire, şi trebuia să se grăbească.

De-a lungul anilor, Inginerul învăţase să fie extrem de răbdător. Uneori cea mai bună şi mai eficace modalitate de a înainta era să stai nemişcat, să supraveghezi şi să evaluezi

acțiunile adversarilor tăi. Așa cum procedase Inginerul cu cărțile de credit ale lui Rachel Collins. Își transportase liniștit informațiile dintr-unul din calculatoarele lui de la Wonderland Toys pe mainframe-urile uriașe de la sediul central al MTA, la periferia Dallas-ului. Asta îi îngăduise s-o urmărească pe Collins de la Los Angeles pînă la Carmel și la San Francisco, unde, după o retragere masivă de bani lichizi, pista se întrerupse brusc.

Era o dovadă de inteligență din partea lui Collins că aruncase cartela de plastic, dar nu fusese tot atît de isteață cînd apelase la filiala cea mai apropiată de Aeroportul Internațional din San Francisco a băncii Wells Fargo. Inginerul nu era necăjit că ea dispăruse de pe ecranul radarului său. Calculatoarele lui verificau întruna agenții de închiriere a mașinilor, hoteluri și moteluri, și fișe ale companiei Bell Atlantic. Mai devreme sau mai tîrziu, Rachel Collins avea să-și facă apariția.

Inginerul utiliza aceleași proceduri pentru a-l urmări pe Logan Smith, dar aproape că nu avea nevoie de asta. Agentul federal era o țintă mult mai vizibilă.

La auzul soneriei telefonului, își roti scaunul, depărtîndu-se de ecranul computerului. Asta era linia personală.

– Tocmai m-a sunat Smith, zise Esterhaus fără nici un preambul. Zicea că n-a găsit nimic la programul de protecție a martorilor.

Inginerul desluși în glasul judecătorului o nuanță de ușurare, și înțelese de ce. Dacă Mollie Smith ar fi reușit să-și includă informatorii în programul acela, ar fi intrat în joc și alte persoane. Lucrurile ar fi început să devină foarte complicate.

– Asta-i bine, spuse Inginerul. Care este următoarea lui mișcare?

– Vine la tine. Chiar acum.

14

Alarma stridentă a unei maşini din parcaj o smulse pe Rachel dintr-un somn adînc şi agitat. Se rostogoli pe o parte, se uită la ceasul de la mînă, îşi roti privirile prin încăperea modestă şi îşi dădu seama unde se afla: la Motelul 6 de pe autostrada interstatală I-64, la aproximativ patruzeci de mile de White Sulphur Springs.

Îndreptîndu-se spre duş, îşi aminti cum ajunsese aici. În campingul pe la care trecuse, exista o hartă mare, prinsă în pioneze pe peretele chioşcului la care se vindeau sandvişuri. Harta era acoperită cu o foaie de material plastic dur, plină de zgîrieturi, încadrată de reclame ale întreprinderilor locale, printre care o serie de locuri în care puteai fi găzduit peste noapte la un preţ redus.

Se dusese cu maşina pînă la cel mai apropiat, îi dăduse funcţionarului de la recepţie o sută de dolari pentru o cameră de douăzeci şi nouă de dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi, şi-i spusese să păstreze restul pentru că ea avea să folosească telefonul. Faptul de a se asigura că primea o chitanţă pentru diferenţă fusese ultima ei preocupare. Rachel habar nu avea cum se dezbrăcase, şi nici că, înainte de a adormi, pusese însemnările lui Mollie sub pernă, alături de revolver.

În timp ce-şi făcea duşul, stomacul îi reaminti că toată ziua precedentă nu mîncase nimic. În vreme ce se îmbrăca, privirea îi căzu pe telefonul de pe noptieră. Rămase cu ochii pironiți asupra lui întocmai ca în seara trecută, şi gîndul care în cele din urmă o împiedicase să-l folosească îi răsări din nou în minte.

Ce-i spun lui Copeland, dacă sună? „Bună. Mă bucur că încă mai respiri. Şi, apropo, ai auzit ce-a pățit Mollie?"

Problema era că probabil Copeland şi Underwood auziseră. Povestea fusese difuzată pe plan național; ar fi fost greu ca lor să le fi scăpat. Dar Rachel ştia că trebuia să facă asta; era foarte posibil să nu mai aibă o a doua şansă. Începu să se pregătească pentru convorbirea cu Copeland, anticipîndu-i întrebările şi obiecțiile, gîndindu-se de mai înainte ce să răspundă, decizînd cît de multe informații putea el să primească şi unde era punctul în care ar fi cedat. Era posibil să se panicheze într-o clipă, să întrerupă convorbirea şi să fugă spre ea. Cel mai important lucru era ca ea să le spună cu exactitate ce anume trebuia să facă el şi Underwood în continuare, să le dea cu binişorul instrucțiuni şi explicații pe care ei să le poată accepta şi urma.

Rachel îşi vîrî hîrtiile lui Mollie în buzunarul blugilor, aruncă o haină de dril peste arma ei, prinsă în tocul fixat de centură, şi parcurse pe jos o distanță de două cvartale, pînă la un local în care să ia masa. Mîncă la tejghea, alături de camionagii, comisionari şi localnici, blocîndu-şi auzul față de conversațiile din jurul ei, analizînd în gînd modalități prin care să discute cu Copeland fără să-l sperie. Era greu, deoarece lepădăturile erau în mod ineret imprevizibile.

Rachel făcu plata şi părăsi localul. În drum spre motel luă în considerare ideea de a o contacta mai întîi pe Beth Underwood, dar aci se împiedică de aceeaşi problemă: Beth era o femeie îndrăgostită. Presupunînd că i-ar da crezare lui Rachel, Beth ar asculta cu grijă tot ce i-ar spune aceasta, şi

pe urmă s-ar grăbi să-l sune pe Copeland ca să-i împărtăşească totul. Apoi el i-ar spune ce să facă, după care era posibil ca Rachel să nu mai audă niciodată de vreunul din ei. Asta elimina soluția de a vorbi mai întîi cu Beth.

Revenind în camera ei, Rachel se spălă pe mîini şi pe dinți. Trase de cîteva ori aer adînc în piept, se mai linişti, apoi îşi trase fotoliul spre noptieră. Ajunsese să-şi întipărească numărul în memorie. Peste cîteva secunde operatoarea de la hotelul Ritz-Carlton din Buckhead îi făcea legătura cu camera lui Copeland.

– Alo?

Individul ştie.

Glasul lui Copeland era răguşit, tonul – grosolan. Rachel bănui că în ultimele patruzeci şi opt de ore el nu dormise mult, şi acea lipsă de odihnă nu făcea decît să-i sporească suspiciunile.

– Steven, la aparat este W.O. Rachel Collins. Sînt principalul anchetator al maiorului Smith.

Rachel spera să-şi afirme autoritatea şi să cîştige puțină încredere. Tot ce obținu fu:

– Cine?

– Ofițerul Rachel Collins. Mă aflam în cursa de avion 1410 împreună cu dumneata, cu Beth Underwood şi cu maiorul Smith...

– Cine dracu' eşti?

Acum glasul lui devenise strident.

– Steven, ascultă-mă! Imediat! Mollie a murit. Ştii asta. O ştiu şi eu. Dar am nevoie ca dumneata să înțelegi că nu eşti singur, OK?

De la celălalt capăt al firului se auzi o respirație gîfîită.

– Vreau să ştii bine cine sînt eu de fapt. Dacă te gîndeşti bine o să-ți aminteşti. OK. Sîntem la aproximativ patruzeci de minute de zbor după decolarea de pe Aeroportul Național. Dumneata stai pe rîndul treizeci şi nouă, locul C. Beth este

lîngă dumneata, pe locul D. Imaginează-ți avionul, Steven, locul în care te afli dumneata în el. Acum uită-te cu două rînduri mai în față, spre stînga dumitale. Acolo sînt eu, stînd în picioare, pe culoarul dintre scaune, scoțînd ceva din casèta de sus. Dumneata îți ridici privirea. Mă vezi făcînd asta. Pe urmă reîncepi să discuți în şoaptă cu Beth. Rachel făcu o pauză, apoi adăugă ceva ce spera că avea să-l zdruncine pe Copeland: Îi dai un chibrit, Steven. În vremuri mai bune mai stătusei la Ritz. Probabil ai acasă un castron plin cu cutii de chibrituri din locurile pe care le-ai vizitat. Am şi eu aşa ceva. Înainte de a-ți părăsi apartamentul, ai găsit un astfel de pachet şi l-ai luat cu dumneata, apoi i l-ai dat lui Beth, ca s-o liniştești.

– Da, aşa am făcut.

Rachel auzi zgomotul înghițiturii unui lichid.

– Acum îți aminteşti de mine?

– Nu sînt sigur. O pauză. Apoi: Mollie nu mi-a spus niciodată nimic de dumneata.

– Eram acoperirea dumitale, Steven. Te-am văzut pe Aeroportul Național, venind cu maşina dumitale Jetta albastră. Ai parcat-o în zona interzisă, în aşa fel încît să poată fi remorcată, întocmai aşa cum ți-a spus Mollie. Cînd ai coborît la Atlanta, Beth avea în poală o carte broşată. După ce ai plecat, ea a încercat să continue să citească, dar aş putea să afirm că deja îți ducea dorul.

– Ah, Iisuse... Collins? Aşa ai zis că te numeşti?

– W.O. Rachel Collins.

– Păi atunci, ce dracu' i s-a întîmplat lui Mollie, *doamnă W.O. Collins?* Cum se face că Beth şi cu mine am fost lăsați să ne perpelim?

Rachel renunță la tonul ei ironic. Nu-i păsa cît de tare o lua „în balon" Copeland, atîta vreme cît continua să vorbească.

– Ai văzut la televizor ştirile despre ea, nu-i aşa? Şi ziarele?

– Da.

Rachel se simțea uşurată. Stabilise cu exactitate cît de

mult ştia Copeland şi care îi erau sursele de informare. Acum putea să înceapă să înşire minciuni.

– Deocamdată, noi nu ştim cine a ucis...

– Cine sînt acei „noi"?

– CID-ul armatei – asta înseamnă secţia de criminalistică – şi Departamentul omucideri din districtul Columbia. Poliţia are propria ei formaţiune de combatere a bandelor, care sfărîmă uşile.

– Crezi că a ucis-o un membru al unei bande?

Rachel simţi ceva rece de-a lungul şirei spinării şi se strădui să alunge imaginea lui Mollie.

– A fost bătută şi jefuită, Steven. Din cîte poate spune poliţia, au fost cel puţin doi agresori. Rachel făcu o pazuă. Ea s-a luptat din răsputeri. Cu toată îndîrjirea.

La celălalt capăt al liniei – tăcere. Se auzea din nou Copeland bînd ceva.

– OK. Îmi pare rău dacă am vorbit cam... El nu-şi încheie fraza. Rachel îl categorisi pe Copeland ca pe unul care rareori se hotăra să-şi ceară scuze pentru ceva. Atîta doar că eram îngrijorat cînd am aflat ce s-a întîmplat.

– Îngrijorat. *Dar nu pentru Mollie.*

Rachel izbi cu palma salteaua, şi o împinse furioasă, deplasînd-o puţin.

Perfect. I-ai făcut capul calendar. Acum să mergem mai departe.

– Ştiu că erai îngrijorat, Steven. Dar mă aflu aici ca să te ajut.

– Dumneata şi mai cine?

– Ştii că Mollie nu împărtăşea cu nimeni decît cu mine informaţiile referitoare la dumneata şi la Beth. Acum eu vă întind o mînă.

– Stai o clipă. Zici că armata sau CID-ul ăsta habar nu au cine sîntem noi?

– Mollie făcea parte din CID. Eu încă mai fac. Am de gînd să vă aduc aici pe dumneata şi pe Beth.

– Cînd?

– Pînă diseară pot fi în Atlanta.

– Unde eşti acum?

– În districtul Columbia.

Copeland tăcu. Rachel aproape că auzea clinchetul rotiţelor din capul lui. Faptul că Steven Copeland gîndea nu era ceva bun.

– Nu, zise el. Nu-mi place chestia asta. Dacă eşti un membru al CID-ului sau mai ştiu eu al cui, de ce nu-i suni pe vreunii din colegii dumitale de aici, să le spui să-mi asigure protecţie?

Era întrebarea de care se temuse Rachel.

– Nu aşa ar fi vrut Mollie...

– Mollie e moartă!

– Şi dacă nu mă asculţi cu atenţie, Steven, şi dacă nu faci întocmai cum îţi spun eu şi dumneata o să mori.

Lui Rachel nu-i venea să creadă că spusese asta. Cuvintele păreau să-i fi zburat de pe buze cu de la ele putere, ţintind prostia lui Copeland, ca să-l şocheze şi să-l rănească. Dîndu-şi seama că acum nu se putea opri, se avîntă în continuare:

– *Ştii bine* de ce v-a scos Mollie din Washington, pe dumneata şi pe Beth: amîndoi eraţi ţinte. Ea şi-a pus cariera şi viaţa în joc pentru că avea încredere în informaţiile pe care i le furnizaţi voi. Acum ea a murit, şi asta o să înlesnească cu mult lucrurile pentru cei care vă urmăresc. Rachel tăcu o clipă. Eu sînt singura voastră şansă, Steven. Deocamdată, nimeni altcineva nu ştie cine sau unde sînteţi. O să vin să vă iau, şi o să vă menţin pe amîndoi în viaţă.

– Cum poţi fi atît de sigură că nimeni nu ştie despre mine şi Beth? întrebă Copeland.

– Pentru că eu nu am aflat numele dumitale real şi unde să te sun decît în urmă cu aproximativ două ore. (Doar nu era să-i destăinuiască adevăratul interval de timp.) Iată cît de bine vă apăra Mollie. Nici eu nu mă voi lăsa mai prejos.

– Ziceai că poți fi aici pînă diseară. De ce nu mai curînd?

– Trebuie să fac asta în afara sarcinilor mele oficiale, explică Rachel. Nu vreau să-mi pună cineva întrebări.

– Nu știu... Acum el începea iar să scîncească. Rachel avea nevoie de ceva care să-l îmbărbăteze și Copeland îi oferi soluția fără ca măcar să știe. Sînt îngrijorat în legătură cu Beth, continuă el să se vaite cu glas monoton. Știe și ea de Mollie... *Pentru că tu te-ai și repezit să-i telefonezi de îndată ce ai văzut știrile.* Este tare necăjită, știi? Eu stau foarte bine aici. Hotelul are o pază serioasă. Dar ea e complet singură la dracu-n praznic...

– Ai putea s-o ajuți, Steven.

Rachel și-l imagină înclinînd capul într-o parte.

– Cum?

– În loc s-o sun eu la Carefree, de ce nu faci dumneata asta? Ai putea să-i explici tot ce am discutat noi, i-ai spune să nu-și facă griji. Cred că asta ar însemna foarte mult pentru ea.

Îi dăduse iarăși de gîndit, însă de astă dată în direcția cea bună.

– S-ar putea ca asta să fie calea de urmat, zise Copeland. Dar ea va vrea să știe cînd ne ducem s-o luăm.

Rachel îi dădu dreptate.

– Spune-i că dumneata și cu mine o să vorbim cu ea de îndată ce ajung acolo. Voi verifica zborurile, să văd ce plecări sînt mîine dimineață din Atlanta către Pheonix. Sînt șanse să sfîrșim cu toții luînd prînzul împreună.

Asta făcea ca totul să semene cu un afurisit de picnic, dar lui Rachel nu-i păsa. Spera doar că Steven nu avea să insiste ca ea să-i dea detalii. Pînă cînd avea să cunoască povestea lui și pe cea a lui Beth, cu ce anume se duseseră ei la Mollie, Rachel nu avea nici un amănunt pe care să i-l ofere.

– Da, spunea Copeland. Cred că așa e bine.

– OK. Steven? O să te sun peste șase ore. Adică în jur de ora două după-amiaza, conform fusului dumitale orar. Pînă atunci o să aflu numărul zborului și o să vi-l comunic.

– Știi unde să mă găsești, replică Steven, pe un ton puțin prea energic.

Și ai face mai bine să te rogi să nu știe asta și curierul.

Steven Copeland stătea cu totul ghemuit în fotoliul lui mare așezat cu fața spre balcon. Își retrăia convorbirea cu ofițerul Collins, încercînd să priceapă cum de se schimbase atît de rapid universul lui. Era o treabă bună că ea începuse cu povestea aia în legătură cu avionul.

Fără amănuntele acelea referitoare la cutia de chibrituri și la romanul broșat al lui Beth i-ar fi închis telefonul. Dar pe măsură ce ea îl forțase să se gîndească, el și-o amintise. Nu chiar chipul ei, dar în mod categoric părul blond și haina de dril care i se ridicase în jurul mijlocului subțire atunci cînd întinsese brațele spre caseta de bagaje. Se mai uitase la ea și la cîteva secunde după aceea, cînd simțise senzația aceea de-a lungul pielii și știuse că cineva îl urmărea cu privirile. Dar în momentul acela ea stătea cu spatele la el, ocupată cu desfacerea fermoarului sacoșei.

Rachel Collins știa și că el conducea o Jetta albastră, unde o parcase, și cine îi spusese s-o pună acolo. Știa că Beth nu se afla la Phoenix, ci la o depărtare de patruzeci de mile, la Carefree.

Știe o mulțime de lucruri. Al dracului mai mult decît spune.

Lui Copeland nu-i păsa. În momentul de față Rachel Collins era un dar ceresc. El abia dacă mîncase cîte ceva, și dormise și mai puțin. În acest loc luxos era practic un prizonier. Își părăsea camera numai cînd venea camerista să facă obișnuita curățenie și atunci se ducea direct în holul de recepție. Cînd socotea că femeia își terminase treaba, aștepta pînă un grup de oameni urca în lift și abia atunci se strecura printre ușile care începeau să se închidă. Dacă circulația prin hol era puțin intensă, aștepta să se apropie o femeie sau un

cuplu şi urca împreună cu ei. Niciodată nu intra în ascensor însoţit doar de un bărbat.

Singurul lui contact real cu lumea exterioară era Beth, pe care o sunase cu fidelitate dimineaţa şi seara, ultimul apel fiind la miezul nopţii după ora locală. Cu fiecare apel îi era tot mai greu s-o liniştească, asigurînd-o că totul avea să fie în ordine. Beth strecura mereu cîte o întrebare la care el nu putea să răspundă, cerea o explicaţie pe care el n-o avea. Şi cu fiecare eludare sau recunoaştere a propriei sale ignoranţe, Copeland se simţea mai mic în ochii ei. Nu putea să suporte asta.

Mai trecu o oră chinuită pînă cînd Copeland reuşi să înghită adevărul amar că nu avea nici o alternativă. Nici măcar una. Nu putea să rămână la nesfîrşit ascuns la Ritz; mai devreme sau mai tîrziu avea să se dezmeticească şi să facă Dumnezeu ştie ce. Collins era singurul lui colac de salvare. Dacă o credea, dacă risca să se încreadă în ea.

Ceea ce continua să-l sîcîie era faptul că Rachel Collins îi spusese că Mollie nu vorbise nimănui despre el şi Beth, şi că ea, Collins, abia de curînd descoperise adevăratele lor nume şi locurile în care se aflau. Dar în cazul acesta cine răspunsese la telefon cînd formase el numărul pe care i-l dăduse Mollie?

Copeland se hotărî să ia o decizie. Avea să meargă pe mîna lui Collins. O s-o sune chiar acum pe Beth şi să-i aducă la cunoştinţă că totul revenea la vechea situaţie. În curînd ei doi aveau să fie iar împreună. În curînd toate astea aveau să rămînă în urma lor.

Dar voia să-i mai spună ceva, ceva despre care n-o să-i pomenească nimic lui Collins, cînd aceasta va ajunge aici. Ceva ce avea să fie secretul lui, al lui şi al lui Beth. Pentru orice eventualitate.

În timp ce-şi schimba îmbrăcămintea obişnuită punîndu-şi în loc uniforma, prin mintea lui Rachel se perinda cîte ceva

din învățăturile lui Mollie: *Nu te îndoi de tine. Încrederea în propria ta judecată constituie esența stăpînirii situației.*

Oare îl manevrase pe Steven Copeland așa cum trebuia? Îl mustruluise cu duritate. Oare urmarea avea să fie că el ar deveni mai conștient de propria-i situație? Imediat? Deschizînd ușile dulapului din afurisitul lui de apartament de la Ritz și privindu-și geamantanele, dorința de a o lua la fugă era aproape dureroasă.

Imaginîndu-și-o pe Mollie cum s-ar uita la ea cu reproș, Rachel luptă împotriva tentației de a ridica iar receptorul... și cedă. Vîrfurile degetelor ei dansară peste taste, apoi, în ureche îi piui un semnal de „ocupat".

Cineva intra pe linia lui Beth Underwood. Rachel formă numărul lui Copeland, doar pentru a verifica. Și acela era ocupat.

OK. Poate că va rămîne solidar, va reuși să se descurce pentru toți. Poate că a reflectat asupra situației și își dă seama că eu sînt singura lui speranță...

Șase ore pînă cînd vor lua din nou legătura. Așa îi spusese ea lui Copeland. Dacă își concentra atenția asupra drumului de înapoiere, putea să scurteze puțin timpul acesta.

Rachel predă cheia la biroul de recepție și verifică chitanța computerizată. Operatorul motelului cronometrase convorbirea ei cu Buckhead la douăzeci și două de minute și i-o taxase cu mai mult de treizeci de dolari. Rachel vîrî în buzunar restul de la suma depusă de ea inițial și ieși afară, în aerul răcoros al dimineții.

Aruncă sacoșa de pînză în portbagajul mașinii închiriate, apoi porni motorul și-l lăsă să se încălzească. Se sprijini de portieră, încercînd să evalueze intensitatea traficului. Patru ore pînă în districtul Columbia, încă una pînă la Baltimore, în funcție de aglomerația de pe autostrada Baltimore – Washington. Cincisprezece, douăzeci de minute ca să-și vadă de problema ei o dată ajunsă acolo. Nu putea să riște să stea mai

mult de atît la Baltimore. Dacă aceasta ar da semne că ar dura mai mult, nici nu avea să se mai rezolve vreodată.

Logan Smith remarcă măsurile de securitate sporite în jurul intrării principale a Agenției Centrale de Informații. Cu opt luni în urmă, un membru din conducere fusese atacat prin surprindere, cînd pleca de la serviciu, de către doi pistolari. Acum acolo se aflau două automobile de urmărire, aşezate aşa încît să taie drumul unui vehicul care s-ar îndrepta în viteză către porți. Bărbații din maşini nu se osteneau să-şi ascundă marile lor puşti de vînătoare Remington şi pistoalele mitralieră MP-5.

Smith fu lăsat să treacă şi i se dădură instrucțiuni unde să parcheze. Din cincizeci în cincizeci de metri de-a lungul drumului de țară remarcă stîlpi înalți care, fiind vopsiți în verde închis, ieşeau în evidență față de frunzişul autumnal. Pe acei stîlpi erau montate camere video de supraveghere.

Smith opri maşina în parcajul rezervat vizitatorilor şi se îndreptă pe jos spre uşile intrării principale. Vîntul trăgea de pulpanele hainei lui de ploaie. Înăuntru, legitimația îi fu verificată din nou şi fu rugat să treacă printr-un detector de metale. Smith îi înmînă controlorului arma sa şi cîteva muniții suplimentare.

– Dați-i astea înapoi, vă rog.

De cealaltă parte a detectorului se afla Bill Rawlins, director adjunct al Secției Planuri din cadrul Agenției. Părea să aibă în jur de cincizeci şi cinci de ani, era înalt şi slab, cu un ascetism călugăresc. Smith îşi zise în sinea lui că înfățişarea aceasta era potrivită. Secția Planuri era partea misterioasă a Agenției, care se ocupa, printre altele, cu operațiuni secrete. Ochii de un albastru deschis ai lui Rawlins şi expresia lui calmă şi indiferentă sugerau un vast depozit de secrete.

Paznicul îi înapoie lui Smith revolverul.

Rawlins întinse mîna.

– Bun venit la Langley, domnule Smith.

Uşoara strîngere de mînă a lui Rawlins şi degtele lui osoase trădau o forţă mult mai mare. Smith îşi potrivi pasul după al lui, însoţindu-l, dincolo de marele ecran, către lifturi.

– Condoleanţele mele pentru pierderea suferită, spuse Rawlins, într-un mod care-l făcu pe Smith să creadă că era avertizat. *Ştim totul despre tine... poate chiar mai mult decît bănuieşti.*

Smith dădu din cap, dar nu replică nimic. Îl urmă pe Rawlisn în ascensor şi se întoarse cu faţa spre uşi cînd acestea se închiseră.

– Am aranjat să te întîlneşti cu Sam Peterson. El conduce departamentul care te interesează pe dumneata.

– Mulţumesc.

Smith ştia că Rawlins îl tatona, făcea asta pe faţă şi nu-i păsa. Pentru că Smith era un intrus din cealaltă tabără, din care făceau parte detectivii particulari, şi acum el se afla aici, iscodind.

Smith bănuia că ceea ce îl supăra pe Rawlins cel mai mult era permisul lui de liberă trecere din punct de vedere al securităţii. Permisele de liberă trecere erau un fel de sfinte binecuvîntări, şi Smith o avea pe cea mai sfîntă dintre toate.

Rawlins îl conduse de-a lungul unui coridor îngust, trecînd pe lîngă mici încăperi ale căror uşi erau bine închise, pînă ajunseră într-un spaţiu larg cu separeuri în care lucrau secretare. Dincolo de acestea se aflau încăperile persoanelor din conducere, uşor de recunoscut după uşile lor duble din lemn de culoare închisă şi prin pereţii de sticlă apăraţi de perdele. Biroul lui Sam Peterson avea scris numele lui, cu litere aurii, pe una din acele uşi. Rawlins bătu şi nu se osteni să aştepte să i se răspundă.

Camera era vastă, cu ferestre de la pardoseală pînă la tavan prin care se puteau vedea pădurile Virginiei. Peste obişnuita mochetă bej erau întinse covoare orientale de

calitate; Smith remarcă un birou vechi, cu o mapă de piele verde încastrată în tăblia de lucru. Lîngă un perete se afla o servantă alături de care era un minifrigider. Dar ceea ce captă atenția lui Smith fu o masă de tipul celor din sălile de mese din internate sau mănăstiri, lungă de cel puțin trei metri și lată de unu și jumătate, pe care era instalat un sat alpin miniatural cu absolut tot ce-i trebuia: case zugrăvite în culori vesele, un munte cu vîrfurile acoperite de zăpadă, și cîteva poduri ce treceau peste un pîrîu alimentat prin mijloace electrice. Prin acel decor șerpuiau mai multe garnituri de tren, toate părînd foarte vechi, dar în stare perfectă.

Smith auzi zgomotul apei care curge, venind dinspre baia personală. Ușa se deschise și din acea încăpere ieși un bărbat înalt cu păr des, castaniu închis. Era cu un an sau doi mai în vîrstă sau mai tînăr decît Smith și în excelentă formă fizică. Cînd se mișcă, Smith nu auzi decît foșnet de țesături, fîșîitul abia sesizabil al pantalonilor lui de călărie din stofă cadrilată, ușorul foșnet al cămășii de pînză albastră de bumbac, bine scrobită și scoasă în evidență de o pereche de bretele vărgate în roșu, alb și albastru.

– Sam Peterson. Mă bucur să te cunosc.

Era un chip prietenos, intens bronzat și plin de mici riduri plăcute, ca și cum Peterson s-ar fi înapoiat de curînd de la tropice.

– Bill, rămîi cu noi? întrebă Peterson.

– Nu, nu, răspunse Rawlins, de parcă gîndul acesta nici nu-i trecuse vreodată prin minte. Ne vedem după ce terminați, adăugă, adresîndu-i-se lui Smith.

Lui Logan Smith i se păru că Rawlins îl amuza pe Peterson. Impresia îi fu confirmată cînd acesta spuse:

– Bill este puțin cam încordat. Așa scrie și în caracterizarea lui de serviciu. Arătă cu mîna către fotoliul din fața biroului său. Înțeleg că te interesează operațiunea noastră denumită „Oglinda".

Oglinda – versiunea Agenției Centrale de Informații a unui program de protecție a martorilor era fieful personal al lui Peterson. Îl condusese de-a lungul ultimilor patru ani, recuperînd agenți care fuseseră trădați sau descoperiți, mai ales în China şi în Orientul Mijlociu. Conform dosarelor „însănătoşite" pe care le văzuse Smith, Peterson nu pierduse în avantajul adversarilor nici un singur transplant.

– Cît de mult ştii în legătură cu uciderea maiorului Mollie Smith?

– Am fost informat pe scurt, răspunse Peterson, pe un ton calm. Condoleanțele mele.

Smith fu mulțumit, nu voia să ia povestea de la început.

– Mollie încerca să facă dispăruți doi informatori, spuse el.

– Armata are propriul ei program, replică Peterson.

– E posibil să fi existat motive pentru a nu-l folosi.

Smith ştia că, undeva în încăpere, două role de magnetofon se roteau lent. Ceea ce tocmai spusese avea să fie analizat în amănunțime.

– Ai încercat la Ministerul de Justiție?

– Acolo nu-i nimic. Dugheana voastră e singurul loc în care ar mai fi putut ea să vină.

– Scuză-mă o clipă.

Peterson îşi roti fotoliul cu o sută optzeci de grade în aşa fel încît să stea cu fața spre calculatorul său. Smith îi vedea numai partea de sus a încheieturilor degetelor, săltînd în sus şi-n jos în timp ce lucra la tastatură. Peterson se opri, verifică ecranul, pe care Smith nu putea să-l vadă, şi apăsă cu deosebită emfază o tastă. Imprimantele cu laser începură să zumzăie. Peterson scoase din tava ei o singură foaie de hîrtie şi i-o dădu lui Smith.

– Numele reale au fost schimbate, zise el. Oricum, nu sînt importante. Restul sînt date curente, la zi. Toți sînt oameni pe care în decursul ultimelor trei luni i-am scos din teren, fie personal fie prin intermediul unor terți. I-am plasat pe fiecare

în parte şi pe absolut toţi. Peterson făcu o pauză. Îmi pare rău, dar sora dumitale n-a venit niciodată la mine.

Smith îi înapoie lista.

– Ai fi putut să-mi spui lucrul acesta. Nu era nevoie să văd asta.

Peterson înălţă din umeri.

– Posibil. Poate că nu. Nu ştiu cît de mult eşti implicat... sau cît de mult îmi spui mie. Poate că eşti deja în posesia unor nume, dar îţi trebuia o confirmare, sau precizarea locurilor.

– Aş vrea să fie aşa.

– Aşadar, ce faci în continuare?

– Ceea ce trebuie să fac.

– Un mic sfat?

– Desigur.

– Deoarece n-ai descoperit nimic, e clar că sora dumitale i-a acoperit ea însăşi pe informatori. Pune-te în locul ei. Dacă împrejurările erau dificile, cît de departe i-ar fi dus ea pentru a fi sigură că vor fi în siguranţă? Cît de presant era factorul timp? I-ar fi ascuns ea într-un mediu cu care ei erau deja familiarizaţi, ca să-i liniştească?

Smith înţelegea unde avea de gînd Peterson să ajungă cu raţionamentul acesta... dar omul presupunea că Smith cunoştea deja numele reale ale informatorilor, ca şi descrierile fizicului şi datele lor biografice. Era imposibil să bănuiască în ce măsură îi erau necunoscute lui Smith toate acestea.

– Îţi mulţumesc pentru ajutor, spuse Smith.

Peterson îşi flutură mîna, ca pentru a spune că fusese o nimica toată. Vorbi cîteva clipe cu secretara sa prin interfon, apoi se întoarse spre Smith.

– Alice te va conduce la parter. Probabil că acolo te aşteaptă Bill. Peterson se uită cu atenţie la vizitatorul său. Dacă ţi se întîmplă ceva, sau dacă ai nevoie de o mînă de ajutor, sună.

În timp ce Smith părăsea biroul, lui Peterson i se păru că

sesizează o ușoară încovoiere a umerilor vizitatorului său. Povara începea să apese, și Smith mai avea cale lungă de mers.

Rawlins avu tactul sau decența – Smith nu era sigur care din două – de a nu întreba cum decursese întrevederea. Îl întîmpină pe Smith la parter și îl conduse spre posturile controlului de securitate.

Smith era adîncit în gînduri, cugetînd posomorît la următoarea lui mișcare. Simțea că irosise timpul, și totodată că îi scăpase sau trecuse cu vederea peste ceva valoros. Își spunea întruna că jocul era încă la început, că ar fi trebuit să aibă mai multă minte și să nu se fi așteptat la o soluționare rapidă.

Rawlins îl scuti din nou de procedurile de securitate.

– Mult noroc, îi spuse lui Smith cînd ajunseră la uși.

Smith se uită la el și scutură din cap, ca și cum s-ar fi mustrat el însuși.

– În biroul lui Peterson era instalat un tren. Semăna cu ceva ce ar construi un colecționar. Sînt curios. Care-i povestea?

– Este un colecționar, replică Rawlins. De aceea îl numesc unii oameni de pe aici „Inginerul".

15

Smith era pe punctul de a opri în parcaj cînd telefonul din maşină începu să sune. Era Lucille.

– Este în legătură cu verificările prin calculator făcute de companiile aeriene referitoare la Collins?

– Da.

– Îmi pare rău. Nu-i ceea ce crezi. Nimic de pe traseul San Francisco – Coasta de Est. Dar Delta a mers cu o milă mai departe şi i-a verificat numele în comparaţie cu liste vechi de o săptămînă. Au dat lovitura de două ori. Zborul 1410 de la Aeroportul Naţional către Atlanta, cu legătură în continuare către Pheonix. Pe urmă 1066 – o simplă schimbare de număr pentru acelaşi avion – pînă la L.A.

– Acum ştiu cum a ajuns ea la Carmel.

– Mai mult decît atît. Le-am dat spre verificare şi numele lui Mollie. Reiese că în aceleaşi două zboruri se afla şi ea.

Smith se uită afară, pe fereastră, la o gaiţă care ciugulea o firimitură lucioasă, făcînd-o să sară pe asfaltul negru al parcajului.

Mollie se afla la L.A. în noaptea dinaintea uciderii ei.

– Din listele de la Delta reiese că ea s-a înapoiat la Aeroportul Naţional cu zborul de noapte. Nu-i posibil să se fi

aflat la sol mai mult de nouăzeci de minute. Un timp suficient chiar şi pentru a părăsi aeroportul.

Mollie era acolo, dar nu mi-a telefonat...

Smith continua să se uite fix la giumbuşlucurile păsării, fără a simți lacrimile care-i alunecau pe obraji. Lucille fu nevoită să-l strige de două ori pînă îl făcu să răspundă.

– Sînt aici. Ceea ce aş vrea să ştiu, e de ce nu ştia Jessup lucrul acesta. *Cum se face că nimeni nu s-a ostenit să verifice?*

– Ia-o mai încetişor, Logan. Ei s-au repezit în altă direcție, aşa-i? Chiar dacă s-ar fi gîndit să întreprindă cercetări la companiile aeriene, nu dispun nici pe departe de resursele noastre.

– Nu te au pe tine.

Scurta tăcere de la celălalt capăt al liniei îi spuse lui Smith că Lucille se simțea stînjenită de complimentul lui.

– Ce fac în continuare?

– Pregăteşte un afiş de căutare pentru poliție referitor la Collins. Să fie făcute exemplare pentru toate autoritățile de aplicare a legii de la est de Mississippi. Fă rost de un mandat fictiv de reținere a unui dezertor pentru eventualitatea că ar pune cineva întrebări. Precizează că este vorba de o operațiune federală. Dacă autoritățile locale o repereazâ, s-o supravegheze şi să raporteze. Să nu încerce să facă o arestare.

– Dacă vrei să-i ții în lesă, trebuie să le arunci un os.

– Fă să pară că este un caz de posibil spionaj.

– Logan, eşti sigur că e necesar să adopți soluția asta?

– Mollie nu mi-a lăsat nici un fel de date pe baza cărora să lucrez. Am putea să ne petrecem ziua următoare, sau chiar două, refăcînd traseul ei şi să ajungem tot la nimic. Aşa că dacă e nevoie, voi arunca plasa în care va cădea Collins.

– „Dacă"?

– Nu-mi rămîne de făcut decît încă o încercare. Dacă reuşeşte sau nu, depinde de cum am înțeles-o eu pe Collins. Presupunînd că nu se schimbă nimic, o să te sun pe la sfîrşitul zilei – după fusul orar de aici – şi începem pescuitul.

– Pentru binele ei sper să se schimbe ceva, zise Lucille. Ai grijă de tine, Logan. Şi nu uita să mănînci.

Bill Rawlins revenise în biroul lui Peterson. Stătea cu trupul încovoiat din talie, uitîndu-se în tunelul săpat în mininaturalii Munţi Alpi, întrebîndu-se dacă Peterson îşi echipase locomotivele cu faruri sensibile la lumină în aşa fel încît să se aprindă cînd trenul se afla în tunel.

Îşi îndreptă trupul şi văzu că Peterson îl privea cu atenţie.

– Da, farurile se aprind, spuse Peterson.

– Înţeleg că nu l-ai putut ajuta pe Smith, zise Rawlins.

– Bietul de el. Sora lui e tăiată în felii şi el aleargă după umbre pe care ea, probabil, le-ar fi lăsat în urma ei.

– Smith a obţinut un permis COSMIC, îi reaminti Rawlins. Probabil că şi Casa Albă crede în umbrele lui.

– Cît de mult ştiţi voi în legătură cu asta?

– Sîntem în curs de verificare. Pînă la sfîrşitul zilei vom avea întreaga poveste. Tăcu cîteva clipe. Vreau să te întreb despre Wonderland Toys... cum te descurci acolo?

– Sper ca anul acesta firma să scoată un profit frumuşel.

– Nu la asta mă refeream.

– Oh, Iisuse, relaxează-te, Bill! Wonderland îşi vede de treabă liniştit, îţi mulţumesc mult.

Inginerul susţinu privirea lui Rawlins, ştiind perfect de bine ce avea să urmeze.

– Avem nevoie ca oamenii tăi să îndeplinească o mică însărcinare în interiorul continentului.

– Cît de departe în interior?

– Beijing.

– Ştii că pentru moment am înghețat reţeaua. Comitetul Poporului pentru Securitatea Publică suferă şi acum de pe urma ultimului lot pe care l-au adus contrabandiştii mei.

– Cererea vine din partea directorului.

– Şi care-i problema?

Rawlins se zbîrli. Peterson era singurul din cadrul Agenției care putea să pretindă o explicație cu privire la directivele unui superior și să scape fără o mustruluială. Pentru că Peterson, înainte de a prelua programul Oglinda, condusese cel mai bun grup de agenți din China din cîte avusese Agenția vreodată. Și încă îl mai conducea. Rețeaua lui refuza să lucreze cu altcineva în afară de el. Rawlins știa asta. O dată încercase să-l înlocuiască pe Peterson. De-a lungul următoarelor șase luni, tăcerea din interiorul Chinei își bătuse joc de el. Cum a fost repus în funcție Peterson, produsul a început să curgă din nou.

– Compania AT & T instalează pentru chinezi un nou sistem telefonic, spuse Rawlins. Vor cabla mai mult de patruzeci la sută din țară, inclusiv principalele zone industriale și instalațiile militare.

– Și vreți ca oamenii mei să strecoare cîteva fibre optice suplimentare, în cablele conectate la anumite obiective. Astfel încît să le puteți asculta, intercepta.

Rawlins dădu afirmativ din cap.

– Se pot implica oamenii tăi în proiectul acesta?

Inginerul reflectă cîteva clipe.

– Dacă li se dă destul timp.

– Și războinicul tău fost dependent de droguri și domesticit... poate să le ducă materialul nostru?

– Cam la ce fel de interval de timp ne referim?

– Inginerii de la AT & T trag planurile pe ozalid chiar acum. Noi vom sustrage copii mai înainte să se usuce cerneala. Într-o evaluare aproximativă – trei pînă la patru luni.

– Atunci ei fac să ajungă ozalidurile la oamenii mei din China, și în același timp Wonderland Toys va primi un lot de fibre optice și îl va expedia spre zona de conducere a operațiunilor aleasă de mine. E bine așa?

– Perfect.

– Cît ar reveni pentru Wonderland Toys, în ziua plății?

– Cam pe la mijlocul unei sume de şapte cifre.

– Conform tarifului actual.

Rawlins porni spre uşă.

– O să te ţin la curent cu informaţii complete.

– Memorandumuri?

Zîmbetul lui Rawlins semăna mai mult cu o tresărie.

– Nici măcar să nu glumeşti în legătură cu o porcărie ca asta.

Deoarece era considerat „cele mai bune urechi" ale Agenţiei în China, Inginerul putea să-şi permită şi chiar făcea astfel de glume. În unele părţi ale ţării el era singurul om al Agenţiei în acest sens. Aceasta nu putea să-i refuze nimic, atîta vreme cît Wonderland Toys continua să trimită înapoi un flux neîntrerupt de informaţii de foarte bună calitate.

Inginerul se uită pe fereastră la frunzişul care-şi schimba culoarea şi oftă. Dacă n-ar fi fost trădat, în acea unică împrejurare, la Hong Kong, încă ar mai fi lucrat în domeniu. Dar întotdeauna avea să rămînă o şansă ca agentul dublu să le fi dat chinezilor, înainte de a muri, o descriere a lui. Inginerul nu putea risca să se înapoieze în China ca să afle asta pe pielea lui.

Aşa că fusese adus acasă, unde fusese întîmpinat ca un erou, deşi în tăcere, pentru că îşi păstrase reţeaua intactă. Acum o conducea din cubul de sticlă verde din TransDulles Center, bijuteria cea mai de preţ a operaţiunilor Agenţiei în Asia.

Totodată, Inginerului i se dăduse biroul din care conducea programul Oglinda. El se bucura încă de mult de reputaţia că se pricepe să ascundă oameni acolo unde nimeni nu i-ar putea găsi vreodată. Deoarece reţeaua din China era în esenţă o operaţiune de monitorizare, Inginerul dispunea din plin de timp pe care să şi-l folosească trimiţînd vechi spioni şi informatori deveniţi inutili în lumea subterană a unor noi vieţi.

Şi totuşi dusese dorul muncii în domeniu, devenise iritabil, pînă în ziua în care i se oferise prilejul de a reveni la acest domeniu... bineînţeles fără ca Agenţia să ştie. Acum, Inginerul era un alt soi de lichidator, pentru oameni aflaţi la foarte mare ananghie, oameni care niciodată nu l-ar putea trăda, care plăteau fără a pune întrebări, şi care furnizau referinţe profesionale excelente.

Inginerul îşi îndreptă iar gîndurile spre conversaţia cu Smith. Un om foarte hotărît, dar scos din fire şi ca atare extrem de uşor de exploatat. Cu toate acestea, în ciuda, sau poate tocmai din cauza durerii lui, Smith se mişca rapid. Inginerul nu avea nici o îndoială că în curînd Smith avea s-o scoată la lumină pe Rachel Collins.

Ar fi ajuns la Baltimore pe la ora prînzului dacă n-ar fi fost remorca articulată a unui tractor care blocase timp de nouăzeci de minute două benzi de circulaţie ale autostrăzii interstatale I-295. Pînă să se reia traficul, se făcuse unu. Abia peste patruzeci de minute ajunse Rachel la Camden Yards, în drumul ei spre sediul central al Departamentului de Poliţie din Baltimore.

Pe străzi nu se putea găsi nici un loc de parcare, aşa că se duse pînă la Omni Inner Harbor şi îi încredinţă unui paznic maşina ei închiriată. Îi spuse portarului că venise acolo pentru a lua prînzul, trecu prin holul de recepţie, apoi coti brusc la dreapta, pe lîngă standul de ziare şi cafenea, îndreptîndu-se spre uşile ce dădeau în Hanover Street. Merse pe jos de-a lungul cîtorva cvartale de pe Fayette şi se opri la căruciorul unui vînzător de hot dog. Cumpără un pepsi şi îl sorbi, cu ochii aţintiţi asupra clădirii sediului central. Dintr-un îndepărtat turn orologiul bătu ora.

Cînd se aflase în Virginia de Vest, îi fusese greu să reziste tentaţiei de a goni de-a dreptul spre Atlanta. Dar imaginea

lui Mollie, obsedînd-o, o făcuse să stea şi să se gîndească – să se gîndească aşa cum ar fi gîndit Mollie.

Revenind la motelul 6, Rachel îşi impusese să se retragă cu cîţiva paşi şi să analizeze în mod cinstit evenimentele care se desfăşuraseră. Toate fuseseră puse în mişcare de către un singur element: faptul că Rachel îi spusese lui Mollie ce îi şoptise ei Dunn cînd zăcea pe moarte în depozitul acela de pe chei. Asta era ceea ce o îndemnase pe Mollie să schimbe imediat locurile în care îi ascunsese pe Copeland şi pe Underwood, să meargă apoi împreună cu ea la Los Angeles... să se înapoieze la Washington doar pentru a-şi găsi asasinul care o aştepta.

Mollie se întoarse ca să distrugă dosarul lui Dunn. Jessup şi CID-ul le spuseseră celor din QRT că Dunn era curat, dar după ce auzise ce avea de spus Rachel, Mollie bănuise contrarul. Numai că niciodată nu ajunsese să dovedească asta.

Stînd în camera motelului, cu zgomotul monoton al traficului de pe autostradă răzbătînd prin ferestre, Rachel ştiu că va fi datoare să termine treaba lui Mollie. Dar dosarul lui Dunn se afla la Fort Belvoir, de unde îi era imposibil să-l obţină. Acest fapt în sine oferise un motiv în plus pentru a se duce de-a dreptul la Atlanta. Cu toate acestea, un glas şoptit continuase să o sîcîie, spunîndu-i că scăpa din vedere ceva, sugerîndu-i că dacă s-ar duce la Copeland, ar subaprecia-o pe Mollie.

Abia în dimineaţa următoare, după ce dormise cîteva ore, făcuse Rachel legătura. Stînd sub duş, cu gîndurile încă neadunate şi neconcentrate, se revăzuse brusc pe acoperişul fierbinte al depozitului acela din Baltimore, amintindu-şi cum îl văzuse pe Dunn prima dată, venind cu maşina şi coborînd din marele lui Suburban.

Şi cine se aflase lîngă ea, pe acoperişul acela? Comandantul QRT, Robert Burns.

Căruia îi trimisese Jessup dosarul lui Dunn. Pe care Burns ar trebui să-l mai aibă.

Rachel își duse la buze cutia rece de aluminiu, mai bău puțin, și dintr-o dată gustul i se păru prea dulce. Aruncă pepsi într-o cuvă de materiale pentru reciclare și se îndreptă cu pași repezi spre colțul străzii.

Nu putea fi sigură că Burns mai avea dosarul, dar se gîndea că existau șanse bune în acest sens. Trecuseră doar trei zile de cînd îl primise el de la Jessup. Dacă Jessup nu precizase cumva ca Burns să i-l înapoieze imediat – lucru de care Rachel se îndoia –, dosarul ar trebui să fie și acum îngropat undeva sub hîrtiile de pe biroul comandantului.

Ajunsă la colț, Rachel rămase în urma mulțimii și traversă în grabă strada. Clădirea sediului central se înălța posomorîtă deasupra ei, blocînd lumina soarelui. Ea își croi drum printre grupurile de oameni ce se îndreptau spre intrarea în clădire.

Dar nu faptul că Burns ar mai fi avut sau nu dosarul era cea mai importantă preocupare a ei. Stînd la rînd ca să treacă prin detectorul de metale, Rachel își dădu seama că CID trebuie să fi difuzat un AWOL referitor la ea. Din punct de vedere tehnic, ea absentase nemotivat vreme de patruzeci și opt de ore. Dar cît de departe ajunsese alerta? Probabil că CID adusese la cunoștință interesul său față de ea autorităților de aplicare a legii locale, poate chiar și federale. Dar oare și comandantului QRT din Baltimore?

Rachel urma acum la rînd. Era în uniformă, cu o mare cantitate de alamă care să declanșeze detectorul. Paznicul responsabil cu securitatea îi luă legitimația și îi făcu semn să treacă pe lîngă detector. Se uită cu atenție la fotografie, apoi la fața ei, și în cele din urmă trecu bagheta peste trupul ei.

– Pare în ordine, spuse, înapoindu-i legitimația.

Dacă n-ar fi fi fost tonul lui plictisit, Rachel ar fi crezut că omul îi făcuse un avans grosolan.

La capătul holului de primire se afla o zonă despărțită

de restul spațiului prin schele acoperite cu prelate grele, utilizate în construcții, pe care şi le amintea de la prima ei vizită. Rachel ştia că zona deschisă ducea – la vremea aceea – către postul QRT. Acum tot ce vedea era o singură uşă pe care nu scria nimic. Dispozitivul cu taste de pe perete, lîngă acea uşă, lăsa de înțeles că acum aceasta era intrarea principală către anexă.

Rachel se uită în jos, la cartonul plastifiat din mîna ei. Legitimația de membru al CID i-ar asigura trecerea prin uşa aceea. Dar dacă în circulara armatei fusese inclus şi numele lui Burns, nimic din ce poseda ea nu i-ar mai fi îngăduit să iasă iar afară.

Pe măsură ce se apropia de uşă, Rachel simțea cum paşii i se încetinesc. Simțurile îi erau încordate, să poată sesiza absolut totul: uşoara mişcare a camerei de luat vederi montate pe perete, într-un colț al plafonului; bocănitul monoton produs de sute de tălpi din piele călcînd în sus şi-n jos în larga casă a scării.

Mollie îl considerase pe Dunn important. Nu vital. Aceasta era singura modalitate prin care Rachel putea să ajungă la ceea ce Mollie nu văzuse niciodată. *Fă-o acum sau pleacă.*

– Ce naiba cauți aici?

Apostrofarea răsună ca un bubuit în larma din jurul ei.

Rachel se răsuci brusc în loc. Burns stătea în picioare la cîțiva centimetri de ea, cu mîinile în şolduri şi aplecîndu-se spre fața ei. Rachel luptă împotriva imboldului de a se trage înapoi şi, dimpotrivă, făcu un pas înainte, mînjind cu talpa ei lustrul impecabil al cizmei lui. Burns sări spre spate ca şi cum ar fi fost izbit de cornul unei vite.

– Fir-ar al dracului, Collins! Ce-i cu tine?

– Poftim?

După ce inspectă stricăciunea produsă cizmei sale, Burns îşi ridică privirile.

– Mai exact spus, ce vrei să faci aici?

Ăsta nu ştie.

– Îmi pare rău, spuse Rachel, adăugînd apoi ceea ce se aştepta Burns să audă. M-ați luat prin surprindere.

– Da, cam aşa. Prin urmare?

– Prin urmare am venit pe-aici ca să iau dosarul acela referitor la Dunn pe care vi l-am trimis noi.

Burns clipi din ochi.

– Dunn? Oh, drace, ăla! Se uită la ea bănuitor. Ai tăi încă te mai pun la lucru?

Rachel ştia prea bine unde voia el să ajungă. Îşi înălță bărbia, aruncîndu-i cea mai nimicitoare privire.

– Mai mult sarcini de curierat. Ca asta de acum.

Se gîndea că faptul de a o vedea aşa de mînioasă era, pentru Burns, mai plăcut decît să facă sex. El nici măcar nu încercă să-şi ascundă bucuria malițioasă.

– Îl mai aveți, nu-i aşa? insistă ea. Dosarul?

– Bineînțeles. Aşteptam ca cei de la armată să trimită pe cineva după el. Niciodată nu mi-am închipuit că acel cineva aveai să fii dumneata.

– În vremea din urmă am prilejul să vizitez, în turneele mele, o mulțime de clădiri guvernamentale, replică Rachel pe un ton înțepat.

Burns îşi flutură mîna spre ea, semn că trebuia să-l urmeze. Apăsă tastele de pe dispozitivul de pe perete formînd codul de intrare, şi cu un zumzet, uşa se deschise. Rachel ținu pasul în spatele lui, parcurgînd scurtul coridor ce ducea spre biroul sergentului de serviciu.

– Aşteaptă aici, zise Burns peste umăr, neostenindu-se să-şi întrerupă mersul.

Rachel îşi ridică privirea spre birou, care era instalat pe un mic podium, şi se pomeni privindu-l mirată pe sergentul de serviciu. Era acelaşi bărbat de culoare mătăhălos, cu o

față rotundă ca o lună și blîndă, care fusese acolo în dimineața în care o trecuseră toate năduşelile în camera destinată interogatoriilor. Pe eticheta cu numele lui scria: sergent Tom LaPeer.

– Pot să vă servesc cu ceva? De exemplu cafea, sau altceva?

– Mulțumesc. Nu cred că o să stau atît de mult.

– Sînteți de la CID, nu-i aşa?

– Exact.

El se aplecă peste biroul său şi întinse o mînă doar puțin mai mică decît o mănuşă de base-ball.

– Tom LaPeer.

– Rachel Collins.

– Sînteți aici în legătură cu dosarul Dunn. Ştiți, Burns fierbe şi acum de furie pentru ce ați făcut în noaptea aia.

– Dacă ar trebui, aş face-o din nou.

– Cei mai mulți din detaşament, inclusiv eu, am ascultat banda cu desfăşurarea operațiunilor. Mult, puțin, cît ar valora, aveți sprijinul nostru pentru treaba aceea.

Rachel dădu din cap, îşi trecu greutatea trupului de pe un picior pe altul.

– Cei de la armată v-au făcut necazuri pentru că a zbierat Burns? întrebă LaPeer.

– Să zicem doar că am avut şi zile mai bune.

LaPeer clătină solemn din cap.

– Am auzit despre uciderea acelei doamne ofițer. O cunoaşteți?

– Lucram sub comanda ei. Era prietena mea.

– Îmi pare rău.

Rachel îl văzu pe LaPeer întinzînd mîna să aranjeze nişte hîrtii. Nu credea că avea să aibă un prilej mai bun decît acesta.

– Îți aminteşti ziua în care am fost aici? Era un tip care stătea de vorbă cu dumneata. L-am văzut prin fereastra

camerei pentru interogatorii. Purta o vestă cu emblema „Redskins*", cred...

LaPeer îşi rostogoli ochii, apoi se uită în jur să se asigure că nu era nimeni îndeajuns de aproape ca să-l audă.

– Licheaua ne-a băgat într-o mare încurcătură cu povestea aia, puteţi să mă credeţi.

– Cum aşa?

– Pretindea că era un curier din partea laboratorului poliţiei. Avea toate legitimaţiile şi aşa mai departe. Aşa că Burns i-a dat probele, numai că tipul era un impostor. Atît el cît şi ce a luat au dispărut – hocus pocus!

– Ştiu că maiorul Smith – dînsa era ofiţerul sub comanda căruia lucram – v-a sunat, pe cei de aici, în legătură cu unele dovezi în problema cu Dunn. Niciodată nu le-am primit.

LaPeer pufni dispreţuitor pe nas.

– Nu-i de mirare. În ziua aia Burns a trebuit să dea o mulţime de explicaţii.

Rachel se apropie mai mult de birou şi îşi coborî glasul.

– Dar dumneata ai vorbit cu tipul acela – curierul. Trebuie să-i fi făcut o descriere bună.

Chipul lui LaPeer deveni total inexpresiv. Rachel înţelese că depăşise limita, trecînd la ceva ce LaPeer considera pe bună dreptate că nu era deloc treaba ei. Dar el nu întrerupsese orice discuţie cu ea.

– Maiorul Smith şi cu mine am venit aici în căutarea casetei aceleia, era o bandă audio pe care QRT o înregistrase în depozit, în timpul acelor evenimente. Pînă să ajungem noi aici, banda a dispărut. Şi la scurtă vreme după aceea maiorul Smith a fost victima unui omor. Rachel tăcu o clipă. Dar încă mă mai interesează curierul. Există ceva ce mi-ai putea spune despre el? Cît de cît?

*Piei(le) Roşii – denumire a unei binecunoscute echipe de fotbal americane (nota trad.).

LaPeer se uită la ea un timp care lui Rachel îi păru îngrozitor de lung.

– Ce vreți să știți despre el? o întrebă în cele din urmă.

Rachel știa că LaPeer era un om prea inteligent ca să încerce să-l prostească.

– Asta rămîne doar între dumneata și mine. Sînt nevoită să cred că vei respecta acest lucru.

– Puteți avea încredere.

– Actualmente lucrez la un aspect care leagă furtul acelei audiocasete de moartea maiorului Smith. Cred că hoțul și ucigașul ar putea fi una și aceeași persoană.

LaPeer făcu ochii mari. În aceeași clipă Rachel îl auzi pe Burns strigînd ceva în apropiere.

– Dacă Burns a fost săpunit pentru că i-a dat banda unui impostor, probabil că ți-a cerut o descriere a curierului. Acum ți-o cer și eu. Te rog.

Dar tocmai atunci ușa din spatele biroului se deschise brusc, ca și cum ar fi luat-o cineva cu asalt. Burns veni cu pași apăsați spre Rachel și îi vîrî sub nas un plic sigilat.

– Dosarul dumitale. Cunoști drumul spre ieșire.

Arătă cu mîna spre ușă și așteptă ca ea să plece.

– Ăă... domnule comandant?

– Ce este, sergent?

– Ați fost căutat la telefon acum un minut. De la O'Malley.

Rachel îl văzu pe Burns că ezită, apoi se răsucește în loc și pornește în direcția din care venise. LaPeer îi făcu semn lui Rachel să se apropie iar de birou.

– O'Malley's este un bar. Burns a tot ciocănit-o pe chelnerița de acolo, una Kelly. Făcu cu ochiul, șmecherește. Soția lui nu știe. Deocamdată.

LaPeer scotoci prin măruntaiele biroului său și scoase la iveală o foaie de hîrtie împăturită.

– Ăsta-i portretul robot al curierului, pe care l-am făcut

pentru Burns. Nu-i mare lucru. Cînd am avut răgaz să mă gîndesc la asta, am ajuns să cred că tipul era deghizat. O treabă de adevărat profesionist. Dar dumneata s-ar putea să reuşeşti să scoţi ceva din el, în funcţie de ce altceva mai aveţi.

Rachel smulse foaia dintre degetele lui LaPeer, făcînd-o să dispară în buzunarul său.

– Mulţumesc.

– Mai e ceva. Burns lasă treaba asta să moară. A încasat-o pentru că a fost fraier şi-i al dracului de şucărit. Dacă reuşiţi să faceţi legătura între elementele pe care le ştiţi şi descoperiţi ceva, să veniţi numai la mine.

Revenind în biroul său, comandantul Burns se duse la telefon, dar nu pentru a vorbi cu blonda Kelly de la O'Malley's. Primul lui apel îl puse în legătură cu furgoneta de supraveghere parcată pe East Fayette.

– Subiectul este în drum spre ieşire. Fiţi atenţi.

– Poţi s-o mai spui o dată.

În interiorul furgonetei dotate cu covoare, fotolii confortabile şi o instalaţie de aer condiţionat, trei oameni stăteau la pîndă cu ochii lipiţi de binocluri fabricate pentru armată şi acum îndreptate spre partea de vizavi a străzii. O reperară pe Rachel de îndată ce ieşi pe uşă. Banda video începu să se rotească.

– Am prins-o. Se întoarce spre St. Paul.

– Cunoaşteţi schema, transmise Burns răspunsul prin radio. N-o scăpaţi din vizor, dar lăsaţi-i pe trecătorii de pe stradă să se apropie.

Unul din membrii de supraveghere îi verifică pe roşcata în taior bleumarin elegant şi pe amatorul de jogging îmbrăcat cu un tricou sport „Annapolis", care se plasaseră în spatele ofiţerului urmărit.

– Trecători chiar în dreptul subiectului.

– Ţineţi-mă la curent.

Burns îşi vîrî mîna în buzunar şi scoase o bucăţică de hîrtie. O netezi, întinzînd cerneala. Numerele erau puţin şterse, dar el tot reuşea să le citească. Acum, la celălalt capăt al liniei se auzi un glas.

– Da?

– Inspectorul Smith?

– Cine e la telefon?

– Comandantul Burns.

– Ce aţi obţinut?

– Ce aţi cerut dumneavoastră, domnule. A venit după dosar, întocmai aşa cum aţi spus...

– Unde este acum?

– Pe stradă. Am doi oameni în spatele ei şi trei în furgoneta de supraveghere.

– Ea nu i-a observat?

– Nu, domnule.

– Se îndreaptă spre maşina ei. Spune-le celor din furgonetă. Şi pune în joc încă două vehicule.

– Domnule, pot s-o salut pentru dumneavoastră...

– Burns. Ascultă cu mare atenţie: Nu vreau să fie arestată. Doar urmărită. Şi nu vreau să-i „detecteze" pe oamenii dumitale, că ar lua-o la fugă.

– Şi dacă ajunge pe autostrada interstatală? S-ar putea ivi o problemă de jurisdicţie.

– N-o să fie nici o problemă. Vouă v-ar prinde bine o victorie aici, nu-i aşa? După încurcătura cu banda?

Urechile lui Burns erau stacojii. Era un om căruia repede îi sărea ţandăra, dar acum nu voia să-şi iasă din fire. Acest inspector Smith, cine dracu' o fi fiind în realitate, stătea cu siguranţă de-a dreapta lui Dumnezeu. Ordinul de a „acorda toată cooperarea posibilă fără a pune întrebări sau fără a ţine seama de resurse" venise de la însuşi comisarul de poliţie.

16

Rachel se înapoie cu paşi repezi spre Omni. Un grup de copii de şcoală tocmai ieşise dintr-un autobuz de excursii, lîngă uşile de intrare, aşa că ea îi ocoli, făcîndu-şi drum către intrarea secundară.

Înăuntru, se strecură într-o toaletă cu acces din holul de recepţie şi se sprijini de peretele rece, placat cu faianţă. Genunchii îi tremurau şi vîrfurile degetelor îi erau lipicioase pe dosarul pe care i-l dăduse Burns. Îl puse pe măsuţa de toaletă, apoi se aplecă deasupra chiuvetei, îşi stropi faţa cu apă şi îşi aranjă părul trecîndu-şi degetele prin el.

Adolescenţii încă nu invadaseră holul de recepţie, dar Rachel auzea zarva lor. Conducătorul grupului dădea instrucţiuni printr-un megafon în timp ce ei îşi porneau casetofoanele şi se îngrămădeau să-şi ia bagajele. Larma o urmări pînă în localul cafenelei, chiar şi pînă la masa din colţ la care se aşeză, mai în spate, şi unde comandă o cafea neagră.

Cîteva clipe stătu complet nemişcată, cu ochii închişi, amestecîndu-şi cafeaua – amestecînd pînă cînd tot ce auzea nu mai fu decît clinchetul linguriţei lovindu-se de ceaşca de porţelan. În cele din urmă luă o sorbitură, scoase cu discreţie dosarul lui Dunn şi-l puse pe şervetul de hîrtie.

OK, Mollie, ajută-mă să rezolv asta. Ce anume căutai tu?

Rachel citise sute de dosare de felul acestuia, toate organizate în acelaşi mod, toate prezentate în acelaşi stil sec şi monoton propriu armatei. Chiar şi cele şase recomandări elogioase pe care le primise Dunn din partea unor ofiţeri superiori erau lipsite de orice sclipire.

Rachel răsfoi o dată totul, sorbi din cafea, şi o luă de la capăt.

Antecedentele lui Dunn nu erau ieşite din comun. Fiul mai vîrstnic al proprietarului unui magazin de obiecte casnice din Dallas, fusese un elev bun în liceu. Materiile la care avea rezultatele cele mai bune: activitatea de atelier şi mecanica auto. Se înrolase în armată la două zile după absolvirea liceului.

Armata era binecunoscută pentru felul în care îmbina în mod greşit talentul înnăscut cu sarcinile încredinţate: un fotograf iscusit sfîrşea prin a ajunge la şcoala de tanchişti; un bucătar se pomenea că-l trec toate năduşelile printre artilerişti. Dar în cazul lui Dunn sistemul fusese eficace. Primise o calificare superioară în materie de mecanică, mai întîi în domeniul mijloacelor de transport pe patru roţi, apoi săltase pînă la vehiculele de luptă Bradley, şi în cele din urmă trecuse la întreţinerea tancurilor. Rapoartele privitoare la calificarea lui îl apreciau ca situîndu-se mult deasupra mediei. De trei ori lui Dunn i se oferise prilejul de a se prezenta la examene de candidatură pentru gradul de ofiţer, de trei ori refuzase. Rachel reflectă la aspectul acesta. Era posibil ca Dunn să nu fi avut deloc ambiţia de a avansa. Se putea şi ca el să fi fost un ticălos viclean, care îşi făcea cu încetul drum în corpul de intendenţă, care, la un anumit nivel, te răsplătea cu un permis de tipărire a banilor.

Cînd îşi începuse cariera în cadrul CID, Rachel fusese surprinsă să descopere că rangul şi dosarul – nu ofiţerii – erau cei care ocupau posturile din centrele de calificare în

domeniul calculatoarelor din cadrul armatei. „Gîndeşte-te la asta", îi spusese Mollie. „Cei mai mulţi dintre tipii aceştia au o bună doză de şcoală a vieţii. Ei ştiu că foarte curînd întregul inventar, contabilitatea, achiziţionarea şi transferurile vor fi computerizate. Gata cu registrele şi creioanele, gata cu ordinele scrise de mînă, care pot fi făcute de mîntuială sau rătăcite. Indivizii aceştia au nevoie să ştie cum va funcţiona un calculator. Şi unii sînt puţin mai ambiţioşi. Vor să utilizeze computerele pentru a trage pe sfoară sistemul – o performanţă superioară."

Rachel îşi petrecuse îndeajuns de numeroase ore tîrzii în faţa ecranului pentru a deveni mult mai iscusită decît sergenţii de la aprovizionare, care, apăsînd pe o tastă, puteau să facă să dispară de la Fort Benning patru sute de lăzi cu mitraliere M-16 doar pentru a reapărea ca prin magie la Juárez, în Mexic, în mîinile unor traficanţi de droguri.

Ceva asemănător cu ceea ce încercase Dunn să facă la depozitul acela, numai că la o scară mai mică. *Dar Dunn era mai mult decît un hoţ. El era talentat şi demn de încredere. Unii se uitaseră în viaţa lui şi le plăcuse ceea ce văzuseră. Dunn avea ceva ce le putea oferi. Ţie ce îţi oferă?*

Rachel se uită la ceasul de la mînă. Şi-l imagină pe Steven Copeland nedezlipindu-şi ochii de pe telefon, aşteptîndu-l să sune. Ştia că trebuia să se grăbească, dar nu-şi putea permite să fie imprudentă.

Un profil psihologic i-ar fi fost de ajutor, dar nu exista nici unul. Dunn nu fusese niciodată implicat într-o activitate care să fi necesitat o mai profundă verificare a trecutului său, din punct de vedere al securităţii.

Şi acesta e motivul pentru care nimeni nu a intuit că era posibil să fi fost membru al unui grup rasist.

Rachel ştia că unii oameni din armată împărtăşeau convingerile lui Dunn. Încă de cînd cu incidentul de la Oklahoma City şi deraierea intenţionată a unui tren Amtrak în

Arizona, CID acordase o mare atenție posibilelor legături dintre grupurile care susțineau supremația albilor și personalul armatei. Numărul de simpatizanți rasiști în uniformă era minuscul, dar cîtă vreme erau implicate persoane din conducere, chiar și unul singur era prea mult.

„... am contribuit la vîrîrea în groapă a ticălosului ăla negru..."

Cum ai făcut asta, Dunn? Cine te-a găsit, a venit la tine și te-a „periat" întocmai pe gustul tău?

Rachel își roti privirile prin cafenea, apoi răsfoi iar paginile pînă la cele mai recente misiuni încredințate lui Dunn.

Fort Riley, Kansas. Dunn fusese trimis acolo pentru a experimenta niște mecanisme pe tancul Abrams M-1.

Pe urmă înapoi la Belvoir...

O jumătate de pagină de text tipărit pe imprimanta unui calculator zbură dintre file cînd Rachel le răsfoi. Ea o ridică de pe pardoseală, o puse cu grijă deasupra dosarului și o studie.

Textul era o adăugire la lista locurilor în care lucrase Dunn în decursul ultimelor opt luni. În martie fusese trimis la Fort Bragg, în Carolina de Nord, pentru șase săptămîni de instruire intensivă în materie de întreținere a elicopterelor de vînătoare Apache. Terminase cursul cu calificativul „excelent" și fusese ales să rămînă pentru o instruire suplimentară în domeniul navelor aeriene cu aripi fixe. Acest al doilea raport îi acorda permisul pe baza căruia putea să lucreze pe toate aparatele de zbor pînă la C-12 inclusiv, acesta din urmă fiind versiunea pentru armată a avionului cu reacție și cu mare rază de acțiune Lear.

Referirea la avionul C-12 se înfipse în mintea lui Rachel ca un burghiu. Însemna ceva. Dar ea nu reușea să facă legătura.

Treci mai departe. Dunn se pricepea la avioane. Și ce altceva?

Verifică încă o dată toate documentele privitoare la locurile de muncă ale lui Dunn, apoi puse deoparte paginile acelea şi reveni la una prin care abia se uitase: lista concediilor lui Dunn.

După ce terminase cursurile de la Fort Bragg, Dunn avusese o permisie de o săptămînă. Plecase la data prevăzută, dar se înapoiase la Bragg la mai puţin de şaptezeci şi două de ore după aceea. De acolo fusese transportat cu avionul la baza aviaţiei militare Andrews, de lîngă Washington...

Şi figura în rapoarte ca înlocuitor al şoferului generalului Griffin North, al cărui şofer îşi pierduse un picior în urma unui accident rutier în care vinovatul fugise de la locul faptei.

Rachel trase adînc aer în piept. Dunn fusese şoferul lui North vreme de două zile. Dunn se lăudase că l-ar fi vîrît pe North în groapă. North fusese ucis într-un *accident de avion...* un C-12. Ale cărui mecanisme erau cunoscute de Dunn ca-n palmă.

– Te-am prins, şopti Rachel. Te-am prins, te-am prins, *te-am prins!*

Strînse la loc dosarul, se îndreptă spre biroul casierei şi îi întinse acesteia o bancnotă de zece dolari.

– Puteţi să-mi schimbaţi în monede de cîte douăzeci şi cinci de cenţi, vă rog?

Coridorul era mărginit de mici magazine – o florărie, un birou de închiriere a maşinilor, un stand de ziare şi o mică agenţie de voiaj. Bărbatul de vîrstă mijlocie şi supraponderal, în cămaşă cu mîneci scurte şi cu o cravată pătată continuă să ciocănească tastatura calculatorului său.

– Mă ocup de dumneavoastră într-o secundă.

Rachel socoti un minut întreg pînă cînd el o onoră cu un zîmbet care-i arătă dinţii îngălbeniţi de tutun.

– Ia să vedem ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă?

– Există vreun tren expres al companiei Amtrak de aici pînă la Atlanta?

– Păi, să ne uităm... Un nou păcănit de taste, apoi veni răspunsul. Da. Pleacă din Baltimore la cinci şi şapte după-amiaza, soseşte la Atlanta la unu treizeci şi două noaptea. Vă convine?

– Nu există nimic mai rapid? întrebă Rachel.

Funcţionarul agenţiei se uită la ea de parcă i-ar fi crescut coarne.

– Ăsta este expresul.

– Dar avioane?

– Dulles sau Baltimore – Washington?

– B.W. Este cel mai aproape, nu-i aşa?

– Îhî. Din nou la tastatură. Cea mai bună alegere pentru dumneavoastră ar fi zborul 457 al companiei Delta. Pleacă peste nouăzeci de minute.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Un dus, vă rog.

– Sînteţi sigură? Dacă luaţi un bilet dus-întors, cu un popas în ziua de sîmbătă, economisiţi aproape o sută de dolari.

Rachel se strădui să se stăpînească.

– Atît de mult? Grozav! Hai să fie o înapoiere sîmbătă, spre sfîrşitul după-amiezei.

Scoase şase bancnote de cincizeci de dolari şi le puse pe tejghea.

– Trebuie să dau un telefon, să le spun alor mei că sosesc. Asta-i de ajuns?

Funcţionarul îi înapoie una din hîrtiile de cincizeci.

– O să vă fac toate formele pentru plecare de îndată ce vă înapoiaţi. Oh, staţi puţin! Cum vă numiţi?

– Sarah Martindale, strigă ea peste umăr, îndreptîndu-se grăbită către grupul de telefoane din exteriorul barului „Crab Catcher Oyster" al hotelului.

Rachel obţinu legătura cu operatoarea pentru convorbiri

la distanțe mari, îi dădu numărul hotelului Ritz-Carlton din Buckhead şi vîrî în fantă destule monede de cîte douăzeci şi cinci de cenți, să ajungă cît pentru o convorbire de cinci minute. Steven Copeland intră pe circuit după al doilea apel.

– Steven... Sînt...

– Ai întîrziat. Speram să aud veşti de la dumneata acum două ore.

– Îmi pare rău că s-a întîmplat aşa. Tocmai am terminat cu confirmarea zborului meu spre Atlanta. Steven, te simți bine?

– Sigur că da, bine-nțeles. Atîta doar că toată aşteptarea asta...

Dar părea că gîfîie, ca şi cum ar fi alergat sau ar fi făcut gimnastică.

– Vorbeşti de parcă tocmai ai fi venit de la o muncă grea.

– Eram la baie. Cînd ajungi aici?

– Cu puțin înainte de ora două. Cît de departe e hotelul față de aeroport?

– La aproximativ douăzeci de minute. Dar o să fie oră de vîrf.

– Acordă-mi cel mult o oră. O să te sun din holul hotelului, OK?

– Vreau pur şi simplu să se termine povestea asta.

În glasul lui nu exista nici un tremur, dar Rachel îi simțea teama, tot aşa de palpabilă ca şi cînd i-ar fi pipăit pulsul.

– Şi eu la fel, Steven. Te descurci perfect. Nu-ți pierde speranța. Ne vedem peste cîteva ore.

– Sună-mă dacă avionul are vreo întîrziere.

– Aşa o să fac.

Rachel puse receptorul în furcă şi lăsă să-i scape un uşor fluierat. Steven Copelan îşi pierdea rapid autocontrolul.

Se uită la ceas: era timpul să plece. Înainte de a face drumul cu maşina către aeroportul Internațional Baltimore–Washington, mai trebuia să-şi ia biletul de avion şi să-şi

recupereze sacoşa de pînză din automobilul închiriat. Ceea ce ar fi vrut ea să facă putea să aştepte, dar nu era în stare să reziste.

Rachel scoase foaia tipărită de imprimantă şi urmări cu degetul pînă ajunse la numărul de telefon prin care putea fi contactat Dunn şi pe care îl lăsase acesta atunci cînd plecase în ultimul lui concediu. Imediat după ce îşi terminase stagiul ca şofer al lui North; chiar înainte ca North să fi plecat de la baza de aviaţie militară Andrews spre California. Introduse în aparat o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi formă numărul.

– Numărul pe care l-aţi format este desfiinţat. Vă rugăm să apelaţi la serviciile operatoarei pentru a primi relaţii.

Rachel trînti receptorul în furcă, simţind cum senzaţia de anticipare îi strînge stomacul transformîndu-l într-un ghem rece şi acru. Acum era în întîrziere.

Funcţionarul de la agenţia de voiaj se afla în faţa biroului său, uitîndu-se într-o parte şi-n alta a coridorului. Zîmbi cînd o văzu pe Rachel alergînd spre el, apoi se trase repede înapoi cînd ea trecu în goană pe lîngă el smulgîndu-i biletul din mînă şi plecînd fără măcar să mai arunce o privire în urmă.

Femeia în taior bleumarin, cu înfăţişare de om de afaceri, se transformase într-o amatoare de jogging în jur de treizeci şi ceva de ani, cu echipament complet, inclusiv nişte haltere de un kilogram învelite într-un plastic bleu. Sportivul din Annapolis devenise un tînăr profesor cu ochelari care purta o geantă de umăr tip „Lands' End." Femeia fu cea care identifică „subiectul" urmăririi în clipa cînd acesta îşi scotea din portbagaj sacoşa, ieşi din parcajul hotelului şi se îndreptă spre curtea pentru autovehicule.

– Se descotoreseşte de maşină, spuse în radioemiţătorul ei.

Omul de serviciu în furgoneta de supraveghere îi răspunse imediat.

– Roger. N-o pierdeți din ochi. Profesore, apropie-te ceva mai mult. N-o pierde printre copiii ăia.

Profesorul traversă agale strada, și în clipa aceea un autobuz-navetă al aeroportului intră în goană în curtea pentru autovehicule. Echipa din furgonetă începu să se îngrijoreze.

– Ce vezi, profesore?

– Autobuzul descarcă un grup de călători. S-ar părea că tocmai a aterizat un nenorocit de 747 de la Tokyo. Așteaptă o clipă.

Profesorul se îndreptă spre marginea grupului, devenit acum un amestec de asiatici și adolescenți surescitați.

– Nu reușesc s-o văd, transmise el, autobuzul împiedicîndu-i vederea.

– Tu, alergătoareo?

– Am prins-o, răspunse cu glas calm femeia amatoare de jogging. Sînt chiar aproape de ea.

Profesorul își urmări cu privirea partenera în timp ce aceasta înainta cu pași săltați de-a lungul trotuarului, paralel cu grupul. Apoi femeia găsi o breșă în grupul de sosiți și sări printre ei, ajungînd pe o peluză în pantă care despărțea trotuarul de curtea pentru vehicule. Adolescenții o primiră cu urale pe alergătoare, care își continuă drumul spre autobuz; mijindu-și ochii, japonezii îndreptară spre ea aparatele de fotografiat și începură să facă poze.

– Aproape că am terminat de coborît, raportă femeia către furgonetă. Subiectul în raza de vedere. Tăcu o clipă. Un grup de călători pentru plecare tocmai a sosit, așteptînd să se îmbarce. Profesore, ai face mai bine să vii aici.

– Alergătoareo, care-i problema?

– Încă nu e nici una. Dar s-ar putea să ai una dacă nu-l aduceți pe profesor în autobuzul ăsta și un elicopter în aer. Eu una sînt a dracului de sigură că nu pot urca la bord.

– De ce spui asta, alergătoareo?

Femeia îşi încetini alergarea, apoi se opri, se aplecă de mijloc şi oferi un spectacol de masaj al tendoanelor de la genunchi. Pe trup îi curgea o transpiraţie abundentă. Micul grup care acum se îmbarca în autobuzul-navetă nu-şi lua ochii de la ea.

Buzele femeii abia dacă se mişcau, şi ochii ei, înălţaţi, nu o scăpau nici o clipă din vedere pe Rachel Collins, în timp ce aceasta îi dădea şoferului sacoşa ei de pînză pentru a fi pusă în compartimentul destinat bagajelor.

– Pentru că dacă v-aţi fi ostenit să verificaţi panoul cu destinaţia, aţi şti că ăsta e un autobuz-navetă al aeroportului.

Cînd auzi agitaţia din furgonetă, alergătoarea îşi înălţă privirile şi zîmbi la vederea partenerului ei, profesorul, care înainta cu greu prin mulţime, gonind către autobuz.

– Smith la telefon.

– Aici Burns. Tipa se mişcă, îndreptîndu-se spre aeroportul Baltimore – Washington.

Logan Smith se întoarse cu spatele cînd un tractor de avioane cu reacţie trecu huruind pe lîngă uşa deschisă. În hangarul de pe aeroportul Andrews era cald şi lipsă de aer. La o depărtare de şase metri, stînd lîngă un Gulfstream al FBI-ului, se afla echipajul. Membrii acestuia aşteptaseră mai bine de două ore ca Smith să dea semnalul de plecare. Privirile pe care le îndreptau spre el le reflectau nerăbdarea.

Smith îşi ţinu receptorul la ureche în timp ce îşi înclina gîtul spre spate ca să se uite la grinzile metalice încrucişate care susţineau acoperişul hangarului. Făcuse un început prost cu Burns, şi acum comandantul QRT îl punea să plătească, prin mijloacele răzbunătoare şi meschine care-l puteau irita pe un om grăbit.

Smith îşi făcu un punct de onoare din a nu ridica tonul, păstrîndu-şi-l calm, profesional.

– Înțeleg că oamenii dumitale îi urmăresc mașina?

– Nu-i necesar. Nu se află în mașina ei. Smith simțea batjocura din spatele cuvintelor. Este în autobuzul aeroportului. Am un om la bord, două unități care urmăresc mașinile fără nici un însemn și un elicopter.

– Vom avea nevoie de cineva la aeroport, care să afle încotro se îndreaptă.

– Da, domnule, ar fi o precauție adecvată.

– Precauție?

Smith știa că Burns avea să-i dea o lovitură, numai că nu știa cum. Dar cînd aceasta veni, pur și simplu zîmbi.

– La asta se va limita totul. În cadrul hotelului exista o agenție de voiaj. Domnișoara Collins a dumitale se îndreaptă spre Atlanta, călătorind sub numele de Sarah Martindale.

Cînd Lucille intră iar în legătură cu Smith, Gulfstream-ul se afla pe pista de decolare, fiind primul avion care urma să-și ia zborul.

– O fi fiind Burns un cretin, dar cunoaște bine situația, spuse ea. Compania Delta are o Sarah Martindale în zborul 457 cu direcția Atlanta.

– Asta nu-i prea bine, replică Smith.

Trase adînc aer în piept cînd avionul scoase un zgomot puternic gonind de-a lungul pistei de decolare și se avîntă spre cer.

– Un bilet înseamnă ceva, dar ei trebuie să se încredințeze că Rachel Collins prezintă tichetul de îmbarcare. Pot ei să confrunte permisul cu biletul?

– Rămîi pe fir. O să vorbesc cu ei.

Smith ascultă descărcările statice de pe circuit în vreme ce avionul ieșea ca o rachetă dintr-o zonă de turbulențe. Motoarele gemură cînd pilotul le spori accelerația.

– Logan, mai ești acolo?

– Dă-i drumul!

– Un agent verifică chiar acum biletele. Stai aşa... îmi parvine o informaţie.

Smith se uită prin fereastra de plexiglas la avioanele pentru transportul mărfurilor şi cele pentru pasageri care zburau peste Northwest Harbor. Simţi un gol în stomac cînd avionul cu reacţie viră la stînga, pornind către sud-vest.

Lucille reveni pe fir.

– Tocmai au închis uşile avionului 457. Aterizare în Atlanta la ora unu şi patruzeci şi şase de minute. O anume Sarah Martindale se află în mod categoric la bord. Descrierea ei se potriveşte cu cea a lui Collins.

– OK. Acum vreau să faci altceva. Burns şi cu mine ne-am tot călcat reciproc pe picioare. El ar putea pur şi simplu să se ducă la Jessup cu ceea ce am aflat pînă acum. Nu am chef ca Fort Belvoir să pornească la atac cu toată forţa.

– Vrei să-l fac pe Jessup să nu se grăbească?

– În chip de curtoazie. Collins este de-a lui. Poate că va sta deoparte dacă ştie ce se întîmplă.

– Şi dacă se opune, pretinzînd că vrea să participe?

– Convinge-l cu vorbă bună să renunţe.

Inginerul urmărise operaţiunea QRT din momentul în care Jessup trimisese pe teren echipa lui de supraveghere. QRT încă mai utiliza vechile radiouri de frecvenţă foarte înalte şi frecvenţe demodulate. Asta ferea operaţiunea de antenele de radiolocaţie ale poliţiei, dar nu făcea faţă echipamentului pe care-l avea la dispoziţie Inginerul. Lucrurile deveniseră mult mai uşoare, deoarece agenţii care acţionau sub acoperire discutau deschis, referindu-se la Collins spunîndu-i pe nume. Inginerul îşi zise că ar fi fost interesant să audă convorbirea dintre Burns şi Smith, dar nu fusese timp pentru a instala o derivaţie pe liniile interurbane ale QRT.

Dintr-o transmisie a QRT în urmă cu douăzeci de minute

reieşea că Rachel Collins se afla la o poartă a companiei Delta de pe aeroportul Baltimore – Washington. Agentul care vorbea menţionase din fericire numărul zborului, pe care Inginerul îl verificase imediat cu graficul intern al companiei aeriene Delta. Ultima transmisie, cu doar două minute în urmă, confirma că Rachel se afla la bord şi că avionul cu reacţie se depărta de poartă.

Acum sosea apelul pe care îl aşteptase Inginerul.

– Aţi pierdut-o. Fata a plecat de la Baltimore, îndreptîndu-se spre...

– Ştiu încotro se îndreaptă, reteză Inginerul vorba celuilalt.

I se păru că sub calmul glasului lui Esterhaus sesizează panică.

– Şi Smith e pe aeroportul Andrews, continuă Esterhaus. Tocmai a decolat avionul cu reacţie al FBI în care se află el. Ce-ţi mai rămîne de făcut acum?

Inginerul izbucni în rîs.

– Lui Smith îi trebuie două ore ca să ajungă la Atlanta. Pe de altă parte, eu...

Se uită afară, prin hubloul avionului. La mai bine de cinci sute de metri sub el, Munţii Apalaşi se întindeau precum vertebrele unui străvechi zeu adormit. Socotea că în momentul acela se afla la aproximativ o sută zece mile la nord de Greensboro, Carolina de Nord.

– ... eu voi fi la Atlanta peste patruzeci de minute. Dacă aş fi în locul dumitale, domnule judecător, aş rămîne treaz şi aş urmări ştirile serii. Va fi interesant.

17

Zborul părea să nu se mai sfîrşească niciodată. Totul conspira s-o enerveze: sforăitul umed al grăsanului de lîngă ea, de pe locul de lîngă hublou; urletele unui copil pe care nimic nu le potolea, cu cîteva scaune mai în spate; figurile dure şi îmbufnate ale stewardeselor, care lucrau într-un avion plin la toată capacitatea şi care trînteau pahare de plastic în găleata cu gheaţă, vărsînd pe alături băuturile şi străduindu-se să facă rost de mărunţiş pentru a da restul.

Rachel îşi modifică poziţia ca să evite curentul de aer îngheţat, ce sufla peste creştetul ei. Încercă să-şi concentreze gîndurile asupra lui Dunn, asupra celui mai preţios şi celui mai descurajant lucru pe care-l aflase ea în legătură cu el: numărul de telefon deconectat. Îşi aminti că Mollie o avertizase să fie precaută în privinţa instinctului, spunîndu-i cum acesta avea tendinţa de a nu ţine seama de fapte. Dar Rachel era convinsă că numărul acela constituia o legătură directă între Dunn şi cel care îl angajase ca să-l ucidă pe Griffin North.

A-l descoperi pe cel care fusese la celălalt capăt al acelui fir telefonic era o altă problemă. Legitimaţiile ei militare n-ar fi avut nici un efect la compania Bell Atlantic. Închise ochii.

Numărul putea să aştepte. Era ca o amprentă, imposibil de şters; persoana căruia îi aparţinea nu putea să modifice sau să distrugă legătura sa cu el.

Steven Copeland. Ăsta era cel în privinţa căruia trebuia să-şi facă griji. El avea nevoie de încurajare şi liniştire. Rachel va trebui să preia conducerea din clipa în care avea să dea ochii cu el, să-i dea riposta cuvenită cînd el ar încerca s-o ia tare, să-l ia cu binele arătîndu-i şi convingîndu-l să facă ceea ce voia ea.

Ar fi preferat să-l ţină pe Copeland în continuare la Atlanta, dar el dăduse deja dovadă de un intens neastîmpăr. Trebuia să-i ofere o alternativă pe care el s-o considere sigură şi confortabilă. Cea la care se gîndea Rachel era de a-l reuni cu Beth Underwood. Aducerea lui Beth în scenă avea să-l calmeze. De asemenea avea să-i dea lui Rachel un posibil aliat, o persoană care putea să fie mai raţională şi care ar fi în stare să-l convingă pe Copeland să continue programul – acesta constînd, în primul rînd, într-o lungă şedinţă în faţa unui magnetofon. Era absolut vital ca Rachel să afle din sursă directă ce anume îi spuseseră lui Mollie informatorii ei. Pentru a obţine acele informaţii, Rachel era pregătită să facă promisiuni formidabile şi să alimenteze cele mai imposibile visuri. Avea să le reamintească lui Copeland şi lui Beth că nişte dovezi solide referitoare la ceea ce ştiau ei, la care s-ar adăuga respectarea instrucţiunilor lui Rachel, constituiau pentru ei cea mai bună speranţă de a rămîne în viaţă.

Instalaţiile hidraulice gemură, trenul de aterizare se fixă cu o bufnitură şi avionul vira scurt. Privind în jos pe hublou, Rachel văzu lumina portocalie a Atlantei profilîndu-se pe cerul nopţii. Se gîndi la Mollie, rece şi sfîrtecată, mai presus de milă sau lacrimi. Îşi făgădui în sinea ei că nu se va repezi la Copeland, încercînd să-i smulgă adevărul. Avea să-şi aţintească privirile asupra prăzii mai mari, asupra curierului. Şi nu avea să-şi găsească odihna pînă cînd acesta nu avea să fie prins şi vîntul nu avea să-i fluiere prin oase.

*

– Ni s-a dat drum liber, domnule. Delta 457 se află deja la poartă.

Logan Smith abia auzi prin difuzoare glasul iritat al pilotului. Se sili să-şi descleşteze pumnii şi se uită în jos, la avionul parcat la porţile terminalului, în timp ce avionul cu reacţie al FBI se îndrepta spre pista betonată.

Se grăbise, şi plătise preţul. Smith îl instruise pe pilot să adopte o altă rută spre Atlanta, una care ar fi făcut ca avionul cu reacţie guvernamental să aterizeze cu cel puţin cincisprezece minute înaintea avionului comercial. Dar chiar la sud de Cape Hatteras dăduseră de o neaşteptată şi puternică linie de furtună, pierzînd minute preţioase în care pilotul căutase un coridor liber care să ocolească furtuna localizată.

Smith luă telefonul instalaţiei de intercomunicaţii.

– Vei parca chiar lîngă 457, îi spuse pilotului.

– Da, domnule. Dar turnul de control nu este încîntat de asta.

– Lasă-mă pe mine la sol, şi pe urmă fă ce-ţi spun ei.

Avionul aterizâ rapid şi dur. Smith aşteptă pînă se atenuă scrîşnetul frînării şi abia atunci formă repede numărul lui Lucille.

– Sînt la sol. Ce se întîmplă?

– Abbot este la faţa locului, îi spuse Lucille. Are şase oameni de la biroul regional, trei bărbaţi şi trei femei. Zice că tu răspunzi pentru orele suplimentare.

Smith schiţă un vag zîmbet. Chris Abbot îi era prieten, încă din timpul petrecut împreună la Academie. Îşi urmaseră fiecare drumul său în cadrul Biroului, dar îşi făcuseră un punct de onoare din a-şi relua relaţiile ori de cîte ori se înapoia Smith în Est. Abbot era omul numărul doi din biroul de la Atlanta, şi se ocupa de operaţiunile din sud privind falsurile. Echipele lui de oameni care lucrau sub acoperire erau dintre cele mai bune din ţară.

– Spune-i că voi fi la poarta 23 A peste zece minute, zise

Smith după care adăugă: Ai făcut o treabă foarte bună, Lucille, coordonînd asta.

– Şi într-una din zilele astea s-ar putea chiar să capăt o mărire de salariu. Baftă, Logan!

Avionul rula rapid pe pistă, zumzăind pe lîngă jet-urile comerciale parcate, ale căror semnalizatoare roşii de coliziune clipeau, în timp ce toate geamurile cabinelor de pasageri erau aprinse. Unele erau îndeajuns de aproape pentru ca Smith să vadă chipuri ce se uitau afară, la avionul pentru VIP-uri.

Avionul se opri, legănîndu-se. Smith coborî în fugă rampa, apoi încetini pînă la un pas grăbit, mergînd în urma unui ofiţer de poliţie în uniformă din cadrul personalului aeroportului. Trecură direct printr-o uşă, apoi urcară în fugă o scară metalică pînă la o ieşire în caz de urgenţă. Poliţistul îşi folosi cheia pentru a deconecta dispozitivul de alarmă, apoi descuie uşa. Smith ieşi în holul principal al aeroportului.

– Hei, Logan! De mult nu ne-am văzut. De ce-ai întîrziat?

Chris Abbot începuse să chelească şi avea trăsăturile uşor de uitat ale unui funcţionar DMV*.

Ochii lui erau cei care îi trădau inteligenţa ascuţită.

Smith strînse mîna lui Abbot fără a se opri din mers.

– Îţi rămîn dator pentru asta.

– Nici o problemă. Lucille m-a prins într-o zi mai puţin încărcată. Vrei să afli amănunte în legătură cu doamna?

– Te rog.

– Am depistat-o la poartă şi am mers pe urmele ei pînă la banda de recuperare a bagajelor. Avea o singură sacoşă de pînză, tipul standard pentru armată. Nu s-a dus să închirieze vreo maşină – a preferat un taxi. Abbot se uită la ceasul său de mînă. Cam în urmă cu un minut a pornit pe autostrada interstatală I-85.

– Unde duce asta?

– Pur şi simplu aproape nicăieri. Fata ar putea să coboare la una din ieşirile de la periferie, sau să continue către intersecţia cu I-75.

---

*Department of Motor Vehicles – Departamentul Vehiculelor Motorizate (nota trad.).

– Ce-i acolo?

– Buckhead, districtul „şic" şi scump. Ceea ce mă face să mă gîndesc că e posibil ca ea să se ducă la o locuinţă particulară. Asta să fie?

Smith ocoli un grup de turişti europeni guralivi. O reşedinţă particulară n-ar fi avut nici un sens. Nimic din dosarul lui Collins nu arăta că ea ar fi fost vreodată la Atlanta sau că ar fi avut vreo legătură cu oraşul.

– Nu cred. Şi dacă ar rămîne pe I-85?

– Atunci ar însemna că se îndreaptă spre Decatur, sau merge mai departe, spre aeroportul DeOalb din Peachtree. Din nou, toată zona este rezidenţială.

Abbot îşi lăsă în jos mîna, ca să răspundă apelului strident al radioemiţătorului său. Cît timp vorbi, Smith încercă să-şi dea seama ce anume făcea Collins.

– Oamenii tăi mai sînt cu ea? întrebă.

Abbot se prefăcu că ar fi jignit.

– De unde ştii că şoferul taxiului nu este unul de-ai mei?

– Chiar este?

– Îmi ceri prea mult. Nu-ţi face griji. Am pus pe urmele ei două vehicule. Oricum, taxiul abia a ieşit de pe I-85 la bifurcaţia de la Lenox Road. Fata ta se îndreaptă spre Lenox Square sau spre Phipps Plaza, unde îşi fac cumpărăturile „fetiţele" din Buckhead.

– Ce altceva mai fac acolo fetele din Buckhead? întrebă Smith.

– Îşi petrec timpul la Ritz aşteptînd cocteiluri şi ceaiul de după-amiază.

Abbot înţelese exasperarea lui Smith. Vină către un Chevrolet Lumina şi parcă, lăsînd motorul mergînd.

– Ascultă. În clipa asta ea se află la cinci minute de bucla de la Buckhead şi şoseaua care duce la Peachtree. Ori încotro s-ar îndrepta spre Ritz, Nikko, sau Radisson – o să ştiu, OK?

Smith dădu aprobator din cap.

*

Inginerul cunoştea deja destinaţia lui Rachel Collins.

Sosise la Aeroportul Internaţional Hartsfield din Atlanta cu douăzeci şi cinci de minute înainte ca Delta 457 să tragă la poarta corespunzătoare. O plimbare nonşalantă prin zona porţii 23A fusese de ajuns pentru a-i identifica pe agenţii din echipa regională de supraveghere aparţinînd FBI, afară, în apropierea zonei de parcaj pentru limuzine, se aflau o furgonetă de supraveghere şi două maşini de urmărire. Inginerul se întrebă dacă unul din acele vehicule, o maşină utilitară, nu era cumva în realitate un autoturism personal, luat cu forţa în misiune.

Inginerul completase documentele pentru închirierea Lincoln-ului său şi îl condusese din parcajul firmei Budget înapoi spre terminal. Prinse în spatele parbrizului un afiş indicînd deservirea limuzinelor, îşi puse pe cap o şapcă bleumarin care se potrivea foarte bine cu costumul lui; stătu în picioare lîngă maşină, adoptînd rolul unui şofer răbdător.

Rachel Collins ieşise din terminal, înaintînd repede către dispecerul de taxiuri. În momentul în care Inginerul se afla la volanul maşinii sale, taxiul în care era Collins pornise din loc. Inginerul aşteptase să vadă cîte maşini se înşiruiseră în spatele taxiului, apoi se strecură în trafic în urma lor.

Peste o jumătate de oră taxiul oprise în curtea pentru vehicule a hotelului Ritz-Carlton din Buckhead. Echipele de supraveghere nu veniseră după el, ci îşi continuaseră drumul pînă în parcajul din Monarh Plaza. Mişcarea aceasta dezvăluia cu precizie felul în care îşi conducea Smith operaţiunea.

Inginerul ştia că Smith era în întîrziere. Pilotul avionului cu reacţie aparţinînd firmei Wonderland Toys monitorizase în permanenţă înaintarea avionului guvernamental. Linia de furtună din largul coastei Carolinei de Nord fusese un noroc neaşteptat. Acum Smith era pentru o vreme scos din cursă.

În timp ce urmărea cum Collins plăteşte taxiul, Inginerul socoti că dispunea de treizeci pînă la treizeci şi cinci de minute pînă cînd Smith avea să-şi facă apariţia. Avea să fie destul timp, cu condiţia ca el să se bucure de cooperarea involuntară a lui Collins, pe care aceasta nici măcar nu şi-ar fi bănuit-o.

Inginerul aşteptă pînă cînd un hamal scoase din portbagaj sacoşa de pînză a lui Collins, apoi coborî geamul de la portiera lui şi-i spuse unuia dintre portari că se afla aici ca să ia un client. Îi strecură omului o bancnotă de zece dolari, rugă să i se parcheze maşina în apropierea unei ieşiri din parcajul hotelului, şi porni în spatele lui Collins în timp ce aceasta, mergînd în urma hamalului şi a căruciorului de bagaje, păşea prin uşile intrării principale a hotelului.

Era ora cinei. Holul de recepţie era ticsit de oaspeţi care sporovăiau trecînd pe lîngă picturi în ulei din secolul al nouăsprezecelea în rame bogat ornamentate, ducîndu-se să ia cocteiluri în holul central sau către sala de mese oficială. Inginerul o văzu pe Collins cum studiază cu atenţie oamenii din jurul ei. Ochii ei aveau tendinţa de a privi pătrunzător – încă un detaliu care arăta cît de obosită era. Inginerul contase pe extenuarea şi nervii ei epuizaţi. Toate acestea aveau să o împingă pe Collins să comită o greşeală.

Şi iată că aceasta fu făcută.

Rachel se îndreptă spre biroul de recepţie, unde un funcţionar tînăr cu o tunsoare paj şi cu uşoare urme ale unei eczeme din copilărie o întîmpină cu un zîmbet. Vederea periferică a lui Rachel nu reperă pe nimeni, atît în stînga cît şi în dreapta ei; aruncă o privire peste umăr şi văzu doar persoane în trecere. Nu se osteni să verifice şi în dreapta.

– Îl caut pe domnul Todd Bannister. Camera 1004.

Funcţionarul verifică lista oaspeţilor.

– Da, domnul Bannister se află la noi. Puteţi folosi telefonul interior, cel de acolo. Doriţi să vă fac o rezervare cît timp telefonaţi?

– Mă întorc peste cîteva clipe.

Rachel se duse către o servantă cu placă de marmură şi luă unul din cele trei telefoane albe. Cînd centralista îi răspunse, îi dădu pseudonimul lui Copeland. Telefonul sună de două, trei ori. La al şaselea apel Rachel ocărî în şoaptă; apoi centralista reveni, întrebînd dacă apelantul dorea să lase un mesaj. Rachel spuse că nu e nevoie şi se înapoie la biroul de recepţie.

– Aţi observat întîmplător dacă domnul Bannister a părăsit hotelul? îl întrebă pe funcţionar.

– Cheia dînsului este încă aici, doamnă. Cei mai mulţi dintre oaspeţii noştri lasă cheia cînd ies în oraş.

– O să-l caut la bar.

Inginerul ţinea în mînă acelaşi telefon pe care-l utilizase Rachel Collins doar cu cîteva minute în urmă. În timp ce vorbea cu şeful de sală din restaurantul hotelului, simţea mirosul lăsat pe receptor de crema de piele folosită de Rachel. Todd Bannister nu era acolo şi nici nu făcuse vreo rezervare. Inginerul căpătă acelaşi răspuns cînd vorbi cu unul din chelnerii din mai puţin protocolara cafenea.

Inginerul se îndreptă spre holul principal. Cercetă cu privirea barul, aglomerat la această oră, apoi mesele la care stăteau grupuri de cîte trei sau patru persoane. Nicăieri nu se vedea nici un consumator singuratic, nici chiar la bar. Confirmarea faptului că Steven Copeland nu era în încăpere veni cînd Inginerul o văzu pe Collins ieşind repede din hol şi pornind către cafenea.

N-o să-l găseşti acolo.

Dar mai exista un loc în care să caute. Inginerul străbătu repede holul principal şi reuşi să se strecoare într-un ascensor tocmai cînd i se închideau uşile.

Pînă la centrul de sănătate al hotelului făcu mai puţin de treizeci de secunde. Inginerul merse de-a lungul unui hol cu pardoseala acoperită de covoare şi în care plutea un

pătrunzător miros de clor. Deschise uşile de sticlă care dădeau spre centru şi fu izbit imediat de aerul cald şi umed. În stînga lui se afla vasta piscină, avînd culoarele de înot marcate cu roşu. Pe platforma de la unul din capete se afla un şir de biciclete medicale; în dreapta sub cîteva monitoare de televiziune, se întindea zona de antrenament, cu aparate pentru exersat vîslitul, echipament pentru exersarea urcatului scărilor şi a ridicării greutăţilor.

Inginerul se opri la o masă lîngă intrare. Era plină de teancuri înalte de prosoape curate deasupra cărora se vedea un afiş pe care scria: „Nu există personal de serviciu. Pentru cereri deosebite, formaţi vă rog numărul 111". Echipamentul pentru exerciţii era nemişcat, ecranele monitoarelor de televiziune – negre. Nici o cută cît de mică nu încreţea suprafaţa bazinului. Inginerul se duse pînă la capătul opus al acestuia, apoi merse pe lîngă un perete de sticlă ale cărui panouri dădeau spre o curte interioară. Şi aceasta era pustie. Aşadar nu rămîneau decît sauna şi încăperea de aburi.

Inginerul verifică mai întîi încăperea de aburi. Înăuntru abia dacă era puţină ceaţă, ceea ce dovedea că nu fusese folosită de cel puţin cîteva ore. Dar prin geamul de securit montat în uşa saunei se vedea lumină.

Rachel trecu încă o dată cu un mers agale prin bar, doar pentru a se încredinţa că Steven Copeland nu venise acolo în timp ce ea explora zonele în care se servea masa. Se înapoie în hol şi, ca să evite întrebările personalului dornic să-i împlinească dorinţele, se instală într-un fotoliu din care putea să urmărească atît grupul de lifturi cît şi circulaţia din hol.

Încercă să se convingă singură că nu mai exista nici un loc în care s-ar putea afla Copeland. În mod cert nu era în nici unul din saloanele rezervate pentru întruniri. Poate în magazinul de cadouri? Nu, pînă acum ar fi ieşit. Din nu se ştie ce motiv, Copeland părăsise hotelul. Poate că avea nevoie de aer curat şi ştiind că Rachel urma să vină se simţea destul

de în siguranță, încît să poată face o plimbare prin grădina hotelului.

Idiot afurisit!

Rachel își înghiți furia. Pentru a se înapoia în camera lui, Copeland avea să fie nevoit să treacă chiar pe lîngă ea. Pînă s-ar întîmpla asta, nu putea să facă nimic.

Steven Copeland stătea pe cel de-al treilea nivel al saunei îmbrăcate în lemn de cedru, cu un prosop înfășurat în jurul mijlocului. Era singur într-un spațiu în care ar fi încăput cincisprezece bărbați. Respira greu și transpirația îi ieșea prin toți porii. Cînd intrase în saună, cu douăzeci de minute în urmă, aruncase apă pe pietrele încinse din vatră și ridicase nivelul indicatorului de temperatură. Cu ajutorul căldurii voia să-și alunge îngrijorarea, să-și liniștească nervii. Voia să se simtă curat și să aibă cît de cît culoare în obraji înainte de a o întîlni pe femeia aceea de la armată. Își lăsă capul în jos, rezemîndu-și bărbia pe piept. Simțea o pace profundă care aproape că-l legăna, îndemîndu-l la somn. Era sigur că în noaptea asta, pentru prima oară după cîteva zile, avea să doarmă.

Ușa se deschise cu un scîrțîit ușor. Copeland își înălță încet capul; în clipa asta i se părea foarte greu. Plămînii îi șuierară cînd vorbi:

– Cine e?

– Domnul Bannister? Dumneavoastră sînteți? Sînt Frank, de la biroul de recepție.

Cel care vorbea stătea lîngă ușa abia întredeschisă. Copeland nu putu să distingă decît costumul negru și trăsăturile neclare ale feței din spatele ochiului de geam gros.

– Da, eu sînt! strigă către celălalt, încercînd să-și țină sus capul.

– Vă caută o tînără doamnă, domnule, W.O. Rachel Collins.

– OK. O așteptam.

Copeland își întinse picioarele și, cu prudență, și le puse

pe treapta următoare. Lemnul era foarte fierbinte, şi el se mişcă mai repede, vrînd să ajungă la pardoseala plăcii din ceramică. Pînă acolo, prosopul i se lărgise şi aproape îi căzuse. Îl prinse în mîini, apoi îşi ridică privirile şi observă că acum angajatul hotelului se afla în saună, a cărei uşă o închisese, stînd în picioare chiar în faţa lui.

Urmă o vagă mişcare, şi Copeland simţi ceva tare şi cald trecîndu-i peste gît. Pietrele din vatra focului sfîrîiră. Copeland abia avu destul timp cît să se întrebe de unde venise apa cînd îşi dădu seama că ceea ce căzuse pe pietre era sînge. Al lui.

Acum trei degete erau încleştate în jurul gîtului său. Vîrful unui cuţit îi flutura prin faţa ochiului drept, şi nişte buze umede îi şopteau la ureche:

– Spune-mi unde este Beth. Fă-o acum şi vei trăi. N-o face, şi o să-mi iau degetele de pe gîtul tău, şi o să pictez pereţii cu tine.

Trecuseră cincisprezece minute şi încă nu se vedea nici urmă de Copeland. Rachel se ridică din fotoliul ei, străbătu mica distanţă dintre acesta şi biroul băieţilor de serviciu de lîngă uşile intrării principale. Se întoarse cînd auzi scurtul semnal sonor al unuia din lifturi şi cercetă cu o privire atentă cele trei cupluri care se pregăteau să urce în el. Cum nu se aştepta ca Steven să coboare în hol, abia dacă remarcă persoanele care ieşeau din ascensor. Bărbatul înalt în costum negru şi cu şapcă de şofer trecu pe lîngă ea cu totul neobservat.

Rachel reveni la fotoliul ei. Încă zece minute se scurseră cu greu. Cînd mulţimea din hol se împuţină, nerăbdarea ei începu să se transforme într-o teamă chinuitoare. Unul dintre funcţionarii de la biroul de înregistrare vorbea cu portarul arătînd în direcţia ei.

– Rachel Collins?

Îşi ridică privirea spre bărbatul care apăruse ca din senin lîngă ea, şi inima i se strînse. Niciodată nu văzuse în carne şi oase chipul acela bronzat, dar îl recunoscu într-o clipă, în parte din cauza durerii care îi adîncea trăsăturile.

– Logan Smith?

Apoi văzu în spatele lui doi bărbați pe care îi identifică imediat ca fiind ofițeri federali, și sări brusc în picioare.

– Păstrează-ți calmul. Nu pe dumneata te urmăresc, OK?

Vocea lui era liniștită și prietenoasă, dar Rachel își dădea seama că acesta era rezultatul unei strădanii serioase. Îi intui graba înspăimîntătoare.

Rachel îi repetă numele, deoarece trebuia să fie absolut sigură.

– Fotografiile, zise el. Așa ne cunoaștem unul pe celălalt. Prin fotografiile lui Mollie.

– Ce faci aici? lăsă să-i scape Rachel.

– Același lucru ca și dumneata – încerc să-l găsesc pe Copeland. Nu este în camera lui, nu-i așa? Altminteri n-ai fi aici. Aștepți să-l prinzi cînd vine.

– Știa că urma să vin, replică Rachel. Ar fi trebuit să fie aici. Este aproape o jumătate de oră de cînd...

Smith se depărtă repede de ea. Prinse cotul unui bărbat corpolent în trecere pe lîngă el și-l făcu să se întoarcă în loc. Legitimația lui ieși la vedere.

– Ce-i cu agitația asta?

Ofițerul responsabil cu paza hotelului se uită la documentul de identificare, apoi iarăși la Smith. Știa destule cît să recunoască legitimațiile federale.

– Un accident în saună. Unul din oaspeți...

– Care anume? îi reteză Smith vorba.

– Numele este Bannister.

Smith văzu pe chipul lui Rachel că era gata să-i vină rău și îl conduse pe ofițerul de securitate spre lifturi.

– Cît de serios e accidentul? întrebă în șoaptă.

Ofițerul se uită peste umărul lui Smith, înapoi spre Rachel care stătea în picioare acolo, sfredelindu-l cu o privire arzătoare.

– Nu pot spune cu certitudine. Unul din oamenii care fac curățenie a leșinat. Celălalt țipa ceva despre un sînge care ar fierbe în saună.

PARTEA A TREIA

18

Mirosul dulceag, persistent de păr ars era ceva ce Rachel Collins îşi amintea de pe vremea manevrelor militare, din timpul unor schimburi de focuri simulate în care cei ce se apărau utilizaseră aruncătoare de flăcări iar atacatorii fuseseră neglijenţi. Nu reuşi să identifice celălalt miros, tot atît de tare şi greţos, decît atunci cînd văzu prin uşa întredeschisă a saunei poziţia în care se afla cadavrul lui Steven Copeland. Picioarele şi tălpile acestuia se sprijineau pe sol, proptindu-i drept trunchiul, care fusese aşezat peste vatra încărcată cu pietre incandescente. Rachel auzi un sfîrîit şi îşi dădu seama că era grăsimea care se topea.

Acum, în încăperea destinată îngrijirii condiţiei fizice se aflau patru persoane. Omul însărcinat cu curăţenia – un bărbat hispanic de vîrstă mijlocie – stătea în genunchi la marginea bazinului, legănîndu-se înainte şi înapoi şi vomînd în apă. Paznicul răspunzător pentru securitatea hotelului, care se năpustise spre centrul de sănătate împreună cu ea şi cu Smith, se oprise brusc, de parcă s-ar fi izbit de un zid invizibil. Acum era întors cu spatele, cu trupul încovoiat din mijloc, apăsîndu-şi pe gură o batistă. Rachel îl auzi pe Smith trăgînd adînc aer în

piept înainte de a intra cu paşi repezi în saună şi de a-l trage pe Copeland afară din vatra încinsă, lăsîndu-l apoi să se prăbuşească pe plăcile de gresie pătate de sînge.

Veni înapoi.

– Rachel, eşti în stare să mă auzi? N-o să leşini, nu-i aşa?

Smith stătea în picioare la numai cîţiva centimetri de ea, cu faţa congestionată din cauza căldurii. Lui Rachel i se păru că vocea lui suna destul de bine, sacadată dar calmă, ca aceea a unui asistent medical la locul unui accident catastrofal.

– O să-mi treacă, se auzi ea spunînd. Se uită în ochii lui, pentru a-l face să-i creadă vorbele.

– Du-te să încui uşile de intrare către locul acesta. Nu avem nevoie de nici o îmbulzeală. Pe urmă du-te la telefonul pentru cazuri de urgenţă. Spune-i celui de la biroul de recepţie să-l caute pe pager pe agentul special Abbot. Trebuie să fie în holul principal. Dă-mi de ştire cînd va intra pe circuit.

Rachel dădu din cap, făcu un pas îndărăt, apoi se opri. Nu se putea împiedica să se uite, în spatele lui Smith, la acel abator aburind.

– Ai făcut pentru el tot ce ţi-a stat în puteri, îi spuse Smith. Dacă vrei să mai fii de ajutor, fă întocmai ce-ţi zic. Asta nu s-a întîmplat de prea multă vreme. E posibil ca nemernicul să fie foarte aproape.

– Curierul, spuse Rachel. Aşa îl numea Mollie.

Simţi mîna lui Smith pe umărul ei, împingînd-o să plece.

– Du-te!

Funcţionarul de la biroul de recepţie ceru să vină paznicul cu securitatea. Rachel îi reteză vorba şi-i spuse să-l găsească pe Abbot, căruia să-i facă legătura telefonică. Ascultă frînturile de zgomot din hol şi de melodii cîntate la pian care se auzeau în receptor. Cînd Abbot veni la aparat, ea se prezentă şi îl rugă să rămînă pe fir ca să poată vorbi cu Smith.

– Scoate-i de acolo pe omul cu curăţenia şi pe cel cu paza, spuse Smith, cînd trecu pe lîngă el. Du-i în sala de gimnastică. S-ar putea ca cel cu curăţenia să aibă o problemă cu engleza. Cum te descurci cu spaniola?

– Merge.

– Bine. Vezi ce are de oferit.

Smith vorbea cu glas coborît, spunîndu-i lui Abbot să trimită o echipă la centrul de sănătate pentru a-l izola şi a interzice accesul la locul crimei. Auzea bătăi furibunde în uşile ce dădeau spre zona bazinului şi era recunoscător că acestea nu aveau ochiuri de geam. În al doilea rînd, Smith voia ca oamenii lui Abbot să interogheze personalul hotelului. Suspectul n-ar fi riscat să rămînă în preajma hotelului, dar era posibil ca un portar sau un hamal să-şi aducă aminte ceva şi să fie în stare să descrie o persoană mai agitată sau care părăsea hotelul în prea mare grabă.

Urmară convorbiri telefonice pe care Abbot trebuia să le aibă cu Departamentul de Poliţie din Atlanta şi cu secţia omucideri a acestuia. Smith voia să se explice clar că avea nevoie de cît mai mulţi poliţişti pentru a-i ţine în loc pe reprezentanţii mediilor de informare, care, din cîte bănuia el, aveau să fie la faţa locului mai curînd decît poliţiştii.

În cele din urmă Abbot trebuia să le ceară celor de la Departamentul de Poliţie din Atlanta să-l trimită pe coroner.

Rachel se afla la cîţiva paşi de omul care se ocupa cu curăţenia. Acesta, stînd tot în genunchi lîngă bazin, gemea abia perceptibil. Ea era pe punctul de a întinde mîna spre el, cînd îşi îndreptă trupul şi, răsucindu-se în loc, se îndreptă spre Smith. El se întoarse către ea, continuînd să ţină telefonul la ureche.

Rachel scotoci prin buzunarul ei şi scoase un fragment de hîrtie pe care i-l întinse.

– Ăsta-i.

Smith se uită la portretul robot, apoi din nou la ea.

– Rămîi pe fir o secundă, îi spuse lui Abbot. Luă portretul robot şi îl privi cu atenţie. Cine e tipul?

– Nu am nici un nume. Portretul provine de la un sergent de serviciu din cadrul QRT din Baltimore. Este falsul curier care a furat audiocaseta QRT în cursul raidului în legătură cu Dunn. Ascultă, ştiu că toate astea nu înseamnă nimic pentru

dumneata. Dar Mollie credea – şi tot aşa cred şi eu – că el este cel care îi urmăreşte pe Copeland şi Underwood.

– Totuşi nu eşti sigură.

– Nu l-am văzut niciodată!

Rachel îşi dădu seama de stridenţa vocii ei şi se strădui să se calmeze.

Smith nu cunoştea informaţiile necesare pentru înţelegerea situaţiei pe care ea le deţinea, şi nu era acum momentul pentru a-l pune la curent.

– Nu avem decît chipul lui, schiţat de cineva care l-a văzut de aproape şi a stat de vorbă cu el. Dar trebuie să-ţi spun că sergentul bănuieşte că ar fi fost deghizat. Poate o perucă. Mustaţa şi barba ar putea fi şi ele false.

– Dacă dau asta la buletinul de ştiri, e posibil să sfîrşim prin a alerga după un tip absolut nevinovat.

– Aşa că elimină-i părul de pe faţă şi tunde-l. La Baltimore era un comisionar pe bicicletă. N-ar fi putut să vină aici cu o asemenea înfăţişare.

Smith se întoarse cu spatele şi se uită la apa uşor vălurită din bazin.

– Este jocul dumitale, spuse, reluînd apoi telefonul. Chris? Posed o descriere care ar putea fi corectă, provenită dintr-un portret robot făcut la Baltimore. Pune-ţi oamenii să le-o prezinte tuturor salariaţilor. Începe cu cei de la uşă, cu oricine care ar fi putut să-l vadă venind sau plecînd. De rest ne vom ocupa cînd sosesc întăriri. Eşti gata? Suspectul este un bărbat alb, în jur de treizeci şi cinci, patruzeci de ani, un metru optzeci, nouăzeci pînă la nouăzeci şi cinci de kilograme, ochi căprui, păr castaniu. Nu poate fi nici o îndoială că a venit aici cu maşina – n-ar fi riscat să aştepte un taxi. Dacă găseşti ceva, pune-i pe cei care preiau maşinile oaspeţilor să-l găsească pe idiotul care a parcat-o. Aşa vom obţine numărul de înmatriculare şi ora la care a plecat individul. Oricine a plecat de acolo cu maşina în urmă cu douăzeci, douăzeci şi cinci de minute este de maxim interes.

Rachel auzi toate acestea în timp ce îl conducea pe omul cu curăţenia către unul din şezlonguri. Îi dădu acestuia un prosop curat din teancul de pe masă şi o sticlă cu apă de Evian găsită într-o ladă frigorifică. Paznicul responsabil cu securitatea se apropie şi li se alătură.

– Cum te cheamă, băiete?

Paznicul se lăsă să cadă pe scaunul capitonat al unui aparat de gimnastică „Universal" şi îşi înălţă privirile spre Smith.

– Hogan. Bobby Ray.

– Ăsta-i momentul cel mai greu, Bobby Ray, dar te rog să mă ajuţi să mă descurc.

Rachel fu surprinsă de felul în care Smith îşi potrivea ritmul vorbirii cu acela al lui Hogan. Nu era originar din Sud, dar ar fi putut fi luat ca atare, într-atît de bună era imitaţia.

– Cîţi dintr-ai voştri sînteţi în schimb, Bobby Ray?

– Şase.

– Şi s-a nimerit să primeşti tu apelul. Erai în hol, făcîndu-ţi rondul?

– Nu, domnule. Eram în biroul nostru, chiar în spatele celui de recepţie. Tocmai îmi terminasem masa de seară şi îmi beam cafeaua. Panoul de urgenţă s-a aprins, becul de la centrul de sănătate pîlpîia, şi am şi luat-o din loc.

– Cînd ai ieşit din birou n-ai văzut pe nimeni cu o înfăţişare sau o purtare mai neobişnuită? Cineva foarte grăbit? Un tip nervos?

– Nu, domnule. Dar pe urmă din radioul meu au început să se audă nişte ţipete oribile. Hogan arătă cu bărbia către omul cu curăţenia. Amannel, ăsta de-aici, urla cît îl ţinea gura ceva despre un oaspete care avusese un accident rău de tot, cu sînge pretutindeni... Se uită deasupra bazinului, către saună, şi se cutremură.

– La parter mi-ai spus că numele victimei era Bannister. De unde ştii asta?

Hogan aruncă o privire spre cel cu curăţenia.

– Mi l-a zis el... vorbind repede şi nedesluşit, aşa că abia dacă pricepeam ce spunea. Arătă către un panou de afişaj atîrnat pe perete deasupra mesei cu obiecte de toaletă. Trebuie să-l fi aflat din foaia de înregistrare.

– Tu recunoşti victima, Bobby Ray?

Hogan scutură din cap.

– Era doar un nume pe lista de înregistrare.

– N-ai vorbit niciodată cu el? Niciodată n-a avut probleme, n-a făcut nici o cerere deosebită?

– Nu, domnule.

– Nimeni n-a venit să-l caute, aşa încît să fi putut vedea acea persoană, sau să auzi despre ea?

– Am auzit-o pe Wendy Prince – dînsa este o doamnă care se ocupă cu afaceri imobiliare – că l-ar fi luat în oraş o dată, poate de două ori.

Rachel nu prinse expresia neîncrezătoare a lui Smith. Pentru ce naiba să fi cercetat Copeland ofertele de locuinţe locale? Oare aşa fusese ademenit să părăsească hotelul? Dar dacă ar fi fost aşa, n-ar fi existat nici un motiv pentru a-l aduce înapoi la hotel ca să-l omoare. În peisajul Buckhead-ului erau o mulţime de rîpe întunecoase şi pustii.

Rachel întoarse capul cînd auzi bătăile insistente în uşă. Smith îl bătu uşor pe umăr pe Bobby Ray.

– Stai aici un minut. Partenerul meu vine imediat la tine.

Rachel sesiză semnul pe care i-l făcu Smith şi îl urmă către uşi. El le descuie, şi un individ cu înfăţişare de contabil şi o expresie blîndă se strecură prin deschizătură. Rachel îl confundă cu vreun administrator al hotelului, pînă cînd Smith făcu prezentările.

– Ai avut ceva noroc cu descrierea? întrebă Smith.

– Încă nu. Şi probabil n-o să am. Acolo este un adevărat circ. Aş fi norocos dacă şi-ar aminti cineva cum arată maică-sa, ca să nu mai vorbim de un necunoscut. Şi aveau dreptate în privinţa reporterilor: au sosit înarmaţi cu tot ce le trebuie.

– Te ai bine cu ei? Departamentul de Poliție din Atlanta n-o să reteze capete?

– Băieții de la omucideri sînt buni. Au mai lucrat și alteori împreună.

Abbot adulmeca, apoi se îndepărtă și aruncă o privire în saună. Cînd se înapoie, fața îi era liniștită ca și cum tocmai ar fi ieșit din confesional.

– Nimeni n-ar dori să sfîrșească așa, Logan, spuse cu glas coborît. Care-i schema?

Smith arătă cu bărbia spre omul cu curățenia și spre paznicul securității.

– Oamenii tăi trebuie să ia cîteva declarații. Lasă-i pe cei de la Omucideri să verifice restul personalului, cu excepția celor care se ocupă de parcaj și a portarilor. Încă mai sper că putem afla ceva.

Abbot deschise ușa centrului de sănătate și strigă două nume. Un bărbat și o femeie intrară, avură o scurtă convorbire cu Abbot, apoi se îndreptară spre omul cu curățenia și spre paznic. Abbot își luă radioul și vorbi cu oamenii lui de la parter. Rachel se uită la Smith, care stătea în picioare, cu mîinile vîrîte în buzunarele pantalonilor și cu privirea pironită în podea.

– Trebuie să văd ce i-a făcut lui Copeland, spuse ea.

Smith rămase o clipă nemișcat, apoi își înălță ochii spre ea. Rachel simțea cum o măsoară din priviri, și văzu durerea și suferința care îl cuprinseseră.

– De ce?

– Pentru că acum individul nu este decît o fantomă care ucide. Dacă văd cum face asta... pentru mine va fi... altfel. Tăcu cîteva clipe. Dacă văd cum, poate voi sesiza că se apropie momentul atunci cînd va încerca să-mi facă și mie asta.

– Cum o duci cu stomacul?

– Pînă acum am rezistat.

Smith dădu aprobator din cap și porni spre saună. Ea își

potrivi pasul după al lui şi, înainte de a ajunge prea aproape, trase adînc aer în piept. De acum încolo avea să respire pe gură.

Lăsîndu-se pe vine lîngă balta de sînge care începuse să se închege, Smith arătă cu degetul o înţepătură de pe partea laterală a gîtului lui Copeland.

– Omul dumitale a pătruns rapid şi uşor, fără a tăia şi nestrăbătînd cu totul.

– Ar fi putut să meargă pînă la capăt, spuse Rachel. Să fi retezat tot gîtul. De ce să se fi oprit?

– Pentru că voia ca victima lui să creadă că avea să trăiască. Ca să-i demonstreze asta şi-a ţinut două degete pe rană.

– Copeland trebuie să-l fi crezut, şopti Rachel. N-a ştiut că era deja pe moarte.

– Întrebarea este, de ce să-l fi menţinut totuşi cît de cît în viaţă? Era un risc cumplit. Uşile centrului de sănătate erau descuiate. Omul cu curăţenia ar fi putut să apară mai devreme, sau poate un alt oaspete...

– Ceva de care avea nevoie curierul, îi reteză Rachel vorba. Ceva ce numai Copeland era în măsură să-i spună.

Capul lui Smith zvîcni în sus.

– Copeland cunoştea locul în care se află al doilea informator?

Rachel închise ochii, confirmînd printr-o înclinare a capului. Nu se împotrivi cînd Smith o trase brusc, ridicînd-o în picioare.

– Unde?

– Arizona. Într-acolo urma să ne ducem, Copeland şi cu mine.

Prinzîndu-i cotul, Smith o conduse în stil poliţienesc către capătul opus al bazinului. Trase la o parte uşile de geam glisante, şi ieşiră pe terasă. Aerul răcoros al nopţii răsună de sporovăiala grupurilor adunate cu trei niveluri mai jos, în

parcarea hotelului. Girofarurile de pe maşinile poliţiei îşi roteau lumina asupra peisajului.

– Trebuie să ştiu asta chiar acum, zise Smith, strîngînd în mîini balustrada. Cine este cel de-al doilea informator al lui Mollie, şi unde se află acum... cu precizie?

– Numele lui este Beth Underwood. Se află într-o localitate din Arizona, numită Carefree.

Smith dădu aprobator din cap, mai degrabă pentru el însuşi decît ca să dea de înţeles că şi-a însuşit informaţia.

– Ai vorbit cu ea? Ştii dacă în clipa asta mai este în viaţă?

– N-am vorbit cu ea. Am sunat o dată, dar linia ei era ocupată. Stătea de vorbă cu Copeland...

Rachel se opri. Erau prea multe lucruri pe care Smith nu le ştia, prea multe pe care ar trebui să i le explice pentru a-l face să înţeleagă.

– Este în viaţă, încheie Rachel. Trebuie să fie.

Cînd Smith se uită la ea, umbrele lăsate de felinarele montate afară îi ascundeau faţa. Ea nu putea să vadă decît sclipirea din ochii lui şi strălucirea dinţilor, cînd vorbea.

– De ce? Ce te face să fii atît de sigură că Steven Copeland era prima oprire a curierului?

Smith reveni direct în centrul de sănătate. Rachel îl văzu stînd de vorbă cu paznicul de securitate, Billy Ray. Încă se mai gîndea la întrebarea pe care i-o aruncase Smith cînd se înapoie pe terasă.

– Există un drum pe unde se poate ieşi prin spate, îi spuse el, arătîndu-i o cheie.

Descuie uşa de la celălalt capăt al terasei, şi Rachel constată că dădea spre o scară metalică prinsă de peretele clădirii. Coborîră amîndoi pînă la nivelul parterului, pe palierul căruia se afla o altă uşă a cărei broască se descuie cu aceeaşi cheie. Ieşiră trecînd pe lîngă centrala termică, apoi pe lîngă îngrăditurile de beton care adăposteau grupurile pentru

instalațiile de aer condiționat ale hotelului. Ea îl urmă pe Smith de-a lungul unei poteci acoperite cu dale de ciment care ducea spre intrarea curții pentru mașini. Uitîndu-se înapoi, Rachel văzu că aleea de acces era ticsită de vehicule ale poliției. Două camionete ale presei erau parcate la nimereală pe aleea de ieșire, blocîndu-i pe oaspeții care încercau să plece.

– Ai lăsat ceva la hotel? o întrebă Smith în timp ce dădeau în grabă colțul îndreptîndu-se spre parcaj.

– Sacoșa mea de pînză. A fost dusă înăuntru cînd am sosit.

– Ai nevoie de ceva din ea?

– Dosarul lui Dunn. O să vrei să-l vezi.

Fără a se opri din mers, Smith își scoase telefonul celular și îi dădu instrucțiuni lui Abbot să spună cuiva să aducă imediat la parcare sacoșa de pînză din dulapul șefului băieților de serviciu. Ajungînd la Chevrolet-ul Lumina, deschise pentru Rachel portiera de pe partea opusă șoferului, se instală apoi la volan și se întoarse cu fața spre ea.

– De ce crezi că Underwood mai este în viață?

– Pentru că dacă ar fi știut unde îi ascunsese Mollie pe cei doi, curierul l-ar fi lichidat pe Copeland încă de mult și ar fi trecut mai departe. Copeland a stat pitit aici trei zile, ca o pradă total lipsită de apărare.

– Așadar, dacă individul nu știa unde să-l găsească pe Copeland...

Rachel se uită afară, dincolo de imaginea ei reflectată în geam. Sub lumina portocalie a farurilor aruncate de mașinile poliției, automobilele semănau cu niște insecte negre și mătăhăloase.

– Singurul mod în care ar fi putut să ajungă aici era acela de a mă urmări pe mine. Nu, aici mă-nșel. El a descoperit dinainte unde aveam să mă duc, și a ajuns aici înaintea mea.

Înțelegînd aceasta, Rachel simți cum i se accelerează bătăile inimii. Pe stradă, o femeie putea întotdeauna să-și dea

seama cînd se uita cineva la ea – admirativ sau pofticios, asta nu conta. De obicei senzația dura numai cîteva secunde. Curierul fusese în preajma ei timp îndelungat. Ea nu știuse niciodată că el era acolo, niciodată nu-i simțise mirosul și nici măcar nu-i sesizase prezența.

Acum Smith o întreba în legătură cu asta, dacă se simțise vreodată urmărită, dacă eventual zărise în treacăt o față care se ferea repede. Rachel fu nevoită să-și domine teama înainte să reușească să-i spună că nu.

– Dumneata făceai același lucru, nu-i așa? zise ea, cu privirea drept înaintea ei. Mă urmăreai. Așa se face că te afli aici.

Smith rămase tăcut, și Rachel nu insistă. Deocamdată.

– Să presupunem că Steven Copeland a fost primul, spuse el.

– Ceea ce înseamnă că, dacă a obținut să scoată de la el ce voia, curierul este chiar acum în drum spre Arizona, în timp ce noi stăm aici.

Amărăciunea ce se simțea în vorbele ei îl tulbură pe Smith. Văzuse cum eșecul îi îndemna pe oameni să ia măsuri disperate, care, la rîndul lor, duceau la greșeli. Rachel Collins era exasperată din pricina morții lui Copeland. Aceasta îi spori furia și dorința de răzbunare. Asta ar fi putut s-o ucidă, dacă ea i-ar fi dat o șansă.

– Putem face ceva chiar și stînd aici, spuse Smith. Care este adresa exactă a lui Underwood?

Rachel nu fu în stare să se uite la el.

– Este o cutie poștală pe un drum rural. Underwood trebuie să-i fi spus lui Mollie localitatea sau casa anume, atunci cînd au coborît din avion la Pheonix. Probabil și Copeland cunoștea coordonatele.

– De ce?

– El și Underwood erau împreună în afacerea asta încă de la început. Aveau o legătură...

– Erau amanți, zise Smith de-a dreptul.

Rachel dădu din cap în semn că da.

– Poți să-mi povestești despre asta mai tîrziu, spuse Smith. Ai sunat-o pe Underwood, nu-i așa? Compania telefonică trebuie să știe unde e situat postul respectiv. Dă-mi numărul.

– Ar trebui să-i telefonezi lui Beth chiar acum, îi sugeră Rachel. Nu este nevoie să spui nimic, lasă-mă doar să-i aud glasul. Cel puțin vom ști că e în viață.

Smith scutură din cap.

– Asta n-ar face decît s-o sperie. Deocamdată nu știu ce să-i spun, dar dumneata? Mai bine să așteptăm pînă vom avea ceva concret de comunicat. Ceea ce s-a întîmplat aici nu va ajunge în știrile difuzate la scară națională decît peste cel puțin o oră. Dacă avem noroc, Underwood acolo unde se află nu are recepție prin cablu sau satelit.

Rachel se uită la el.

– Simt nevoia să știu că este teafără. Te rog!

Smith ezită.

– OK. Dă-mi numărul.

Rachel îl urmări cu privirea cît timp forma numărul, apoi el ținu receptorul în așa fel ca amîndoi să poată auzi apelul. După șase apeluri, Rachel închise ochii și scutură din cap.

– Asta nu înseamnă nimic. E posibil să nu aibă robot telefonic. Acolo este abia seară. Este plecată de acasă, poate ca să-și ia ceva de mîncare. Alungă celelalte imagini – pe cele de coșmar. Vine cineva, spuse.

Smith se uită în oglinda retrovizoare.

– Unul din oamenii lui Abbot. Vezi ce vrea, te rog.

Dădu un ton nonșalant rugăminții sale, dar Rachel avu senzația că este „concediată". Sări din mașină și se îndreptă cu pași repezi spre agent, care ținea în mînă sacoșa ei.

– Mulțumesc. O iau eu.

Agentul se uită la ea clipind nedumerit, cînd i-o smulse din mînă, deschise portiera din spate a berlinei și aruncă sacoșa pe banchetă. Smith se uita la ea peste umăr, cu telefonul celular

la ureche. Îl puse jos fără să spună ceva. Rachel reveni pe scaunul din față.

– Mollie mi-a spus că faci parte din Brigada de Combatere a Terorismului Intern. Dar aici nu-i deloc vorba de terorism. Acum nu lucrezi cu Brigada, dar ești în urmărirea cuiva. Tăcu cîteva clipe. Trebuie să știu ce se petrece.

Smith își ciupi nasul.

– Este o misiune excepțională. Mollie... moartea ei are anumite implicații.

– Pentru cine lucrezi? întrebă Rachel pe un ton calm.

– Casa Albă.

– Dumnezeule sfinte!

– Ascultă-mă. Trebuie să fac chiar acum ceva... pentru Underwood. Dar ceea ce-ți voi spune rămîne între noi, n-ai auzit niciodată.

Rachel dădu afirmativ din cap. Smith formă un număr apăsînd tasta de apel rapid, trase adînc aer în piept și începu să vorbească:

– Lucille? Nu, nu-mi pune întrebări. Atlanta este un dezastru. Copeland a murit. Cel care se ocupă cu lichidările a ajuns la el înaintea mea. Collins e teafără. E cu mine în clipa asta. Sînt cîteva lucruri care trebuie să fie făcute. Ești gata?... Beth Underwood se află în Arizona, într-o localitate numită Carefree. Iată adresa și numărul de telefon. Nu te osteni să suni – am încercat eu și nu răspunde nimeni. Sper să fi ieșit din casă pentru o sticlă de lapte. Ia rapid legătura cu Brigada Tactică – o echipă de trei oameni. Spune-le să utilizeze acoperirea de la Lockheed. Nu vreau să se ducă în chip de organe federale într-o localitate în care oamenii își închipuie că guvernul a pus ceva în apa lor potabilă ca să-i transforme în susținători ai partidului democrat.

Rachel îl privi cum ascultă ceea ce trebuie să fi fost un șir de întrebări din partea femeii de la celălalt capăt al firului.

– Nu, nu dețin nici o descriere. Dar o are Collins. Ți-o dau acum la telefon.

Smith îi dădu aparatul lui Rachel spunîndu-i:

– Fă cunoştinţă cu Lucille.

– Alo?

– Dă-i drumul, te rog, răspunse glasul acela blînd.

Rachel îşi concentră gîndurile asupra aeroportului Naţional – Beth Underwood coborînd din maşina albastră a lui Copeland; apoi o altă imagine a ei, în interiorul compartimentului pentru pasageri al avionului, vorbind în şoaptă cu Copeland.

– Beth Underwood are cam un metru şi optzeci. Înaltă, dar nu corpolentă sau grasă. Păr lung, castaniu deschis, cu reflexe aurii. Ochii căprui. O aluniţă sau un semn din naştere în partea stîngă a buzei inferioare. Purta pantaloni cafenii, o bluză sport fără mîneci şi o jachetă uşoară bleumarin.

Rachel se gîndi intens cîteva clipe, apoi scutură din cap şi înapoie telefonul.

– Underwood lucra în districtul Columbia, spuse Smith. Verifică la DMV-ul de acolo. Ca şi în Virginia şi Maryland. Şi în Arizona, pentru orice eventualitate. Transmite prin fax legitimaţia cu fotografie la Tac* şi mie în avion. Dacă o identifică cei de la Tac, nu trebuie să încerce s-o contacteze. Vreau acoperire totală, asta-i totul. Făcu o pauză. Lucille, spune-le băieţilor să fie prudenţi. Tipul care l-a lichidat pe Copeland este din soiul celor care curăţă absolut totul în urma lor. Dacă băieţii văd pe cineva – oricine ar fi – apropiindu-se de Underwood... un singur avertisment şi pe urmă o imobilizare dură.

Urmară alte întrebări, dar Smith le reteză scurt.

– Trebuie să plec la aeroport. Vom stabili detaliile operaţiunii din avion. S-ar putea să mai fie unele lucruri pe care să le putem face; încă nu sînt sigur.

Înfipse telefonul în suportul lui de reîncărcare de pe consolă şi scoase maşina din parcare pînă pe rampa care ducea

*Prescurtare cu uz intim de la Datical Unit – Brigada Tactică (nota trad.).

spre Lenox Road. Acolo coborî geamul portierei, fixă girofarul albastru pe capotă şi porni sirena. Cînd ajunseră pe autostrada interstatală I-85, Smith îl sună pe pilotul avionului cu reacţie, apoi îşi îndreptă atenţia spre Rachel.

– A sosit momentul adevărului, spuse, concentrîndu-se asupra traficului. Trebuie să-mi spui totul, exact aşa cum s-a petrecut.

Rachel ar fi vrut să i se opună, deoarce intuia ce avea să se întîmple. Dacă ar da toate informaţiile pe care le avea el n-ar mai avea nevoie de ea. Dar nici nu putea să i le ascundă.

Începu cu filajul din Baltimore, îi vorbi despre Dunn, îi spuse ultimele lui cuvinte, înainte de a muri, şi efectul lor asupra lui Mollie. Îşi dădu toată silinţa să se disocieze de rest, prezentînd totul ca şi cum ea n-ar fi fost decît o terţă persoană care urmărea evenimentele. De două ori îl surprinse pe Smith aruncîndu-i o privire rapidă, cînd ea îi descria ce se întîmplase la Greenbrier şi modul în care intrase în posesia dosarului lui Dunn. Luminile aeroportului începeau să se vadă cînd ea relata ultima ei convorbire cu Steven Copeland.

Smith ieşi din autostradă pe drumul care ducea către sectorul avioanelor particulare de pe Aeroportul Internaţional din Atlanta. Frînă la poartă, îi arătă rapid legitimaţia sa paznicului, şi îşi continuă în viteză drumul pe lîngă hangarele pentru curăţenia şi întreţinerea avioanelor cu reacţie ale companiilor. Pe pista de rulare înainte de decolare, Rachel văzu un avion zvelt care îşi încălzea motoarele; luminile de coliziune erau în funcţiune şi copilotul aştepta la picioarele rampei de îmbarcare. Smith tocmai întindea mîna spre mînerul portierei sale cînd ea i-o prinse.

– Dă-mi voie să văd dacă am înţeles treaba asta bine. Ţi-am spus tot ce ştiu. Acum ai de gînd să sari în avionul acela, şi se presupune că eu ar trebui să iau ultima cursă către districtul Columbia, să raportez la Belvoir, şi să mă pomenesc cu un picior în fund. Cam asta e, nu?

El se mişcă pe scaun. Glasul îi fu blînd, ca şi cum vreme de o clipă ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Te cunosc din fotografii, îi spuse. Şi din cele ce-mi spunea Mollie despre dumneata. Ai fost implicată în afacerea asta şi ai ajuns mai departe decît ai fi avut dreptul. Tipul ăsta care te urmăreşte, care poate te avea în vederile lui, se pricepe foarte bine la ceea ce face. Dar la fel ai fost şi dumneata – prea bună, prea rapidă ca să-l laşi să-şi facă mutările. Şi ai avut noroc, Rachel. Asta-i ceva ce ar fi bine să ţii minte.

– Nu mă goni, spuse ea cu glas coborît. Ţi-am spus ceea ce ştiu nu pentru că mi-ai cerut-o, ci fiindcă cred că va ajuta la găsirea lui. Aşa că nu te folosi de mine aşa cum m-a folosit el. Lasă-mă să te ajut să termini ceea ce n-a putut finaliza Mollie. Apoi îi destăinui ultimul secret al ei. Te afli aici deoarece Casa Albă crede, sau cel puţin bănuieşte, că Griffin North a fost ucis. Consecinţa pe plan politic... la naiba, de fapt nu-mi pasă de asta, oricare ar fi. Dar trebuie să ştii de ce a fost ucisă Mollie. Pentru că era iubita lui North. A murit pentru că a fost cea dintîi care nu a crezut că prăbuşirea avionului a fost un accident.

Rachel îl văzu tresărind, şi din durerea şi uimirea din ochii lui îşi dădu seama că el înţelesese adevărul. Logan Smith nici măcar nu-şi imaginase că ar fi existat vreo legătură între sora lui şi căderea idolului naţional.

Avionul se îndreptă spre pista de decolare înainte ca Rachel să fi ajuns la locul ei. Îi era recunoscătoare lui Logan că nu încercă s-o oprească atunci cînd îşi continuă drumul spre mica încăpere de toaletă. Reuşi să tragă zăvorul uşii înainte de a se lăsa în genunchi şi a ridica repede capacul scaunului de la WC. Rămase aşa chiar cînd avionul cu reacţie şuieră de-a lungul betonului şi păru să stea sprijinit în coadă în clipa în care se înfipse în aer cîştigînd altitudine.

Trusa medicală era bine aprovizionată. Rachel înghiţi patru aspirine şi le făcu să alunece pe gît cu o cană de apă. Rupse învelişul de celofan al unei perii de dinţi şi pe urmă se

spălă pe față și își pieptănă părul. O privire rapidă în oglindă îi spuse că asta era tot ce se putea obține.

Smith lucra la calculatorul lui portabil, instalat pe o masă rabatabilă din cele două rînduri de scaune. Rachel se uită peste umărul lui și urmări defilarea lentă pe ecran a fișelor DMV-ului.

– Așază-te pe bancheta din spate, îi spuse el. O să vin și eu peste un minut.

Bancheta de lîngă peretele despărțitor era de mărimea unei mici canapele. Rachel se cufundă în pernele ei, apoi își puse picioarele pe scaunul din față și se rezemă de spătar. Nu avea de gînd să-și întindă întreg trupul, dar cotiera groasă era foarte plăcută sub capul ei, și zumzetul motoarelor vibra prin corpul ei cu un efect hipnotic. Cu excepția lămpilor din plafon deasupra locului în care lucra Smith, interiorul avionului era în întuneric. Rachel se uită la hubloul de dincolo de culoarul dintre scaune, la luna portocalie care răsărea printre nori, dar care apoi pieri din vedere, luînd cu ea și stelele.

Smith rămase la calculatorul lui încă un sfert de oră, deși, pentru moment, munca lui era încheiată. Nu voia să se miște pînă nu era sigur că Rachel adormise. Cu grijă, se ridică în picioare și se uită în spate. În capătul din fund al cabinei ajungea destulă lumină cît să-i permită să vadă gura ei întredeschisă, ridicarea și coborîrea regulată a toracelui ei.

Dădu să întindă mîna spre pătura de lîngă el, dar se răzgîndi. Armata producea oameni cu somn ușor. Renunțînd la pled, reglă termostatul pentru cabină. Rachel respira adînc, și aerul cald avea să fie tot atît de eficace ca și pătura.

Smith se îndreptă spre un scaun din față al cabinei, răsuci butonul care aprindea lampa de deasupra, și formă un număr de telefon de la Los Angeles.

– Pari foarte obosit, îi spuse Lucille. Ce ETA* aveți la Phoenix?

– Trei și treizeci de minute.

– Trebuie să fii gata să explodezi.

---

*Expected Time of Arrival – ora la care se așteaptă sosirea (nota trad.).

– Cam aşa ceva.

Smith îi spusese pilotului să împingă avionul pînă la limita absolută a puterilor lui şi să adopte cea mai directă rută spre destinaţia lor. Existaseră unele probleme, deoarece o parte din călătorie s-ar fi efectuat printr-un spaţiu aerian interzis. Smith fusese nevoit să sune la pupitrul de control al NORAD* din Munţii Cheyenne, să aştepte pînă verificaseră ei permisul lui cu cei de la Washington, şi abia pe urmă să se stabilească un coridor de trecere.

– Unde sînt cei de la Tac? întrebă el.

– Pe drum. Vor ateriza la Sky Harbor peste treizeci de minute. Am lăsat vorbă să nu întîmpine vreo împotrivire.

– Ce este cu DMV-urile?

– Verifică-ţi faxul.

Smith se înapoie la biroul lui improvizat şi smulse din aparatul montat într-un dulap o foaie de hîrtie colorată. Fotografia nu era măgulitoare, dar femeia din ea se potrivea în mod indiscutabil cu descrierea făcută de Rachel Collins.

– Mi se pare bună, spuse. Dar este un permis de conducere din districtul Carolina. Nimic din Arizona?

– Există o mulţime de femei cu numele de Underwood, dar nici una care să semene cît de cît cu fata asta. Măcar de-ar avea Tac-ul un portret pe baza căruia să lucreze.

– Poate reuşim să le dăm chiar ceva mai mult. Ia legătura cu FAA** şi cere-le informaţii despre orice trafic, particular sau comercial, din Atlanta cu destinaţia Sky Harbor.

Lucille avu nevoie de o secundă ca să priceapă asta.

– Vrei să spui că e posibil ca omul nostru să v-o fi luat înainte?

– Gîndeşte-te la asta: Copeland este ucis cu douăzeci şi cinci, treizeci de minute înainte ca eu şi Collins să-l găsim. În acest interval de timp, ucigaşul aproape că a ajuns la Aeroportul Internaţional din Atlanta. Întrebarea este, oare călătoreşte cu un avion comercial, sau are propriul lui mijloc

*North American Air Defense Command – Comanda Apărării Aeriene din America de Nord.

**Federal Aviation Authority – Autoritatea Aeronautică Federală (nota trad.).

de transport? Nu cred că ar risca un zbor comercial. Bilete deja vîndute, probleme mecanice, întîrzieri pe pistă – elemente pe care nu ar putea să le prevadă sau să se controleze.

– La ora asta din noapte nu poate fi prea intens traficul aerian în direcția Sky Harbor, îndrăzni să spună Lucille. Ai vrea să creez o mică situație de criză, în apropiere?

– Logistica ar implica prea mulți oameni. Și dacă individul ăsta își dă seama că este o înscenare, ar fugi. Sau mai rău.

– Aș putea trimite o a doua echipă care să acopere aeroportul, și să le dau portretul robot pe care ni l-ai transmis.

– Nu am încredere în portretul robot. Cine știe cum arată de fapt tipul acesta? Dacă cei de la Tac fac o mișcare înșelîndu-se asupra omului, forurile locale vor tăbărî pe ei.

– OK. Atunci ce-ar fi dacă ar veni un vehicul dubios, și noi am arunca o privire după ce pasagerul lui părăsește aeroportul. Individul trebuie să se întoarcă pentru mașina lui, nu-i așa? Ea constituie soluția lui de ieșire din teren.

– Numai că acum ea este momeala noastră... Smith reflectă la ideea aceasta. Asta-i bine. Hai să ne gîndim cum ar putea să decurgă. Între timp, fă-mi legătura cu cei de la FAA.

– O să-i ai peste douăzeci de minute. Lucille ezită. Logan, cine este de fapt tipul ăsta?

– Collins l-a numit fantomă. Dar poate că nu va rămîne mult timp așa. Nu, dacă ajungem la Underwood, aruncăm un scut peste ea, și aflăm ce anume știe.

– Collins este cu tine, așa-i?

– Ea știe unele lucruri, Lucille. Lucruri de care eu încă nici măcar n-am auzit. N-am putut să mă debarasez de ea.

– O să iau legătura cu Jessup sau cu cine e de serviciu la Belvoir, să le spun că este teafără și se află în custodia organelor federale, ca martor de bază. Asta ar trebui să-i dreagă relațiile cu cei de la poliția armatei și să-i șteargă numele de pe lista AWOL.

– Ești cu ani-lumină înaintea mea.

– În cazul acesta fă-mi un serviciu.

– Ce anume?

– Cînd mergeți după Underwood, ține-o pe Collins mai în spate. Mi-ar plăcea cu adevărat s-o întîlnesc cîndva pe fata asta.

19

Un zbor fulger cerut de FBI dădu naştere unei reacţii rapide din partea Autorităţii Aeronautice Federale.

Apelul telefonic al lui Lucille Parker fu transmis imediat directorului serviciului de securitate din districtul Carolina care era de gardă în momentul acela. Acesta avea o vechime în slujbă de paisprezece ani şi putea să ia măsurile corecte şi în somn. Apeluri telefonice porniră simultan spre Atlanta şi Phoenix. Controlorii traficului aerian lăsară baltă orice altceva făceau şi începură să confrunte informaţiile pe care le aştepta directorul. Circuitele dintre cele trei oraşe rămaseră deschise, şi controlorii lucrară rapid. Toţi difuzaseră instrucţiuni de procedură şi scenarii în care erau implicate deturnări de avioane sau ameninţări cu bombe. Exista o urmărire neoficială a scorului între centrele regionale, şi pînă acum cel mai bun timp fusese cronometrat de grupul din Denver. În noaptea aceasta recordul fu depăşit. Atlanta se prezentă în mai puţin de douăsprezece minute cu o listă de avioane comerciale şi particulare cu destinaţia Phoenix. Celor de la Phoenix le trebuiau încă treizeci de secunde ca să verifice şi să confirme acele informaţii.

În biroul ei de la etajul şaptesprezece din clădirea

organelor federale din Los Angeles, Lucille răspîndi informaţiile înregistrate pe microfilm pe biroul ei imaculat. Era o persoană foarte ordonată, o calitate datorită căreia era şi foarte rapidă.

Îşi concentră atenţia asupra avioanelor particulare. Două erau avioane cu reacţie ale unor societăţi pe acţiuni, unul aparţinea unei firme internaţionale producătoare de băuturi, celălalt unui concern agricol multinaţional. Alte trei erau proprietate particulară: un promotor în domeniul înregistrărilor, care transporta un star rock la un concert de la Phoenix; o „divă", interpretă de cîntece country-western, de trei ori divorţată; şi magnatul mediilor de informare care, cu ani în urmă, înfiinţase prima reţea naţională de difuzare în exclusivitate a ştirilor.

Lucille verifică foarte atent listele de pasageri şi nu găsi nimic ciudat. Apoi luă din nou legătura cu FAA din Atlanta şi îi rugă pe cei de acolo să extragă fişele tuturor piloţilor şi echipajelor din cabină aflaţi în acele zboruri. Acestea îi sosiră în mai puţin de douăzeci de minute. Rapoartele privind performanţele şi antecedentele erau ireproşabile.

Lucille revăzu încă o dată întregul material, doar pentru a fi sigură că nu-i scăpase nimic. Apoi se rezemă de spătarul scaunului şi pur şi simplu rămase cu privirea pironită asupra documentelor, lăsîndu-şi subconştientul să adulmece prin detalii. Nu răsună nici un semnal de alarmă, nici măcar un clinchet.

Cînd în cele din urmă îl sună pe Smith, era pe deplin încredinţată că ucigaşul lui Copeland nu era în drum spre Phoenix, cel puţin nu pe calea aerului. Ceea ce nu ştia şi n-ar fi fost cu putinţă să ghicească, era faptul că intervenise o eroare – nu în informaţii, ci în modul în care fuseseră solicitate acele informaţii. Logan Smith ceruse date referitoare la avioanele de pasageri particulare care plecaseră de pe Aeroportul Internaţional din Atlanta către aeroportul Sky Harbor din

Phoenix. Acesta era mesajul pe care Lucille îl transmisese controlorilor de zbor din Atlanta, care la rîndul lor îşi concentraseră atenţia în exclusivitate asupra celor două puncte: Atlanta şi Phoenix – nu şi asupra bazei forţelor aeriene de la Lakeland, aflată la douăzeci şi două de mile depărtare de Phoenix. Controlorii fuseseră făcuţi să creadă, pe bună dreptate, că urmăreau un avion cu o destinaţie civilă. Deoarece în solicitarea FBI nu se menţionase eventualitatea implicării unei zone de aterizare aparţinînd armatei, cei din Atlanta nici nu se gîndiseră să includă în raportul lor către Los Angeles şi avionul cu reacţie Gulfstream IV, rezervat personalului din conducere, care indicase ca destinaţie baza aviaţiei militare de la Lakeland.

Avionul se afla la o distanţă de zbor de patruzeci de minute pînă la Lakeland, fiind monitorizat de controlori ai traficului aerian aparţinînd aviaţiei militare. Inginerul dormise în ultimele două ore. Acum luă legătura prin radio cu comandantul temporar al bazei pentru a se asigura că fusese autorizată permisiunea finală de aterizare.

Exista un trecut comun al Inginerului şi al acestui ofiţer. Cu şase luni în urmă se întîlniseră într-o zonă din Nevada numită Groome Lake, care în mod oficial nu exista. Împreună păşiseră printre buncăre blindate, printre echipamente care erau rodul imaginaţiei unor pasionaţi de „science fiction", discutînd în linişte despre anumite operaţiuni posibile pe scena asiatică. Colonelul cunoştea statutul Inginerului în cadrul CIA, şi relaţia cu el îl ajutase să prospere. Nu ridicase nici o obiecţie şi nu pusese nici o întrebare cînd Inginerul îi spusese că în drumul său spre Groome Lake avea să facă o scurtă vizită la Lackheed. Deoarece toate comunicaţiile dintre avionul cu reacţie şi personalul aviaţiei militare se efectuau pe frecvenţe codificate, Inginerul nu avea de ce să-şi facă griji în legătură cu controlorii băgăcioşi ai aviaţiei civile; aceştia n-ar fi putut să-i asculte convorbirea.

Inginerul îşi încheie discuţia prietenească purtată cu colonelul, mulţumindu-i pentru acel serviciu personal, apoi se îndreptă spre zona de depozitare din spatele avionului, ca să-şi facă bagajul. Nu bagajele şi îmbrăcămintea erau ceea ce-l preocupa. Gulfstream-ul transporta un belşug de arme, muniţii, explozivi, materiale de camuflaj – orice şi tot ce i-ar trebui unui agent de teren independent pentru a opera în mod eficient oriunde în lume, de la tropice pînă în tundră. Inginerul cercetă inventarul, alese cîte ceva, şi cînd pilotul începu coborîrea era complet echipat.

Gulfstream-ul rulă pe lîngă o escadrilă de avioane F-18 care se pregăteau în vederea unor manevre de noapte şi se opri alături de un mic hangar din apropierea turnului de control. Inginerul coborî ţinînd în mînă o geantă de pînză şi se îndreptă spre locul în care colonelul stătea lîngă vehiculul său personal, un jeep Cherokee cu numere de înmatriculare civile şi cu autocolante purtînd emblema aviaţiei militare lipite pe partea interioară a parbrizului. În noaptea rece a deşertului, cei doi ostaşi se salutară pe tăcute. Colonelul nu întrebă de ce se afla acolo vizitatorul său şi nici care era motivul pentru care avea nevoie temporar de un mijloc de transport civil la sol. A se interesa cu privire la treburile pe care le avea Inginerul în împrejurimile Phoenix-ului era ceva ce nici măcar nu-i trecu prin minte.

Urmîndu-l într-un vehicul aparţinînd poliţiei forţelor aeriene, colonelul îşi însoţi oaspetele pînă la porţile incintei. Văzu un braţ salutîndu-l în timp ce Cherokee-ul părăsea postul de pază şi rămase acolo, în picioare, privind maşina ce se depărta pînă cînd stopurile roşii ale acesteia dispărură în adîncurile deşertului Sonoran.

Inginerul făcu un viraj la dreapta intrînd pe autostradă. Conducea Cherokee-ul la limita de viteză. Nu se grăbea, şi nici nu dorea să atragă atenţia vreunui poliţist al statului Arizona. După ce ar fi văzut documentele aviaţiei militare,

poliţistul nu l-ar fi amendat, dar s-ar fi pierdut timp cu verificarea vehiculului şi a permisului.

Inginerul porni în direcţia sud-vest, trecînd pe lîngă locuinţe bine păzite şi adormite, care continuau să răsară în jurul Phoenix-ului precum nişte pîlcuri de ciuperci. Trecu pe lîngă centre comerciale, pe lîngă complexuri în formă de L zugrăvite în culorile deşertului şi terminate prin acoperişuri de ţiglă roşie, şi staţii de benzină intens luminate pe care erau prinse afişe cu 7-Eleven. Geamul portierei pe partea lui era coborît; era o senzaţie minunată să respire aerul muşcător al deşertului, curat şi proaspăt, într-un mod care îi amintea alte vremuri, în alte locuri uscate şi toride. Apoi văzu un indicator de autostradă montat deasupra şoselei, panouri reflectorizante din plastic pe care erau scrise denumirile următoarelor trei ieşiri de pe autostradă. La cea de-a doua rampă de bifurcare, Inginerul semnalizã intenţia de schimbare a direcţiei şi execută cu Cherokee-ul un viraj lent. În valea puţin adîncă spre care se îndrepta se aflau luminile pîlpîitoare ale localităţii Carefree.

Cei trei bărbaţi laţi în umeri care coborîră din elicopterul Bell Ranger la Sky Harbor arătau ca nişte oameni obişnuiţi cu viaţa în aer liber şi bine căptuşiţi cu bani. Purtau bocanci de călătorie cu tălpi groase, pantaloni largi şi veste de dril cafeniu cu multe buzunare, totul de bună calitate şi evident scump. Ofiţerul însărcinat cu securitatea aeroportului, care venise să le arunce o ochire, fu impresionat şi puţin invidios pentru echipamentul lor: rucsacuri mari cu cadru de aluminiu, care cuprindeau saci de dormit uşori, şi lădiţe lungi, de lemn, cu armături de alamă, care, socotea el, conţineau puşti de vînătoare de mare putere.

Ofiţerul de securitate îşi zise că erau nişte tipi vorbăreţi, care rîdeau şi glumeau în legătură cu un coleg din L.A., căruia îi spuneau Bob şi care nu putuse să plece în excursie cu ei pentru că nevastă-sa îl convinsese să plece cu ea în Hawaii.

Se făcură referiri întîmplătoare la cîteva staţiuni climaterice din Idaho şi Alaska, avu loc o mică discuţie în contradictoriu, dar domoală în legătură cu adevărata mărime a caprei de munte pe care unul din ei o doborîse cu un an în urmă la Cascade.

Ofiţerul fu bucuros să ofere sfaturi cînd ei îl întrebară unde puteau să găsească un cotlet bun şi cît de mult aveau de mers pînă la Sedona, prima lor oprire. Fu impresionat şi de Chevrolet-ul Suburban fabricat la comandă, care îi aştepta în parcarea cu timp de staţionare limitat. Îi aparţinea unui amic local care era plecat din stat cu afaceri, ziceau ei.

Ofiţerul se miră de ce auzise în vreme ce-i urmărea cum încearcă maşina. Pentru nişte bărbaţi corpolenţi, aşa cum erau, se mişcau foarte repede, cu gesturi sigure şi în tăcere – o combinaţie care-l făcea să nu se simtă în largul lui. Îndrăzni să-i întrebe unde şi ce lucrau la Los Angeles. Unul din ei rînji şi îşi desfăcu portofelul. În timp ce scotocea în căutarea unei cărţi de vizită, ofiţerul remarcă un permis de conducere eliberat în California şi o legitimaţie de salariat în Lockheed. Cartea de vizită pe care i-o înmînă acesta purta tot antentul Lockheed, şi îl identifica pe patronul ei ca fiind vicepreşedinte cu probleme de cercetare şi dezvoltare.

Cînd şoferul porni motorul vehiculului, ofiţerul le ură mult noroc şi urmări cu privirea Suburban-ul care se îndrepta spre ramificaţia rutieră ce ducea spre aeroport. Abia cînd se înapoia către terminal îşi dădu seama că ei nu spuseseră nici unde se duceau de fapt şi nici ce aveau de gînd să vîneze.

Membrii Brigăzii Tactice a FBI care se dădeau drept vînători lăsară Phoenix-ul în urma lor şi porniră spre nord, pe şoseaua interstatală. După ce se angajară pe bifurcaţia către Carefree, se pomeniră pe un drum asfaltat cu două benzi de circulaţie de curînd nivelat, care îi duse într-o vale nu prea adîncă.

– Şantier de construcţii de locuinţe, bombăni şoferul.

Petice de lumini portocalii erau răspîndite în întreaga vale şi pe coastele dealurilor învecinate. În timp ce echipa îşi continua drumul, trecură pe lîngă nişte ziduri de piatră înalte de aproape doi metri care despărţeau de vecinele lor fiecare comunitate prevăzută în plan.

Toate aveau la intrare cîte o cabină de pază. În zidurile de piatră erau încastrate litere mari care alcătuiau denumirile: Desert Hawk*, Windhaven** Painted Desert***. Într-unele cazuri, dincolo de zidurile de piatră nu exista nimic în afară de terenuri nesăpate şi camioane cu remorcă din cele folosite în construcţii.

În afara comunităţilor sistematizate se aflau parcelele rezidenţiale. Locuinţele terminate, strălucind de lumini, erau construite în stil aristocratic, înconjurate de vaste parcuri frumos amenajate, fiecare înălţîndu-se pe cîte unul sau doi acri de teren.

– Mă apropii de bifurcaţie, zise şoferul. Dreapta sau stînga?

Cel care se ocupa cu orientarea ţinea pe genunchi un plan pe hîrtie ozalid al şantierului de construcţii, pe care îşi plimba lumina – o lanternă cu fascicul îngust.

– La dreapta, spuse el.

Următoarele două loturi erau pustii. Trecură pe lîngă o reşedinţă în stil Tudor; apoi, la capătul unui drum înfundat, se înălţa o construcţie ultramodernă din piatră şi sticlă. La al doilea etaj se vedeau lumini.

– Aici trebuie să fie, zise şoferul.

Specialistul în orientarea pe hartă verifică adresa imprimată cu litere de tipar în bordura trotuarului, comparînd-o cu cea furnizată de compania de telefoane Southwest Bell.

– Se potriveşte.

---

*Şoimul Deşertului (nota trad.).

**Adăpostul vînturilor (nota trad.).

***Deşertul Pictat/Zugrăvit (nota trad.).

Şoferul încetini mersul Suburban-ului pînă cînd acesta abia se tîra. De fiecare parte a blocului se aflau parcele neconstruite presărate cu buldozere, excavatoare şi utilaje de terasament. Problema era că fundătura aceea se termina printr-un sens giratoriu.

Şoferul nu putea să parcheze chiar în faţa clădirii fără să atragă atenţia, dar trebuia să rămînă în limita unei raze de o sută de metri faţă de ea.

Cel cu harta arăta îndărăt, spre ostentativa construcţie în stil Tudor.

– Casa aia e luminată ca un pom de Crăciun. Am numărat şapte vehicule. Tăcu cîteva clipe. Mă gîndesc c-o fi o petrecere de casă nouă, şi nimeni n-o să fie în stare să se ducă acasă cu maşina. Aşa că de ce să nu ne amestecăm pur şi simplu printre oaspeţi?

Şoferul se întoarse către cel de-al treilea bărbat – „commo", expertul în comunicaţii.

– Tu ce crezi?

– O să meargă, încuviinţă acesta.

În timp ce şoferul făcea drumul înapoi spre casa în stil Tudor, „commo" deblocă dispozitivul de închidere al chepengului din capota Suburban-ului. După ce îl fixă, desfăcu unul din rucsacuri şi asamblă rapid o antenă portabilă, prinzînd suporţii de aluminiu ai rucsacului şi alcătuind astfel un trepied. Al doilea rucsac conţinea radioreceptoare şi echipament de semnalizare, pe care le legă la şasiul camionului. „Commo" îşi puse la urechi o pereche de căşti, activă antena şi, folosind o manşă, o orientă în aşa fel încît să fie îndreptată chiar spre ferestrele luminate ale casei din capătul fundăturii. Reglă frecvenţa, apoi volumul.

Primele sunete fură stridente, ca piuitul unor pui de găină. După ce fu reglat şi filtrul, începură să semene cu cele făcute de nişte unghii lungi pe o piele uscată. Dar vocile se distingeau destul de limpede. Ulterior banda avea să fie curăţată prin

mijloace electronice pentru a le scoate în evidență, însă „commo" nu credea că asta avea să fie necesar. Asculta cum făceau dragoste un bărbat şi o femeie. Din gemetele şi țipetele lor, se înțelegea că-şi puneau în asta toată ardoarea.

– Un mascul, o femelă, le raportă „commo" celorlalți. O situație intimă. Puteți să-l sunați pe Smith şi să-i spuneți că „subiectul" lui se află la fața locului.

Membrii Brigăzii Tactice îşi închipuiseră că aveau o singură problemă: distanța dintre casă şi antena de recepție. Acum credeau, în mod corect, că aceasta fusese rezolvată.

Dar mai exista o alta.

Echipa văzuse utilajele de lucrări de terasament risipite prin loturile încă neaflate în construcție şi nu le dăduse atenție. Maşinile acelea păreau să facă parte în mod firesc din peisaj, tot aşa ca şi bolovanii şi uriaşii saguaro*. Poate că dacă cineva ar fi zărit automobilul Cherokee, s-ar fi luat decizia de a întreprinde o cercetare în privința lui. Dar acesta din urmă era parcat lîngă un excavator, cu totul ascuns bine de cabina înaltă şi de carcasa lungă a motorului acelui utilaj.

Inginerul se afla la jumătatea pantei, coborînd spre casă, cînd văzu farurile Suburban-ului. Se piti în spatele lamei unui buldozer şi urmări cu privirea cum vehiculul făcea întoarcerea la capătul drumului înfundat. Binoclul lui cu vizibilitate sporită pe timp de noapte îi îngădui să vadă bine locul în care parcă în cele din urmă Suburban-ul şi ceea ce se întîmplă în continuare. Inginerul fu impresionat de echipamentul cu care venise FBI-ul, deşi, aşa cum era prevăzut să se desfăşoare lucrurile, avea să se dovedească a fi de prisos.

Inginerul porni iar la drum, ținîndu-şi trupul cît mai aplecat spre pămînt şi încercînd terenul cu piciorul înainte de a păşi cu toată greutatea. Pămîntul era uscat şi în multe locuri

*Cactus gigantic specific sud-vestului Statelor Unite ale Americii şi Mexicului (nota trad.).

moale. Existau mici şanţuri săpate de anvelope uriaşe şi gropi neaşteptate, de treizeci de centimetri sau chiar mai mult, în care terenul fusese săpat în trepte pentru instalarea unor conducte de apă. Binoclul pentru vedere nocturnă nu era foarte eficace în aprecierea adîncimilor la mică distanţă; o gleznă scrîntită sau o entorsă de genunchi ar fi constituit un dezavantaj serios.

Inginerul ajunse la peretele din blocuri de piatră care înconjura partea din spate a casei. Vîntul se potolise; simţea mirosul de clor din piscină, îmbinat cu mireasma umedă a gazonului plantat de curînd. Stropitoarele care udau peluza în mod automat, la intervale prestabilite, trebuie să fi fost puse în funcţiune pe la începutul serii.

Escaladă zidul cu uşurinţă, lăsîndu-se pe vine cînd căzu pe iarba alunecoasă, şi îşi continuă drumul străbătînd-o precum un patinator pe un lac îngheţat. Cînd ajunse la terasa pavată cu dale, luă perna de pe un şezlong şi îşi şterse cu grijă tălpile ghetelor.

În cele nouăzeci de secunde în care încă mai trăise, Steven Copeland îi dăduse amănunte preţioase referitoare la locul în care se afla Beth Underwood. Adresa exactă fusese cel dintîi dintre amănunte. Underwood îi spusese lui Steven că avea să locuiască într-o casă aflată într-o zonă nouă în curs de construire şi relativ izolată, care, din cîte ştia el, nu fusese conectată la nici un sistem de securitate a locuinţelor.

Acum Inginerul verifică această informaţie. Se ridică brusc în picioare şi văzu emblema Serviciilor de Protecţie a Locuinţelor aparţinînd firmei Guardman: mănunchiul de fire nu era conectat la sistemul general.

Ştiind că avea de-a face cu o construcţie cu două niveluri, Inginerul beneficiase de o oarecare flexibilitate în alcătuirea planurilor sale de acţiune. Într-o astfel de organizare arhitecturală, dormitoarele se aflau aproape întotdeauna la etaj. Asta îi îngăduia să spargă încuietoarea de la uşa din spate care ducea spre garaj fără teama de a fi auzit.

Interiorul casei era foarte răcoros, aproape rece. Inginerul trecu printr-o uşă în bucătărie şi se opri, lăsîndu-se pătruns de atmosfera casei. Se auzea bîzîitul unui congelator şi uşorul ticăit al unui orologiu. Un miros de mîncare – ceva de-a gata de la un restaurant chinezesc, bănui el – mai dăinuia în aer. Pardoselile fuseseră spălate de curînd şi miroseau a lemn de brad. Nu exista nici o cutie cu nisip pentru pisici sau vreun miros de animal. Copeland oferise informaţia benevolă că Underwood nu era de aşteptat să aibă acolo vreun animal de casă, deşi la Washington avea o pisică.

Încăperile principale de la parter aveau ferestre largi prin care lumina lunii se revărsa pe covoare. Inginerul avu grijă să se ţină departe de ele în timp ce se apropia de scara ce ducea către etaj. La palierul de sus se zărea o rază de lumină şi se auzeau zgomote de soiul celor care nu puteau proveni decît dintr-unul din dormitoare. Inginerul ascultă şi zîmbi. Groaza pe care o vîrîse în Steven Copeland îl făcuse pe acesta să recunoască unele adevăruri în legătură cu el, printre care faptul că o iubea pe Beth Underwood. Cu toate astea, iat-o acum, distrugînd arcurile somierei cu altcineva. Acest al doilea partener de petreceri constituia o belea. Inginerul ştia că echipa de supraveghere a FBI îşi concentra atenţia asupra dormitorului luminat. Orice mişcare neobişnuită i-ar face să alerge într-acolo. Nu era sigur că ar putea să intre în dormitor şi să lichideze ambele ţinte fără a atrage atenţia.

Inginerul mai cugetă o scurtă vreme la această problemă, apoi se aplecă şi, cu mîna, apăsă cu putere treapta acoperită de covor. Fu răsplătit printr-un uşor scîrţîit. Se aşteptase ca suportul scării să fie dintr-un lemn încă verde. Dacă ţinta lui ar fi dormit, ar fi putut risca să urce rapid, iar apoi să se năpustească în dormitor. Dar în situaţia de acum avea să adopte o altă cale, întrucîtva mai spectaculoasă.

Parterul era dotat cu şemineuri în camera de lucru, în sufragerie şi în camera de zi – cămine cu gaze în care pîlpîirile

albastre ale unor flăcări de decor se înălțau din spatele unor aranjamente de buşteni făcuți din ceramică. Inginerul stinse cu apă toate flăcările şi deschise la maximum robinetele de gaz. Se îndreptă repede spre termometrul de pe peretele din holul central şi închise sistemul de condiționare a aerului. Nu avea nici un rost ca instalația de refulare să absoarbă şi să trimită în afară gazele. Apoi deschise uşa încăperii de serviciu de lîngă bucătărie şi se apucă să meşterească la conductele de gaze care alimentau maşina de spălat şi uscătorul.

Peste şase minute Inginerul se afla din nou la prima treaptă de jos a scării. Două pătrate subțiri de exploziv cu material plastic fură lipite pe perete şi sub cea de-a doua treaptă a scării. Un fir de gută subțire – din cele apreciate de pescarii care folosesc ca momeală musculițe, deoarece sînt practic invizibile – fu întins între acele pătrate, la o înălțime de vreo cinci centimetri deasupra treptei. Capetele libere fură înfăşurate în jurul unui detonator cu arc, care fu conectat apoi la o baterie de şase volți. Conform scenariului imaginat de Inginer, cînd Beth Underwood şi iubitul ei aveau să-şi limpezească mințile după ce vor fi făcut amor, unul din ei sau amîndoi aveau să remarce mirosul de gaze. Unul din ei sau amîndoi, cu trupurile dureroase şi vlăguite de pe urma giumbuşlucurilor lor, aveau să coboare la parter, ca să cerceteze cauza. Lampa de deasupra scării nu avea să se aprindă, deoarece Inginerul îi scotea acum becul. Asta însemna că ei aveau să-şi continue drumul ghidați numai de lumina de la palierul superior. În semiîntunericul acela sîrma de declanşare nu putea fi observată sau simțită decît atunci cînd ar fi fost atinsă de o gleznă. Avea să se efectueze conectarea, şi bombele cu plastic aveau să explodeze, forța lor retezîndu-le membrele inferioare. Explozia de gaze ce s-ar fi declanşat urma să facă restul.

Inginerul revăzu în minte această succesiune de evenimente în timp ce trecea prin bucătărie, apoi prin garaj şi

din nou afară. Aprecia că le-ar da amanților încă douăzeci de minute. Dacă din vreun motiv oarecare explozia nu ar fi avut loc pînă atunci, el ar trage concluzia că cei doi se cufundaseră într-o stare de toropeală generată de orgasm. Asta avea să necesite un apel de trezire.

– Asta a fost Brigada Tactică.

Rachel se propti cu grijă într-un cot. Se agitase în somn şi acum avea o durere supărătoare în ceafă. Întinse cealaltă mînă şi începu să-şi maseze muşchii înţepeniţi.

În ultimele cîteva minute fusese trează, urmărindu-l cu privirea pe Smith, care umbla încolo şi-ncoace prin cabina aceea strîmtă, adunînd hîrtii şi aşezînd în ordine geamantane şi genţi diplomat. Mişcările lui stîngace sugerau că încerca să n-o trezească – o dovadă de curtoazie, care o înduioşă. Cînd socoti că văzuse destul, tuşi să-şi degajeze gîtul pentru a-l face să se uite la ea.

Acum Smith stătea în faţa ei, cu coatele rezemate pe genunchi şi cu capul sprijinit în mîini. Lumina intensă din cabină îi adîncea umbrele de sub ochi şi cutele de pe frunte. Dormise puţin – dacă totuşi închisese cît de cît pleoapele – şi îşi suporta extenuarea ca un penitent. Cu toate acestea, în ochii care ar fi putut să fie blînzi şi ispititori ardea focul care-l făcea să-şi continue efortul. Acesta nu-i îngăduia nici un răgaz de odihnă, îl consuma, deşi în acelaşi timp îl susţinea.

Rachel se ridică în capul oaselor şi îşi roti capul ca un atlet relaxîndu-se după efort. Zări lumini dincolo de ferestre şi îşi dădu seama că avionul era în coborîre.

– Ce-i cu Brigada Tactică? întrebă ea.

– A plecat din L.A. Au găsit casa lui Underwood. Acum se află chiar acolo.

Rachel se aplecă brusc înainte, aproape ciocnindu-şi capul de cel al lui Smith.

– Ea este înăuntru? Sînt absolut siguri de asta?

– Ea şi încă o persoană.

Rachel îi sesiză ezitarea, percepînd-o ca pe o stînjeneală.

– Este cu cineva în pat. Cei de la Tac spun că cei doi au fost foarte... energici. Smith o privi cu atenţie. Ai vreo idee cine ar putea fi?

Rachel scutură din cap.

– E ceva ce nu se potriveşte. Vreau să zic, faptul ca ea să aibă aici un iubit. Ar fi trebuit să fie singură încă din clipa în care Mollie s-a despărţit de ea. Copeland a sunat-o tot timpul cu regularitate. El este – era – mai mult decît exagerat în privinţa controlului. Ar fi mirosit ceva dacă ea ar fi încercat să-l mintă sau să-l inducă în eroare. Şi-n afară de asta, îl aştepta.

Trenul de aterizare gemu cînd se fixă în poziţia finală.

– Oricum, zise Smith, ea este acum acolo, şi are pe cineva la ea.

Rachel se afla la toaletă cînd avionul atinse solul. Se prinse de bara de deasupra scaunului de WC ca să-şi menţină echilibrul împotriva forţei inerţiei. Pînă să se oprească avionul, ea se şi afla lîngă uşă, ţinînd în mînă sacoşa de pînză.

Şeful biroului local al FBI din Phoenix îi aştepta cu o maşină. Îl salută politicos pe Smith, dar lui Rachel nu-i scăpă ciuda din spatele curtoaziei. Cei de la biroul federal din Phoenix ştiau că pe terenul lor se întîmpla ceva important şi erau jigniţi că nu fuseseră invitaţi şi ei la petrecere.

Smith nu o prezentă pe Rachel. Îi făcu semn cu capul să-şi pună în maşină sacoşa. Încă mai discuta cu celălalt agent cînd Rachel, stînd acolo în picioare, se hotărî să-i facă să se mişte din loc. Puse lucrurile lui Smith în portbagaj, trîntindu-le cu suficientă forţă cît să imprime şasiului o oarecare legănare.

– Eşti grăbită, zise Smith, instalîndu-se la volan.

– Nu poate Brigada Tactică să intre în casă şi s-o scoată de-acolo pe Underwood?

– Nu sînt pregătiți să acționeze în felul acesta. De ce?

– Situația nu-i în ordine. Ea n-ar trebui să se afle înăuntru... așa.

– Vrei s-o surprindă în flagrant delict?

– Vreau s-o văd în viață.

– Echipa de supraveghere e foarte bună. Oricine care ar încerca să intre în casă ar trebui să treacă de ei. O idee nefericită.

Cuvintele îi ieșiră de pe buze înainte ca Rachel să și le poată opri.

– Aproape că aș dori ca „el" să încerce. Smith intră cu mașina pe artera interstatală și apăsă pedala de accelerație. Rachel presupunea că FO* din Phoenix avertiza poliția din Arizona să nu intervină. El își luă radioul și vorbi cu șeful Brigăzii Tactice, care raportă că situația era calmă și nu apăruse nici un intrus. Smith îi spuse că avea să fie la fața locului peste patruzeci de minute.

Rachel ascultase convorbirea lui sacadată cu șeful Brigăzii Tactice. Aproape că se aștepta ca Smith să se uite la ea cu o expresie care să însemne „Ți-am zis eu că-i așa".

– Ai afirmat că dosarul privitor la Dunn ar fi important, spuse Smith. De ce?

Rachel îi reaminti că dosarul acela fusese – sau ar fi fost – punctul de plecare al lui Mollie. Recapitulă amănuntele trecutului mediocru și cenușiu al lui Dunn, apoi ajunse la partea referitoare la iscusința lui în materie de întreținere a avioanelor și la stagiul lui ca șofer al lui North.

– Nu există nici un document scris – despre a cărui existență să știm noi – din care să reiasă că Dunn ar fi făcut vreodată lucrări de întreținere la avionul C-12 cu care călătorea North, remarcă Smith.

– Nu. Dar coincidențele sînt prea convenabile. Adică,

*Field Office – Birou (Federal) Local (nota trad.).

de ce să fi renunțat Dunn la un concediu pentru a fi șoferul lui North?

– Sarcina asta i-a fost dată, sau s-a oferit el în mod voluntar?

– Dosarul nu precizează. Și ce s-a întîmplat cu șoferul lui North? În raportul poliției militare se afirmă că a fost un accident în care vinovatul a fugit de la locul faptei. Accidentul ar fi putut să fie provocat.

– Pentru a se crea un loc liber? Posibil.

– Cred că ar trebui să-l verificăm pe șofer, să revenim asupra anchetei accidentului.

– Bănuiesc că ai dreptate.

Rachel se uită la ceasul din bordul mașinii. Habar nu avea unde se aflau, dar, ținînd seama de oră, trebuia să nu mai fie mult pînă la Carefree.

– N-ai spus ce anume vrei să fac eu cînd o vom recupera pe Underwood, spuse ea.

– Același lucru pe care l-ai făcut în cazul lui Copeland, replică Smith. Să-i capeți încrederea. Numai dumneata cunoști amănunte în legătură cu modul în care lucra Mollie cu ea. Underwood va reacționa pozitiv față de acestea. Dacă stabilește o legătură cu dumneata, poate că va vorbi și cu mine.

– Acesta-i tot rolul meu – s-o fac să stea de vorbă cu dumneata?

– Asta depinde de ceea ce are să ne spună.

Rachel știa că Smith nu avea să se angajeze la mai mult.

– Cînd o vom scoate de-acolo, ce se va întîmpla cu iubitul ei, sau cine-o fi fiind acela?

– Băieții din Brigada Tactică vor avea grijă de el pînă cînd vei termina tu cu Underwood. Dacă el s-ar dovedi a fi un obsedat sexual...

Rachel nu avu nevoie ca el să-și termine gîndul. În orice

caz, pentru acel Romeo avea să urmeze o surpriză urîtă şi o noapte lungă.

Smith îşi luă iarăşi radioul, anunţîndu-i pe membrii Brigăzii Tactice că se aflau la trei, patru minute de drum. Exista ceva ce el ar fi trebuit să ştie? Răspunsul primit fu negativ. Strada era pustie şi tăcută, excepţie fiind doar petrecerea care se desfăşura în continuare în casa stil Tudor. Şeful Brigăzii Tactice credea că zgomotul respectiv avea să fie o bună acoperire pentru apropierea lor de casa lui Underwoood. Smith îi spuse să se pregătească pentru o intrare pe furiş, dar cu o alternativă dură, care să nu implice uciderea cuiva.

– Grenade cu gaze paralizante şi CS*? îl întrebă Rachel.

– După spusele dumitale, Underwood n-ar trebui să se opună. Nu acelaşi lucru se poate spune despre amicul ei.

Făcură întoarcerea la capătul drumului înfundat. Casa în care se desfăşura petrecerea, din care luminile şi muzica se revărsau prin ferestrele deschise, ieşea în evidenţă printre terenurile nivelate ca un dinte de aur strălucitor în gura unui moşneag.

– Nu te-a sunat nimeni în legătură cu curierul, remarcă Rachel.

– Ba da, Lucille, cînd eram în avion. Dumneata erai încă adormită. Am dat spre verificare toate avioanele particulare care au un plan de zbor Atlanta–Phoenix. Toate sînt legale, cu pasageri şi cu echipaj cu tot.

– Dar dacă el declară ca destinaţie a sa Tucson-ul sau Flagstaff-ul oprindu-se apoi la Phoenix în ultimul minut?

– Ăsta ar fi cel mai rău mod de a se da în vileag, nu crezi?

– Chiar dacă ar pretinde că ar fi o urgenţă impusă de o avarie?

---

*Gaz lacrimogen, denumit după inventatorii săi americani, Ben Carson şi Roger Stanghton (nota trad.).

– Atunci el ar deveni urgența. Și ceea ce ar găsi așteptîndu-l la sol n-ar fi prea încurajator.

Se apropiau de Suburban-ul Brigăzii Tactice, ușor de identificat prin antena care i se înălța prin capotă. Smith coborî geamul portierei de pe partea lui Rachel, se aplecă peste ea și îi spuse în șoaptă șefului brigăzii să vină în urma lui. Cînd porniră spre capătul fundăturii, Rachel lăsă geamul deschis. Îl auzi pe șeful Tac-ului spunînd că luminile dintr-un dormitor de la etaj erau aprinse. Încă mai ardeau. Acum apăru și o altă lumină, mai slabă – becul dintr-un hol sau dintr-o baie.

– Se mișcă cineva, zise ea.

– Și noi.

Luminile de poziție ale berlinei încă mai erau aprinse cînd ușile din spate ale Suburban-ului se deschiseră. Rachel îi văzu pe membrii Brigăzii Tactice strecurîndu-se afară, transpirînd în salopete de bumbac negre și strînse pe corp, purtînd ghete negre cu nervuri adînci pe tălpi și glugi echipate cu căști cu fibre optice ultraușoare. Partea din față a glugilor acoperea întreaga față, în afară de ochi și nas. Pe podeaua camionului, îngrămădite într-un colț, se afla un larg sortiment de îmbrăcăminte pentru sportivi. Doi dintre membrii Tac-ului țineau în mîini mitraliere cu amortizor gata de tragere; cel de-al treilea avea o pușcă de trăgător de elită dotată cu lunetă pentru vizibilitate nocturnă. Fiecare avea prinse de centură trei grenade și un cuțit. Cînd li se adresă Smith, nu se rosti nici un nume. Mitraliorii erau Bolo Unu și Bolo Doi; trăgătorul de elită era Bolo Trei. Urma să fie o pătrundere clasică: un om avea să intre prin spate, pe ușa care ducea spre garaj; al doilea avea să traverseze curtea interioară intrînd apoi prin ușile cu geam de dincolo de bucătărie și sufragerie. Trăgătorul de elită avea să ocupe o poziție la înălțime, cocoțîndu-se în cabina unui buldozer parcat tocmai bine pe terenul încă neconstruit de alături. Trăgătorul de elită făcuse o recunoaștere a zonei și îl asigurase pe Smith că din acel punct

de observație putea să se uite direct în camera de zi, în sufragerie şi prin ferestrele dormitorului de la etaj. De asemenea ar fi avut o vizibilitate bună pentru a trage în oricine ar fi încercat să fugă prin uşa din față. Smith îi aminti că dacă se ajungea la împuşcături, ar fi fost de preferat o rănire şi nu o ucidere.

– Ce facem noi? întrebă Rachel, văzînd cum membrii Tac-ului se împrăştie în întuneric.

Smith îşi puse casca la urechi, spuse ceva repede în microfon şi păru mulțumit de rezultat.

– Le dăm patruzeci şi cinci de secunde ca să-şi ocupe pozițiile, răspunse el. Cam atîta timp îmi trebuie mie ca să ajung la uşa din față a casei.

Smith puse în funcțiune radioul maşinii şi răsuci butonul pînă cînd găsi un post cu muzică raging*. Îi dădu lui Rachel telefonul lui celular şi arătă cu bărbia spre casa în stil Tudor.

– Ne folosim de ceea ce avem. Underwood şi prietenul ei sînt încă treji. Chiar dacă nu aud, pot să vadă că la vecini este mare petrecere. Acum primesc un telefon, pentru că petrecăreții au rămas fără gheață. Îți ceri scuze că-i deranjezi, dar le dai limpede de înțeles că trebuie să te ajute să ieşi din încurcătură. În felul acesta, cel care este cu Underwood nu va deveni bănuitor cînd ea va coborî la parter, către uşa de intrare.

– Unde o voi aştepta eu.

– Împreună cu mine.

– Şi dacă vine Romeo?

– Îl tragem repede afară şi îl imobilizăm, apoi intrăm în casă. Asta ar fi cea mai bună desfăşurare a lucrurilor, mai bună decît aceea de a-l elimina – dacă am fi nevoiți s-o facem – după ce am pune mîna pe ea. Smith se uită la Rachel cu atenție. Poți să te descurci cu asta, nu-i aşa?

*Stil de muzică deosebit de sincopat, cu un tempo foarte accentuat şi o melodie constînd din multe note de scurtă durată ce se succed rapid – stil în vogă în primele decenii ale secolului douăzeci (nota trad.).

Ea dădu afirmativ din cap.

– Ai face mai bine să porneşti la treabă.

Îl urmări cu privirea cum merge cu paşi repezi de-a lungul străzii pustii, rămînînd în umbră. Cînd el ajunse la poteca ce ducea spre casă, Rachel formă numărul de telefon al lui Underwood, auzi primul apel, şi mări volumul radioului. Formaţia Rolling Stones cînta în stilul „raging" solicitînd o oarecare simpatie pentru diavol.

– Alo?

Glasul exprima curiozitate, nu respingere sau enervare.

– Beth? Eşti Beth Underwood?

– Cine întreabă? Ce-i cu zgomotul acela?

– Beth...

– Sînteţi cei de alături?

Rachel i-o reteză rapid.

– Da. Ascultă. Îmi pare rău că te deranjez. Ştiu că e tîrziu, dar aparatul de făcut cuburi de gheaţă al frigiderului e terminat. Aş putea să vin să-mi dai cîteva de la al tău?

Rachel auzi un glas masculin strigînd ceva, mai departe de aparat. Apoi femeia îi răspunse aproape răcnind:

– Kenny, e grupul de petrecăreţi de alături. Au nevoie de gheaţă.

– Spune-le că pot căpăta o şarjă dacă ne aduc bere. Şi, Shel! Să nu fie cumva vreo poşircă!

Shel?

Inginerul parcase într-o curbă care îi permitea să vadă întregul şantier de construcţii ce se întindea în vale mai jos. Localizase drumul înfundat şi aşteptase cu răbdare să se coacă roadele străduinţelor sale şi căderea fructelor. În schimb, nu era decît tăcere. Oftă. Pînă acum, la nivelul de jos al casei trebuie să se fi strîns o pătură groasă de gaze, dar în mod clar nimeni de la etaj nu era îndeajuns de conştient ca să-i simtă mirosul. Avea să fie nevoit să pună el lucrurile în mişcare.

Inginerul formă numărul lui Beth Underwood, pregătit

să înşire o aiureală despre o scurgere de gaze şi necesitatea ca ea să iasă imediat din casă, îndrepărtîndu-se.

Numărul prezenta ocupat.

Inginerul ieşi în grabă din automobilul său şi îşi îndreptă binoclul cu vizibilitate pe timp de noapte asupra fundăturii. Numără şase maşini în faţa casei cu petrecerea. Perfect. Şi furgoneta mare a agenţilor federali. Dar berlina aceea... se părea că la volan stătea cineva – cineva care, chiar privit de la distanţă, nu putea fi altcineva decît W.O. Rachel Collins. Ţinînd un telefon la ureche.

Inginerul îşi zvîrli capul spre spate şi slobozi un rîs hohotitor care se reverberă pe stîncile milenare pînă cînd în cele din urmă fu înghiţit de întuneric. Încă îi mai auzea ecoul cînd sări în Cherokee şi porni din loc.

Shel?

Rachel o luă la fugă de-a lungul străzii, ţipînd către Smith:

– Nu-i Underwood înăuntru! Nu este ea!

Ajunsese suficient de aproape de el ca să-l vadă răsucindu-se brusc spre ea şi depărtîndu-se de uşă cu doi paşi şovăitori. Sări pe potecă şi se opri dintr-o dată în loc cînd el porni spre ea, cu trăsăturile feţei încordate de mînie.

– Ce naiba faci?

– Nu-i ea! repetă Rachel, gîfîind. Femeia dinăuntru...

Explozia o izbi ca un pumn de beton. Rachel apucă să vadă expresia de nedumerire din ochii lui Smith, apoi el zbură pe lîngă ea, vîslind din braţe şi picioare. Capul ei se lovi cu putere de peluză, forţa exploziei azvîrlind-o spre zidul de aproape un metru înălţime care despărţea proprietatea de trotuar.

Degetele lui Rachel se încleştau în iarba umedă, în încercarea de a se depărta tîrîndu-se. Apoi izbucni o a doua explozie, şi i se păru că-şi ia zborul, plutind fără să-i mai pese, fără s-o mai intereseze nimic.

20

Rachel izbi nebuneşte cu picioarele, ţipînd, deşi nu-şi putea auzi strigătul. Avea impresia că gîtlejul îi este ca o fîşie de carne crudă. Fiecare respiraţie îi ardea gîtul şi plămînii de parcă ar fi inhalat foc.

Apoi genunchiul ei se lovi de ceva tare şi rece, şi începu să-şi recapete rapid cunoştinţa. Ridică un braţ, şi unghiile ei zgîriară o suprafaţă grăunţoasă. Se strădui să deschidă ochii şi văzu că se agăţa de zidul înalt de o jumătate de stat de om de la capătul de jos al peluzei.

– Nu te mişca!

Două mîini, cu încheieturile şi degetele roşii ca racul, se strecurară pe sub umerii ei, şi Rachel auzi un uşor geamăt cînd Smith o săltă în sus.

– Poţi să-ţi dai seama dacă ţi-ai rupt ceva?

Faţa lui Smith, mînjită de pămînt şi cenuşă, era brăzdată de dîre groase de ceva ce părea negru.

– Sîngerezi, spuse ea.

– Cioburi de sticlă. Sînt pretutindeni. Ai şi dumneata cîteva în păr.

În mod instinctiv Rachel îşi ridică braţul, dar Smith îi prinse încheietura mîinii.

– Trebuie să plecăm de-aici.

Rachel se agăță de el în timp ce Smith o ajută să treacă pe jumătate păşind, pe jumătate alunecînd peste zid, zgomotul de sticlă spartă scrîşnind sub tălpile lor. Deveni conştientă de căldura care îi dogorea în ceafă şi întoarse capul.

– Dumnezeule sfinte...!

Ceea ce rămăsese nu prea mai semăna a casă. Explozia nimicise interiorul construcției, făcînd ca acoperişul şi zidurile de susținere să se prăbuşească în golul creat. Infernul părea să fi început în partea din spate a casei. Cerul nopții era plin de cenuşă incandescentă şi de trosnetul amenințător al grinzilor ce se năruiau pe măsură ce cădeau pradă flăcărilor. Vîntul îşi schimbă direcția, şi vălătucii de fum veniră drept spre ea.

Smith o aduse în stradă, amîndoi sprijinindu-se reciproc, făcînd semne cu mîna către oamenii care alergau spre ei. Un bărbat scund şi îndesat, între două vîrste, cu răsuflarea mirosind a gin, fu primul care ajunse la ei.

– Iisuse Hristoase! Ce s-a întîmplat? Sînteți teferi?

Smith scoase la vedere legitimația eliberată de Ministerul de Justiție.

– Funcționar federal, spuse cu glas răguşit. Cum vă numiți?

– Jerry. Jerry Pabst. Sînt proprietarul acelei case...

– A sunat cineva la 911?

– Bineînțeles! Dar celor de la corpul de pompieri le vor trebui pe puțin douăzeci de minute ca să ajungă aici. Secția nouă încă nu s-a deschis...

– Jerry, am nevoie de dumneta să-i împiedici pe oamenii ăştia să se apropie. Du-i la dumneata acasă.

Pabs se trase îndărăt cu cîțiva paşi şi se întoarse către oaspeții ce se îmbulzeau în jurul lor, înălțînd brațele.

– E-n ordine, băieți. Băieți! Fiți înțelegători! Avem aici cu noi un ofițer din poliția federală. Dați-vă înapoi, OK?

Se auziră strigăte şi întrebări, şi cîteva femei săreau pe

vîrfurile picioarelor, încercînd să arunce o privire peste umărul lui Pabst. Rachel îl văzu pe Smith uitîndu-se înapoi, la ruinele în flăcări.

– Brigada Tactică. Trebuie să vedem dacă...

El scutură din cap.

– Erau înăuntru, cu excepția trăgătorului de elită.

Își ridică un braț spre față, și după ce și-o șterse cu mîneca, Rachel văzu că lacrimile i-o mînjiseră întinzînd funinginea și sîngele.

– Curierul... spuse Smith, cu un glas atît de coborît încît Rachel abia dacă îl auzi. Acum știe totul... totul. Tuși violent, apoi își îndreptă trupul și trase adînc aer în piept. Dar lucrurile nu se pot încheia așa. El știe prea mult! Poate face prea mult!

Ceva mai departe, Jerry Pabst își mîna în casa lui oaspeții care i se supuneau împotriva voinței lor. Aruncă o privire înapoi, spre Smith, care se duse către el. Rachel nu auzi ce spunea Smith, dar văzu expresia lui Pabst. Pe urmă acesta își lăsă bărbia în piept și plecă tîrșîindu-și picioarele în urma oaspeților săi, iar Rachel știu că Smith îl încunoștințase că în acea explozie fuseseră ucise nu numai două persoane.

Rachel ajunsese la mașina lor cînd Smith se înapoie. Undeva, în depărtare, se înălța urletul sirenelor și sunetul insistent al claxoanelor mașinilor de pompieri. Lumini roșii intermitente apărură la orizont.

– De data asta curierul a încurcat-o, nu-i așa? zise Smith.

Rachel încuviință dînd din cap. Ar fi vrut tare mult să știe cine fusese femeia. Shel... și iubitul ei Romeo, făcînd troc cu cuburi de gheață în schimbul unei beri reci. Oare ce căutau ei în casa în care ar fi trebuit să locuiască Beth Underwood? Cine erau ei? Prieteni de-ai ei?

– Unde-i ea? întrebă Rachel cu glas tare. De ce a plecat de aici? Oare își invitase niște prieteni ca să-i țină tovărășie, și „el" a venit și a înhățat-o, și pe urmă a instalat sîrme prin casă?

Smith îi cuprinse cu palma unul din obraji.

– Vom descoperi noi asta. Făcu o pauză. Dacă n-ai fi gonit spre mine, acolo, aş fi fost şi acum la uşa aceea...

Rachel închise ochii cînd el o sărută, şi îl simţi că tremură ca şi cum i-ar fi fost foarte frig; totuşi buzele lui îi arseră fruntea ca un fier roşu.

Cei de la brigada de pompieri sosiră repede la faţa locului, îşi făcură treaba ca la carte şi stăpîniră rapid incendiul. Smith era foarte ocupat cu telefonul lui din maşină, aşa că Rachel îl trase deoparte pe comandantul brigăzii şi îi aduse la cunoştinţă toate amănuntele. Cînd îi vorbi despre pierderile suferite de Brigada Tactică, şeful pompierilor întoarse capul şi slobozi o înjurătură. Aruncă o privire spre trăgătorul de elită, care stătea pe iarbă, cu puşca proptită între picioare şi cu ochii pironiţi în gol.

– Cu ce dracu' aveţi de-a face aici? întrebă comandantul pompierilor. Armata, forţele federale...

Rachel arătă spre Smith.

– Îţi va da el informaţiile necesare.

Comandantul pufni pe nas dispreţuitor.

– Cu vreo poveste aiuristică!

– A pierdut doi oameni, îi reaminti Rachel cu asprime.

Comandantul porni cu paşi apăsaţi pe urma oamenilor săi.

Rachel stătea pe bara de protecţie a ambulanţei, lăsînd un asistent medical să-i culeagă cioburi de sticlă din pielea capului. Cînd Smith se înapoie, un al doilea medic se îndreptă în grabă spre el.

– Aveţi nevoie de un unguent pentru arsuri, spuse doctorul repede, cercetîndu-l cu atenţie. Vreo fractură?

– Nu.

Smith se aşeză lîngă Rachel.

– Departamentul de Poliţie din Phoenix a luat legătura cu Sky Harbor. Nimic nu intră şi nu iese de acolo pînă cînd nu se verifică fiecare avion particular. Treaba este că, în

decursul ultimei ore, nici unul n-a fost văzînd decolînd de pe acel aeroport.

– Este de neînțeles, replică Rachel. Curierul nu se va duce nicăieri cu mașina.

– Lucille a luat legătura cu poliția călare, pentru orice eventualitate, zise Smith, făcînd apoi o pauză. Detașamentul local de detectare a bombelor e deja pe drum, împreună cu brigada de investigații privind cazurile de incendiere premeditată.

– Cine este proprietarul casei? întrebă Rachel. Va trebui să vedem dacă nu știe Pabst...

– Vă pot spune eu asta, zise medicul, continuînd să tamponeze cu unguent mîinile lui Smith. Tipul căruia îi aparține casa e cel cu șantierul de construcții. Știu acest lucru pentru că am mai fost pe-aici de cîteva ori – muncitori imigranți ilegal din America Latină, plătiți cu șase dolari pe oră, care nu poartă încălțăminte de protecție și calcă pe cuie ieșite din scînduri. Soiul ăsta de probleme.

Zgomotul puternic al unui motor de camion și scrîșnetul unor frîne îl făcu să-și întoarcă repede capul.

– Domnul „construcții de calitate" în persoană, bombăni medicul.

Bărbatul care sări jos din cabina autofurgonetei era scund și cu picioare ca două paranteze, cu un torace ca un butoi și cu brațe groase și vînjoase. Își trînti o pălărie de pai Stetson jumulită pe capul cu început de chelie și porni în grabă spre ambulanță.

– Ia uită-te la emblema de pe portiera furgonetei, spuse Rachel, pe un ton calm.

Smith se uită și imediat fu în picioare. Emblema era un uriaș cactus verde. Inscripția scrisă cu litere aldine galbene era: SOCIETATEA DE LUCRĂRI DE PROIECTARE ȘI CONSTRUCȚII UNDERWOOD.

– Domnul Underwood?

Underwood se holba cu gura căscată la ceea ce rămăsese

de pe urma incendiului. Îşi scoase din buzunar o basma roşie mototolită şi îşi şterse fruntea.

– Al dracului să fiu dacă-mi vine să cred asta! Se răsuci în loc, adresîndu-i-se lui Smith. Cine eşti dumneata?

Rachel urmări cu atenţie reacţia individului la vederea legitimaţiei lui Smith. Se ridică de pe bara de protecţie a ambulanţei şi se îndreptă spre cei doi bărbaţi.

– Sînteţi Roy Underwood?

– Asta am spus.

– Sînteţi constructorul?

– La naiba, da! Asta-i blestemata mea de locuinţă-model. Era modelul meu...

– Ştiţi că aici locuia cineva?

– N-ar fi trebuit să fie nimeni aici.

– Un bărbat şi o femeie se distrau.

Underwood îşi înălţă ochii spre cer şi înjură.

– Era probabil Kenny Lassiter, maistrul meu. Am auzit vorbindu-se că venea pe-aici. Dar l-am avertizat...

– Cine era femeia?

– Vreo chelneriţă de bar cu care din întîmplare s-a încurcat Kenny săptămîna asta.

Rachel se săturase. Se apropie, simţi mirosul de băutură din răsuflarea lui Underwood şi văzu picăturile de transpiraţie de pe favoriţii lui. Şi-l închipui primind apelul telefonic referitor la explozie, bîjbîind pe întuneric în căutarea hainelor sale, ocărînd în timp ce-şi arunca apă pe faţă, încercînd să se trezească.

– Casa avea un telefon în funcţiune. Ştiu că fiica dumneavoastră, Beth, îl folosea. Locuia în casă. Unde este Beth, domnule Underwood? Unde se află în clipa asta?

Expresia lui Rachel îl făcu să tresară.

– Unde dracu' credeţi că este? se răsti el. Acasă, cu nevastă-mea, probabil încă dormind.

Indiferent ce scria pe legitimaţia lor, Roy Underwood era convins că ofiţerul federal şi femeia din cadrul armatei erau nebuni. Felul în care se uitară unul la altul cînd el le spuse asta despre Beth fu ca şi cum tocmai ar fi cîştigat un premiu formidabil.

Underwood protestă cînd ei îl urcară cu forţa în maşina lor şi îi cerură indicaţii pentru cel mai rapid drum spre casa lui. După ce le obţinură, îi spuseră să nu mai scoată o vorbă.

Cînd se apropiară de Mesa Hills – primul lui şantier de construcţii – Underwood văzu că strada era blocată de două maşini aşezate în unghi una faţă de cealaltă. Bărbaţii care stăteau în picioare lîngă ele ar fi putut să joace în linia de atac a echipei Cardinals din Phoenix rolurile principale dintr-un film cu bandiţi. Purtau pistoale mitralieră M-16 cu încărcătoare duble legate laolaltă cu bandă izolatoare de felul celei folosite de electricieni. Pe micul petic de teren neconstruit care avea să fie un parc, se afla un elicopter, ale cărui pale încă se mai învîrteau. Peluzele şi aleile locuinţelor din jur erau pline de vecini de-ai lui Underwood, care-şi strîngeau halatele de baie peste pijamale. Cîţiva îl strigară cînd îl văzură coborînd din maşină.

– Restul drumului îl facem pe jos, îi spuse Smith.

Underwood văzu şi alţi oameni înarmaţi, mai departe în josul străzii, înconjurînd casa lui, în care ardeau toate luminile.

– Cine sînt tipii ăştia? întrebă el.

– Poliţişti federali veniţi de la Phoenix.

– Trebuie să-mi spuneţi...

– De îndată ce vom fi înăuntru, domnule Underwood.

– Nu! Trebuie să ştiu dacă Beth şi Connie sînt cumva în primejdie!

Smith se întoarse spre el, dar nu-şi întrerupse mersul.

– Acum nu mai sînt.

Uşa de intrare a locuinţei lui Underwood avea un mare ochi de geam mat fixat în lemn la nivelul unui stat de om.

Acesta deforma trăsăturile femeii care stătea înăuntru şi pe care Rachel o bănui a fi soţia lui Underwood. Acesta îi făcu semne cu mîna şi fu nevoit să-i strige numele pînă o convinse să tragă zăvorul uşii.

– Roy, ce se întîmplă? Cine sînt oamenii aceştia?

Underwood o cuprinse în braţe, dar ea se apleca întruna pe lîngă el, să se uite peste umăr. Ochii lui Connie Underwood, ca şi toată faţa ei, erau umflaţi de somn. Cînd o văzu pe Rachel, îşi petrecu o mînă prin păr şi încercă să-şi aranjeze şuviţele răvăşite.

– Trebuie să vorbim cu Beth, doamnă Underwood, spuse Rachel, pe un ton blînd.

– În toiul nopţii? Năvăliţi în cartierul nostru, purtîndu-vă de parcă noi am fi... ca şi cum am fi traficanţi de droguri sau mai ştiu eu ce...

– Mămico! E-n ordine.

Rachel îşi înălţă privirile. Dincolo de pardoseala holului de la intrare se afla o scară, şi la jumătatea ei stătea Beth Underwood. Purta o cămaşă de noapte lungă din bumbac şi papuci pufoşi ornamentaţi cu personaje create de Disney. Faţa îi era trandafirie – proaspăt spălată şi părul ei lung strălucea, ca şi cum ar fi fost îndelung periat.

– Eşti Rachel Collins, zise ea.

Rachel înaintă cu un pas.

– Da, eu sînt.

– Lucrai cu Mollie... cu maiorul Smith.

– Da, aşa este.

– Ea a murit.

Beth trase adînc aer în piept şi se uită afară, prin ferestrele înalte şi ogivale care flancau uşa de intrare. Rachel îi urmări privirea şi văzu girofarurile de pe maşinile de patrulare ale şerifului.

– A murit şi Steven, nu-i aşa?

– Beth, vino aici jos, departe de fereastră. Te rog...

Rachel îi întinse mîna, aşa cum ar fi procedat cu un animal rănit şi înspăimîntat, care încă nu se putea decide: să aibă încredere sau s-o ia la goană.

– A fost ucis ceva mai devreme în seara asta, spuse Rachel. Îmi pare rău, Beth. Foarte, foarte rău.

Buzele lui Beth tremurară şi două lacrimi grele îi alunecară de-a lungul obrajilor. Cînd vorbi, glasul îi sună dogit:

– M-a anunţat că urma să veniţi. Zicea că vorbise cu dumneata şi că voi doi trebuia să luaţi avionul încoace şi să ne întîlnim. Dar Steven era îngrijorat. Rîsul ei semăna cu o tuse înnecată. Întotdeauna îşi făcea griji în legătură cu mine. Spunea că prea mult timp rămăsesem aici singură. Nu voia să mai stăm în casa aceea.

– Locuisei şi tu în casa-model? în tăie vorba tatăl ei.

Rachel îl îndemnă să tacă, dar n-ar fi fost nevoie să se ostenească. Se părea că Beth nici nu-l auzise.

– Aşadar, aseară am venit acasă... Se lăsă să cadă pe treapta acoperită de covor şi se uită în jos, la Rachel. O să mă ajuţi. Poţi să mă ajuţi? Sau mă va ucide şi pe mine?

Soţii Underwood ar fi constituit o problemă dacă Beth n-ar fi intervenit, ocupîndu-se de liniştirea lor. Îi conduse pe Rachel şi pe Smith în camera de lucru a tatălui ei, apoi îşi petrecu cîteva clipe discutînd cu părinţii ei. Înainte ca Beth să închidă uşa camerei de lucru, Roy Underwood îi aruncă o privire mînioasă lui Rachel.

Încăperea era mare, jumătate birou, jumătate cîrciumă în stil englezesc, cu un bar, scaune, rafturi pline de băuturi alcoolice şi pahare, o ţintă pentru trageri cu săgeţi şi un intrînd în care se aflau dulapuri-fişier şi pe perete etajere pentru cărţi.

– Va trebui să folosesc telefonul, îi spuse Smith lui Beth.

Ea dădu vag din cap şi îşi găsi de lucru punînd la foc un ibric de cafea. Din minifrigiderul de sub bar scoase o sticlă de un sfert de litru de lapte şi o alta cu frişcă, pe care le puse pe

placa de granit a tejghelei. Cafetiera începu să bolborosească.

Rachel trase perdelele peste ferestrele înalte cu vedere spre curtea din spate şi zona piscinei. În timp ce turna cafeaua n-o slăbi din ochi pe Beth. În bar erau cuţite de cojit şi alte instrumente ascuţite. Era bucuroasă că Beth avea nevoie de amîndouă mîinile pentru a duce cele trei ceşti de cafea către măsuţa din faţa canapelei îmbrăcată în piele. Rachel aruncă o privire spre Smith – acesta tot mai vorbea la telefon.

– Vreau să-ţi spun cine sîntem noi, inspectorul Smith şi cu mine, zise ea. Şi ce s-a întîmplat de fapt pînă acum. De acord?

Beth dădu din cap în semn că da. Se lăsă să cadă pe canapea şi cuprinse cu amîndouă mîinile ceaşca de cafea. Expresia ei rătăcită o îngrijora pe Rachel. Se instala starea de şoc. Trebuia s-o facă pe Beth să vorbească.

Rachel explică repede gradul de rudenie a lui Smith şi relaţiile ei cu Mollie. Cînd Rachel spuse că Smith era fratele lui Mollie, Beth îşi ridică privirile, surprinsă. Apoi Rachel se concentră asupra evenimentelor-cheie din ultimele cîteva zile: cum o ajutase ea pe Mollie să-i mute pe Beth şi pe Copeland, prezentînd principalele amănunte ale anchetei ulterioare, care îi adusese pe ea şi pe Smith la Carefree. Trecu peste detaliile modului în care muriseră Mollie şi Steven.

Smith termină cu telefonul. Rachel îi aruncă o scurtă privire. El scutură din cap, ceea ce ea interpretă ca însemnînd că indiferent ce altceva s-ar fi petrecut în altă parte putea să aştepte.

Smith puse pe măsuţa pentru cafea un mic magnetofon.

– Avem nevoie de o înregistrare, îi spuse lui Beth cu blîndeţe. Te deranjează? Beth se uită la el.

– Nu. Atîta vreme cît nu mă minţiţi. Se întoarse spre Rachel. Steven zicea că i-ai fi spus că Mollie a fost ucisă în cursul unui jaf banditesc, că a fost un ghinion îngrozitor... Nu te-a crezut. Mi-a zis că el credea că individul care ne urmărea pe noi era cel care o omorîse pe Mollie.

Rachel închise ochii. La vremea respectivă, ea inventase minciuna aceea la nimereală. Acum, cînd şi-o reamintea, i se părea bătătoare la ochi.

– Nu ştiam ce altceva să-i spun lui Steven, recunoscu ea. Pe atunci habar nu aveam cine vă urmărea. Nu eram sută la sută sigură că era acelaşi bărbat care o ucisese pe Mollie.

– Dar acum eşti pe deplin sigură.

– Oh, da! În Atlanta ne-au lipsit cîteva, literalmente cîteva minute, să-l prindem. Tipul a fost rapid şi foarte inteligent, şi a ajuns la Steven înaintea noastră.

– Şi aici a fost înaintea voastră.

– Da, aşa este.

– Ştiţi cine e?

– Avem o descriere în linii mari, dar nici un nume. Asta nu-i mare lucru... de aceea i-am solicitat aici pe toţi acei ofiţeri federali de poliţie. Cred că el îşi închipuie că ai murit. Este din soiul celor care ar fi rămas prin apropiere ca să vadă cum sare în aer casa.

– Aşadar, cînd va descoperi că n-am murit, va încerca din nuou.

Rachel ezită, recepţionă privirea de avertizare a lui Smith, şi o ignoră.

– Dacă descoperă un prilej. Este ceea ce noi nu-i vom oferi. Tăcu cîteva clipe. De aceea trebuie să înţelegem ce anume ştii. Mollie a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să vă apere. Acum sîntem obligaţi să preluăm noi această sarcină a ei. Drept urmare, e necesar să ştiu ce informaţii i-aţi dat, dumneata şi Steven.

Ochii lui Beth se umplură de lacrimi. Puse ceaşca jos şi şi-i şterse cu o mînecă a cămăşii de noapte. Îşi îndesă picioarele în pernele de piele şi se ghemui cît mai adînc în colţul canapelei.

– Steven şi cu mine ne iubeam, spuse în şoaptă. Totul a început din cauză că ne iubeam... şi pentru că Steven a fost trădat.

– De cine? interveni Smith.

Beth îşi răsuci o şuviţă de păr în jurul degetului arătător.

– Avea slujba aceea importantă la Bell & Robertson. Marea firmă de avocatură. O ducea foarte bine acolo, muncea realmente mult, pînă cînd cu treaba cu PSX. Se uită la Rachel. Cei cu căile ferate, ştii, nu?

– Au dat faliment, nu-i aşa?

– La sfîrşit. Dar reorganizarea societăţii PSX era problema lui Steven. El habar nu avea că directorii de la PSX şi şefii lui îi pregăteau o înscenare, făcînd ca lucrurile să pară ca şi cum el ar fi avut intenţia de a fura firma... şi de a o ruina.

Rachel îl văzu pe Smith că dă din cap ca pentru a confirma. Scandalul companiei PSX fusese comentat la ştiri luni de zile. Poate că acum îl lega de Copeland. Rachel încă nu vedea legătura.

– Steven era acuzat de toate aceste lucruri pe care nu le făptuise niciodată, continuă Beth. În cele din urmă îi rămăsese o singură persoană către care să se îndrepte. Atunci l-am întîlnit eu.

– Cine era acea persoană, Beth?

– Judecătorul Esterhaus.

Rachel îl auzi pe Steven inspirînd zgomotos o gură de aer. Îngrijorîndu-se ca nu cumva el să întrerupă relatarea lui Beth punîndu-i noi întrebări, se grăbi să continue:

– Cum l-a cunoscut Steven pe Esterhaus?

– Judecătorul era unul dintre profesorii lui de la Georgetown. El şi Steven au devenit apropiaţi.

– Iar dumneata îl cunoşteai pe Esterhaus pentru că...?

– Eram secretara lui.

Beth povesti cît de mînios era Steven după vizitele pe care i le făcea lui Esterhaus. Pe urmă ceva se schimbase, şi el se mai calmase cît de cît.

– Esterhaus urma să-l ajute? întrebă Rachel.

– Da. El şi Steven au trecut în revistă tot ce făcuse Steven pentru PSX. Judecătorul a declarat că era de-a dreptul

scandalos cc-i făceau ei lui. A făgăduit să găsească un mijloc pentru a-l ajuta.

– Atunci ați ajuns, dumneata și Steven, să fiți implicați.

– O mulțime de oameni nu-l simpatizau, zise Beth, pe un ton defensiv. Dar ei nu-l înțelegeau, și nici nu știau prin ce trecea el. Steven putea să pară îngîmfat și nepăsător... chiar și eu îl credeam așa uneori. Pînă cînd mi-am dat seama că era pur și simplu speriat. E greu de înțeles, pînă nu-l cunoști ca pe o persoană care muncea din greu și care întotdeauna respectase regulile. El se aștepta să fie răsplătit. Merita ceea ce credea că avea să primească. Atunci cînd asta nu s-a întîmplat, n-a știut ce să facă, sau cum să acționeze. Tot ce putea să facă era să izbucnească în crize de furie.

– Te-a lovit vreodată? întrebă Rachel, cu calm.

– Nu, nu... nu mă referem la izbucniri cu violențe fizice. Era vorba de dispoziția lui sufletească și de toanele lui, de felul bănuitor în care se purta cu oamenii. Amărăciunea era pentru el ca o otravă.

– Dar ai spus că Esterhaus avea de gînd să-l ajute.

– Am spus și că a fost trădat, îi reaminti Beth.

Urmă o tăcere de cîteva clipe, apoi Smith zise:

– Dar Esterhaus... Esterhaus nu l-a susținut niciodată. De fapt, a redactat un raport confidențial prin care se confirma ceea ce firmele PSX și Bell & Robertson declaraseră tot timpul: că Steven urmărise să jefuiască societatea PSX. Se uită la Rachel. Ministerul de Justiție urmărise cazul. Memorandumuri pretutindeni. Se întoarse iar spre Beth: După ce Esterhaus l-a lăsat baltă, Steven a venit la dumneata. Ce voia el, Beth?

– Răzbunare, răspunse ea cu glas calm. Nu-i venea să creadă că judecătorul se întorsese în așa hal împotriva lui. Vorbea ca un nebun, spunînd că avea să găsească o modalitate pentru a-l distruge.

– Te-a rugat să-l ajuți pentru că erai secretara lui Esterhaus. Îi cunoșteai viața – atît cea personală cît și cea

profesională – în toate amănuntele. Steven voia să afle partea nevăzută, ceva ce ar fi putut să folosească împotriva lui Esterhaus.

Beth confirmă dînd din cap. Scotoci în buzunarul halatului ei de baie şi scoase o batistă mototolită.

– Asta ţi-a cerut Steven să faci, Beth? întrebă Rachel. Să violezi intimitatea lui Esterhaus?

– Era singura posibilitate.

– Dar dumneata lucrai pentru Esterhaus. A existat vreodată vreo problemă acolo?

– Nu! Judecătorul s-a purtat întotdeauna bine cu mine. Era dur, dar corect, într-un fel asemănător cu tatăl meu. Dar cînd am văzut ce i-a făcut lui Steven...

– I-ai pus întrebări în legătură cu asta?

– A zis că nu era treaba mea. S-a supărat şi pentru simplul fapt că adusesem vorba despre asta.

– Şi atunci te-ai hotărît să-l ajuţi pe Steven. Pentru că Esterhaus îl acuzase.

Beth se întoarse cu spatele şi plînse pe tăcute. Rachel se uită la Smith şi constată că acesta era calm. Ajunseseră atît de departe, aşteptaseră atît de mult, plătiseră un preţ mult prea mare. Puteau să mai aibă răbdare cîteva minute.

Beth îşi trase nasul şi şi-l suflă.

– Trebuie să mă spăl.

Rachel întinse braţul şi o luă de mînă.

– Ce a fost, Beth? o întrebă în şoaptă. Ce aţi descoperit, dumneata şi Steven, în legătură cu Esterhaus?

Beth se uită la ea cu un chip cu totul lipsit de expresie.

– Ce anume a iscat toate astea, Beth? insistă Rachel. A dus la uciderea lui Mollie, la omorîrea lui Steven...

– Cum puteam noi să ştim ce avea să se întîmple?! strigă Beth.

– Nu puteaţi. Dar acum trebuie să ne spui ce aţi descoperit dumneata şi Steven. Astfel încît să reuşim să punem laolaltă ultimele piese. Dacă izbutim să facem asta, îl vom găsi pe ucigaş.

Beth îşi făcu mîinile pumn şi îşi frecă ochii umflaţi, cu gesturile unui copil.

– Steven zicea că probabil nu era el primul pe care să-l fi trădat Esterhaus, spuse ea cu glas scăzut. Zicea că trebuie să mai existe şi alţii. Asta era ceea ce căutam eu în dosare, un caz asemănător cu cel al PSX-ului, care să fi implicat pe altcineva.

– Aveai acces la documentele din calculator ale lui Esterhaus? o întrebă Smith. Chiar şi la cele personale?

– Am descoperit parola lui personală din întîmplare. El n-a ştiut niciodată că o aveam.

– Ai găsit ceva în înregistrările din calculator? o întrebă Rachel.

– Nu. Nu acolo era. Era îngropat în dosare referitoare la cazuri vechi, chestii care fuseseră puse deoparte, le păstrase, de ani de zile.

– Ce anume, Beth?

– Dosarul referitor la North.

– La generalul North?

Beth confirmă, dînd din cap.

– La început am crezut că era ceva legat de prăbuşirea în deşert a avionului. Ştiţi, gîndeam că era o parte din raportul comisiei la care lucra acum judecătorul, şi că nimerise, cine ştie cum, din greşeală, în cutiile în care se păstrau documentele vechi. Dar nu era deloc aşa. Dosarul era vechi. O mulţime de însemnări făcute cu scrisul de mînă al judecătorului. Pentru rest, n-am recunoscut scrisul. Beth trase adînc aer în piept. Judecătorul cunoştea absolut totul despre North, întreaga lui viaţă. Existau pagini privitoare la călătoria lui în California – data la care pleca generalul, cu care avion, echipajul acestuia, un raport din partea echipei de întreţinere respective...

– Un raport asupra lucrărilor de întreţinere... repetă Rachel. Figura acolo numele mecanicilor care lucraseră la acel avion?

Beth scutură din cap.

– Unul singur, o referire la un oarecare sergent.

– Dunn? interveni brusc Smith. Ăsta era numele?

Beth îşi înălţă bărbia.

– Da, aşa cred.

– Ce anume avea dosarul acela, de ţi-a trezit bănuieli?

– Ceva ce reiese evident cînd îl citeşti: judecătorul îl urmărise pe generalul North ani de-a rîndul.

Rachel era uluită.

– Beth, ascultă-mă cu mare atenţie. Exista în tot materialul acela vreo ameninţare explicită a lui Esterhaus împotriva lui North? Gîndeşte-te bine, te rog. Spune-mi doar ce-ţi aminteşti că ai fi văzut sau citit.

Beth îşi lăsă privirile în poală.

– Era o pagină cu itinerarul generalului North în California. Toate paragrafele de după primul – care se referea la momentele în care generalul părăsea Washington-ul – fuseseră tăiate cu un creion roşu. Cineva scrisese de-a curmezişul paginii „Anulat".

Rachel simţi că i se taie respiraţia.

– Dosarul, Beth. Asta a fost ceea ce i-ai arătat lui Mollie?

– Nu. Steven a zis că ar fi trebuit să-l lăsăm acolo, în caz că Esterhaus ar veni să-l caute. Nu voia ca judecătorul să devină bănuitor; zicea că Esterhaus ar fi ştiut că eu eram cea care îl luase. Steven a spus că aveam să ne întoarcem să-l luăm atunci cînd am fi avut nevoie de el... că judecătorul nu şi-ar fi dat atîta osteneală să-l ascundă dacă n-ar fi intenţionat să-l păstreze. Adică, ar fi putut tot atît de uşor să-l distrugă.

– Şi n-aţi făcut vreo copie?

– Nu aveam cum.

– OK. Acum spune-mi de ce i-ai dus informaţiile acestea lui Mollie. Exista în dosarul acela ceva referitor la ea... ceva care să indice că ea era iubita generalului North?

– Da.

– Aşa că te-ai gîndit că ea era singura persoană în care dumneata şi Steven puteaţi să aveţi încredere. Făcea parte

din armată. Şi fiindcă ea, mai mult decît oricine pe lume, nu s-ar fi lăsat oprită de nimic pentru a aduce adevărul la lumină.

– Îmi pare foarte rău, şopti Beth. Dacă n-aş fi făcut asta, nu i s-ar fi întîmplat nimic.

Smith întinse spre ea mîna lui înroşită de arsuri şi îi prinse braţul. Îşi ţinea capul în jos şi nu îndrăznea să şi-l ridice.

– Beth, zise Rachel, înainte de a vă duce la Mollie, aţi încercat, dumneata şi Steven, să mai descoperiţi şi alte lucruri referitoare la conţinutul dosarului?

Beth dădu afirmativ din cap.

– O singură dată. Intrasem în calculatorul judecătorului, în fişierele lui personale, cînd, dintr-o dată, sistemul s-a blocat. După aceea, niciodată n-am mai revenit la fişierele acelea.

Beth îşi eliberă braţul din strînsoarea lui Smith şi se ridică în picioare. Strîngîndu-şi mîinile în jurul pieptului, începu să umble încoace şi-ncolo. Nu se uită la ei cînd vorbi:

– Asta e ceea ce ştiu. Asta-i tot. Şi nu schimbă cîtuşi de puţin lucrurile, nu-i aşa? Pentru că n-ar fi posibil ca judecătorul să fie cel care i-a ucis pe Mollie şi pe Steven.

Acum, în cel mai tăcut ceas al nopţii, casa era învăluită în linişte. Roy Underwood şi soţia sa se aflau la etaj, în apartamentul principal. Rachel urcase pînă acolo în vîrful picioarelor, şi-i auzise certîndu-se în spatele uşilor duble.

Beth era la parter, odihnindu-se în camera de oaspeţi de lîngă biroul lui Roy. Un poliţist federal înarmat stătea de pază în faţa uşii; alţi doi erau afară.

– Va fi în siguranţă, zise Rachel, mai mult pentru ea însăşi decît către Smith.

– Aşa cred, încuviinţă acesta. A fost al dracului de norocoasă că a părăsit acea casă-model.

Soţii Underwood erau plecaţi în afara statului atunci cînd Beth venise prima oară acasă. Ascultînd de avertismentele lui Mollie, niciodată nu intenţionase să locuiască la părinţii ei. În schimb, sugerase casa-model, şi Mollie fusese de acord.

Locuința poseda tot ce avea să-i fie necesar lui Beth, inclusiv un telefon. În cursul zilei zona era foarte intens circulată – echipe de constructori, agenți imobiliari –, iar noaptea, vecinii erau aproape. Fusese o soluție inteligentă, care prezenta siguranță. Numai că fusese cunoscută de Copeland, care o dăduse în vileag.

– Se înșală, să știi, spuse Smith. În legătură cu Esterhaus.

Rachel se uită la el și se întrebă cum de putea să reziste.

– Mi-ai spus că așa-numitul curier știe absolut tot, zise ea. De aceea se află mereu cu un pas înainte. Acum afirmi că Esterhaus a fost cel care l-a trimis pe ucigaș.

– Așa se explică, replică Smith. Glasul îi era răgușit, și ca să și-l limpezească bău din sticla de apă pe care o găsise în spatele barului. E singurul mod în care se poate explica totul.

Rachel înțelegea suferința pe care i-o cauza sentimentul vinovăției. Smith îi relatase deja despre întrevederea lui cu președintele și despre ordinele conform cărora el trebuia să-i raporteze lui Esterhaus: Esterhaus, punînd întrebări și cîntărind orice decizie pe care ar fi urmat s-o ia Smith, primind și adunînd toate detaliile, asigurîndu-se că Smith nu-i ascundea nimic... și apoi trecînd mai departe toate acele informații.

– De ce? întrebă Rachel. De ce să fi vrut Esterhaus să-l ucidă pe North? Care era legătura dintre ei?

– Asta va trebui să-l întrebăm pe judecător, replică Smith.

– Și cum de a ghicit la fix că Beth și Copeland constituiau o primejdie pentru el, adăugă Rachel. Făcu o pauză. Nu crezi că ar fi mai bine dacă am ști ceva mai mult despre asta, înainte să pornim la atac?

– Da, ar fi, însă nu avem timp să scotocim prin trecut. Chiar dacă am dispune de timp și am încerca asta, Esterhaus ar prinde de veste.

– Ce zici de dosar? Crezi că Esterhaus l-a lăsat acolo unde l-a găsit Beth?

– N-ar fi avut nici un motiv să-i schimbe locul. Cel puțin, nu încă.

– Îi vei da totuşi în curînd un astfel de motiv. El aşteaptă să primească veşti de la dumneata, şi nu-i poţi ascunde cele întîmplate aici. Smith îşi ciupi nasul. Cînd îşi retrase mîna, pe piele îi rămăseseră urme roşii.

– Nu ceea ce ştie Esterhaus contează, zise el. Cheia o constituie asasinul. Ce crezi că ştie el?

Rachel încercă să-şi alunge oboseala gîndurilor.

– A privit cum sare în aer casa. Trebuie să fi vrut să zăbovească prin preajmă, să vadă asta cu propriii lui ochi.

– Deoarece credea că Beth se afla înăuntru?

– Întocmai. N-ar fi putut să-şi închipuie contrariul. Era imposibil ca Steven Copeland să-l fi mințit.

– Şi pe urmă, ce face?

– Pleacă dracului departe de Dodge. L-ar suna pe Esterhaus, dar numai după ce s-ar afla deja pe drum.

– Apoi?

– Misiune îndeplinită. Ar fi timpul pentru o relaxare, cu băutură şi un somn binemeritat.

Rachel ştia că mînia o făcea să vorbească pe un ton amar, dar imaginea curierului luîndu-şi zborul atît de împăcat sufleteşte o făcea să fiarbă de furie.

– Cred că ai dreptate, spuse Smith. Cred că asta-i exact ceea ce ar face: să raporteze, şi pe urmă să se relaxeze. N-ar mai exista nici un motiv pentru a se mai gîndi la Carefree... nici unul, după artificiile acelea.

Rachel tresări.

– N-ar urmări ştirile?

– Să sperăm. Pentru că aceasta e unica noastră portiță. În noaptea asta Esterhaus doarme liniştit, fiindcă a primit vestea. Asasinul – curierul, cum îi spui dumneata – face acelaşi lucru deoarece a văzut el însuşi ce s-a întîmplat aici. Nu se grăbeşte să treacă la pasul următor, dacă există vreunul...

– Şi Esterhaus nu stă treaz în miez de noapte aşteptîndu-te să-l suni. Pentru că ştie prea bine ce ai putea să-i spui!

Smith se uită la ceasul său de mînă.

– Se apropie de ora cinci în districtul Columbia. Esterhaus se va scula peste două sau trei ore. Îmi închipui că vor mai trece cîteva pînă să înceapă să se întrebe de ce n-am dat raportul.

– Fiindcă te duci să iei dosarul. Ai de gînd să acționezi pe la sptele lui, înainte ca el să apuce să gîndească.

– Nu-l subestima, o avertiză Smith. Apoi arătă cu bărbia spre baie. Ai zece minute să te speli şi să-ți schimbi îmbrăcămintea. Apoi e rîndul meu, şi plecăm.

– Ce facem cu Beth?

– Spune-i să nu iasă din casă. Polițiștii îi vor ține pe ziariști departe de ea pentru a-i asigura o oarecare intimitate.

Rachel îşi luă sacoşa de pînză, pe care unul din polițiști o scosese din berlina lui Smith, şi se îndreptă spre baie. Tocmai închidea uşa cînd zări imaginea lui Smith reflectată în oglinda mare de deasupra chivetei. El vorbea din nou la telefon, proptindu-şi capul cu o mînă strînsă pumn sub bărbie. Rachel desluşi cuvintele „morți" şi „transport cu avion militar" şi ştiu că el îi spunea lu Lucille să nu se aştepte ca el să însoțească spre casă oamenii căzuți la datorie.

21

Sufrageria „familiei" se afla în partea din spate a Casei Albe, între sufrageria oficială şi încăperea denumită „Cross Hall".

Actuala primă doamnă o redecorase într-un stil pe care Pamela Esterhaus îl considera ca fiind o încercare de a crea o impresie de conac de ţară. Tapetul era cu dungi verzi şi albe presărate cu irişi; masa, scaunele şi servanta erau din lemn de cireş, al cărui lustru fusese dobîndit prin adăugarea mai multor straturi de ceară pentru mobile. Din hîrdaie mari de cupru răsăreau ficuşi. Efectul general făcea ca încăperea să semene cu anticamera unui dormitor în care se putea lua şi micul dejun.

Masa era împodobită cu un singur platou pentru păstrarea caldă a mîncărurilor, care conţinea terci din fulgi de ovăz, un suport pentru pîine prăjită, o farfurioară în care se aflau miere şi gemuri, o carafă cu suc de portocale pusă în gheaţă şi cafea într-un serviciu de argint. Ospătari din cadrul marinei serviseră în tăcere prima porţie de gustări, apoi îi lăsaseră pe şeful executivului şi pe soţii Esterhaus să se servească în continuare singuri.

Pamela Esterhaus mai fusese invitată de cîteva ori să ia

micul dejun aici. Preşedintele era o persoană matinală – chiar şi în week-end-uri îi plăcea să-şi folosească timpul pentru şedinţe neoficiale, purtînd discuţii spontane în căutare de idei noi – acesta fiind probabil motivul pentru care Pamela n-o văzuse niciodată prezentă acolo pe prima doamnă. Tema discuţiilor de astăzi era creşterea neaşteptată din ultima vreme a numărului de azilanţi militari de rang superior.

– Serviciul de securitate al Ministerului Apărării m-a informat că Pentagonul are o problemă cu tipii ăştia, spuse preşedintele. După ce au fost storşi de cunoştinţele tehnice pe care le-au adus cu ei, şefii nu mai ştiu la ce să-i folosească.

Cu coada ochiului, Pamela îl surprinse pe soţul ei explorîndu-şi gingiile cu limba. Unul sau mai multe dintre grăunţele acelea trebuie să-i fi intrat între gingie şi lucrarea dentară. Ar fi vrut ca el să se scuze şi să se ducă la baie.

– Domnule preşedinte, spuse ea, nu mă îndoiesc că Pentagonul a obţinut tot ce putea de la oamenii aceştia – în măsura în care era vorba de considerente de ordin militar. Dar persoanele acestea posedă şi o bună cunoaştere din punct de vedere sociologic şi psihologic a culturii lor, îndeosebi cea privitoare la filozofiile şi concepţiile lor în domeniul militar. De ce să nu ne gîndim la eventualitatea de a-i pune în funcţii civile, poate ca instructori în locuri ca West Point sau Citadela? Făcu o pauză. Asta ar înlesni şi supravegherea activităţii lor, pentru eventualitatea în care un agent dublu ar fi reuşit cumva să se strecoare prin procedurile de verificare ale Pentagonului.

Preşedintele se uită la ea pe deasupra unei linguri cu terci de ovăz.

– Dumneata nu prea ai încredere în mulţi oameni, nu-i aşa?

– Nu încrederea este soluţia, domnule, ci precauţia. La Ministerul de Justiţie am înregistrat o mulţime de succese transplantînd martori aflaţi sub protecţie în medii universitare.

– Ştiu. Tocmai de aceea întreb.

Preşedintele îşi înghiţi ultima îmbucătură de fiertură din fulgi de ovăz, o făcu să alunece pe gît cu o sorbitură de cafea, şi se sprijini pe spătarul scaunului.

– Fă asta, Pamela, spuse el concis. Îşi întrepătrunse degetele şi se uită cîteva clipe pe fereastră. Îl cunoşti pe Peterson de la CIA?

Pamela dădu afirmativ din cap.

– Este expertul agenţiei în probleme de azilanţi politici... conduce operaţiunea „Oglinda". Am mai lucrat cîndva cu el.

– S-ar putea să vrei să-l iei colaborator la treaba asta. Preşedintele se întoarse spre Esterhaus: Simon, vrei să-ţi dau numele dentistului meu?

Limba lui Simon Esterhaus îşi încetă săpăturile. Preşedintele îi zîmbea cu bunăvoinţă.

– Îmi pare rău, domnule. Uneori...

Preşedintele îi făcu semn cu mîna că poate renunţa la scuze.

– Fratele meu are aceeaşi problemă. Îşi consultă ceasul. Ce-ai mai aflat de la Logan Smith?

– Astăzi nimic, domnule.

Esterhaus îşi ţinu respiraţia, aşteptînd să vadă dacă preşedintele auzise cumva ceva în legătură cu măcelul din Atlanta. Esterhaus nu raportase nimic în privinţa asta, socotind că ar fi mai bine să-l încunoştinţeze pe şeful executivului atunci cînd se va fi confirmat moartea ambilor informatori. În felul acesta ar putea să susţină că nu mai exista nimic ce ar fi putut să facă Logan Smith sau oricine altcineva. A continua ancheta privitoare la moartea lui North fără a te baza pe mărturia concretă a informatorilor sau pe unele indicii raţionale ar fi echivalat cu a te aventura pe nisipurile mişcătoare ale politicii. Iar dacă preşedintele n-ar vedea lucrurile în felul acesta, Esterhaus şi-ar juca atuul: ar declara că ieşiseră la lumină noi informaţii, că Mollie Smith fusese iubita lui North. Ce valoare ar putea să aibă informaţiile ei,

influențate fiind – așa cum cu siguranță erau – de durerea unei amante?

Esterhaus își închipuia că președintele ar stopa ancheta imediat. Cu toate acestea, Logan Smith ar fi mai dificil de manevrat. Dar Esterhaus avea să-l readucă la Casa Albă și-l va lăsa pe președinte să-și exprime părerea. Lui Smith aceasta nu avea să-i placă. El ar pleca și ar cere să i se acorde mai mult timp, însă în cele din urmă avea să-și apere slujba și să-i respecte jurămîntul de supunere.

– Vreau să mă suni de îndată ce se prezintă Smith, spuse președintele, ridicîndu-se în picioare. Problema aceasta trebuie să fie lămurită într-un fel sau altul înainte de începerea audierilor pentru confirmarea dumitale, săptămîna viitoare.

Esterhaus era pe punctul de a-și exprima acordul, cînd un servitor intră în încăpere și îi înmînă un bilet.

– Sînt chemat urgent la telefon, domnule.

Președintele arătă spre un aparat telefonic de pe servantă.

– Sînt în criză de timp. Va trebui să-ți găsești singur drumul spre ieșire, Simon. Pamela, vrei să mă însoțești?

– Mai bine v-aș lăsa să plecați, domnule, răspunse ea, rostogolindu-și ochii pentru a spori efectul vorbelor sale. Diseară oferim un cocteil, și aș prefera să știu de pe acum dacă Simon va fi sau nu disponibil.

Esterhaus așteptă ca președintele să părăsească încăperea și abia pe urmă ridică receptorul.

– Smith?

– Ai vrea dumneata.

Esterhaus se întoarse cu spatele spre soția lui.

– Ce dracu' te-a apucat, de-mi telefonezi aici? Unde te afli?

Glasul Inginerului se auzea atît de limpede încît Esterhaus își închipui că acesta era în încăperea alăturată. Imposibil, desigur...

– Smith n-a telefonat, nu-i așa? întrebă Inginerul.

– Nu, am tot așteptat...

– Nu cred că te va contacta deocamdată. Pentru moment este puțin cam ocupat, gonind înapoi spre districtul Columbia.

– Nu pricep.

– Smith e pe urmele dumitale.

– Cu neputință! șopti Esterhaus. Mi-ai spus...

– A fost o problemă la Phoenix. Underwood este încă în viață; dar eu știu încotro se duc Smith și Collins. Totul se va rezolva.

Esterhaus vru să spună ceva, dar nu-și găsi cuvintele.

– Cînd te va suna Smith, fii de acord cu orice zice el... ceea ce nu va fi prea mult. Ține minte că el a discutat cu Underwood. Știe despre implicarea dumitale în treaba cu North tot atîta cît știe și fata.

Judecătorul închise ochii. Nu o auzi pe soția lui apropiindu-se.

– Sună-mă la biroul meu, spuse. O să fiu acolo peste douăzeci de minute. Trebuie să știu ce s-a întîmplat la Phoenix. Înainte de a-mi telefona Smith.

– S-ar putea ca asta să nu fie posibil. Lucrurile se desfășoară prea repede. Smith și Collins sînt deja pe drum – peste două ore vor ateriza. Și înainte de a mai rosti vreun cuvînt, amintește-ți că lui Smith nu i se va părea lipsit de importanță faptul că te-ai descotorosit de dovada aceea.

Esterhaus auzi un „clic" scurt, apoi tonul. Continua să stea acolo, în picioare, ținînd în mînă receptorul, cînd degetele soției sale îi apăsară în jos brațul, silindu-l să închidă aparatul. Apoi ea îl luă pe după umeri și îl făcu să se întoarcă spre ea.

– E timpul, Simon. A sosit momentul să-mi vorbești despre Phoenix. Despre totul.

Inginerul își roti fotoliul și se uită afară prin ferestrele biroului său din cubul de sticlă verde. Era duminică; parcarea era aproape pustie. Dincolo de el se vedeau arboreturi al căror

frunziş începea să ruginească. Liniştea acelor clipe îl calma pe Inginer, îi absorbea din suflet picăturile amare de mînie şi frustrare, îi ordona gîndurile precum sedimentele fine dintr-un vin vechi.

Avionul cu reacţie al firmei Wonderland Toys tocmai trecuse peste Mississippi cînd Inginerul, savurînd o gustare, auzise în căşti neplăcutul reportaj. Postul de radio destinat difuzării ştirilor din Phoenix descria explozia din Carefree şi incendiul care-i urmase. Muriseră patru persoane, un bărbat şi o femeie care dormiseră într-un dormitor de la etaj şi doi agenţi federali, care se aflaseră la parter. Inginerul clătinaşe aprobator din cap, băgînd în gură încă un bob de strugure alb. Pînă cum, toate bune... numai că crainicul continuase informaţiile, identificîndu-i pe cei doi morţi din dormitor ca fiind maistrul firmei constructoare şi o chelneriţă dintr-un bar local. Proprietarul firmei era un anume Roy Underwood. Fiica lui, Beth, locuise şi ea în casă mai pe la începutul săptămînii, însă în noaptea precedentă se mutase la părinţii ei. Domnişoara Underwood era interogată în momentul de faţă de către poliţişti federali. Se instituise o cenzură totală a mediilor de informare, aşa că deocamdată nu erau disponibile şi alte detalii.

Inginerul oftă, ridicîndu-se din fotoliul său din spatele biroului şi intrînd în liftul personal. Părăsi cubul de sticlă verde şi străbătu parcarea, îndreptîndu-se spre o berlină ultimul răcnet. Ştia cu exactitate ce anume urmărea să afle Smith şi că Underwood îi spusese unde avea să găsească acel lucru. Mai ştia şi că Rachel Collins avea să ia parte la expediţie – era imposibil ca ea să-l lase pe Smith s-o excludă de la victoria finală a vînătorii. Amîndoi aveau să fie puţin dezechilibraţi, nerăbdători dar prudenţi, obosiţi dar cu energia sporită prin revărsarea adrenalinei.

Inginerul îşi ridică privirile spre cer. În depărtare auzea dangătul unor clopote de biserică, chemîndu-i pe credincioşi la rugăciune. Îşi imagină aceleaşi clopote chemîndu-i pe Smith

şi pe Collins, călăuzindu-i spre Baltimore, spre moartea lor, în această dimineaţă fără cusur.

Pilotul îl sună pe Smith pentru a treia oară. Vîntul din spate era mai puternic decît se aşteptaseră; aveau să aterizeze pe Aeroportul Internaţional Baltimore – Washington în avans faţă de grafic, peste patruzeci de minute.

Rachel se agită pe scaunul ei şi ridică jaluzeaua. Afară, dimineaţa era imaculată, dar lumina soarelui, izbindu-se de plexiglas, i se răsfrîngea în ochi, deranjînd-o. După decolare, Smith îi oferise o pastilă de somnifer, însă ea o refuzase. Voia să rămînă cu mintea limpede şi vioaie, ca să-l poată ajuta.

Pe toată durata zborului, faxul funcţionase aproape încontinuu, scoţînd hărţi, copii de documente şi specificaţii ale unor lucrări de construcţii. Planuri de interior fuseseră examinate cu meticulozitate; date referitoare la exterior, cum ar fi înălţimile clădirilor alăturate, lăţimea străzii şi vehiculele care s-ar putea afla acolo. În cele din urmă, se pusese la punct o procedură de pătrundere şi percheziţionare care fusese studiată în amănunţime, îmbunătăţită, şi finalmente acceptată de comun acord.

Acum Smith stătea în picioare pe culoarul dintre scaune, lîngă cel ocupat de ea, oferindu-i un pahar cu suc de portocale. Ea îl bău cu lăcomie, apoi întinse paharul spre a-i fi umplut din nou. Îl privi cum toarnă, încercînd să ghicească gîndurile din ochii lui duri şi reci, şi nu reuşi. Întrebarea care o sîcîia de ore întregi era prea importantă pentru a şi-o putea reţine.

– De ce nu ai apelat la echipa SWAT a Biroului?

Smith nu-şi luă ochii de la lichidul pe care îl turna. Mîna în care ţinea cutia cu suc de portocale nu avea nici cel mai mic tremur.

– De ce să fi făcut asta?

– Ştii de ce. Rachel tăcu o clipă. Şi dacă aşa-zisul curier mai are de îndeplinit o misiune? Dacă Beth ştia unde se afla dosarul, tot aşa ştia şi Copeland. Prin urmare...

– Şi curierul ştie unde se află.

– Şi e posibil să se ducă să-l ia chiar acum, replică Rachel, pe un ton insistent. Nu pricepi? Dosarul este ultimul fir care duce la Esterhaus. Dacă ajunge la el curierul...

Dar el înţelegea. Rachel îşi dădu seama de asta cînd, trecînd peste propria-i emoţie, îşi concentră atenţia asupra schimbării aproape imperceptibile care survenise în atitudinea lui Smith. Vreme de o fracţiune de secundă el îi îngădui să vadă în spatele ochilor lui, o lăsă să se uite la crudrul şi durul adevăr care îi întorcea privirea, fără regrete şi cu o hotărîre de nestrămutat.

În clipa aceea Rachel înţelese că Logan Smith ştia tot ce ştia şi ea, ba chiar mai mult. El sperase ca ea să ajungă la această concluzie. Acum aştepta să vadă ce avea să facă ea.

– Pot să-i sun pe cei de la biroul local din Baltimore, spuse el. QRT poate fi la faţa locului, sub acoperire, în treizeci de minute. E totuşi duminică. Docurile vor fi pustii. Există şanse bune pentru ca echipa să fie depistată. Făcu o pauză de o clipă. Apelul trebuie să-l faci dumneata, Rachel.

Ei i se făcu foarte frig. Paharul de plastic îi alunecă dintre degete şi se rostogoli sub scaun. Apoi Smith se aşeză lîngă ea. Îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri. Rachel îşi îngropă faţa în ea, pe urmă la pieptul lui, cînd el se apropie mai mult de ea, braţul lui îi înconjură umerii, şi ea îi simţi bătaia puternică şi regulată a inimii. Zgomotul intens din urechile ei era cauzat de sîngele ce-i pulsa în vene.

Rachel ştia că nu avea să-l roage pe Smith să dea acel telefon... Aşa trebuia să se sfîrşească: numai ei trei – ea, şi Smith, şi ucigaşul lui Mollie, care, aşa cum ghicise Smith, mai avea de preluat şi de predat un mesaj.

Smith telefonase din timp şi obţinuse să-i fie adusă maşina de la baza forţelor aeriene Andrews la un parcaj păzit de pe Aeroportul Internaţional Baltimore – Washington. Cheile

fuseseră lăsate în țeava de eşapament. Rachel dădu aprobator din cap cînd văzu ce se afla în portbagaj – se aşteptase întocmai la un astfel de arsenal.

Smith scoase o vestă antiglonț.

– La început merge asta. Mai tîrziu, vei lua ce îți convine mai mult.

Rachel intră în partea din spate a maşinii, se căzni să-şi dezbrace bluza cu guler colant, se chinui şi mai tare să-şi prindă vesta peste bretelele sutienului. Cînd ieşi din nou afară, trase în jos cu putere de bluza ei închisă pe gît. Chiar şi aşa, aceasta abia dacă acoperea partea de jos a vestei.

Smith o aştepta, cu toracele îngroşat ca acel al unui culturist. Rachel făcu un rapid inventar al portbagajului şi luă puşca mitralieră H-K de nouă milimetri. Îşi vîrî în buzunare trei încărcătoare suplimentare şi îşi prinse de centură două grenade cu gaze lacrimogene. Smith o privea fără nici un comentariu. El îşi luă puşca de vînătoare Mossberg, gloanțe de rezervă şi două grenade cu gaze paralizante.

Traficul dimineții de duminică era redus, şi realizară un timp bun pe autostrada B-W. Ocoliră centrul oraşului, intrară pe şoseaua interstatală I-95, ieşiră de pe ea la McComas şi se îndreptară spre Northwest Harbor.

Rachel se uită afară. La lumina zilei, decorul părea cu totul altfel. Depozitele, înghesuite unele lîngă altele, semănau acum cu nişte boxeri obosiți, rezemîndu-se unul de celălalt. Plafoanele de încărcare erau pustii, uşile de oțel fiind închise şi încuiate cu lacăt. Benele de gunoi, încărcate cu stive de deşeuri, erau împodobite cu ghirlande de saci de gunoaie verzi şi portocalii care rețineau încărcătura, să nu se reverse în afară. Vîntul, suflînd în rafale de-a lungul mohorîtului canion făcut de mîna omului, se juca în voie cu gunoaiele.

Smith reduse viteza, abia mai înaintînd pe caldarîmul bolovănos. Rachel coborî geamul de la portiera ei şi cercetă cu o privire atentă fiecare doc de încărcare şi fiecare benă de

gunoaie, căutînd să surprindă o eventuală umbră sau mişcare ce n-ar fi trebuit să fie acolo. Soarele îi juca feste, făcînd-o să creadă că vede ceva în locuri în care nu exista nimic.

– Iată-l acolo, spuse Smith în şoaptă.

Rachel se uită spre stînga, la un depozit de şase caturi. Cu pereţii săi din tablă vărgată de dîre de rugină şi cu ferestrele lui înalte şi posomorîte, semăna foarte mult cu cel în care se luptase şi murise Charlie Dunn.

Cuvintele DEPOZITUL McHENRY erau scrise cu litere negre, spălăcite, deasupra docului de încărcare. Smith continua să înainteze cu maşina, şi Rachel fu nevoită acum să-şi răsucească trupul pentru a vedea depozitul prin geamul din spate.

– Are un sistem de închidere electronic, spuse ea.

– Iar noi avem codul.

O dată cu planurile depozitului, Lucille le ceruse celor din conducerea depozitului McHenry să le dea şi codul de acces al uşii principale, precum şi comanda de întrerupere a sistemului de alarmă interior.

– Nu sîntem singuri, zise Smith.

O maşină de patrulare a unui serviciu de pază particular apăru de după colţ. Rachel îşi puse arma pe pardoseală, împingînd-o cît mai mult cu putinţă sub scaun.

Cele două maşini ajunseră una în dreptul celeilalte. Smith coborî geamul de pe partea lui şi îşi scoase la vedere legitimaţia.

– E vreo problemă, dacă voi doi sînteţi pe-aici într-o dimineaţă de duminică? întrebă paznicul în uniformă.

– Căutăm eventuale locuri de supraveghere, răspunse Smith. Pare să fie linişte. Aşa a fost mereu?

– Toată noaptea.

Cel de la volan era tînăr, cu o faţă îngustă, ca de vulpe, şi cu ochi negri şi bănuitori.

– O să fim o vreme prin zonă, spuse Smith. Nu e nevoie să popularizaţi asta.

Rachel surprinse zîmbetul ironic al paznicului.

– Bin'nțeles. M-am prins. Vă ocupați cu supravegherea. Distracție plăcută!

Mașina de pază își reluă drumul. Smith își ridică piciorul de pe pedala de frînă și lăsă mașina să ruleze pînă la capătul străzii, unde făcu o întoarcere în loc.

– Crezi că tipul este OK? întrebă Rachel.

– Atîta vreme cît nu ne stă în drum.

Ea se uită în lungul străzii înguste.

– Ar trebui să mai facem o tură, ca să verificăm acoperișurile.

Mașina înainta din nou, tot atît de încet ca mai înainte. Rachel își înclină capul, ca să poată vedea acoperișurile depozitelor, dar niciodată nu și-l scoase pe fereastră.

– Uneori realmente urăsc liniștea, zise ea.

Smith făcu o nouă întoarcere în U și duse mașina pînă la platforma de încărcare a depozitului McHenry, parcînd-o lîngă clădire, în așa fel încît să nu fie văzută din stradă.

– Lumină sau întuneric? întrebă el.

– Lumină, răspunse Rachel. Dacă el este înăuntru, are ochelari pentru vedere pe întuneric. Cu lumină, îi luăm acest avantaj.

Smith încuviință dînd din cap și își scoase Mossberg-ul din teaca de la picior. Celălalt braț îl întinse spre spate, mîngîind cu dosul palmei obrazul lui Rachel.

– Ține-te aproape de mine.

Ieșiră amîndoi deodată din mașină, urcînd rapid treptele spre docul de încărcare, la adăpostul copertinei. Rachel acoperea spatele lui Smith în timp ce acesta opera codul de intrare.

Încuietoarea scoase un bîzîit. El se trase un pas într-o parte, Rachel făcu același lucru în partea opusă, în așa fel ca nici unul din ei să nu se afle chiar în fața ușii. Apoi el răsuci clanța și izbi ușa cu piciorul. Aceasta era grea și se roti

deschizîndu-se doar pe jumătate, dar atîta fu de ajuns. În semiîntuneric, Rachel se strecură pe urmele lui. Soarele încă mai avea pînă să ajungă la ferestrele înalte de deasupra ei. Rachel se întoarse spre dreapta şi se lipi de perete. Auzea respiraţia lui Smith şi „clic"-urile uşoare cînd el apăsă tastele pentru codul de dezactivare a sistemului de alarmă.

Conform planurilor de amplasament, tabloul electric principal trebuia să se afle deasupra şi în stînga dispozitivului de alarmă. Rachel auzi scîrţîitul unui capac metalic ce se deschidea. Îşi imagină vîrfurile degetelor lui Smith numărînd întrerupătoarele, căutîndu-l pe cel dorit.

– Acoperă-ţi ochii, îi şopti el.

Rachel se uită în jos, spre picioare. Auzi un trosnet, apoi îşi miji pleoapele, ferindu-se de brusca lumină intensă.

Dacă el se află aici, dacă aşteaptă, acesta e momentul în care o va face.

Zgomotul făcut de manevrarea întrerupătorului îşi purtă ecoul prin aer şi se stinse. Rachel văzu lîngă ea o nişă, îl înşfăcă pe Smith de mînecă şi îl trase alături de ea înăuntru. Era plăcut să simtă că-şi atinge spinarea de cărămizile de zgură.

– Nu-i nici pe departe aşa cum pare de afară, comentă Smith în şoaptă.

Exteriorul dărăpănat era o falsă faţadă. În interior, depozitul era cît se poate de modern, pe trei niveluri, fiecare avînd lungimea şi lăţimea unei jumătăţi de teren de fotbal. Pardoseala era din beton sclivisit. O tejghea, lungă şi înaltă cît pînă la talia unui om, despărţea intrarea de restul depozitului. Pe ea se aflau patru calculatoare, învelite în huse din plastic pentru a le proteja de praf.

În spatele tejghelei se vedeau cîteva grinzi de oţel late cam de cinci centimetri, montate vertical şi orizontal pentru a crea un fel de cuburi perfecte – sau rafturi. Fiecare raft avea un fund metalic de dimensiunile aproximative ale unui cufăr

de vapor. Rafturile se înşiruiau cam cîte douăzeci pe înălţime şi erau ticsite cu cutii de carton, de felul celor folosite în afaceri pentru depozitarea unor documente pe care, din diverse motive, nu le poţi distruge, dar nici păstra pe dischete de calculator.

O scară în spirală, prinsă cu şuruburi în pardoseala de beton, făcea legătura între niveluri. Cel de-al doilea şi al treilea erau identice cu primul, cu deosebirea că pardoselile lor erau construite din plăci de reţea metalică bine fixate unele de altele. Uitîndu-se în sus, Rachel putu să vadă prin ele pe toată înălţimea, pînă la grinzile de sprijin ce susţineau acoperişul. De plafon erau atîrnate imense tuburi fluorescente, a căror lumină era reflectată pe pereţii din beton zugrăviţi în alb. Remarcă de asemenea un imens număr de conducte roşii montate deasupra fiecărui nivel, şi zări sclipirea capetelor de cupru ale spinklerelor instalaţiei de stingere a incendiilor.

– Vorbeşte-mi, spuse Smith.

– Este răcoare. Probabil că aerul condiţionat a fost în funcţiune înainte de venirea noastră. Tăcu o clipă. Pîrîitul ăsta... cred că este unul din tuburi, pe cale să se stingă. Toată hîrţogăria asta – miroase puţin a mucegai. Se uită la Smith. Nu ştiu dacă el a fost aici, înăuntru. Nu-mi pot da seama.

Îşi plimbă privirea peste mulţimea de rafturi de stelaje. Fiecare din ele era un potenţial ascunziş al unui trăgător de elită. Ştia că dacă s-ar gîndi la asta prea îndelung, teama de a risca să mai mişte vreodată din loc l-ar putea paraliza.

– Este la nivelul al doilea, la şase rînduri în lungul lui, pe raftul trei. Folosim scara. Eu merg înainte, dumneata mă acoperi.

Smith îşi încovoie trupul şi porni în goană spre scară. Se afla pe a patra treaptă cînd Rachel îl ajunse din urmă. Zgomotul paşilor lor pe metal era reverberat de pereţi. Dacă s-ar fi aflat acolo, acum curierul s-ar fi putut deplasa fără ca ei măcar să-l audă.

Rachel ținea în sus puşca-mitralieră, rotindu-i țeava de-a lungul unui arc de cerc de o sută optzeci de grade. Avea grijă să stea cu fundul lipit de balustrada scării în aşa fel încît să poată urca de-a-ndăratelea fără a fi nevoită să se uite încotro merge.

Smith ajunse la palier şi țîşni la dreapta. Vîrî Mossberg-ul în culoarul îngust dintre două stive de cutii, apoi păşi înainte. Culoarul era pustiu. Rachel venea chiar în urma lui, cercetînd cu ochii plafonul. Se izbi de Smith cînd acesta se opri brusc în loc.

Ambele capete ale cutiilor depozitate purtau numere de identificare scrise de mînă cu carioca neagră şi fîşii de coduri numerice pentru calculator. Smith îşi propti puşca de vînătoare de şirul de cutii cel mai de jos şi începu să caute. Rachel îi auzea palma plesnind cartonul cînd apuca pe rînd cutiile, trăgîndu-le spre față.

– Am găsit!

Smith îşi petrecu mîna în jurul bazei unei cutii de dimensiuni mari. Rachel aruncă o scurtă privire spre degetele lui şi le văzu pline de praf.

– Nu cred c-a fost atinsă o bună bucată de vreme, zise Smith.

Cu toate acestea, avu mare grijă cînd trase cutia spre el şi-o săltă pe umăr, îndoindu-şi apoi genunchii ca să se apropie de podeaua din plasă de sîrmă, şi în cele din urmă o puse jos cu grijă.

– Ai degete mai subțiri, îi spuse lui Rachel. Verifică dumneata. Te voi acoperi eu.

Rachel îi dădu puşca-mitralieră şi îngenunche lîngă cutia de carton. Capacul acesteia nu era fixat de nici o bandă adezivă. Ar fi putut să-l ridice, dacă ar fi vrut.

Nu încă.

Îşi strecură vîrfurile degetelor pe sub capac, alunecînd lent cu ele de-a lungul celor patru laturi. Nu găsi nici o sîrmă

de declanşare şi nici un senzor care ar fi putut amorsa un detonator. Dar era posibil să fie ceva fixat pe suprafaţa interioară a capacului.

– Nimic, deocamdată.

Smith îi înapoie arma.

– Retrage-te cu doi metri.

Ştia ce avea să facă el: avea de gînd să se aşeze între ea şi cutie, apoi, să ridice capacul. Dacă îi aştepta o surpriză, el era cel care avea să primească arsura exploziei.

– Dă-i drumul, acum! îi zise el. Du-te înapoi.

De la distanţa aceea, Rachel nu putea să vadă peste umărul lui, pînă la mîini. Începu să numere aşa cum o învăţaseră la şcoala de spionaj: o mie unu, o mie doi, o mie trei... Ajunse la o mie cincisprezece cînd Smith se întoarse spre ea, cu capacul în mîini. Acesta nu ascundea nici o capcană.

Rachel se duse iar lîngă el. Cutia era îndesată cu dosare, cele mai multe de culoarea pielii, cu cîteva roşii şi verzi amestecate printre ele. Beth spusese că dosarul referitor la North era într-o scoarţă de culoarea pielii.

– E posibil ca el să fi golit cutia, să fi instalat un fir pe fundul ei, şi apoi să fi pus totul la loc, zise ea. Cînd răsfoieşti printre dosare...

– Beth spunea că dosarul acela era marcat. Un semn cu cerneală roşie pe cotor.

El îşi ţinea mîinile deasupra cutiei, cu degetele mari în afară. Ea privi cu atenţie în timp ce el şi le coborî spre mijlocul dosarelor; degetul mare al mîinii lui drepte împinse la o parte un cotor. Apoi, depărtîndu-se de el, un al doilea. Şi un al treilea.

Rachel încercă să nu ia în seamă fîşîitul degetelor lui Smith pe hîrtie. Nu înceta să cerceteze cîmpul ei vizual, explorînd în susul şi-n josul stelajelor, începînd cu cele mai depărtate. Acordă mare atenţie grinzilor lungi şi late care se

întretăiau chiar sub acoperiş, căutînd să descopere acolo eventuale umbre.

– Semnul roşu! Văzu mîinile lui dispărînd printre dosare. Nu simt nimic... O să-l trag afară. Dă-te înapoi.

Rachel se supuse, dar de astă dată nu fu nevoie să numere îndelung. Îl auzi pe Smith respirînd zgomotos, o înjurătură ieşindu-i de pe buze o dată cu răsuflarea. Dosarul era în mîinile lui, deschis. Gol.

Inginerul îi urmărise cu privirea încă din clipa în care intraseră cu maşina pe stradă. Stătea culcat, fără să se mişte, pe acoperişul de tablă ondulată al unui depozit situat la patruzeci de metri de depozitul McHenry. Soarele devenea acum mai puternic, şi căldura metalului începea să străbată prin costumul lui de paraşutist vărgat ca blana de tigru. Îşi aminti de vremea cînd o urmărise pe Rachel Collins, culcată pe un alt acoperiş. Şi atunci fusese cald. Îşi imagină căldura strecurîndu-se prin îmbrăcămintea ei, făcîndu-şi drum pînă la piele.

Inginerul ştiuse că Smith şi Collins nu dispuneau de timp suficient pentru a face o recunoaştere serioasă. Trebuie să fi obţinut planurile clădirii şi toate astea, dar în afară de o evaluare rapidă la faţa locului, construcţiile înconjurătoare aveau să rămînă pentru ei un teritoriu nefamiliar. Cei doi nu puteau să observe că ferestrele înalte ale depozitului McHenry îngăduiau cuiva aflat pe acest acoperiş să se uite direct în clădire, de-a lungul a patru culoare de rafturi pe toate cele trei niveluri. Smith şi Collins se aflau în cel de-al treilea culoar, la o distanţă de şaptezeci şi doi de metri de-a lungul şirului, despărţiţi doar printr-un geam gros de şase milimetri de un glonţ de mai bine de trei grame.

Inginerul ştiuse şi că Smith şi Collins erau îndeajuns de inteligenţi ca să-şi închipuie că el ajunsese acolo primul, că evitase sistemele de alarmă şi fusese înăuntru. Dar el nu voia

să-i dezamăgească prea curînd. Urmărise mişcările lor în interiorul depozitului, simţise cum le sporea încrederea şi speranţa pe măsură ce se apropiau mai mult de ţinta lor. Prin luneta puştii sale, Inginerul văzuse broboanele de sudoare de pe fruntea lui Smith atunci cînd acesta deschisese cutia. Grija pentru el pe care Collins şi-o trădase fără să vrea fusese nespus de înduioşătoare. Pe urmă Smith începuse să-şi cerceteze prada, scoţînd din cutie dosarul de culoarea pielii, deschizîndu-l...

Inginerul îl văzu pe Smith dezgolindu-şi într-un rînjet gingiile. Dădu drumul respiraţiei pe care şi-o reţinuse şi trase. Capul lui Smith zvîcni spre spate, un şuvoi de sînge izbucnindu-i din gît. Inginerul coborî cu două grade ţeava armei, trase din nou, şi privi cum Rachel se dădu înapoi împleticindu-se, ca şi cum ar fi fost îmbrîncită.

Rachel îl auzise pe Smith blestemînd de îndată ce deschisese dosarul. Se uita la acesta cînd auzi zgomot de sticlă spartă şi simţi ceva fierbinte care-i sfîşie urechea, arzînd-o ca focul. Pe urmă pumnul lui Smith zburase spre ea, lovind-o cu putere pentru a o da la o parte din drum cu o fracţiune de secundă înainte ca el să fie zvîrlit brusc spre spate. Apoi ceva şi mai puternic o izbise în umăr, tăindu-i respiraţia şi făcînd-o să se răsucească în loc. Capul i se lovise de muchia unei grinzi de oţel şi se prăbuşise.

Inginerul urmărise scena cu ajutorul lunetei. Văzuse sîngele tîşnind din gîtul lui Smith – dovadă a unei lovituri serioase. Puţin sînge era şi pe capul lui Collins, picurîndu-i prin păr şi prelingîndu-i-se de-a lungul obrazului.

Ar fi putut să lase lucrurile aşa, dar Inginerul învăţase cîte ceva din greşeala făcută cu Beth Underwood. După ce îşi demontă puşca, vîrî mîna în buzunar şi scoase o telecomandă. Peste o jumătate de secundă patru explozii izbucniră în depozitul McHenry, cîte una în fiecare colţ.

Clădirea se cutremură, dar nu se prăbuşi. Inginerul nici nu dorise aşa ceva. Voia un incendiu şi fumul gros şi acru pe care acesta avea să-l producă. Îi trebuiră mai puţin de cincisprezece secunde ca să dezactiveze extrem de sofisticatele sisteme de stingere a incendiului pe care le instalase firma proprietară a depozitului.

Exploziile o readuseră în simţiri pe Rachel, făcînd-o să treacă peste durere, silind-o să deschidă ochii. Primul lucru pe care-l simţi fu marginea de metal ascuţită a pardoselii de sîrmă care i se înfigea în obraz. Se rostogoli într-o parte ca să se depărteze de aceasta, şi picioarele i se loviră de ceva. Înălţă capul şi îl văzu zăcînd acolo pe Smith.

Prinzîndu-se de un stîlp metalic, se trase în sus şi rămase agăţată de el cîteva secunde, pînă îşi recăpătă echilibrul. Acum simţi mirosul fumului. Urca prin pardoseală, dar ea nu vedea nici o flacără. Se uită în sus, la ţevile roşii şi la capetele sprinklerelor, şi îşi dădu seama de ceea ce li se făcuse. Realiză şi ce avea de făcut ea însăşi.

Rachel îngenunche lîngă Smith. Gîtul şi umărul lui erau scăldate în sînge. Îi descheie haina, apoi se apucă să-i desfacă benzile „arici" ale vestei antiglonţ. Dîndu-i-o la o parte, găsi altceva: o apărătoare pentru gît, asemănătoare cu gulerul unui preot, turnată dintr-un plastic polimerizat dur. Se vedea un şanţ adînc, acolo unde îl izbise glonţul, după care sfîşiase maxilarul lui Smith pînă sus, spre ureche. Rachel suflecă mîneca hainei lui, îi rupse mîneca de la cămaşă şi folosi fîşia de bumbac în chip de garou. Reuşi să oprească sîngerarea, apoi îl întoarse pe o parte şi îi scoase haina şi vesta.

Acum fumul devenise mai dens, înţepîndu-i ochii, silind-o să respire cu inspiraţii mai puţin profunde. De undeva, de sub ei, auzea trosnetul unor flăcări. Un hohot de plîns, adînc şi chinuitor, o făcu să se cutremure şi să se lase în patru labe, cu pieptul torturat de respiraţii arzătoare.

Se străduí să se ridice în picioare, îl întoarse iarăşi pe Smith aşa încît acesta să stea culcat pe spate, apoi îl cuprinse pe după braţe şi se aplecă spre el. Încet, îl săltă, aşa cum procedează pompierii cu cei pe care îi salvează, ţinîndu-l bine de centură pentru a-l duce pe umăr.

Sub povara aceea lipsită de viaţă, Rachel aproape că se prăbuşi. Se propti bine în picioarele puţin depărtate şi porni împleticindu-se spre scară. Se ţinu de balustradă şi coborî treaptă cu treaptă. Reuşi să ajungă la parter şi se apropie clătinîndu-se de tejghea, de care se sprijini. Acum vedea flăcările năvălind din colţul de lîngă uşă, consumînd oxigenul. Încetă să mai respire. Uşa care dădea afară se afla la o depărtare de numai cîţiva paşi, numai cîţiva... Întinse braţul şi izbi în ea cu putere.

Rachel ieşi în aerul dimineţii, gîfîind. Se afla pe platforma de încărcare, şi cîteva trepte duceau spre stradă. Cineva o chema.

Cine?

Apoi, deodată, greutatea aceea cumplită îi fu luată de pe umeri. Picioarele îi cedară şi ea căzu, ca un lemn. Cînd reuşi să-şi ridice capul îl văzu pe omul din serviciul de pază cărîndu-l pe Smith spre portiera din spate a maşinii lui, lăsată anume deschisă şi culcîndu-l pe banchetă. Acum revenea spre ea, cu o expresie încordată.

– Sînteţi teafără?

Cuvintele păreau să ajungă foarte încet pînă la ea.

Rachel se uită mirată la el, întrebîndu-se de ce punea omul acela o întrebare atît de caraghioasă. Îl văzu că-şi duce mîna la urechea stîngă, arătînd apoi spre ea. Îşi ridică şi ea mîna. Atinse ceva care stîrni un junghi de durere ce-i sfredeli tot trupul. Paznicul o ajută să ajungă la maşina de patrulare. Mai întîi Rachel îl văzu pe Smith, apoi propria ei imagine reflectată în geam. O parte a feţei ei era plină de sînge. Vîrfurile degetelor îi rătăciră prin spaţiul gol în care ar fi trebuit să se afle lobul urechii sale.

22

Rachel nu se depărtă de Logan Smith pînă cînd nu se auzi de-a lungul străzii urletul sirenei primei maşini de salvare. În timp ce medicii îl scoteau din maşina patrulei de pază a firmei particulare, ea alergă spre latura clădirii unde îşi lăsaseră automobilul Crown Victoria, îl scoase în stradă şi îl aduse de după colţ, parcîndu-l în spatele unei bene de gunoi. Pînă să revină la locul incidentului, pompierii erau deja în acţiune. Paznicul striga şi îşi agita braţele, apoi comandantul brigăzii îl împinse la o parte.

Rachel urcă în ambulanţă şi închise uşile în urma ei. Smith era culcat pe o targă, doi asistenţi medicali ocupîndu-se intens de el. Mînerele de oţel inoxidabil ale tărgii erau înroşite de sînge.

– O să se facă bine?

Unul dintre medici mormăi ceva şi continuă să lucreze; celălalt se întoarse spre ea. Rachel îi surprinse privirea aţintită spre talia ei. Se uită în jos şi îşi dădu seama că grenadele încă îi mai erau prinse de centură.

– O să se facă bine? insistă ea.

– A pierdut o mulţime de sînge. Glonţul n-a secţionat artera carotidă, dar a rupt-o. Nu pot spune cît de mare e răul

pe care l-a cauzat. Făcu o pauză. Garoul... dumneata l-ai pus?

Rachel confirmă dînd din cap.

– Dacă scapă cu bine, cere-i să-ţi facă cinste. Acum să ne uităm puţin la dumneata.

Rachel simţea pe faţă usturimea rece a tampoanelor îmbibate în alcool, dar nu-şi lua ochii de la Smith. Pe gîtul acestuia se afla un bandaj gros, compresiv, şi-i fusese fixată o mască de oxigen. Medicul strîngea mai bine chingile tărgii.

Asistentul medical care se ocupa de ea lăsă să-i scape un uşor fluierat.

– Urechea dumitale...

– Ştiu. Cît de rău este?

– Arată mult mai rău decît e în realitate. De fapt nu-i decît o rană în piele. Glonţul a luat cu el lobul.

Rachel îşi văzu imaginea reflectată într-o tăviţă de oţel inox. Medicul făcuse treabă bună înlăturîndu-i de pe faţă sîngele şi murdăria.

– Unde-l duceţi? întrebă ea.

– La spitalul St. Mary.

Rachel scutură din cap.

– Este ofiţer federal. Legitimaţia se află în buzunarul lui. Are fişă la Johns Hopkins.

– Nu ţin de ei...

– Acolo se va afla sub protecţie.

Medicul o privi în tăcere, apoi încuviinţă dînd din cap. Cunoştea protocolul.

– Ia legătura prin telefon cu JH, îi spuse partenerului său. Spune-le că sîntem în drum spre ei, cod de urgenţă doi.

Întoarse capul spre Rachel şi zise:

– Ai face mai bine să-ţi fixezi centura de siguranţă, înainte să-şi dea seama că Rachel plecase.

Rachel îşi croi drum printre pompierii şi furtunurile groase care şerpuiau de-a curmezişul străzii. Pietrele

caldarîmului erau alunecoase de apă. Cei de la Departamentul de Poliţie din Baltimore sosiseră, şi paznicul prezenta unui poliţist versiunea lui cu privire la cele întîmplate. Rachel ştia că el avea să-i vorbească ofiţerului despre ea.

Alergă după colţ, către bena de gunoi, şi se strecură în maşina lui Smith, pe scaunul de lîngă şofer. Acolo îşi scoase vesta antiglonţ şi îşi îmbrăcă iar bluza cu guler colant, îşi desprinse grenadele şi adăposti totul sub scaun. Ambulanţa trecu în trombă pe lîngă ea. Rachel se uită, dar n-o văzu cu adevărat.

Urechea îi zvîcnea, dar nici chiar durerea aceea nu reuşea să spulbere senzaţia de linişte profundă în care plutea. Totul părea foarte tăcut, foarte strălucitor, aşa cum îţi apar lucrurile într-un vis deosebit de intens. Înţelegea că era posibil ca Logan Smith să moară. Ştia unde trebuia să se ducă şi ce avea de făcut cînd va ajunge acolo. Portretul-robot al curierului îi răsărea întruna în ochii minţii.

Se strecură în spatele volanului.

– Sîntem doar noi, tu şi cu mine, amice, spuse cu glas tare, adresîndu-i-se unui bărbat pe care nu-l văzuse niciodată.

Cauciucurile alunecau pe caldarîmul ud. Rachel ajunse din urmă ambulanţa la McComas, şi rămase în spatele ei. O dată intraţi pe autostrada interstatală I-95, luă telefonul celular şi formă 001, codul lui Lucille Parker.

Judecătorul Simon Esterhaus se afla în camera de lucru lambrisată cu lemn de tec din vila sa de pe Cooke's Row. Volumul televizorului era îndeajuns de scăzut pentru ca el să audă scîrţîitul scîndurilor pardoselei cînd soţia lui umbla încoace şi-ncolo la etaj. Se sprijini de spătarul fotoliului său îmbrăcat în piele şi se uită prin uşile cu geam ce dădeau spre mica terasă şi grădină. Îşi masă uşor maxilarul. Gingiile îi erau încă inflamate, deşi îşi scosese proteza dentară în clipa în care se înapoiase acasă.

Durerea din gură era nimic pe lîngă teama care se generalizase în el. Inginerul – aparent invincibil şi infailibil –

dăduse greş. Acum Smith şi Collins ştiau unde îşi ascunsese Esterhaus secretele. Inginerul făgăduise să aibă grijă de ele. Dar, dacă-i vorba, Inginerul promisese că avea s-o elimine pe Beth Underwood. În timp ce venea cu maşina spre casă, înapoindu-se de la Casa Albă, imaginaţia îl chinuise pe judecător, făcîndu-l să aibă viziuni în care Logan Smith îl aştepta în locuinţa lui, legănînd între degete o pereche de cătuşe.

Esterhaus se cutremură. Îşi roti rapid privirea prin încăpere, oprindu-se cîte puţin pe ramele în care erau încadrate diplomele şi fotografiile care constituiau stindardele îndelungatei şi remarcabilei sale cariere. Puterea şi reputaţia pe care le dovedea erau ca o armură. Nici o ameninţare, nici o acuzaţie şi nici o insinuare răutăcioasă nu reuşiseră vreodată s-o străpungă. Pînă acum... Acum el nu putea fi salvat decît prin bestialitatea unui individ pe care îl disprețuia. Esterhaus abia dacă se mai recunoştea pe sine însuşi – faţa pe care o văzuse în oglindă era cea a unui străin care îl dezgusta.

– Îţi retrăieşti vechea glorie?

Pamela Esterhaus stătea în pragul uşii camerei de lucru. Încă mai purta costumul de mătase de culoarea gălbenuşului şi bluza verde-smarald cu care fusese îmbrăcată la micul dejun de la Casa Albă. Pe reverul din dreapta al jachetei se afla o broşă creată de Elsa Peretti – un trandafir de aur pe ale cărui petale se înşirau diamante şi smaralde. Esterhaus îşi amintea cu exactitate unde şi cînd o cumpărase pentru ea: la Tiffany's, în New York, la cea de-a cincisprezecea aniversare a căsătoriei lor. Luaseră cina în „salonul Curcubeului", şi el i-o dăruise înainte de desert. Îşi aducea aminte şi de felul în care se luminaseră ochii ei, nu de surprindere sau încîntare, ci de lăcomie.

– Ce doreşti, Pamela?

– Să încetezi cu această proastă dispoziţie. E plictisitoare. Tu eşti plictisitor.

– Aştept pur şi simplu să aud...

Ea îl văzu cum i se lungeşte faţa şi cum mîna lui înşfacă telecomanda. Volumul televizorului crescu brusc.

Era un buletin de ştiri locale. O reporteră stătea în faţa unei pompe de apă. În spatele ei, nişte pompieri îndreptau un jet de apă asupra unui depozit. Denumirea acestuia – DEPOZITUL McHENRY – era vizibilă prin fum.

„O explozie a izbucnit în primele ore ale dimineţii în acest depozit din zona docurilor", spunea reportera pe nerăsuflate. „Pompierii aflaţi la faţa locului au reuşit să stăpînească incendiul, dar raportează cel puţin două persoane accidentate."

O nouă imagine apăru pe ecran: Aripa de urgenţă a spitalului Johns Hopkins, o maşină a EMS* cu portierele deschise, doi asistenţi medicali coborînd o targă. Esterhaus icni cînd camera de luat vederi prinse în imagine chipul lui Logan Smith, deasupra păturilor. Glasul reporterei continua:

„Una dintre victimele exploziei a fost identificată ca fiind un agent federal. Este considerat în stare critică. O a doua persoană accidentată, despre care se crede că ar fi o femeie, încă n-a fost găsită."

Pamela închise televizorul, apoi îşi înfipse mîinile în umerii soţului ei şi îl zgîlţîi.

– O să se rezolve totul, mă auzi? Asta nu are nici o legătură cu tine! Tot ce ai de făcut este să-ţi ţii gura ...

Esterhaus să răsuci cu putere, eliberîndu-se din strînsoarea ei.

– Eşti nebună? şopti cu glas răguşit. Smith e încă în viaţă! Iar fata...

– Smith va muri înainte să-l ducă pe masa de operaţie! Cît despre fată, probabil nici n-a reuşit să iasă din depozit. Gata! S-a terminat! Aşa cum ar fi trebuit să se întîmple în Arizona.

Esterhaus se holbă la soţia lui nevenindu-i să creadă.

– Se alege praful de toate, gemu el.

---

*Emergency Medical Service – Serviciu Medical de Urgenţă / Salvarea (nota trad.).

Capul îi zvîcni într-o parte cînd palma ei îl plesni peste obraz.

– Numai dacă îngădui tu aşa ceva!

Se auzi melodia cu trei note a soneriei. Pamela se uită la soţul ei, prăbuşit în fotoliu, şi ieşi în grabă din încăpere, închizînd uşa în urma sa. Se opri în faţa oglinzii din hol, încadrată într-o ramă bogat ornamentată. Era un gest reflex – ştia că arată foarte bine.

– Bună dimineaţa, Pamela.

Inginerul era îmbrăcat în uniforma de duminică a locuitorilor din Georgetown: pantofi de tenis, blugi prespălaţi pe piatră şi un sveter voluminos cu o emblemă „Redskins" de-a curmezişul pieptului.

– Sam! Ce surpriză plăcută! exclamă ea, uitîndu-se înapoi, peste umăr.

– Poate că este un moment nepotrivit, spuse el.

– Nu, poftim înăuntru.

Trecu pe lîngă ea şi aşteptă în hol pînă cînd Pamela închise uşa. Curentul prinse parfumul ei şi-l purtă spre el. Inginerul zîmbi cînd se întoarse şi o văzu că îl priveşte. Ochii li se întîlniră. Simţi cum dorinţa lacomă pe care i-o isca ea îi sporeşte în pîntece.

– Ăsta e? întrebă Pamela, arătînd spre plicul cafeniu din mîna lui.

– Un mic dar. Însă e unul pe care n-ar trebui să-l păstrezi.

Pamela întinse mîna spre plic, atingînd în treacăt vîrful degetelor lui, şi contactul acela îi străbătu trupul ca un curent electric. Desfăcu clemele metalice şi deschise capacul, apoi dosarul... dar numai pe jumătate. Ştia ce anume era.

Inginerul aruncă o privire spre uşa închisă ce dădea către camera de lucru.

– L-a văzut pe Smith la ştiri, zise Pamela. Iar Rachel Collins e dată dispărută.

– La Johns Hopkins se vorbeşte că Smith n-o să scape. Este în comă. Chiar dacă supravieţuieşte, în locul lui vor trăi nişte aparate. Cît despre Collins, a fugit de la faţa locului să

se ascundă. Fără ăsta – zise el, arătînd spre dosar – nu are nimic cu care să susțină ceea ce ar putea să declare.

– Ai de gînd s-o lași să plece?

– N-am spus asta. Deocamdată sînt mai îngrijorat în legătură cu Simon. Nu mai rezistă, nu-i așa?

– Într-adevăr.

Inginerul deschise ușa camerei de lucru și strecură o privire înăuntru. Esterhaus stătea la biroul său, uitîndu-se cu ochi rătăciți la peretele cu trofee. Inginerul închise ușa fără zgomot.

– Chiar este într-o formă proastă. Fără a mai vorbi cum ar fi dacă starea i se înrăutățește.

Pamela înălță din umeri. Ochii îi străluceau, buzele îi erau întredeschise, și glasul îi sună răgușit.

– Nu putem lăsa să se întîmple așa ceva.

– Nu, nu putem. Te deranjează dacă folosesc baia?

– Știi unde este.

Inginerul se îndreptă spre scara cotită care ducea spre etaj. Parcurse coridorul așternut cu covoare, trecînd pe lîngă apartamentul principal și intrînd într-o cameră de oaspeți. O străbătu, ajungînd în baie – toată numai oglinzi și marmură – și găsi obiectele de toaletă ale lui Esterhaus înșirate pe masa cu placă de granit.

Se aflau acolo peria de dinți și trusa de bărbierit, articole de cosmetică și micile flacoane cu diverse soiuri scumpe de apă de colonie. Lîngă acestea găsi un pahar plin cu o soluție limpede, pe fundul căruia era un set de proteze dentare. Inginerul scoase din buzunarul său un mic recipient de plastic, foarte asemănător cu cele folosite pentru sprayurile nazale, deșurubă capacul anume conceput pentru a nu putea fi deschis de copii și stoarse în pahar cincisprezece picături dintr-un lichid lăptos. Puse la loc capacul sticluței și și-o vîrî înapoi în buzunar, apoi găsi o baghetă de curățat urechile și agită soluția. Rupse pe urmă betișorul în două, îl aruncă în vasul WC-ului și trase apa.

Cînd coborî la parter, Pamela îl aștepta. El arătă spre

plic, pe care ea îl pusese lîngă cheile şi geanta ei, pe masa îngustă din holul de intrare.

– Eu nu l-aş lăsa să zacă aşa, la nimereală. A cauzat deja destule necazuri.

Ea îşi dădu capul spre spate şi el îi văzu rîsul cum urcă, gîlgîind, de-a lungul gîtului ei prelung şi catifelat.

– Ce voia?

– Să-ţi spun să nu-ţi faci griji.

Esterhăus îşi privi soţia care îngenunchea în faţa şemineului, dînd la o parte paravanul. Ea apucă vătraiul şi izbi cu el în resturile buşteanului carbonizat rămase pe suporţii de fier, îndesă sub el hîrtie şi aşchii de lemn şi vîrî adînc în stiva aceea un plic. Apoi luă din coşul de pînză groasă doi buşteni de mesteacăn şi îi aşeză cu grijă peste vreascuri.

– Pamela...

Ea se întoarse, ţinînd în mînă un chibrit lung, special pentru buşteni.

– Dă-mi pastilele. Te rog... durerea asta mă ucide.

– Îndată după ce porneşte focul, zise ea, pe un ton liniştitor. Scăpără chibritul şi apropie flacăra de ziar şi vreascuri. Acestea se aprinseră repede. Închise uşile de sticlă, se retrase cu cîţiva paşi şi îşi petrecu mîna peste obrazul soţului ei.

– Mă întorc imediat.

Antinevralgicele erau în bucătărie. Luarea lor şi a unui pahar de apă dură mai puţin de jumătate de minut. Cînd reveni în camera de lucru, Esterhaus se afla tot în fotoliu, cu ochii aproape închişi. Îi văzu tremurul mîinilor cînd le întinse să-şi ia medicamentul.

– Trebuie să ies în oraş, îi şopti ea. Vreau ca tu să te odihneşti. Aminteşte-ţi ce-a spus preşedintele: Trebuie să avem grijă de toate înainte ca tu să te duci în faţa comitetului senatului. Făcu o pauză. Şi o să avem grijă.

În drum spre ieşire, Pamela aruncă o privire în urmă, spre vatra şemineului. Vreascurile ardeau cu putere, iar coaja

de mesteacăn se încîrliga şi trosnea. Sub buşteni, o flacără se tîra peste plic, lăsînd în trecere o dîră de cenuşă neagră.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd Pamela Esterhaus ieşi în Cooke's Row, nu dădu atenţie berlinei bej parcate pe cealaltă parte a străzii. Rachel o urmări cum îşi încheie fermoarul unei jachete multicolore de iahtman şi se îndreptă spre Wisconsin Avenue.

Rachel se simţi uşurată văzînd-o că pleacă. Ţinuse sub observaţie reşedinţa Esterhaus vreme de cincisprezece minute şi prin perdelele întredeschise îi văzuse atît pe judecător cît şi pe soţia acestuia. Problema fusese cum s-o scoată pe Pamela afară fără a-l speria pe Esterhaus.

Rachel puse pistolul-mitralieră pe scaunul alăturat şi îl acoperi cu o pătură pe care o găsise în portbagaj. Arma fusese pentru curier, poate că tot pentru el avea să fie. Îşi spuse în sinea ei că era probabil ca, după scena de la depozit, să-l viziteze pe Esterhaus. Dar pînă acum n-o făcuse. Rachel era sigură că el n-ar fi putut să ajungă aici mai curînd decît ea. Ar fi avut nevoie de timp ca să se transforme din nou din ucigaş într-un civil oarecare.

Sau poate că şi el a stat la pîndă, aşteptînd ca soţia să plece de acasă...

Rachel întoarse capul şi se uită prin geamul din spate. Se apropia mijlocul dimineţii, dar strada continua să fie liniştită. De-a lungul bordurii trotuarelor stăteau înşirate maşini. Ea avusese mare noroc să vină cu a ei tocmai cînd cineva pleca. Dacă ar veni acum curierul, ar fi nevoit să se apropie pe jos. Ea avea să fie atentă la oamenii care treceau pe acolo, căutînd pe cineva care nu ar cadra cu plimbăreţii sau amatorii de jogging, cu prietenii şi cu soţii care se întorceau de la Starbucks o dată cu zorii şi cu ziarul de duminică.

Rachel continua să supravegheze casa cînd formă numărul lui Lucille Parker.

– Sînt eu. Rachel.

– Bună, scumpo. Eşti OK?

Lucille părea îngrijorată, dar mai liniştită decît cu o oră în urmă, cînd o sunase Rachel pentru prima oară.

– Mă simt foarte bine. Stau de pîndă la Esterhaus.

– E singur?

– Acum da.

– Am făcut unele verificări. El şi doamna lui au luat micul dejun împreună cu preşedintele.

– Aceea a fost ultima masă cumsecade pe care a luat-o, zise Rachel cu răceală. Vreo veste despre Logan? întrebă apoi.

Auzi glasul lui Lucille înecîndu-se de plîns întocmai ca mai înainte, cînd Rachel îi telefonase să-i ceară ajutorul şi să-i spună ce se întîmplase cu Logan Smith, în aşa fel încît ea să nu afle vestea din reportajele de ştiri.

– Doctorii îmi înşiră verzi şi uscate în jargonul lor profesional, profitînd de faptul că nu mă aflu în faţa lor. Cred că el e bine... mă rog să fie.

– Şi eu, şopti Rachel.

– Ascultă! Vreau să te gîndeşti într-adevăr foarte serios la ceea ce intenţionezi să faci. Nu există nici un motiv în lume pentru care să fii nevoită să intri în casa aia. Am în aşteptare Echipa de Salvare a Ostaticilor din cadrul Biroului. Dă-le douăzeci de minute şi vor pătrunde în viaţa ticălosului aceluia precum mînia lui Dumnezeu.

Rachel înţelegea îngrijorarea lui Lucille. Dacă s-ar fi aflat una în locul celeilalte, ar fi spus şi ea acelaşi lucru.

– Există unele lucruri pe care Esterhaus le ştie, zise ea. Dacă-l iau prin surprindere, îndeajuns de dur şi de rapid, poate că le va dezvălui. Dacă îl iau cei din MRT, ei sînt obligaţi să-i citească drepturile. Nu acesta e şi cazul meu, deoarece eu nu urmăresc să-l arestez.

Rachel ştia că Lucille dorea cu disperare să întrebe la ce anume se gîndea ea, dacă nu la o arestare. Dar nu i-ar fi spus. Era mai bine ca Lucille să poată jura, sub jurămînt, că niciodată nu avusese vreo idee despre intenţiile ofiţerului Rachel Collins.

– M-aş simți mult mai bine dacă ar exista o posibilitate ca noi două să rămînem în legătură, zise Lucille.

– Şi eu.

– Atunci dă-mi un termen limită, indiferent ce-ți convine ție. Dacă e depăşit, trimit acolo toate forţele.

Rachel se gîndi o clipă.

– Treizeci de minute, spuse în cele din urmă.

– Rachel, este o durată îngrozitor de lungă...

– Intru acolo înarmată. Doar n-o să mă pună într-o situație foarte primejdioasă. Am nevoie de timp ca să încerc să-l silesc să vorbească. Dacă face pe mutul şi nu există nici o modalitate să-i dau de capăt, o să te sun.

Tăcerea lui Lucille spunea extrem de multe în privința lipsei de entuziasm față de această propunere. Dar în acele cîteva secunde Rachel îşi aduse aminte de ceva ce rămăsese îngropat şi aproape uitat în evenimentele din ultimele treizeci şi şase de ore.

– Lucille, ai putea da de urma unui număr de telefon pentru mine? Este un cod din zona şapte sute trei, ceea ce înseamnă că e pe undeva în Virginia. Cu greutate, scoase cifrele din ascunzişurile memoriei sale.

– L-am notat, zise Lucille. Ce legătură are cu Esterhaus?

Rachel îi explică la repezeală cum găsise ea numărul în dosarul lui Dunn.

– A fost deconectat, şi de asta n-am reuşit să aflu cui îi aparține. Nu sînt sigură că va duce pînă la Esterhaus, dar-s-ar putea să ne-o indice pe persoana căreia îi prezenta Dunn rapoartele lui. Rachel se uită la ceas. La mine este zece şi patruzeci şi cinci. Lasă-mă o jumătate de oră.

– Nici un minut mai mult. Rachel? Ai grijă de tine.

Rachel verifică încă o dată strada. Acum erau mai multe maşini, tîrîndu-se în căutarea unui loc de parcare. Cîteva se opreau cînd şoferii lor o vedeau stînd la volan, apoi, cînd ea

le făcea semn să se depărteze, aceştia îi adresau gesturi grosolane.

Rachel îşi scoase din teacă revolverul bulldog şi-i verifică magazia. Cartuşele străluceau ca nişte monede noi. Ea trecuse de la muniţii cu alice de plastic la gloanţe mai mari, care, la impact, se desfăceau ca o ciupercă şi se răspîndeau, dar care, de obicei, nu-şi continuau traiectoria. Era o muniţie perfectă pentru a trage de aproape.

Rachel aruncă o ultimă privire locuinţei soţilor Esterhaus. Pusese deja degetele pe clanţa uşii cînd începu să sune telefonul. Probabil că era Lucille. Dar cum o fi reuşit ea să depisteze atît de repede numărul de telefon?

Un glas gros şi răguşit îi şopti:

– Te-am urmărit tot timpul.

23

Degetele mîinii libere a lui Rachel se strînseră în jurul patului revolverului cînd ea se răsuci în loc pe scaunul ei. Se uită înnebunită peste umăr. Nu era nimeni pe trotuar. Nimeni nu venea de-a lungul străzii. Nici o maşină nu se apropia silenţios de a ei.

Ticălosule, unde eşti?

Vocea gravă susură iar în urechea ei.

– Mai eşti acolo, Rachel Collins?

Trebuia să iasă din maşină. Cu atîtea geamuri, era prea expusă. El putea să se apropie, să apese ţeava armei pe geam şi să-i zboare creierii.

Poate că nu e chiar atît de aproape. Lui îi place arma cu bătaie lungă. Poate că nu se află la unghiul potrivit, şi vrea să cobori ca să fii acolo unde te poate vedea...

– Rachel?

– Unde eşti?

– Ah, am uitat. Noi doi nu ne-am întîlnit niciodată. Dar ne vom întîlni în curînd. Dacă faci întocmai ce-ţi spun eu.

Rachel îşi ascunse adînc în fiinţa ei teama şi revolta.

– A dracului să fiu dacă fac cît de cît ceva înaintea de a-mi spune cine eşti.

– Desigur. Numele este Simon Esterhaus. Judecătorul Esterhaus.

Rachel se lăsă moale pe spătarul scaunului. Vreme de o clipă aproape că slăbi strînsoarea cu care îşi ţinea revolverul, cît timp gîndul acesta îşi croia drum prin mintea ei.

Niciodată nu l-ai întîlnit pe Esterhaus. Nu ştii cum arată şi nici cum îi sună glasul. Curierul este în legătură cu Esterhaus. Ar putea fi el, folosindu-l pe Esterhaus ca să te atragă într-o zonă în care să te poată ucide.

– Vrei să mă vezi, spuse Rachel pe un ton categoric.

– Foarte mult. Este ceva firesc... ţinînd seama de tot ce s-a întîmplat. E necesar.

– Ai sunat la un număr care nu este al meu.

– Logan Smith nu-i tocmai disponibil.

Rachel închise ochii.

– Dar ştiai că eu aveam să fiu.

– Te pot vedea din casa mea, stînd în maşină.

– De ce nu ieşi afară?

Se auzi un rîs scurt, asemănător cu un lătrat.

– Nu la asta mă gîndeam. Şi nici nu intenţionez să sugerez să vii dumneata înăuntru. Oricum n-ai face aşa ceva, nu? Nu acum...

Are al dracului de multă dreptate!

– Eventual ne-am putea întîlni...

– La Bazinul Tidal. Vizavi de Biroul de Gravuri şi Tipărituri se află un doc de unde poţi închiria bărci cu vîsle. Într-o zi ca asta se-nvîrte pe-acolo o mulţime de lume. Asta ar trebui să te facă să te simţi în largul dumitale.

Rachel îşi imaginã locul. Nici ea n-ar fi putut să aleagă unul mai bun.

– Cînd?

– Ora două. Pleci acum şi voi veni şi eu. Urmă o pauză. Cumpără un număr de azi al ziarului *New York Times*. În partea de revistă există o fotografie de-a mea, la pagina paisprezece.

Legătura telefonică se întrerupse. Rachel se uită spre ferestrele casei Esterhaus. I se păru că vede căzînd colțul unei perdele, sau poate că fusese doar o închipuire a ei.

Pamela îl zări pe Inginer la o masă de colț din curtea interioară de la French Market de pe strada Wisconsin. Remarcă în sinea ei că acesta părea deosebit de atrăgător, suplu și bronzat, cu părul lui bogat răvășit de vînt, și cu ochelari de soare de un design special. Zîmbi la gîndul acesta, dorind să-l soarbă cu totul.

Își croi drum printre oamenii care plecau din magazin cu coșurile pentru picnic îndesate cu articole pentru amatori de gusturi fine.

– Locul acesta e ocupat?

Inginerul surîse, schițînd în tăcere un gest de invitație. Nu-și ridicase capul, dar Pamela știa că el o urmărise tot timpul pe stradă, cînd se apropia. Ei doi erau din același aluat, doi profesioniști talentați, care își păstrau întotdeauna obiceiurile de prudență ale „chemării" lor.

Pamela văzu cum Inginerul aruncă o privire în jur. Aproape imediat, o chelneriță fu lîngă el. Efectul acesta pe care-l avea asupra femeilor o amuza. Dar în prezența lui era intens conștientă de propriile ei reacții similare, și și le stăpînea în mod corespunzător.

După ce el comandase pentru ea o cafea, Pamela întrebă:

– Și acum?

– Acum așteptăm.

Glasul lui era doar cu puțin deasupra nivelului de decibeli al zgomotului din curtea interioară.

– Chiar crezi că Simon va încerca să ia legătura cu fata? Sau că ea va veni la el?

– Despre el nu mă pot pronunța, dar ea nu are de ales. Tot ce a văzut și auzit Collins o conduce spre el. În clipa asta ea crede că dacă ajunge la el, judecătorul i-l va demasca pe

asasin. Îşi ridică privirile, uitîndu-se afară, pe trotuar. Oh, ea doreşte în continuare să-i pună pielea pe băţ, dar persoana din spatele lui este cea pe care o urmăreşte ea de fapt. Pentru că în tot acest timp a alergat după o umbră... o umbră care a ucis-o pe cea mai bună prietenă a ei, şi poate şi pe un viitor iubit.

Pamela izbucni în rîs.

– Collins şi Smith? Glumeşti!

– Unii oameni ar putea spune acelaşi lucru despre noi. Şi dacă stai să te gîndeşti, în realitate nu sîntem foarte diferiţi faţă de ei.

– Noi supravieţuim, replică Pamela.

– Da. Însă nu fiindcă am fi neapărat mai buni.

– Atunci de ce?

– Noi nu credem în virtuţi, că unele lucruri sînt bune iar altele rele. Şi zîmbi. Consecinţele. Ele sînt ceea ce ştiu cu certitudine, singurul lucru pe care îl considerăm ca fiind adevărat.

Pamela îi luă mîna puternică şi cafenie şi îşi apropie de buze degetele lui.

– Dacă mai continui să vorbeşti aşa, o să cred că eşti pe cale să te îndrăgosteşti şi tu de ea.

– De Collins? Nu. Dar trebuie s-o admiri. A ajuns departe pe baza unor date extrem de sărăcăcioase şi cu multă trudă.

– Şi chiar crezi că va merge pînă la capăt cu orice preţ?

– Cu orice preţ, îi repetă Inginerul cuvintele. O va face deoarece pentru ea problema aceasta a avut întotdeauna un caracter personal. Moartea lui Mollie Smith a făcut-o să devină aşa. Va merge pînă la capăt fiindcă trebuie să se uite la mine, chiar dacă numai vreme de o secundă sau două. Nu poate să moară – şi nu va muri – înainte de a reuşi să mă vadă.

Sosi şi cafeaua Pamelei. Ea desfăcu o cutie de îndulcitor, puse în ceaşcă o pastilă şi amestecă băutura.

– Şi după aceea? întrebă ea, cu buzele pe marginea ceştii.

Inginerul se aplecă înainte şi atinse uşor o şuviţă rebelă de păr de pe fruntea ei. Pamela îi simţi pe piele răsuflarea.

– După aceea totul se va termina, şi tu vei căpăta în sfîrşit ceea ce ţi-ai dorit.

Esterhaus îşi roti coniacul, privindu-l cum colorează paharul de cristal într-o nuanţă de miere brună. Medicamentul îi domolise lent durerea cumplită din gură. Băutura îl calmase, îi relaxase mintea, lăsînd-o să vagabondeze în tunelul amintirilor. Acolo locuiau demonii – deciziile pe care le luase el, revolta pe care şi-o înăbuşise, umilirile. Existau acolo toate, dar acum neputincioase, zbătîndu-se în mod inutil asemenea unor fluturi în jurul unui bec electric.

Tot băutura era cea care îi dăduse curajul de a-i telefona lui Rachel Collins. Esterhaus ştia că încă mai putea să se răzgîndească. Nimic nu-l obliga să-şi facă apariţia la Bazinul Tidal. Nimic, în afară de conştiinţa lui.

Judecătorul privea fără să clipească flăcările ce dansau în vatra căminului. Ridică paharul şi mai sorbi puţin coniac. Imaginea lui Logan Smith se îndrepta spre el, şi Esterhaus nu avea putere s-o oprească. Îşi închipui cum trebuia să arate Smith acum, însîngerat şi sfîrtecat.

Apoi veniră alte imagini, ca de pildă ofiţerii federali care muriseră în Arizona. Şi Mollie Smith. Şi generalul Griffin North... Un neîntrerupt lanţ la ale cărui verigi contribuise el însuşi, ajutînd la forjarea lor.

Exista o astfel de verigă mai deosebită, un om care-i fusese prieten, care apelase la ajutorul lui şi care avusese încredere în el; un om a cărui distrugere Esterhaus o socotise avantajoasă, fără a avea – îşi amintea el acum – nici un sentiment de vinovăţie. Din clipa în care Steven Copeland trecuse pragul uşii lui, Esterhaus ştiuse că nu era posibil să-i dea tînărului ceea ce dorea acesta. Judecătorul fusese prevenit de către patronii lui Copeland, cărora el însuşi le era foarte

îndatorat pentru contribuţia lor la cariera şi agonisirea averii sale: Lui Copeland trebuia să i se cînte în strună pînă în momentul în care firmele Bell and Robertson şi PSX vor fi terminat înscenarea „dovezilor" care aveau să devină calea lui spre spînzurătoare.

Esterhaus fusese îndatoritor. Niciodată nu-i trecuse prin minte să nu fie. Lui Steven Copeland nu-i datora nimic în afară de o simpatie sinceră; faţă de ceilalţi, datoria era atît materială cît şi incalculabilă.

Dacă nu l-aş fi distrus...

Bineînţeles că situaţia ar fi fost alta. Copeland n-ar fi devenit duşmanul lui; cuptorul răzbunării lui n-ar fi fost niciodată alimentat cu combustibil. Poate că el şi Beth Underwood ar fi devenit totuşi amanţi, dar niciodată n-ar fi îndrăznit să scotocească prin tainele judecătorului. Aşa că dosarul referitor la North n-ar fi fost găsit, iar arma răzbunării n-ar fi fost pusă niciciînd în mîinile unui om distrus, instabil emoţional.

Aş fi putut să-i salvez pe toţi. Chiar şi pe Steven... chiar şi pe mine însumi.

Era un regret prea tîrziu, care-l cuprindea abia atunci cînd nu mai putea să repare nimic. Nu mai avea decît o singură salvare. Videoclipul care-l arăta pe Logan Smith sîngerînd de moarte fusese ceea ce trezise în cele din urmă conştiinţa judecătorului Esterhaus.

Puse paharul pe servantă şi străbătu casa tăcută; urcă la etaj, în baia lui şi îşi stropi faţa cu apă rece. Evită să se uite în oglindă. Nu voia deloc să vadă imaginea care i-ar fi întors privirea. Îşi pieptănă părul, apoi, cu regret, întinse mîna spre paharul în care îşi ţinea dinţii. Putea să vorbească acceptabil de bine fără ei, dar făcea asta numai de faţă cu soţia lui. Om cu un vocabular şi o elocvenţă plină de precizie, nici în vis nu s-ar fi gîndit să încerce aşa ceva în faţa oricui altcuiva. Nu avea de gînd să se poticnească sau să sîsîie cînd va discuta cu Rachel Collins.

O dată proteza pusă la locul ei, Esterhaus îşi clăti mîinile, îşi luă un hanorac uşor şi coborî la parter. În holul de intrare se opri şi aruncă în jur o privire detaşată, critică. Căminul lui – îşi zise în gînd – nu era cîtuşi de puţin soiul de loc pe care îl visase că avea să fie.

O fetiţă cu păr blond se uită bănuitoare la Rachel cînd încetă primul apel al telefonului celular. Ea îl luă din buzunarul hainei şi îi zîmbi copilei, care scoase limba şi apoi porni în fugă înapoi, spre părinţii ei.

– Unde eşti? întrebă Lucille. Pare a fi un teren de joacă pentru copii.

– Mă aflu la Bazinul Tidal, răspunse Rachel, rotindu-şi privirea în jur. Ştii unde se închiriază bărci cu vîsle?

– Sigur că da.

– Tot parcul e ticsit de lume. Vremea este superbă şi familiile au ieşit la aer. Poate tocmai de aceea a vrut Esterhaus să ne întîlnim aici, pentru că este un loc zgomotos şi aglomerat, cu o mulţime de posibilităţi de a te face nevăzut dacă eşti grăbit.

– Îl vezi?

– Încă nu. Rachel îşi coborî privirile spre numărul din *The New York Times Magazine* care o costase patru dolari. Dar ştiu după cine să mă uit.

– Un ticălos viclean, bombăni Lucille. El te poate vedea, poate să vadă absolut totul. Nici vorbă să piardă vreo capcană, sau să se deconspire.

– Nu cred că-mi înscenează ceva. Ar fi adoptat o altă cale, şi probabil la o oră mai tîrzie. Lucille, trebuie să ne grăbim.

– Ai dreptate. Numărul acela pe care mi l-ai dat? Era cel al unei firme numite Wonderland Toys, cu sediul în TransDulles Center, în apropiere de aeroport. Asta îţi spune ceva?

Rachel îşi scotoci memoria căutînd ceva ce Mollie sau Logan Smith i-ar fi putut spune sau ceva ce ea însăşi ar fi putut să citească în documentele găsite.

– Nu. Absolut nimic.

– Nici mie.

– Eşti sigură că e vorba de Wonderland Toys?

– I-am rugat pe cei de la Bell Atlantic să verifice de două ori.

Ce legătură să fi avut Dunn cu o firmă care se ocupă cu jucării?

– Ştim cu certitudine că este o firmă producătoare de jucării? întrebă Rachel. Cu o denumire ca Wonderland...

– Mă gîndeam şi eu la acelaşi lucru, replică Lucille. Cer chiar acum o verificare prin IRS.

Rachel întoarse capul, ferindu-se de soarele care-i bătea în ochi. O mişcare, în parc, îi atrase atenţia: cîţiva copii care se jucaseră în jurul unei fîntîni arteziene se împrăştiau acum, ca nişte rîndunele care simţeau uliul. Aceea fu clipa în care îl văzu, la o depărtare de aproximativ şaizeci de metri, tîrşindu-şi picioarele în direcţia ei.

– A sosit individul, îi spuse lui Lucille. Aceleaşi reguli de bază: Dacă peste treizeci de minute nu auzi veşti de la mine, emite un ordin de reţinere imediată a ticălosului. Mă voi asigura că vor fi cîteva persoane, ca de exemplu un vînzător de hog dog, să ne vadă împreună în aşa fel ca el să nu poată să susţină că n-ar fi fost niciodată aici.

O reperase şi venea drept spre ea. Rachel se depărtă de două familii care îşi desfăceau coşurile cu mîncarea de prînz şi se apropie de un grup de studenţi care jucau fotbal. Fetele îşi urmăreau aleşii inimilor cum aleargă pe iarbă, strigînd şi bătînd din palme cînd unul din ei marca un gol. În spatele lor se afla un stejar masiv. Fără a-şi lua o clipă ochii de la

Esterhaus, Rachel merse cu paşi laterali către copac şi îşi sprijini spinarea de coaja lui tare şi noduroasă. Mîna ei dreaptă se strecură sub haină şi se strînse pe patul revolverului. Soarele se afla în spatele ei, dîndu-i un avantaj.

Judecătorul arăta altfel, mai puţin impunător decît păruse în fotografia din *Times Magazine,* în care purta un frumos costum cenuşiu şi o cravată vişinie. Chipul îi era acelaşi, dar pe măsură ce se apropia, lui Rachel i se părea că trăsăturile îi erau scofîlcite iar pielea, în ciuda soarelui şi a adierii vîntului, avea aspect bolnăvicios. Purta un hanorac bleumarin, pantaloni gri şi mocasini lustruiţi. Rachel se bucură că partea din faţă şi buzunarele hanoracului erau închise cu fermoar. Esterhaus îşi ţinea braţele depărtate de corp, cu palmele deschise. De la o distanţă de un metru şi ceva ea simţi mirosul de alcool pe care-l emana, remarcă luciul ochilor lui cu pleoape înroşite, care arăta că, în clipa asta, testul de drogare al judecătorului s-ar dovedi pozitiv. Rachel se uită în spatele ei, peste umăr – în decorul parcului nu survenise nici un element nou.

– Rachel Collins.

În decursul timpului cît lucrase în cadrul CID, Rachel avusese de-a face cu oameni ale căror crime variau de la primejdioase pînă la fleacuri. Dar niciodată nu se confruntase cu cineva al cărui suflet să fi fost atît de viciat. Îşi dădu seama că soiul acela de fascinaţie pe care o resimţea era o reacţie omenească firească faţă de prezenţa „răului".

Se străduí să şi-o combată. Mai tîrziu, cînd Esterhaus avea să fie la închisoare, poate că ea avea să se ducă să se uite la el, să-l studieze în condiţiile de securitate pe care i le-ar oferi o celulă.

– Aversiunea dumitale faţă de mine este foarte sinceră, remarcă Esterhaus. Înseamnă să adopţi o atitudine foarte nepotrivită dacă vrei să negociezi.

– N-a rămas nimic de negociat, replică ea, părîndu-i-se că tonul îi era aşa cum trebuie. Glasul nu-i tremura. Dar

nu rezistă să nu i-o zică, măcar o dată. Fiindcă au murit toți.

Esterhaus își îndreptă privirea în depărtări, ca și cum ar fi văzut nu se știe ce orizont pierdut în zare. Rachel își spuse că era posibil ca el să se fi retras într-o stare de pierdere a propriei identități.

– Zici asta pentru că nu știi altceva, murmură el. Prea mulți – dar nu toți – au murit. Acum asta trebuie să înceteze.

Ridică mîna spre fermoarul care îi încheia haina.

– Nu face asta!

– Atunci nu vei vedea ce ți-am adus, replică el. Nu sînt înarmat.

Era ceva de care cu greu și-ai fi putut da seama, avînd în vedere hanoracul acela voluminos. Rachel își ținea brațul peste piept, ca și cum ar fi avut o grenadă. Îl privi cu atenție pe Esterhaus care își desfăcu lent fermoarul și își depărtă ambele pulpane ale hainei. În căptușeală erau cusute două buzunare. Dintr-unul din ele ieșea un mănunchi de hîrtii.

– Doar hîrtii. Îmi dai voie?

Rachel știa că ar fi putut să-și scoată arma într-o fracțiune de secundă. Mișcările lui Esterhaus, chiar dacă el s-ar fi grăbit, ar fi fost încetinite de alcool și droguri.

– Bine!

Esterhaus scoase hîrtiile din buzunar. Filele erau capsate într-unul din colțuri. Ea aprecie că erau mai bine de douăzeci.

– Ce-i asta?

– Nu poți să ghicești? Ai ajuns la Beth la timp. Trebuie să-ți fi vorbit despre dosar.

Rachel ar fi vrut să se repeadă la el și să-i smulgă din mînă hîrtiile. Dar își porunci să nu facă asta. În schimb, făcu un pas, plasîndu-se de o parte a lui. Erau aproape de aceeași înălțime, așa că țeava revolverului ei se înfigea în rinichiul lui drept. Stînd așa putea să vadă foarte bine peste umărul lui, rezolvînd totul rapid și fără violență, deoarece știa cu exactitate ce să ceară.

– Itinerarul lui North.

Esterhaus dădu aprobator din cap, şi Rachel gîndi că era posibil ca el să fi zîmbit, dacă ar fi fost în stare de aşa ceva. Judecătorul răsfoi filele pînă o găsi pe cea dorită şi o ţinu în sus.

Acolo se afla itinerarul dactilografiat al călătoriei lui North în California. Ora plecării de pe aeroportul Andrews, apoi o linie tăioasă trasă cu un creion carioca roşu peste ora sosirii la Palm Springs şi prelungită în diagonală pînă în josul paginii. Cu litere majuscule, cineva scrisese: ANULAT.

– Îmi imaginez că-ţi aud inima bătînd accelerat, zise Esterhaus. Deşi, desigur, asta ar fi imposibil. Dar îţi simt respiraţia. Recunoşti asta, nu-i aşa?

Rachel îl ocoli, revenind să-şi rezeme spinarea de arbore.

– Da. Este ceva la care s-a referit Beth. Îl pironi cu privirea. De ce nu l-ai distrus? Ceea ce ai aici are rădăcini cu ani în urmă. De ce ai păstrat hîrtia asta, adăugînd-o celorlalte?

– Eşti un anchetator. Posezi o oarecare educaţie în materie de psihologie. Poate că mă asemăn cu orice alt criminal, simulînd nevoia de a reveni la locul crimei; hoţul sau ucigaşul care se agaţă de un suvenir, chiar dacă se teme că ar fi posibil ca acesta să fie dovada care, o dată găsită, ar putea să ducă la condamnarea lui.

De astă dată judecătorul zîmbi – un rînjet bolnăvicios care lăsă să se vadă nişte dinţi foarte strălucitori, ca şi cum de curînd ar fi fost spălaţi şi lustruiţi.

– Adevărul este că n-am fost în stare să le distrug. Dumneata eşti tînără, dar cînd vei citi astea cred că vei înţelege. Îmi închipuiam că eram foarte inteligent – credeam sincer că nimeni nu avea să descopere vreodată asta, că avea să rămînă veşnic secretul meu. Dar am uitat de hubris? Ştii ce-i asta?

– Mîndrie... prea multă mîndrie.

Esterhaus încuviinţă dînd din cap, apoi tresări, mîngîindu-şi cu mîna bărbia. Rachel îl văzu cum îşi masează maxilarul, de parcă ar fi avut o durere de dinţi. El îşi şterse gura, şi cînd îşi

luă mîna de la buze, Rachel văzu pe palma lui o mică dîră albă.

– Trebuie să-l demaşti, îi spuse ea.

Esterhaus o privi fix.

– Ucigaşul pe care l-ai folosit. Trebuie să mi-l dai pe mînă.

– Da, trebuie s-o fac.

Îl văzu că-şi masează iar maxilarul, de astă dată mai tare, frecîndu-şi dinţii unii de alţii, printr-o mişcare laterală.

– Te pun în stare de arest, îi spuse Rachel. Vreau să-mi dai hîrtiile acelea. Încet.

Esterhaus se supuse. Rachel i le smulse dintre degete şi le îndesă în buzunarul hainei sale.

– Îţi voi spune cine este Inginerul, zise Esterhaus. Dar niciodată nu-l veţi prinde.

Rachel îşi roti privirea prin parc, căutînd un culoar prin mulţime pe care l-ar putea folosi pentru a ieşi amîndoi de acolo.

– Se află aici? întrebă ea.

– Nu i-am spus că urma să vin să mă întîlnesc cu dumneata.

– De ce afirmi că nu-l vom prinde?

– Nu este soiul de om pe care să-l poată „prinde" cineva. Îţi vei da seama de asta cînd îţi voi vorbi despre el.

Toate acestea i se păreau lui Rachel o prostie. Cu timp şi resursele necesare, oricine poate fi găsit. Iar ea dispunea din plin de amîndouă.

Părea o prostie... întocmai ca...

– Ştiu de Wonderland Toys, zise ea deodată.

Esterhaus făcu ochii mari de mirare. Un val de bucurie izbucni în inima lui Rachel. Avea în mînă ceva solid şi valoros, ceva pe baza căruia Lucille putea să meargă mai departe de îndată ce ea, Rachel, o va suna.

– Cum e posibil să ştii?

Cuvintele sunară ca un croncănit. Esterhaus schiţă o grimasă, apoi icni, căscînd gura. Mîinile i se repeziră spre buze în timp ce genunchii i se îndoiră, şi se prăvăli la pămînt, zguduindu-se cu un epileptic. Rachel scoase un ţipăt cînd întregul trup al lui Esterhaus se arcui deasupra ierbii, într-un spasm îngrozitor. Ea îngenunche, îi înconjură toracele şi reuşi să-i apuce ambele mîini. Capul lui continua să se azvîrle dintr-o parte în alta, izbindu-se de pămînt.

Ţipătul ei atrase atenţia celor din jur. Auzi oameni care-i strigau ceva, apoi paşi care se apropiau în fugă.

– Sunaţi la 911! strigă ea, peste umăr.

Deodată Esterhaus păru că-şi pierde orice vlagă. Rachel îşi vîrî mîna în buzunar, scoase telefonul celular şi-l aruncă către unul din studenţii care jucaseră fotbal.

Apoi se întoarse iar spre Esterhaus. Ochii acestuia se rostogoleau în orbite, buzele i se agitau cu furie, ca şi cum ar fi mestecat ceva viu. Rachel îi descheie cămaşa şi îşi apăsă degetele pe pieptul lui. Inima judecătorului bătea într-un ritm extrem de accelerat.

– Pamela...

Numele fu rostit într-o oribilă şoaptă, urmat de o inspiraţie răguşită cînd Esterhaus se chinuia să respire.

Rachel se aplecă aproape de buzele de un roşu aprins, însîngerate de ceea ce rămăsese din carnea şi pielea din gura lui.

– Dă-mi numele lui!

Esterhaus se uită înnebunit la ea. Buzele i se străduiră să formeze cuvintele, dar tot ce reuşi să facă fu să repete numele soţiei sale. Apoi o ultimă cutremurare îi zgudui tot trupul, şi capul îi zvîcni spre spate.

– *Pamela ştie!* strigă el.

– Doar n-o să-mi mori în braţe! şopti Rachel cu furie. Nu acum!

Se apucă să-i maseze inima, punîndu-şi o palmă peste

cealaltă, apăsînd cu putere în jos, slăbind presiunea, apăsînd, relaxînd. Încercă să-i transmită fiecare picătură din voinţa ei, dar nu obţinu nici o reacţie. În spatele ei, mulţimea tăcuse, pînă cînd cineva striga:

– Fă-i respiraţie gură-la-gură!

Rachel întinse mîna să deschidă gura lui Esterhaus. Un şuvoi de lichid alb lăptos se scurse de pe buzele lui, amestecîndu-se cu sîngele, devenind roz. Ştiu că niciodată n-ar fi fost în stare să-şi pună gura pe aşa ceva.

Încet, se trase departe de cadavru. Rămase cîteva clipe aşa, în genunchi, cu capul plecat. Cineva apăru lîngă ea, întinzîndu-i o pătură. Ea o luă şi o întinse peste faţa şi toracele lui Esterhaus.

Ridicîndu-se anevoios în picioare, Rachel scrută mulţimea, şi îl zări pe jucătorul de fotbal căruia îi dăduse telefonul ei. El tresări cînd îi simţi privirea.

– Am sunat, spuse. Ambulanţa e pe drum.

Rachel îi arătă legitimaţia şi îşi luă înapoi telefonul.

– Roagă-i pe oamenii aceştia să se dea mai înapoi, OK? Şi rămîi aici pînă sosesc medicii.

– Da, sigur că da.

În vreme ce el împreună cu amicii lui începeau să împingă mulţimea înapoi, Rachel se strecură în spatele stejarului şi aşteptă pînă cînd mai multe persoane trecură în fugă pe lîngă ea. Se uită pe după copac, îi văzu pe cei rămaşi adunaţi într-un cerc strîns în jurul locului în care zăcea Esterhaus, şi apoi o luă la goană în direcţia opusă.

24

Rachel îşi domoli cumplita nevoie de a se grăbi repetîndu-şi aceste gînduri:

Esterhaus a murit. Omul pe care el l-a numit Inginerul – curierul – a reuşit să-i vină de hac. Esterhaus mi-a spus: „Pamela ştie". Ştie ceva ce Esterhaus n-a trăit îndeajuns cît să-mi spună: numele Inginerului.

Urletul sirenei unei ambulanţe se auzi de-a lungul străzii ce ducea spre docul bărcilor cu vîsle. Unii trecători se opreau şi se uitau în urma ei; Rachel continua să alerge. Cîteva persoane din mulţime – probabil jucătorul de fotbal – aveau să le vorbească medicilor şi apoi poliţiştilor despre o femeie care fusese împreună cu victima, încercase să-l readucă la viaţă, şi apoi dispăruse. Rachel nu putea îngădui ca poliţia din districtul Columbia să se pună în calea ei. Traversă în goană strada, sări peste bordură pe fîşia de iarbă de la mijlocul arterei şi îşi continuă drumul spre maşina ei, parcată în piaţa Raoul Wallenberg.

Trînti portiera şi înşfăcă volanul cu amîndouă mîinile. Stătu aşa, absolut nemişcată, vreme de cîteva secunde, ascultînd cum îi zvîcneşte sîngele în tîmple. Apoi îşi văzu

ochii în oglinda retrovizoare. Erau plini de furie. Îşi scoase telefonul din buzunar.

– Lucille?

– Timpul tău aproape c-a expirat. Eşti teafără?

– Esterhaus a murit... părea să fie un atac de cord. Eu cred că i s-a administrat vreun soi de neurotoxină. Ascultă, Lucille! Mi-a dat totul. Aproape. Ucigaşul... el l-a numit „Inginerul". Cînd am pomenit de Wonderland Toys, doar că n-a explodat de uimire. Cu chestia asta ai nimerit-o.

– Mai mult decît îţi închipui. Cînd am verificat la IRS*, cei de acolo **au** tăcut mîlc. Se pare că există un blocaj de securitate referitor la toate informaţiile în legătură cu Wonderland Toys.

– Un blocaj de securitate?

– N-ai cum să ştii tu asta, doar Logan şi cu mine am mai întîlnit şi alteori aşa ceva. Wonderland Toys este o faţadă, o firmă paravan pentru o anumită agenţie de informaţii a guvernului, care fiinţează undeva, la Langley.

– *Chiar Agenţia?*

– Nimeni alta decît ea.

Mintea lui Rachel lucra într-un vîrtej de gînduri.

– Aşadar e posibil ca Inginerul să lucreze pentru CIA.

– Ai obţinut vreun nume?

– Esterhaus a murit înainte de a-l dezvălui.

– Atunci va dura ceva timp pînă îl vom găsi pe tipul ăla.

– Poate că nu. Esterhaus a zis: „Pamela ştie". Pamela este *soţia* lui.

– Ştii ce altceva mai este? Un mare şef în cadrul Ministerului de Justiţie, care conduce programul lor de protejare a martorilor.

Rachel şovăi.

– Nu văd cum intervine asta în problema noastră, Lucille. Dar e posibil ca ea să fie ultima persoană în stare să-l indice cu

*Internal Revenue Service, Controlul Veniturilor Interne / Fisc (nota trad.).

precizie pe ucigaş. Doar dacă acesta nu i-a venit deja de hac.

– Rachel, ştiu unde ai de gînd să ajungi cu asta. Acum ascultă-mă pe mine. Cu atenţie. După ce am vorbit cu cei de la IRS, cineva cu foarte multă influenţă politică a luat legătura cu directorul. Cu directorul meu. Acesta era deja înnebunit din cauza celor întîmplate cu Logan, şi acum IRS îi telefonează, spunîndu-i că eu sînt pe cale să expun o acoperire a Agenţiei. A ţipat la mine, cerîndu-mi explicaţii. Eu încerc să-l domolesc, şi el îmi spune că ştie totul despre tine, ştie că eu te ajut să te laşi omorîtă. Lucille făcu o pauză să-şi tragă sufletul. Problema este că trebuie să transmit toate astea la biroul directorului. Fără discuţie. Ordinele lui sînt ca tu să-l suni imediat şi...

– Eu nu fac parte din oamenii lui. Nu-mi poate ordona nimic.

– Va lua legătura cu şeful tău, Rachel. Probabil a şi făcut-o.

– Spune-i directorului tău, cu tot respectul, că dacă el sau oricine altcineva intervine, e probabil ca Pamela Esterhaus să moară. Lasă-mi puţin timp, Lucille. Spune-i de judecător înainte ca el să afle de la ştiri. Fii alături de mine. E sfîrşitul partidei... Rămîi cu mine.

Cîteva descărcări electrostatice pîrîiră la urechea lui Rachel.

– Ce ai de gînd să faci? o întrebă Lucille.

– Să ajung la Pamela Esterhaus înaintea Inginerului. S-o iau cu mine, în siguranţă.

– Unde?

– La primul post de poliţie sau în prima clădire federală pe care o văd. Tăcu o clipă. După aceea, directorul poate să-mi taie capul.

– Cît va dura?

– Nu ştiu. Dar, Lucille...? Îţi făgăduiesc că dacă mă voi izbi de un zid, voi striga, aşa încît să-i poţi trimite pe băieţii de la HRT* s-o găsească.

*Hostage Rescue Team, Echipa de Salvare a Ostaticilor (nota trad.).

– Foarte bine, fetiţo, spuse Lucille, cu glas scăzut. Du-te la ea. Dar să ştii că trebuie să-i aduc la cunoştinţă directorului ce faci tu.

– Asigură-te numai că el înţelege că dacă ajunge primul la ea, Pamela intră în carantină de protejare.

Printre arbori şi traficul de pe drum, Rachel zări farurile maşinilor de poliţie. Urletul strident al sirenelor vibra o dată cu geamul maşinii. Ea formă numărul de telefon al soţilor Esterhaus.

Apelul se repetă de patru ori fără să răspundă nimeni. Apoi pe fir se făcu auzită o voce de femeie.

– Bună ziua. Aici Ministerul de Justiţie.

– Pamela Esterhaus?

– Nu. Dar acesta este biroul dînsei.

O transmitere a apelului.

– Numele meu este Collins, W.O., din Departamentul criminalistică din cadrul armatei, de la Fort Belvoir. Trebuie să vorbesc cu doamna Esterhaus. Este ceva urgent.

– O clipă, vă rog.

Aşteptarea păru să nu se mai termine. Rachel bătea darabana cu degetele izbind volanul maşinii. Rămăsese pe fir de atîta vreme încît începu să se întrebe dacă nu se întrerupsese legătura.

– Pamela Esterhaus la aparat.

Vocea era tăioasă, cu un ton ce inspira siguranţă de sine. Rachel fu brusc speriată de ceea ce trebuia să-i spună acestei femei cu care nu se întîlnise niciodată.

– Doamnă Esterhaus, sînt Rachel Collins. Enumeră gradul ei militar şi numărul legitimaţiei pentru a-şi stabili buna-credinţă.

– Ce pot face pentru dumneata, ofiţer Collins?

Rachel îşi luă inima-n dinţi şi rosti cuvintele prin care Pamela Esterhaus devenea văduvă. Se întrerupse cînd auzi un strigăt slab, apoi continuă, relatînd cînd şi unde murise judecătorul.

– Collins, eşti o realitate?

Rachel închise ochii.

– Da, doamnă, sînt.

– Şi erai cu soţul meu cînd s-a întîmplat... asta?

– Eram.

– Dar acum nu eşti lîngă el. Nu medicii şi nici cei de la poliţie sînt cei care mă anunţă, ci dumneata. Cum se explică faptul?

– Soţul dumneavoastră a murit din cauza unui atac de cord, doamnă Esterhaus. Cel puţin aşa părea să fie. Dar eu ştiu că a fost ucis. Şi în clipa aceasta ucigaşul său e pe urmele dumneavoastră.

– Simon, ucis? Eşti nebună?

– Verificaţi la poliţie, doamnă Esterhaus. Ei vă vor confirma unde şi cînd s-au petrecut lucrurile. Vă vor spune şi că împreună cu el a fost văzută o femeie. Eu. Dar ei nu cunosc primejdia în care vă aflaţi. Eu o cunosc. Şi am dovezi. Vă pot explica totul. Ministerul de Justiţie este la aproximativ zece minute de locul în care sînt eu acum...

– Nu sînt la minister.

– *Poftim?*

– Sînt la Capitoliu. Secretara mea pe timp de week-end mi-a transmis apelul dumitale.

Asta nu-i bine, nu-i deloc bine!

– Doamnă Esterhaus, unde anume sînteţi?

– În sala de lectură a femeilor din Congres.

– Mai e cineva cu dumneavoastră?

– Nu. Persoanele cu care trebuia să mă întîlnesc tocmai au plecat.

– Există personal de securitate?

– Ascultă, m-am săturat. Nu te cunosc, n-am auzit niciodată de dumneata...

– Pornesc chiar în clipa asta spre dumneavoastră.

– Închei convorbirea, ofiţer Collins... dacă eşti cine afirmi că ai fi. Voi suna la poliţie...

– Apoi reluați legătura cu mine la numărul pe care vi-l voi da, după ce veți ști că nu v-am mințit. Vă rog...

– Perfect. Dă-mi afurisitul ăla de număr!

Rachel i-l dădu, apoi auzi un „clic" scurt, urmat de tonul telefonic.

Își rezemă capul de spătarul scaunului. Pamela Esterhaus, marele „bos", părea să fie o ticăloasă fără pereche.

Cum crezi că ai fi reacționat tu dacă ar fi venit cineva să-ți înșire o asemenea poveste?

Rachel își alungă mînia. Lucrul cel mai important era că Pamela Esterhaus se afla în clădirea Capitoliului, în siguranță. Nici chiar Inginerului nu i-ar fi ușor să se ducă după ea acolo. Birourile erau prea apropiate, paza prea strictă.

Rachel scoase documentele pe care i le adusese Esterhaus. Le ținu în mînă ușor, pipăind textura hîrtiei, remarcînd pe unele pagini îngălbenirea datorată vechimii. Își îngădui să se lase în voia bucuriei nespuse a răzbunării și a victoriei.

Începînd cu intinerarul, parcurse rapid paginile. Avu timp doar cît să-și arunce o privire prin ele, dar asta fu de ajuns. Oare ce îi spusese Beth Underwood în Arizona? *Este evident cînd le citești: judecătorul îl urmărise ani de-a rîndul pe generalul North...*

Da. Și era tot atît de oribil și cu sînge rece pe cît era de evident. Și, de asemenea, tulburător, deoarece în paginile acelea exista ceva ce Rachel nu putea lega de nimic, ceva ce amintea tot de ceea ce-i spusese ei Beth.

O mașină de poliție trecu în viteză pe stradă, cotind pe lîngă parc. Poliția avea probabil o descriere a ei. O căutau încoace și-ncolo. Se integră și ea în trafic și se îndreptă spre Independence Avenue, care avea s-o ducă pînă la Capitoliu. Se gîndi serios la ce trebuia să facă, își dori să fi avut mai mult timp. Dar ajunsese deja la Muzeul Aviației și Aeronauticii Spațiale, la numai cîteva minute de destinația ei. Rachel luă

telefonul şi îl ţinu pînă cînd se încălzi în mîna ei. Concluziile pe care le trase păreau nebuneşti; o şi mai mare nebunie ar fi fost să le împărtăşească oricui altcuiva.

Dacă n-o faci, şi dacă sfîrşeşti prin a muri, n-ar fi fost deloc o nebunie. Aşa e?

Rachel o sună pe Lucille şi îi prezentă toată situaţia.

– Nu cred cîtuşi de puţin că eşti nebună, fu opinia lui Lucille.

Rachel găsi un loc de parcare vizavi de Grădina Botanică. În dreapta ei, Capitoliul se înălţa precum o fortăreaţă, statuia de bronz a Libertăţii dominîndu-i cupola. În stînga ei se afla cel mai mic dintre cele două bazine ale oraşului. De obicei era aglomerat, oamenii stînd umăr lîngă umăr şi bălăcindu-şi picioarele în apă. Priveliştea de-a lungul promenadei îţi tăia întotdeauna respiraţia. Dar astăzi erau puţin vizitatori. Rachel îşi închipui că majoritatea preferaseră să se amuze mai aproape de Potomac, înainte ca vremea să se răcească prea tare.

Îşi concentră atenţia asupra treptelor largi ce duceau spre Capitoliu. Ţinînd seama de poziţia Pamelei Esterhaus, apelurile ei aveau să aibă ca urmare o reacţie din partea autorităţilor. Pînă acum ea trebuie să fi aflat la care spital fusese dus soţul ei şi că nu era nevoie să alerge la căpătîiul lui. Durerea ei şi şocul suferit aveau să-i încetinească şi mai mult acţiunile. Rachel venise repede. Era posibil ca Pamela Esterhaus să fie încă aici, în sala de lectură a femeilor din Congres. Ultima etapă consta în a intra în clădire şi a „pune mîna" pe ea...

Rachel se îndrepta spre treptele largi ale Capitoliului cînd telefonul ei începu să sune.

– Ofiţer Collins, sînt Pamela Esterhaus.

Rachel se opri, complet nemişcată. Tonul dur din glasul femeii dispăruse, spulberat de durere.

– Unde sînteţi?

Pamela Esterhaus păru să nu audă întrebarea.

– Aveai dreptate... în legătură cu soţul meu. L-au dus la Spitalul Marinei, Bethesda. Cuvintele îi ieşeau de pe buze foarte lent. Doctorul a spus că semăna cu un atac de cord, numai că existau unele anomalii. Ce naiba înseamnă asta? Cîţiva dintre martorii din parc le-au dat celor de la poliţie o descriere a femeii. Bănuiesc că dumneata erai aceea.

– Doamnă Esterhaus, daţi-mi voie să vin la dumneavoastră. Mă aflu chiar în faţa clădirii.

– Am vrut să merg pe jos. Nu puteam suporta să stau înăuntru, aşa că...

– *Unde sînteţi?*

– La Grota Izvorului.

– O pot vedea de aici. Rachel o luă la fugă, telefonul izbindu-i-se întruna de ureche. Continuaţi să-mi vorbiţi.

– Nu cred că sînt în stare. Mă simt... nu ştiu. Ce ar trebui să fac? Collins, grăbeşte-te, te rog!

Rachel îşi înfipse picioarele în solul întărit şi se avîntă cu şi mai mare vigoare. *Întocmai ca la exerciţile de pe terenul de antrenament, îşi zise în sinea ei. Ridică genunchii şi nu înceta să pompezi. Ţine-ţi ochii pe premiu. Trei sute de metri, o nimica toată. Şi pe deasupra, o parte din distanţa asta e la vale... Fii vigilentă! Pe-aici sînt arbori. Este o zi însorită, aşa că fii atentă la reflecţiile de pe vreo ţeavă de revolver.*

Grota era un mic heleşteu făcut de mîna omului, cu un şanţ adînc şi semicircular în spatele său. Era un loc ferit, situat în afara drumurilor mai circulate, recunoscut de turişti. Rachel se opri pe o movilă joasă şi, gîfîind, o privi cu atenţie de la o depărtare de cincizeci de metri. Acolo, pe bordura lacului, stătea o femeie îmbrăcată cu fustă şi jachetă, cu capul plecat, izbind cu tocul unui pantof pietrişul de pe poteca ce înconjura bazinul. Stînd perfect expusă, o ţintă ideală pentru puşca de vînătoare.

Imaginea lui Logan se ivi fulgerător în amintirea lui

Rachel. Îşi descheie fermoarul hainei, ale cărei falduri începură să fîlfîie în timp ce gonea din nou. Dar în felul acesta putea să-şi ţină mîna pe revolver. Cînd o văzu pe Pamela Esterhaus că îşi ridică privirile spre ea, îşi scoase legitimaţia şi o ţinu în faţa ei pînă cînd ajunse la heleşteu.

Simţind că-i ard plămînii, Rachel trase cu lăcomie aer în piept, fără a-şi lua o clipă ochii de la cealaltă femeie. „Şicul" Capitoliului se spulberase. Acum taiorul ei elegant părea să-i atîrne pe trup; lacrimile îi dizolvaseră rimelul şi fardul, lăsîndu-i dîre pe obraji. O privi pe Rachel din cap pînă-n picioare, cîntărind-o. În ochii aceia Rachel văzu ceva ce o înspăimîntă.

Pamela Esterhaus întinse mîna să ia legitimaţia lui Rachel şi o cercetă cu atenţie.

– Asta explică revolverul, spuse ea. Explică o mulţime de lucruri. Eşti într-adevăr foarte bună în meseria dumitale.

– Doamnă Esterhaus, hai să ne ducem acolo, lîngă copaci, de acord? Aici sînteţi prea expusă.

– La ce anume se presupune că aş fi expusă, ofiţer Collins?

– Doamnă, vă rog!

– Nu. Mai întîi trebuie să-mi explici despre ce este vorba şi cum se leagă toate astea de moartea soţului meu. Sau de asasinul lui, după cum spui dumneata.

– Soţul dumneavoastră mi-a dat numele ucigaşului său. Trebuie să văd agenda dumneavoastră de adrese.

– Poftim?

– Dînsul afirma că întotdeauna purtaţi cu dumneavoastră o mică agendă de adrese. Cu coperte de piele, cred. Daţi-mi-o, şi vă voi arăta despre ce este vorba.

Pamela Esterhaus ezită, apoi îşi vîrî mîna în geantă. Agenda avea dimensiunile unei cărţi broşate şi purta marca de fabricaţie Hermes. Rachel o răsfoi la litera B, apoi la H, P şi W. Numele erau scrise cu o caligrafie îngrijită, uşor lizibilă. Ochii lui Rachel se umplură de lacrimi.

– Ofiţer Collins, te rog fii atît de amabilă şi să-mi arăţi ambele mîini? Te rog!

În vocea aceea era ceva scîrbos de lipicios, ca mirosul de crini în jurul unui cadavru, sau ca glasul voit atrăgător al unui străin care oferă bomboane unui copil. Dar Rachel făcu întocmai ce o rugase acea voce, lăsînd agenda de adrese să-i alunece dintre degete.

Pamela Esterhaus se repezi să se aplece, o luă fulgerător de jos, şi se trase înapoi.

– Ucide-o, zise ea.

Rachel se răsuci în loc. Iată-l stînd acolo: bărbatul înalt cu păr brun cîrlionţat şi cu sveterul Redskins. Ar fi putut să-i poată vedea ochii ascunşi în spatele ochelarilor de soare. Colt-ul Woodsman de calibrul 22 părea o prelungire firească a mîinii lui.

– Acum revolverul, te rog. Nu trebuie să-ţi spun cum să faci asta.

Folosindu-şi degetul mare şi cel arătător al mîinii stîngi, Rachel scoase Bulldog-ul şi-l lăsă să cadă.

– Împuşc-o! spuse iar Pamela Esterhaus, a cărei voce devenise acum puţin stridentă.

– Te deranjează, nu-i aşa? replică Inginerul pe tonul unei conversaţii oarecare. Şi pe mine mă deranjează, poţi să mă crezi. Să ştii, Pamela, că te fraierise.

Pamela se întoarse brusc spre el.

– Ce dracu' vrei să spui?

Inginerul nu-şi dezlipi ochii de la Rachel, şi acum i se adresă ei:

– Povestea asta cu agenda de adrese. Nu căutai nici un nume, nu-i aşa, Rachel? Judecătorul nu ţi-a dat niciodată vreunul. Dacă ţi l-ar fi dat, în clipa asta mi-ai spune pe nume. Aşteptă un răspuns. Mi-am închipuit eu. Aveai nevoie de agendă ca să vezi scrisul de mînă al Pamelei, să verifici dacă se potrivea cu cel de pe documentele acelea din buzunarul tău. Însemnările judecătorului, nu-i aşa?

Rachel se uită la Pamela Esterhaus, ale cărei trăsături erau contorsionate de furie.

– Se potrivesc, aşa e?

– Da, confirmă Rachel.

– Şi ai citit acele documente.

– Pe cele mai multe dintre ele.

– Şi ce-ţi spun, Rachel?

Rachel se întoarse spre Pamela Esterhaus şi nu o scuti de nimic.

– Soţul tău nu avea deloc de-a face cu uciderea lui North, cel puţin la început. Tu erai cea care voiai ca generalul să moară. Fuseseşi amanta lui, vreme îndelungată, cred. Dar el te-a alungat din viaţa lui. Soţul tău ştiuse tot timpul de acea legătură amoroasă. Ar trebui să citeşti ce a scris el. Suferinţa lui era reală. În ciuda a tot ce i-ai făcut – infidelitatea, cruzimea şi lucruri şi mai rele – el n-a încetat niciodată să te iubească, nici chiar atunci cînd ai devenit o ucigaşă.

Rachel se întrerupse, apoi continuă, încercînd să cîştige cît mai mult timp posibil:

– North ţi-a dat papucii, şi tu n-ai putut să suporţi asta. Pe urmă el s-a îndrăgostit de Mollie – o persoană neînsemnată din cadrul armatei. Cum putuse el să-ţi facă una ca asta? te-ai întrebat în sinea ta. Sinceră să fiu, tot ce aveai de făcut era să te uiţi în oglindă. Dar tu eşti altfel plămădită, nu-i aşa? Întotdeauna lumea ţi-a căzut la picioare, lăsîndu-te să alegi şi să iei din ea tot ce pofteai. Aşa cum vedeai tu lucrurile, tu erai victima. Meritai o răzbunare şi erai gata să faci orice pentru a o obţine. Dar cum să dobori un erou naţional? Cum ajungi îndeajuns de aproape ca să vezi că treaba a fost făcută, dar fără a-ţi murdări mîinile? Găseşti pe cineva cum este Inginerul, cineva care se pricepe cel mai bine la ceea ce face. Şi astfel se declanşează crima. Dar ceva se încurcă. Se implică o persoană în plus, pe urmă încă două, şi apoi totul scapă de sub control. Dar chiar şi atunci soţul tău continuă să te

iubească. Va face orice ca să te protejeze... mergînd chiar şi pînă a lăsa să se creadă că el era cel care îl urmărea pe North.

Rachel făcu o pauză. Apoi continuă:

– Trebuie să ştiu un lucru: De ce era necesar ca Mollie să moară? Pentru ce ai pornit pe urmele ei, o dată ce terminaseşi cu North?

Pamela Esterhaus se uită la ea cu ochi arzători.

– Nu trebuia să moară! strigă ea. Dar Simon Prostul simţea nevoia să stea cu ochii pe mine. Nu putea să nu-i pese de ce era între Griffin şi mine. Bietul martir suferind şi idiot, trebuia să urmărească fiecare mişcare pe care o făceam noi, unde ne duceam, cît de mult timp stăteam acolo. Uneori mă întrebam dacă nu cumva se afla prin preajmă, pîndindu-ne cînd eram împreună. Un adevărat obsedat sexual, individul.

– Cred că ai sporovăit destul, doamnelor, interveni Inginerul.

Dar Pamela Esterhaus nu terminase.

– Totul era ceva inofensiv, voyeurismul lui bolnăvicios, pînă cînd Copeland şi Underwood au pus mîna pe însemnările lui. Atunci Copeland, vrînd să se răzbune, a implicat-o pe Mollie. Dacă ea ar fi fost deşteaptă, nu s-ar fi băgat în toate astea.

– După ce puseseşi să fie ucis North? întrebă Rachel. Chiar crezi că lui Mollie puţin i-ar fi păsat de aşa ceva?

– Uneori, scumpo, mîhnirea este singurul lucru pe care ne este îngăduit să-l luăm cu noi. O uram pe Mollie pentru că îmi luase iubitul. Nimeni nu cunoştea planurile pe care le aveam pentru el. Eu eram cea care i-am descoperit posibilităţile. Cu relaţiile mele aş fi putut să-l transform într-un lider. Casa Albă ar fi fost a lui, doar să fi întins mîna. Tot ce avea de făcut era să mă lase pe mine să-i arăt cum să ajungă acolo.

– Poate că asta ai şi făcut, îi zise Rachel în bătaie de joc. Poate că North te-a văzut aşa cum eşti – o ticăloasă lipsită de

suflet şi setoasă de putere – şi a decis că nu avea să fie omul tău de paie. Era un bărbat puternic, nu-i aşa? Probabil că nu i-a fost uşor să-şi înfrîneze pofta carnală care îl atrăgea spre tine. Mai rău decît heroina...

Pamela zîmbi cu răutate.

– A fost primul bărbat care a părăsit patul meu fără a fi gonit din el. Nici nu ştii cît m-a durut asta. Aşa ceva n-aş fi putut uita vreodată... sau ierta. Voiam să sufere şi tîrfa lui. Aş fi putut porunci ca Mollie să fie ucisă într-o clipă. Dar am preferat să sufere. Era genul de femeie care poartă torţa. Cea pe care i-am dat-o va arde vreme foarte îndelungată.

Rachel se întoarse spre Inginer.

– Era necesar ca Underwood şi Copeland să dispară pentru că găsiseră însemnările judecătorului, spuse ea. Ei au făcut să pară că el era cel care te angajase... că urmărirea lui North fusese ideea lui. Citind însemnările, ai crede că nici n-ar trebui să cauţi mai departe. Judecătorului nu i-a scăpat niciodată nimic, nici măcar nu s-a apropiat de a dezvălui faptul că singurul lucru pe care l-a făcut el a fost să contribuie la protejarea soţiei sale. Şi acum intră în scenă Dunn, mecanicul tău specializat în avioane. Un tip periculos prin iresponsabilitate, care poate să bea prea mult şi să flecărească prea tare. Ceea ce a şi făcut... vorbind cu mine. Pe urmă eu i-am spus lui Mollie, aşa că amîndouă am devenit ţinte ce trebuiau să fie doborîte. Pe ea ai lichidat-o. L-ai lichidat pe Copeland. Lipsea Underwood, dar acum ea nu mai prezintă nici o importanţă. Şi totuşi mai există o ţintă care trebuie să fie doborîtă, nu-i aşa?

Inginerul dădu afirmativ din cap.

– Dar vreau să-ţi spun ceva, Rachel. O mulţime de oameni au încercat să-mi dea de urmă. Nici unul din ei nu s-a apropiat atît de mult ca tine. Puţin noroc ici şi colo, şi poate că lucrurile ar fi avut un alt sfîrşit.

Cu coada ochiului Rachel o văzu pe Pamela Esterhaus

încordată, cu buzele întredeschise de plăcerea anticipată. Stătea cu ochii pironiți pe mîna cu care Inginerul își ținea revolverul, urmărind-o cum se ridică lent pînă cînd simți vîrful țevii pe mijlocul frunții ei.

Ceea ce urmă fu ceva tulbure, împușcătura se auzi ca un ușor pocnet înfundat. Pamela Esterhaus zvîcni de parcă ar fi atins o sîrmă sub tensiune. Ceva dur lovi obrazul lui Rachel, și ea își dădu seama că era un fragment din dintele din față al Pamelei. Inginerul o urmărise cînd deschisese gura, țintise dintele, și-i vîrîse glonțul printre buze, în gîtlej. Viteza îl înfipsese adînc în scoarța cerebrală. Femeia murise mai înainte ca trupul ei să fi izbit pămîntul.

Rachel știuse că așa se va întîmpla. Înțelesese asta cu o clipă înainte ca Inginerul să tragă. În răstimpul de cîteva milisecunde dintre clipa în care ochii lui se ațintiseră asupra Pamelei Esterhaus și clipa în care degetul lui apăsă pe trăgaci exista singura ei șansă.

Rachel se încovoie puțin, își încordă coapsele și plonjă în lac. Apa era foarte rece și adîncă numai de vreun metru. Dar tot ce avea Inginerul era revolverul de calibru 22. Gloanțelor avea să le fie greu să pătrundă în apă.

Izbi din picioare și dădu cu furie din mîini înaintînd pe fundul nămolos, așteptînd durerea unei răni fulgerătoare. Apoi ajunse pe cealaltă parte a heleșteului și scoase capul la suprafață, să respire.

Inginerul se afla la o depărtare de vreo șase metri, uitîndu-se la ea. Revolverul de calibru 22 dispăruse, fiind înlocuit de Bulldog-ul pe care îl predase Rachel. Se prinse cu mîna de marginea bordurii de piatră și se propti în picioare, tremurînd așa cum stătea în apă, privindu-l cu atenție. Ochii lui trecură rapid peste trupul ei, ca limba fluturîndă a unui șarpe.

– Ai mințit-o, strigă el. Mai existau două ținte. Știai asta. Ce te-a făcut să procedezi așa? Nu voiai ca ea să vadă ce o așteaptă, voiai s-o scuteși de un asemenea șoc?

Rachel nu răspunse. Îşi înălţă capul spre cer, expunîndu-şi gîtul şi pieptul. Ştia că el avea să recunoască acel gest: vînatul, epuizat, predîndu-se în faţa vînătorului. Se întrebă dacă auzea şi el ce auzea ea acum, şi dacă auzea, dacă avea să intuiască ultima ei clipă de furie pentru faptul că ceea ce se apropia venea prea tîrziu.

Elicopterele nu erau o privelişte neobişnuită pe cerul de deasupra Washington-ului. Inginerul nu acordă atenţie zgomotului decît atunci cînd i se păru că era prea aproape, prea jos, pentru a fi cel al unui elicopter care efectuează o plimbare turistică. Trosnetul pe care îl auzi provenea din puşca unui trăgător de elită, glonţul ricoşînd cu un sunet metalic pe bordura de piatră a lacului, la o depărtare de nici un metru. Al doilea glonţ fu mai aproape. Inginerul ştiu cu exactitate ce anume se întîmpla. Pilotul nu reuşea să menţină o linie de zbor stabilă, aşa că ţintaşul de la bord ochea de pe o platformă în continuă mişcare.

Se uită peste umăr, apoi din nou spre locul în care stătuse Rachel, oferindu-i-se, distrăgîndu-i atenţia îndeajuns de mult timp cît să cîştige cîteva secunde preţioase. Acum ea se afla iarăşi sub apă. Inginerul goli magazia Bulldog-ului, gloanţele azvîrlind în sus stropi de apă.

Elicopterul se apropia. Inginerul aruncă arma în lac şi se făcu nevăzut printre arbori. Era foarte versat în tehnicile folosite de HRT. Cei de acum se apropiaseră prea mult rămînînd totuşi în aer. Asta însemna că el mai avea o şansă.

25

Lui Rachel, pocnetele acelea tari îi păreau o serie de artificii ce se aprindeau pe rînd. Apa amortiza monstruasele bubuituri ale Bulldog-ului şi reducea viteza gloanţelor. Îşi încorda trupul în aşteptarea inevitabilelor lovituri, dar acestea nu veneau niciodată şi zgomotele se stingeau în depărtare.

Nu erau gloanţe cu rondele de plastic.

Ea schimbase gloanţele dum-dum din magazia Bulldog-ului. Cele explozive ar fi împuşcat cu şrapnel şi ar fi sfîrtecat-o; cele ale elicopterelor se turteau la impact şi îşi pierdeau puterea, incapabile să pătrundă prin densitatea apei.

Rachel se prinse cu degetele de bordura de piatră a heleşteului şi se sălta afară, prăbuşindu-se apoi pe poteca acoperită cu pietriş. Zgomotul ca de tunet al motorului elicopterului părea s-o zdrobească. Clătinîndu-se, se ridică în picioare şi văzu trei siluete înveşmîntate în negru, cu armele pregătite, îndreptate spre ea. Primul care ajunse la ea îşi repezi braţul peste toracele ei, răsucind-o şi trîntind-o pe iarbă. Se lăsă şi el să cadă peste ea, apărîndu-i trupul cu al lui, în timp ce ceilalţi doi îngenuncheară, îndreptîndu-şi pistoalele-mitralieră către arbori.

– Eşti teafără? Trebuie să ştiu.

Rachel simţi în gură gustul ierbii.

– Nu m-a nimerit. Lasă-mă să mă ridic!

Asta nu se întîmplă decît după ce tot restul echipei coborîse la sol. Ea auzi zgomot de cizme trosnind printre copaci, bărbaţi strigînd „Liber!" pe măsură ce zona era verificată ca neprezentînd primejdii. Greutatea care o apăsa dispăru, şi o mînă înmănuşată o ajută să se ridice în picioare. Rachel se pomeni uitîndu-se la gîtul gros al unui agent din HRT. Cînd îşi înălţă privirile spre faţa lui, i se păru că vede un zîmbet sub unsoarea de camuflaj cu care era mînjit.

Agentul arătă cu mîna spre elicopter, care aştepta în luminişul aflat la o depărtare de treizeci de metri, bătînd aerul cu elicea sa.

– Gata?

– L-aţi prins? S-a dus în pădure...

– Îl vom găsi. S-a pus un cod „unu" pe individul ăsta. Nu are cum să scape.

Rachel se uită în ochii lui duri.

– Nu-l cunoaşteţi.

– Nici el nu ne cunoaşte pe noi.

Rachel se întoarse spre elicopter. Atunci o văzu pe Pamela Esterhaus întinsă la pămînt. Se opri atît de brusc încît agentul care continua s-o apere cu trupul său se izbi de ea.

– Nu se mai poate face nimic pentru ea, îi spuse el.

Rachel înaintă împleticindu-se către elicopter. Un agent din interiorul cabinei îi întinse mîna, ajutînd-o să urce. După ce se aşeză pe un scaun, el îi prinse centura de siguranţă şi o înveli cu o pătură. Stomacul lui Rachel se convulsionă cînd elicopterul decolă.

De la înălţime, văzu cîteva siluete răspîndindu-se prin parc. Dube negre ale HRT, sprijinite de automobile de urmărire, blocaseră străzile. Rachel luă o cască şi ascultă schimbul de informaţii dintre urmăritori. Aceştia continuau să caute. Minutele se scurgeau unele după altele, şi Inginerul

încă nu fusese reperat. Rachel fu copleşită de un cumplit sentiment de pierdere şi zădărnicie. Îl bătu uşor pe umăr pe agentul care o apărase, şi el îşi ridică una din căştile ce-i acopereau urechile.

– Am nevoie de o pungă pentru probe.

El trase de sub scaunul său un coş şi îi dădu lui Rachel o pungă de plastic. Ea scoase cu grijă însemnările lui Esterhaus. Paginile erau îmbibate de apă şi pătate de cerneala dizolvată. Dar asta nu conta. Laboratoarele FBI aveau să le usuce. Testamentul judecătorul va supraviețui.

O echipă de medici aştepta în apropiere de eliportul de pe acoperişul clădirii Hoover. Agenţii HRT trecură repede pe lîngă ei şi o conduseră pe Rachel către o scară ce cobora pînă la două niveluri mai jos. Ea îi urmă de-a lungul unui coridor, ajungînd într-o încăpere vastă asemănătoare cu un apartament de gală dintr-un hotel.

– Duşul este acolo, zise agentul, arătîndu-i uşa respectivă. Hainele sînt salopete marinăreşti. Veţi găsi ceva care să vi se potrivească. Se uită la ea cu atenţie. Sînteţi sigură că nu vreţi să vă vadă un doctor?

– Vreau să fiu anunţată în clipa în care îl veţi avea în custodie. Sau cînd va fi mort.

– O să vă sun eu însumi. S-ar putea să vreţi să vă grăbiţi. Directorul a fost alertat. Abia aşteaptă să vă cunoască.

– De unde ştie că sînt genul lui?

Agentul rînji.

– Doamnă, din cîte am auzit despre dumneavoastră, eu unul n-aş vrea să fiu singur în aceeaşi încăpere cu dumneavoastră.

– O să duci paginile acelea la laborator?

– Le duc eu personal.

Rachel se afla deja în baie, scoţîndu-şi îmbrăcămintea udă, chiar mai înainte de a auzi închizîndu-se zăvorul uşii.

Duşul era fierbinte şi aburind, şamponul şi săpunul de calitate. Ar fi vrut să rămînă acolo o veşnicie, dar nu reuşea să-şi liniştească gîndurile şi nici cumplita ei nerăbdare.

Înfăşurată într-un halat de velur, se duse în picioarele goale pînă la dulapul din dormitor. Găsi înăuntru costume de paraşutişti – diverse mărimi, precum şi tricouri de damă şi bărbăteşti, lenjerie intimă, şi cîteva măsuri de pantofi uşori de pînză. O dată îmbrăcată, reveni în camera de baie şi, lăsînd uşa deschisă, îşi uscă repede părul.

În camera din faţă se aflau patru telefoane. Rachel se lăsă să cadă într-un confortabil fotoliu capitonat şi chemă Los Angeles-ul.

– Aud că te-au instalat în apartamentul directorului, zise Lucille, cînd veni la celălalt capăt al firului.

– Adică ăsta e locul în care mă aflu acum?

– Îl foloseşte în perioade de criză, cînd nu poate părăsi clădirea.

– M-aş putea obişnui să locuiesc aici. Pînă acum ai vreo veste?

– Ticălosul acela este ca o fantomă. N-a fost văzut, dar ei îl urmăresc serios.

– O să le scape, Lucille.

– Aşa ceva nu se va întîmpla. Directorul l-a informat deja pe preşedinte, care, poţi să mă crezi, a fost mai mult decît puţin surprins. Din cîte am auzit, cînd şi-a dat frîu liber mîniei, cei din serviciul secret au venit în goană. Casa Albă a sunat Langley-ul şi le-a spus celor de-acolo să se pregătească pentru măsuri drastice de sancţionare. Vom cuprinde totul, Rachel – întreaga operaţiune Wonderland Toys. Inginerul poate să fugă, dar niciodată îndeajuns de repede şi de departe. Vom obţine amprentele lui, o fotografie, toate datele personale de care avem nevoie.

Rachel se gîndi la toate acestea, apoi întrebă:

– Logan?

Glasul lui Lucille se îmblînzi.

– O să se facă bine. O vreme a fost în pericol, dar a trecut cu bine prin intervenția chirurgicală. Medicii spun că tot ce-i trebuie este odihna.

Ochii lui Rachel se umplură de lacrimi, și își lăsă capul pe spate.

– Asta-i grozav...

– Acum sînt nevoită să plec, scumpo. Ne apropiem de sfîrșit sau de nu știu ce lucru afurisit.

Rachel tresări.

– Dar credeam...

– Am plecat de la L.A. cu cîteva ore în urmă. Ți s-a făcut legătura telefonică la avion. Ne vedem în curînd. Rachel, te-ai descurcat bine... ba chiar mai mult decît atît.

Rachel continuă să țină receptorul mult timp după ce Lucille închisese. Îl avea încă în mînă cînd auzi o bătaie în ușă.

Bărbatul care intră părea prudent, ca și cum ar fi pătruns în cușca vreunui animal exotic și n-ar fi știut la ce să se aștepte. Purta un costum gri de calitate și o cravată scumpă, iar pantofii îi erau atît de bine lustruiți încît străluceau. Erau aproape tot atît de lucioși ca părul lui negru, pieptănat lins spre spate, și ca ochii care îi sclipeau precum cărbunele lustruit.

– Ești Rachel Collins. Cuvintele fură rostite cu o nuanță de curiozitate. Eu sînt Charles Skinner. Directorul.

– Da, domnule, spuse Rachel.

Își strînseră mîna cu precauție.

– Mi s-a spus că ești teafără. Nici o rană.

– Da, domnule.

Skinner stătea în picioare, rezemîndu-se de spătarul canapelei, cu brațele încrucișate la piept.

– Încă n-au pus mîna pe el... pe individul pe care îl numești „Inginerul". Unul din băieții de la HRT mi-a relatat că ai fi afirmat că s-ar putea să ne scape.

– Se pricepe foarte bine la ceea ce face, domnule. Întîlnirea cu mine la grotă n-ar fi putut să fie ideea Pamelei Esterhaus. El trebuie să-i fi spus să aranjeze lucrurile în felul acesta. Ceea ce însemna că avea pregătită o modalitate prin care să plece de acolo dacă ceva n-ar fi mers după dorința lui. El gîndește cu două sau trei mișcări în avans, nu lasă nimic la voia întîmplării.

– Ai vorbit cu Lucille Parker?

– Da, domnule. Înțeleg că va fi la fața locului peste cîteva minute.

Skinner încercă să pară sever, dar nu reuși.

– Din modul în care acționează, ai zice că își închipuie că permisul COSMIC al lui Logan se extinde și asupra ei.

– Domnule? Îmi dați voie să vă întreb cît de repede înaintați în problema Wonderland Toys?

Expresia lui Skinner se posomorî.

– Parker a trăncănit despre Langley. Ah, la dracu'! prespun că nu contează. În clipa de față, dumneata știi probabil mai multe despre toate astea decît știu eu. Mă duc în curînd la ei și le rad acea operațiune a lor, Wonderland, cu binecuvîntarea președintelui. Făcu o pauză, uitîndu-se în jos, la mîinile lui. Logan și cu mine ne cunoaștem de mult. Ceea ce ai făcut dumneata pentru el... Îți mulțumesc.

– S-ar putea să-l văd, domnule?

– Numele dumitale se află pe lista vizitatorilor. Parker te poate duce acolo. Skinner se opri la ușă și se uită înapoi. Indiferent cum se termină asta, dumneata știi ce ai făcut. Așa e?

– Cred că da, domnule.

Bill Rawlins știa că durata de zbor dintre centrul districtului Columbia și Langley era de aproximativ douăzeci de minute. Inginerul îl sunase cu o jumătate de oră în urmă și îi spusese că directorul Skinner era în drum spre ei. Consumase

treizeci de secunde preţioase ca să explice cu exactitate ce soi de furtună avea să se abată asupra Agenţiei. Rawlins nu irosise cuvinte cerînd lămuriri. Asta însemna timp în dauna măsurilor de siguranţă.

Secretara lui sună prin interfon să raporteze că elicopterul Biroului tocmai aterizase. Skinner se mişca repede, dar calculatoarele Agenţiei erau cu mult înaintea lui.

Rawlins îşi roti privirea prin biroul în care Sam Peterson, Inginerul, nu avea să mai pună niciodată piciorul. Ochii îi zăboviră pe superbul model de garnitură de tren. Dintre toate lucrurile pe care trebuia să le părăsească acum Inginerul, Rawlins credea că numai acestui obiect perfect avea să-i ducă dorul.

Uşile încăperii se deschiseră brusc. În prag stătea Skinner, flancat de trei agenţi şi de o escortă în uniformă din partea CIA. Unul din cei trei trecu repede pe lîngă Rawlins, îndreptîndu-se spre computerul de pe biroul Inginerului.

– Bună, Bill!

– Charlie! Aş vrea să ne fi întîlnit în împrejurări mai plăcute.

Skinner îl măsură cu privirea de sus pînă jos. Fost bătăuş din drojdia societăţii din New York, directorul îşi croise cu propriile-i puteri drum pînă în vîrf. Rawlins provenea din lumea bună şi înstărită din Philadelphia. Skinner spera că Rawlins avea să-i ofere o scuză pentru a-l da afară scurt.

– De fapt n-ar fi trebuit să fii aici, Bill. Asta nu are nimic de-a face cu tine.

– Dimpotrivă. Sînt director adjunct şi observatorul pe teren. Ni s-a dat dreptul de a avea unul, după cum ştii.

Skinner ridică din umeri, apoi se întoarse spre cei doi oameni ai săi şi le făcu semn dînd din cap. Ei începură să golească sertarele biroului în cutii mari de carton, aduse din încăperea destinată corespondenţei.

– Staţi o clipă! Ce este porcăria asta? strigă Skinner, repezîndu-se spre omul lui care lucra la calculator. Ce-i asta?

– Verific, domnule. Am introdus codul de depăşire care îl şuntează pe cel al lui Peterson, dar fişierele apar goale.

Pe ecran, cuvîntul DELETED clipea sub ochii lui Skinner. Acesta se răsuci brusc spre Rawlins.

– Bill, ştii că acţionez în baza unor ordine prezidenţiale. Dacă ai umblat la...

Rawlins îşi ridică mîinile, cu palmele în afară.

– Nici nu m-am atins de chestia aia blestemată.

– Tocmai a şters înregistrările personale ale lui Peterson! exclamă agentul. Acum e programat pe altceva. Degetele lui zburară peste tastatură. Un virus, poate. Sau altcineva lucrează undeva, la un alt terminal.

– Poţi să-i dai de urmă? Să-l opreşti?

– Eventual.

Agentul lucra cu frenezie, dar de fiecare dată pe ecran apărea acelaşi cuvînt, DELETED, ca pentru a-şi bate joc de el. Bietul om înjura întruna printre dinţi.

– Degeaba. Nu reuşesc să opresc ceea ce şterge toate astea.

Skinner stătea în picioare în faţa lui Rawlins, mai să se atingă de el.

– Îmi trebuie o fotografie de-a lui, Bill. Am nevoie de amprente digitale, numere de paşaport, conturi bancare şi de dosarul lui confidenţial. Acum!

– Ţi le-aş da bucuros, replică Rawlins, dar toate astea sînt în computer, Charlie.

Skinner şi-l imagină dintr-o dată pe Rawlins ca fiind sacul mare pentru antrenamentul boxerilor în care îi plăcea să lovească în sala de gimnastică. Poate că i-ar fi repezit un pumn dacă în clipa aceea nu i-ar fi fost întins un telefon.

– Skinner. Dă-i drumul!

Vocea de la celălalt capăt al firului îi aparţinea agentului care conducea echipa ce fusese trimisă la TransDulles Center pentru a efectua o razie la Wonderland Toys.

– Domnule, aici se pare că sînt probleme.

– Detalii!

– S-ar zice că a intrat cineva prin efracţie. Încuietorile de la uşile principale erau forţate şi sistemul de alarmă şuntat. Totul este în aparenţă intact. Nu există nici o stricăciune sau ceva de genul ăsta. Ceea ce este ciudat e că toate calculatoarele sînt în funcţiune. Asta ar putea...

– Închide-le! răcni Skinner.

– Poftim, domnule?

– Opreşte-le! Scoate-le din priză, dacă e nevoie!

Skinner se reîntoarse spre Rawlins.

– Ai cunoştinţă de Wonderland Toys, nu-i aşa?

– Foarte puţin, dacă nu deloc. Aici sîntem compartimentaţi, după cum ştii.

– Dar tu eşti şeful lui Peterson. Tu treci în revistă problemele de care se ocupă el. Tu stabileşti ordinea de zi pentru informările săptămînale. Cunoşti existenţa şi activitatea acestei firme.

– Unde vrei să ajungi, Charlie?

– Mă gîndesc că ceea ce mănîncă fişierele lui Peterson nu vine din interiorul acestei clădiri. Cineva a pătruns la Wonderland Toys. Cineva care ştie cum să ocolească sistemul de alarmă. Cineva care în aparenţă n-a furat nici cel mai mic lucru, dar a pus în funcţiune computerele. Bănuiesc că ele sînt cele care „papă" înregistrările pe care le vreau eu.

– Nu ştiu nimic despre toate astea. Realmente.

Skinner se trase cu un pas înapoi şi îl privi pe Rawlins din cap pînă-n picioare, ca şi cum l-ar fi măsurat pentru ştreang.

– Sper din toată inima să nu încerci să mă fraiereşti, Bill. Pentru că acum o să verific înregistrările tale. Mai cu seamă cele mai recente convorbiri telefonice ale tale. Dacă găsesc vreo legătură...

Calmul lui Rawlins nu se zdruncină. Dar nu avea cum să controleze micile picături de sudoare care îi apărură brusc deasupra sprîncenei drepte. Vederea lor încălzi inima lui Skinner.

*

Speranțele lui Rachel sporiră cînd o femeie, agent FBI, intră în apartament ținînd în mînă un calculator portabil. Se spulberară tot atît de repede cînd agenta se prezentă ca fiind artist grafician. Directorul avea nevoie de un portret-robot al suspectului. Acum.

Rachel nu pierdu timp punînd întrebări. Își stăpîni frustrarea și își concentră mintea asupra evenimentelor din urmă. Iat-o acolo, stînd în heleșteu cu apa pînă la talie, și Inginerul, cu Bulldog-ul în mînă, privind-o răbdător și metalic. Prinse acel cadru în care ea nu văzuse nimic altceva decît chipul lui, și porni la treabă pe baza acestuia.

Graficiana era foarte iscusită, și în douăzeci de minute pe ecran apăruse o față cu o asemănare uimitoare. Era o redare mult mai bună decît cea realizată de QRT din Baltimore. Rachel încercă să se autoconvingă că asta avea să fie de ajutor, că era imposibil ca Inginerul să fi avut timp să adopte o altă deghizare.

Dar a avut timp pentru a distruge fișele lui personale. Nu le-ar trebui acest portret-robot dacă n-ar întîmpina dificultăți în găsirea unei fotografii...

– Seamănă cu el?

Rachel dădu din cap în semn că da, apoi se întoarse spre negresa de vîrstă mijlocie care intrase fără zgomot în încăpere. Nou-venita purta un costum pantaloni plus jachetă de culoare bej pus în valoare de o bogată eșarfă multicoloră, cu roșu, verde și albastru. Cînd zîmbi, Rachel știu fără umbră de îndoială cine era.

Graficiana începu să-și strîngă calculatorul. Lucille își roti privirile prin încăpere, apoi se apropie de Rachel și o îmbrățișă, strîngînd-o cu putere la piept.

– Ești tinerică, nu-i așa? șopti ea. Logan nu mi-a spus niciodată asta. Apoi arătă cu bărbia spre graficiana care pleca. Despre ce era vorba?

– Skinner zicea că avea să se ducă la Langley. Bănuiesc că îşi închipuia că avea să găsească dosarul Inginerului, cu fotografie şi toate celelalte. Poate că lucrurile n-au mers cum trebuie.

– Agenţia îşi vede singură de ale ei. Întotdeauna a procedat aşa, zise Lucille, întinzînd mîna să ia un telefon. La parter a fost instalată o echipă pentru situaţii de criză. Să vedem ce s-a întîmplat.

Rachel ascultă în timp ce Lucille discuta şi văzu cum expresia acesteia devine mînioasă.

– Skinner nu ajunge la nici un rezultat, îi spuse lui Rachel. Cei de la Langley îi dau răspunsuri evazive, şi el nu poate face nimic în privinţa asta. Băieţii îmi spun că este mai furios decît un taur întărîtat.

– O să reuşească să le scape, spuse Rachel pe un ton posomorît. Inginerul e gata de plecare.

– De plecare unde?

– Nu ştiu. Dar iată ce cred eu. Individul are un plan de rezervă, unul care probabil e pregătit de multă vreme. Dacă Skinner nu-l poate găsi în calculatoarele Agenţiei, explicaţia este că Inginerul le-a programat să şteargă fişierele lui, dacă ar fi necesar. Ceea ce n-ar fi fost prea greu, ţinînd seama de nivelul lui de acces. Şi poţi să pariezi că are trei-patru identităţi, toate bazate pe documente. Paşapoarte corespunzătoare, bani puşi deoparte.

– Ştii ce era?

Rachel scutură din cap.

– Rawlins a fost nevoit să-i dea lui Skinner o informaţie. Numele Inginerului este Sam Peterson – din cîte se spune. El conducea programul Oglinda, programul Agenţiei destinat protejării martorilor în cazul emigranţilor politici. Înainte de asta, avea baza de lucru în Hong Kong, ocupîndu-se de agenţii secreţi din întreaga Chină. S-a întîmplat ceva, şi a fost obligat să-şi abandoneze postul.

Rachel clătină din cap. Ironia sorții aproape că-i aducea lacrimi în ochi.

– Tipul ascunde oameni. Este cel mai priceput la treaba asta. Şi acum o să facă să dispară el însuşi... L-a ucis pe generaul North la cererea Pamelei Esterhaus, continuă ea. Cum se încadrează acest element în tabloul general?

– Spune-mi toată povestea.

Rachel îi relată atît cît ştia şi ea după ce pusese cap la cap diversele evenimente şi informații, vorbind numai despre lucruri pe care le cunoştea ca fiind certe: dorința de nestăvilit a Pamelei Esterhaus de a se răzbuna pe un amant care o respinsese; utilizarea în acest scop a Inginerului; iubirea judecătorului Esterhaus pentru soția lui şi cum o acoperise, conducînd comisia de anchetare a morții lui North, asigurîndu-se că niciodată nu avea să se apropie nici pe departe de adevăr.

– Dacă n-ar fi fost povestea judecătorului cu Copeland, ar fi scăpat cu toții basma curată.

– Dar a mai intervenit şi Dunn, zise Lucille.

– Aceea a fost unica înregistrare în care Inginerul a fost puțin prea „elegant", replică Rachel. Dunn trebuia să dispară pentru că el era cel care sabotase trenul de aterizare al avionului lui North. Şi era un palavragiu. Inginerul ar fi trebuit să-l facă să dispară pe tăcute, dar în loc de asta s-a folosit de însăşi lăcomia lui Dunn ca să-i aranjeze o înscenare. Inginerul a fost informatorul anonim care a pus în mişcare QRT din Baltimore. Ştia că atunci cînd avea să fie încolțit, Dunn avea să se lupte, sfîrşind foarte probabil prin a fi omorît. Dacă nu se întîmpla asta, el se afla prin preajmă ca să-l prindă pe Dunn în cătarea lunetei sale. Faptul că Dunn a trăit îndeajuns de mult cît să-mi flecărească mie despre North n-ar fi avut nici cea mai mică importanță fără coroborarea unor dovezi. Mollie n-ar fi putut să ajungă la nici un rezultat cu ancheta ei fără însemnările peste care dăduseră din întîmplare Copeland şi Underwood.

– Aşadar, după cum se vede, Inginerul, în timp ce lucra pentru cei de la Langley, era totodată un călău mercenar, zise Lucille.

Rachel încuviinţă dînd din cap.

– Indiferent ce o fi făcut el la Hong Kong, trebuie să-i fi plăcut tare mult. Există unele obiceiuri la care pur şi simplu nu vrei să renunţi. Sau nu poţi.

Lucille se apropie de ferestrele cu geamuri antiglonţ şi se uită la turnul cu ceas al vechiului oficiu poştal.

– Crezi că o să reuşească să-şi ia zborul?

Rachel veni lîngă ea. În depărtare văzu dîrele de vapori ale unui avion cu reacţie care decolase de pe aeroportul Dulles.

– Face asta chiar acum, spuse ea.

– Skinner a închis toate micile aeroporturi din trei state. Dulles, Naţional şi BWI sînt pline de agenţi secreţi. Individul nu va reuşi să treacă de ei.

– Supravegherea se face pe baza vechiului portret-robot, remarcă Rachel. Chiar şi cu cel nou, pe care l-am făcut adineauri, tot le va scăpa. Nici nu-ţi poţi închipui, Lucille, cît de iscusit e individul ăsta.

– Ce vrei să spui?

– Ai zis că tipul este expert în probleme legate de China. Poate că acolo se simte la el acasă. Poate că va pleca spre singurul loc în care se simte bine, în care are relaţii şi un trecut, unde se poate reface.

Lucille luă iar telefonul. Vorbi vreme de zece minute.

– În decursul următoarelor trei ore, o jumătate de duzină de avioane îşi vor lua zborul de pe aeroportul Dulles către Asia, spuse apoi. Tokyo, Taipei, Hong Kong, Bangkok. Skinner a ordonat să fie supravegheate toate.

– Nu-l vor prinde pe baza unui portret-robot, insistă Rachel. Se întoarse cu faţa spre Lucille. Trebuie să-i văd eu ochii. Dacă este acolo, şi eu îi văd ochii, putem pune mîna pe el.

Lucille îşi frămîntă buza inferioară.

– Skinner mi-a spus să am grijă de tine. Se presupune că ar trebui să stăm aici şi să tăifăsuim pe-ndelete. Să ne împărtăşim una alteia informaţii, cam aşa ceva.

– Asta crezi tu că ar trebui să facem?

Compania Pan-Asian Airways era noua odraslă în domeniul avioanelor comerciale internaţionale, înfiinţată în urmă cu patru ani de către un sindicat cu sediul în Singapore şi cu buzunare foarte adînci. Compania îşi croise drum cu forţa în teritoriul dominat de nişte giganţi – United, Cathay Pacific şi JAL* – şi reuşise să obţină un respectabil procentaj de şaptesprezece la sută din piaţă. Cum americanii erau nerăbdători să pătrundă pe pieţele asiatice, aflate într-o spectaculoasă expansiune, PAA** avea zilnic curse non-stop între Dulles şi Hong Kong.

În grupul de birouri ale companiei situat deasupra terminalului internaţional, şeful operaţiunilor aştepta ca imprimanta să-şi termine lucrarea în curs. Scoase de pe tava maşinii trei foi şi se uită cu atenţie la cea dintîi. Zborul 66 al companiei PAA era programat să decoleze peste nouăzeci şi şase de minute. Trei sute douăsprezece din cele trei sute şaizeci şi patru de locuri, repartizate în trei clase, erau reţinute şi achitate. La bord aveau să fie paisprezece membri ai echipajului. Şeful verifică numele pilotului, al copilotului şi al mecanicului de bord. Îi cunoştea personal pe toţi. Parcurgînd lista cu mai mare atenţie, reperă numele a două stewardese cu care se cunoştea într-un mod mai intim.

– Mie mi se pare că e-n ordine, îi spuse agentului federal care stătea în picioare lîngă el. Îi dădu documentul de zbor şi îl urmări cu privirea în timp ce agentul citea.

Şeful era încă enervat de prezenţa omului de la FBI,

*Japan Airlines – Compania Aeriană Japoneză (nota trad.).

** Pan-Asian Airways – Compania Aeriană Pan-Asiatică (nota trad.).

deşi agentul îl asigurase că nu era vorba de o deturnare de avion sau de o ameninţare cu bombe. Fugarul era un delapidator care încerca să iasă din ţară ducînd cu sine un cîştig care se exprima printr-un număr de opt cifre. Şeful îi sunase discret pe omologii săi de la celelalte companii aeriene şi aflase că federalii le serviseră tuturor aceeaşi poveste. Poate că era adevărată. Dar nimeni nu o credea realmente. Conform evaluărilor din momentul acesta numai în terminalul internaţional se aflau mai mult de o sută de agenţi – o forţă puţin cam mare pentru un contabil căutat de poliţie.

– Ce-i asta?

Şeful urmări pînă în josul paginii degetul scurt şi gros al agentului. Numele de „David McFadden" avea alături un număr, şi era însemnat cu un asterisc.

– Este un contabil de bord care face drumul înapoi spre Hong Kong, ca pasager neplătitor.

– Îl cunoşti?

– Bineînţeles. Numele lui a fost pe lista echipajului.

– Oricum, hai să verificăm.

Şeful înalţă din umeri şi scoase la iveală lista cu personalul companiei. Iată-l: David McFadden, un canadian care fusese angajat în Hong Kong atunci cînd Pan-Asian îşi începuse activitatea. Fotografia reprezenta un bărbat cu înfăţişare plăcută, trecut de treizeci şi cinci de ani, cu un păr castaniu-roşcat tuns îngrijit, cu o mustaţă fină şi ochi verzi.

– Ăsta e, spuse şeful.

Aceste cuvinte pecetluiră o eroare. Ele îl făcură pe agent să presupună că şeful îl cunoştea pe McFadden din vedere, cînd în realitate nici nu dăduse ochii cu el vreodată. Şeful recunoscu numele şi asta numai fiindcă îl văzuse pe alte documente de zbor referitoare la echipaj. Nu avea de unde să ştie că David McFadden era un angajat fantomă, care exista numai pe hîrtie, creat cu ajutorul unuia dintre investitorii de capital ai companiei PAA. Fişa personală a contabilului de

bord aflată în posesia companiei, cuprinzînd taloane de chitanțe, plan de participare prin cumpărare de acțiuni și fișe medicale era completată la zi. Cu toate acestea, dacă ar fi fost întrebați, nici un membru al echipajului nu și-ar fi amintit să fi lucrat sau să se fi întîlnit vreodată cu McFadden.

– OK, zise agentul. Trebuie să le duc lista asta oamenilor mei de pe teren. Dacă apare vreun pasager de ultimă clipă, dă-mi de știre. Oricine al cărui nume nu figurează pe documentul de zbor nu urcă la bord.

Șeful întindea deja mîna spre telefon ca să-l sune pe șeful de operațiuni al companiei Asian North American, cînd un adjunct îi înmînă o notă. Furgoneta de aprovizionare cu alimente pentru zborul 66 era în urmă față de grafic; era posibil să nu fie destul caviar pentru clasa întîi. Șeful își schimbă intenția telefonînd la bucătăria avionului.

Așa cum se așteptase Inginerul, holul bine mobilat al salariaților era pustiu. Compania Pan-Asian își găzduia echipajele în noul hotel Hyatt, aflat la douăzeci de minute de aeroport. Doar dacă nu interveneau schimbări sau înlocuiri de ultimă clipă, membrii echipajelor se duceau de la hotel direct la terminal.

Inginerul se verifică într-o oglindă lungă și înaltă din vestiarul bărbaților. Se simțea curat și revigorat, după ce făcuse un duș fierbinte, urmat de un bărbierit pe-ndelete. Își zise că nuanța părului său părea destul de naturală, iar mustața fină era bine lipită de pielea lui, cu tot aburul din încăpere. Uniforma lui de contabil de bord era elegantă și proaspăt călcată.

În timp ce își lega cu gesturi mașinale cravata, gîndurile îi rătăceau în voie. Personajul David McFadden era unul pe care credea că nu avea să-l folosească vreodată. Era ultima lui trapă de scăpare; o dată utilizat, niciodată nu ar mai fi putut fi folosit. Înainte de a întreprinde orice slujbă de

mercenar, Inginerul activa acest refugiu prin Wonderland Toys. Pe toată durata misiunii, numele de David McFadden apărea pe documentele de zbor cu destinaţie îndepărtată ale companiei PAA ca aparţinînd unui pasager neplătitor. Faptul că niciodată purtătorul lui nu îşi făcea apariţia nu avea nici o importanţă. Informaţiile introduse ulterior în calculator explicau absenţele lui ca fiind erori de programare. Dat fiind volumul de muncă al operaţiunii, niciodată nu se puseseră întrebări.

De astă dată Inginerul nu se simţea în largul său. Nu pentru că s-ar fi îndoit că personajul acesta avea să „ţină". Era pe deplin conştient că pînă acum FBI împînzise aeroportul acesta, ca şi altele. Nici nu era îngrijorat în legătură cu Rawlins. Chiar dacă ar fi înclinat să coopereze cu Charlie Skinner şi cu echipa acestuia – ceea ce era îndoielnic – Rawlins n-ar putea să dea în vileag ceva ce nu ştia. Şi cu siguranţă nu avea nici cea mai vagă bănuială cu privire la acoperirea McFadden.

Faptul că nu se simţea în largul său avea o altă cauză – un regret, poate, că era nevoit să lase în urmă o operaţiune care fusese impecabilă în toate înţelesurile cuvîntului. Acum ştia că ar fi trebuit s-o ia mult mai în serios pe Rachel Collins. În fond, ar fi trebuit s-o elimine în noaptea aceea fierbinte de la Baltimore, cu un singur glonţ în cap. Pe urmă totul s-ar fi desfăşurat întocmai aşa cum intenţionase el.

Poate că o altă parte din senzaţia de disconfort a Inginerului provenea din faptul că nu ştia dacă acum Collins murise. Ar fi fost liniştitor să audă la ştiri numărul exact de cadavre, dar federalii aveau succes în menţinerea cenzurii asupra mediilor de informare.

Inginerul aduse un ultim retuş nodului cravatei sale, îşi netezi haina bleumarin şi îşi potrivi pe rever emblema de contabil de bord. Legitimaţia sa de salariat al companiei era prinsă cu o clemă la buzunarul de la piept. Luă de jos o geantă

de umăr de mărime medie şi se îndreptă spre sala comună. I se părea amuzant să se gîndească la amănuntul că el întreprindea o călătorie cît jumătate din înconjurul globului cu mai puţine bagaje decît şi-ar lua alţii pentru o şedere de o noapte. Dar în Hong Kong şi dincolo de acesta îl aşteptau o mulţime de lucruri: bani cu grămada, diferite identităţi, prieteni vechi care, atunci cînd el ar fi pregătit, puteau fi contactaţi.

Inginerul spera din toată inima ca Bill Rawlins să-şi facă într-o bună zi apariţia în Asia. Rawlins era un supravieţuitor, şi avea să încerce să reia legătura cu cel mai bun expert al său din China. Wonderland Toys avea să fie cercetat bucată cu bucată de sus şi pînă jos, dar nu se va găsi nimic important. Funcţionarii şi salariaţii săi aveau să aibă alibiuri beton pentru îndeletnicirile lor şi locurile în care se aflau la vremea nefericitei intrări prin efracţie. Cît despre motivul pentru care intrusul dereglase calculatoarele şi despre rezultatul pe care-l avusese această faptă... ei bine, cu greu puteau fi ei făcuţi răspunzători. Aşa că echipa lui de la Wonderland avea să treacă nevătămată prin anchetă, şi la momentul potrivit în *International Herald Tribune,* la rubrica „mica publicitate", avea să apară un anunţ nevinovat dar plin de înţelesuri.

Viitorul, decise Inginerul, părea foarte promiţător.

Gonind prin traficul de pe autostrada interstatală, Lucille apăsa cu putere pedala de acceleraţie. Îşi spunea în sinea ei că trebuie să fi ieşit campioană în cursa de conducere cu mare viteză a Biroului. Drumul pînă la Dulles dură mai puţin de treizeci şi cinci de minute.

– La spate, pe pardoseală, este o trusă de teren, zise Lucille. Lucruri de care s-ar putea să ai nevoie.

Rachel se aplecă peste spătarul scaunului ei, se agăţă de el cînd Lucille trecu ca o rachetă pe lîngă un Mercedes, şi ridică de jos o geantă de pînză. Înăuntru se aflau o haină de nailon albastră, nişte cătuşe, un spray cu piper şi un Sig-Saner

de nouă milimetri. Rachel cîntări în mînă arma şi se uită întrebător la Lucille.

– Dotarea Standard a Biroului. Încărcătură periculoasă, totuşi. Dacă te afli într-un spaţiu restrîns, trebuie să te asiguri că nu stă nimeni în spatele ţintei tale.

Rachel îşi fixă în centură revolverul şi îşi îmbrăcă hanoracul, în timp ce Lucille îşi croia drum intrînd pe banda rezervată limuzinelor. Îşi flutură legitimaţia către o maşină a poliţiei aeroportului ce trecea pe lîngă a lor şi i se răspunse prin ridicarea unei mîini cu degetul mare în sus.

– Hai să facem puţină mişcare, fetiţo.

Rachel plecase de mai multe ori cu avionul de pe aeroportul Dulles, dar uitase cît de imens era complexul. Asemenea multor locuitori ai capitalei, prefera mai micul Aeroport Naţional, situat mult mai aproape atît de centrul Washington-ului cît şi de Fort Belvoir.

După-amiaza de duminică era o perioadă de timp foarte încărcată în terminalul internaţional. Cînd intră în holul principal, Rachel auzi vorbindu-se cel puţin o duzină de limbi. Fu nevoită să se mişte rapid ca să se dea la o parte din calea unui grup de turişti care năvăleau spre ea. Lucille o trase înspre un magazin „duty-free" şi arătă spre monitoarele montate deasupra. Zborurile cu destinaţia Asia îşi primeau pasagerii pentru îmbarcare în sala C.

– Cel spre Tokyo pleacă primul, zise Rachel. Mai avem timp să ajungem acolo înainte să se anunţe plecarea. Urmează Bangkok-ul şi Hong Kong-ul.

Lucille imprimă ritmul de mers, înaintînd cam în acelaşi stil în care conducea maşina. Rachel o urmă de-a lungul unui tunel lung şi larg şi pe o bandă rulantă, pe care Lucille se strecură printre pasagerii care preferau să avanseze stînd pe loc.

La poarta de îmbarcare a companiei JAL era aglomeraţie. La ghişeu, funcţionarii rezolvau sosirile întîrziate şi cererile de devansare. Rachel trecu repede pe lîngă ghişeu şi verifică

chipurile: toate japoneze. Japoneze erau şi însoţitoarele de bord, care tocmai sosiseră, sporovăind în timp ce-şi trăgeau micile lor cărucioare. Echipajul de bord al zborului avea un comportament practic şi sobru. Era greu să nu-i remarci pe cei doi bărbaţi albi înalţi care stăteau ţepeni lîngă uşa ce ducea spre trapa avionului. Erau îmbrăcaţi destul de nebătător la ochi, dar privirile lor iscoditoare şi căştile de culoarea pielii îi dădeau uşor în vileag.

Rachel se întoarse spre Lucille.

– Este imposibil ca Inginerul să-l încerce pe ăsta, zise ea, în timp ce se îndreptau spre zborul companiei Thai International, cu îmbarcarea la două porţi mai departe în lungul holului. Nu poate trece neobservat printre asiatici.

– I-ai văzut pe oamenii noştri?

– Bineînţeles. I-ar fi văzut şi el.

Ochii lui Rachel continuau să rătăcească peste marea de feţe ce se agitau în jurul ei. Îi elimină imediat pe asiatici. Chiar dacă Inginerul şi-ar putea transforma trăsăturile, înălţimea lui l-ar fi trădat.

– Ora zece, murmură Lucille.

Rachel se uită în stînga şi văzu doi bărbaţi şi o femeie trecînd repede prin zona de aşteptare de la poarta pentru plecări a companiei Thai International. Aceştia erau foarte buni, cercetînd încăperea cu atitudinea plictisită, uşor nerăbdătoare a unor călători cu experienţă, în timp ce-şi concentrau atenţia asupra pasagerilor de sex bărbătesc. Rachel o văzu pe femeie – în vîrstă de pînă la treizeci şi cinci de ani – privindu-se ochi în ochi cu un om de afaceri, flirtînd, apoi continuîndu-şi drumul.

Aici erau mai multe persoane albe, în general oameni în vîrstă, în grupuri turistice. Etichetele lipite pe bagajele lor purtau inscripţia „Oriental Fiesta!" iar dedesubt, scrise cu carioca, numele lor, cu litere de tipar. Rachel se strecură cu grijă printre ei. Era mai uşor să te faci să pari mai în vîrstă. O

perucă de bună calitate, căruntă, machiajul adecvat, poate un baston sau un şchiopătat.

– Nu ştiu, bombăni Lucille. Mulţimea asta pare la fel de promiţătoare ca oricare alta. Dar dacă nu ne dezlipim de aici, vom pierde zborul spre Hong Kong.

Rachel aruncă o privire spre un monitor. Zborul 66 al companiei Pan-Asian avea să tragă la poarta de îmbarcare peste douăzeci şi cinci de minute. Dacă se grăbea, i-ar putea da o ochire. Sau ar putea să rămînă aici şi să lucreze împreună cu Lucille.

– Trebuie să văd zborul ăsta, spuse Rachel. Hong Kong-ul este singura legătură pe care o avem pentru el.

– Ceea ce mă face să mă gîndesc că îl va evita ca pe ciumă. Poţi să pariezi că echipele de supraveghere s-au gîndit la asta. Sesiză expresia din ochii lui Rachel. Du-te. Eu voi fi pe-aici.

Rachel îşi croi drum înapoi, de-a lungul holului principal al pasagerilor. Simţea uşoara plesnitură a pantofilor ei de pînză pe covorul subţire; încercă să-şi stăpînească imperiosul imbold de a alerga, să facă să înceteze croncănitul urîcios şi plin de răutate din capul ei: *O să plece, o să zboare, o să zboare departe...*

Rachel văzu uşa deschisă spre salonul privat al unei companii aeriene. Bărbatul care ieşea de acolo purta un costum de serviciu, dar acesta avea în partea de jos a cracului stîng al pantalonului uşoara şi grăitoarea umflătură a unui revolver cu suport.

Asta-i bine. Skinner supraveghează şi cluburile de pe aeroporturi.

Ajunse la capătul holului – o zonă vastă în formă de potcoavă, cu o singură poartă. Sute de oameni mişunau încolo şi-ncoace; coada formată la ghişeu se întindea pe treizeci de metri. Rachel cercetă mai întîi coada, închipuindu-şi că Inginerul s-ar putea îmbarca în ultimul moment. O trecu repede în revistă.

Acum venea echipajul de zbor, trei bărbaţi înalţi, albi, toţi bronzaţi şi bine făcuţi. Rachel se grăbi să ajungă lîngă ei. Ba chiar se izbi de comandantul navei, care o prinse de braţ.

– Hei, uşurel! Nu-i nici o grabă, să ştiţi.

Accentul îi era neîndoios australian, ca şi cel al copilotului şi al mecanicului de bord. Rachel se depărtă de ei, rămînînd în urmă şi concentrîndu-şi atenţia asupra însoţitorilor de bord. Nouă erau femei – cinci asiatice, patru albe; restul erau bărbaţi – doi asiatici, doi albi. Făcu un pas spre ei, apoi reperă un alt agent federal care se apropia. Agentul îi opri în loc pe cei doi însoţitori de bord albi şi scoase la vedere un bilet. Însoţitorii ascultară politicos, apoi arătară către ghişeul de bilete. Agentul nu-i scăpă din ochi decît după ce le mulţumi şi îi lăsă să plece.

Zboară, zboară, zboară departe...

Se auzi primul apel de îmbarcare, şi oamenii se agitară, îşi ridicară valizele şi rucsacurile, micile bagaje de mînă de la picioarele lor. Rachel se uită cum se apropie căruciorul cu mărfuri scutite de vamă. Doi bărbaţi, amîndoi în jur de douăzeci şi cinci de ani, înşfăcară mănunchiuri de saci de plastic care purtau emblema unui fabricant de ţigări. Îi privi într-o doară cum îşi fac loc cu forţa către ghişeul din faţa culoarului de îmbarcare şi apoi nu se mai gîndi la ei.

Mame cu copilaşi în braţe ţinuţi cu o mînă şi cu ţînci care de-abia ştiau să meargă agăţaţi de cealaltă începură să înainteze puţin cîte puţin. Toţi zîmbeau stînjeniţi în timp ce se străduiau să-i ţină la un loc pe cei care mergeau pe picioarele lor şi se luptau cu bagajele de mînă. Persoanele în vîrstă avansau şi ele tîrşîindu-şi picioarele. Rachel zări o sclipire metalică şi îşi dădu apoi seama că era un cărucior pentru infirmi. În el stătea o femeie bine îmbrăcată, cu păr albăstrui, în jur de şaizeci de ani. Scaunul pe rotile era împins de un negru care purta uniforma aeroportului.

Rachel tocmai întorcea capul în altă parte cînd auzi un glas poruncitor strigînd în engleză:

– Tinere! Dumneata de-acolo, tinere!

Rachel se uită înapoi şi o văzu pe femeia din scaunul pe rotile făcîndu-i semne cu mîna unui salariat al companiei PAA. Acesta stătea cu spatele spre Rachel, dar ea putu să-i vadă manşetele hainei. Nu aveau nici o tresă. Un contabil de bord care era pe cale să întîrzie.

– *Tinere!*

Bărbatul îşi încetini pasul, dar nu întoarse capul. Rachel simţi un imbold de simpatie: *Eşti în întîrziere şi alergi să ajungi la postul tău şi-ţi apare în faţă cineva scîncind...*

– Eşti surd, tinere? Dă-mi, te rog, scutirea mea vamală!

Rachel îl văzu pe contabilul de bord că ezită. Era în uniformă. Cum ar fi putut să nu se oprească pentru a ajuta un pasager?

– Desigur, doamnă. Dacă sînteţi amabilă să-mi daţi chitanţa dumneavoastră...

Rachel încremeni. Vocea care-i amintea de crinii din jurul unui cadavru, glasul siropos al ucigaşului. Glasul care şuierase ca un şarpe către ea: *„Ofiţer Collins, te rog să fii atît de amabilă şi să-mi arăţi ambele mîini! Te rog!"*

Îl urmări pe Inginer cu privirea cum ia chitanţa dintre degetele femeii şi i-o dă unuia dintre salariaţii oficiului de scutiri vamale, care îi confruntă numărul cu cel de pe o chitanţă similară prinsă de un sac de plastic. Mînerele acestuia se întinseră cînd Inginerul ridică sacul. Rachel auzi un zăngănit de sticlă groasă. Sticle cu băuturi alcoolice...

Acum, cînd mîinile îi sînt ocupate.

Rachel îl îmbrînci pe bărbatul de lîngă el, făcîndu-l să-şi piardă echilibrul şi să cadă peste persoanele din preajma lui. Cealaltă mînă a ei era pe revolver, scoţîndu-l uşor de sub haină. Inginerul auzi strigătul bărbatului, auzi zgomot de trupuri lovindu-se de pardoseală. Apoi o văzu pe Rachel Collins, cu revolverul în mînă, ridicîndu-i ţeava. Sacul de plastic se mai afla în mîna lui; se răsuci în loc, aruncîndu-l de

perete. Sticlele cu băuturi se sfărîmară, şi cioburile se împrăştiară pe covor. Acum Inginerul avea ceea ce dorea – un ciob lung şi ascuţit, încă prins de gîtul unei sticle. Pe ăsta avea să-l folosească pentru a tăia gîtul bătrînei, provocînd panică, şi va vedea cît curaj avea Collins. Ea n-ar îndrăzni niciodată să tragă în mijlocul unei mulţimi. Niciodată.

Rachel tresări cînd auzi zgomotul de sticlă sfărîmată, dar braţul ei îşi continuă mişcarea. Îl văzu pe Inginer aplecîndu-şi trupul şi ridicînd ciobul, îl văzu împingîndu-se cu toată puterea pe vîrfurile picioarelor, apoi înălţînd braţul în care ţinea sticla ucigaşă. Aceasta tocmai începuse să coboare rapid spre femeia din scaunul cu rotile cînd Rachel apăsă pe trăgaci... de două ori.

Braţul Inginerului zvîcni la mijlocul traiectoriei sale către gîtul femeii. Un şuvoi de sînge ţîşni împroşcîndu-i pe cei din jurul lui Rachel şi stîrnind ţipete. Oamenii căzdeau, se tîrau, îndepărtîndu-se de-a buşilea, şi vreme de o clipă ea îl pierdu din vedere pe Inginer. Apoi îl zări din nou, dar două persoane săriseră în linia ei de tragere. Rachel răcni ceva, ea însăşi neştiind ce, şi îl văzu din nou, cu spatele lipit de perete, căznindu-se să se ridice; un braţ însîngerat îi atîrna fără vlagă pe lîngă corp.

Se priviră ochi în ochi, şi ea îi văzu buzele strîngîndu-i-se într-o grimasă care ar fi putut să fie un zîmbet. Pe urmă cealaltă mînă a lui se adînci în buzunarul său.

– Să nu faci asta! strigă ea.

El îi întoarse privirea, apoi se aplecă înainte. Cuvintele lui, rostite cu glas răguşit, chinuit de suferinţă, o îngheţară:

– Tu n-ai face-o?

Veni spre ea mai repede decît ar fi crezut ea că ar fi fost posibil. De la o distanţă de un metru şi jumătate, Rachel trase din nou. Glonţul îl făcu să se răsucească în jurul lui ca o sfîrlează, pătrunzînd de-a dreptul prin carne şi os, făcînd o gaură cît pumnul în peretele din spatele lui.

EPILOG

La douăzeci şi patru de ore după haosul de la Dulles, lucrurile se lămuriseră, dur, rapid şi de necontestat.

Victima focurilor de armă, care se repezise şi-i atacase pe pasagerii zborului 66 al companiei Pan-Asiatic a fost identificată ca fiind David McFadden, un cetăţean canadian şi rezident în Hong Kong, care în ultimii cinci ani lucrase la acea companie aeriană în calitate de contabil de bord. Compania prezentă imediat fişele de angajare şi medicale ale lui McFadden, pentru a demonstra că acesta fusese un lucrător model. Cu toate acestea, o autopsie efectuată la cererea autorităţilor federale dădu la iveală faptul că McFadden avea o tumoare cerebrală de mărimea unei nuci. Se oferiră comparaţii folositoare, asemuindu-l cu Richard Spek, ucigaşul în serie al unor infirmiere din Chicago, care suferise de o afecţiune identică. Urmă un impresionant volum de muncă de cercetare pentru a arăta că, în ambele cazuri, tumorile şi comportamentul înclinat spre omucideri erau în strînsă legătură.

Cît despre femeia care-l doborîse pe McFadden, aceasta fu identificată doar ca fiind un agent federal care lucra sub acoperire împreună cu o echipă a FBI, urmărind un

delapidator căutat de poliție. Din cauza confuziei împrejurărilor în care fuseseră trase focurile de armă felul în care martorii o descriau pe femeia agent era vag și declarațiile lor erau contradictorii.

Nici mediile de informare nu făcură vreo legătură între incidentul de pe aeroportul Dulles și uciderea Pamelei Esterhaus din conducerea Ministerului de Justiție. Surse din interiorul Capitoliului afirmau că șefa programului federal de protecție a martorilor se întîlnise cu cîțiva reprezentanți în sala de lectură a femeilor din Congres cînd primise vestea că soțul ei, judecătorul Simon Esterhaus, suferise un grav atac de cord. În drum spre spital, Pamela Esterhaus fusese atacată de unul sau mai mulți tîlhari. Existau indicii că ea ar fi opus rezistență și drept urmare fusese ucisă. Cînd i-a fost găsit cadavrul, s-a constatat lipsa banilor lichizi și a bijuteriilor, inclusiv cea a verighetei.

Tragedia soției care se grăbea să ajungă la căpătîiul soțului ei suferind și care, în drumul ei într-acolo, era ucisă, fu amplificată de mediile de informare pînă la proporții shakespeariene. Ironia sorții lăsă oarecum în umbră moartea lui Simon Esterhaus, atribuită unor cauze naturale. La o conferință de presă convocată în grabă, președintele își exprimă durerea față de neașteptata lovitură a pierderii celor „doi slujitori ai poporului, atît de străluciți și de devotați, a căror contribuție la binele patriei lor avea să fie îndelung păstrată în amintire și profund regretată." Președintele refuză să spună la cine se gîndea pentru înlocuirea lui Simon Esterhaus ca nominalizat al său pentru Curtea Supremă.

Rachel află toate acestea și încă și mai multe în timp ce era reținută la post la Fort Belvoir. Fusese dusă acolo cu elicopterul imediat după confruntarea încheiată prin împușcături. De cum izbucniseră focurile de armă, șapte agenți apăruseră ca din senin la poarta de îmbarcare. O și prinseseră

în colimatorul lor cînd Lucille alergase spre ei strigînd: „E de-a noastră! De-a noastră!". Altminteri, Rachel nu avea nici o îndoială, unul sau mai mulţi dintre ei ar fi slobozit un glonţ. Cu trei agenţi de pază în jurul lor, Lucille o trăsese afară din zona porţii, pînă pe pista de decolare, unde un elicopter al Biroului stătuse în aşteptare. La Belvoir, doi membri ai poliţiei armatei întîmpinaseră nava aeriană şi o conduseseră pe Rachel la o unitate cu locuinţe destinate ofiţerilor necăsătoriţi.

– Eşti teafără, ofiţer Collins?

Rachel îşi lăsase gîndurile să hoinărească. Îşi concentră iar atenţia asupra generalului maior Richard Hollingsworth. Acesta avea şaizeci şi doi de ani, era dur ca piatra, dar se bucura de reputaţia de a se lupta din răsputeri pentru oamenii lui. Rachel gîndi că arăta obosit, lucrînd în cel mai bun caz doar cu cîteva ore de somn. Dacă şeful CID din cadrul armatei avea un eşec, era obligaţia lui să găsească adevărul din spatele fiecărui caz ce i se prezenta. Judecînd după ceea ce auzea ea la buletinele de ştiri, Rachel socotea că, în clipa de faţă, lipsa de adevăr era cam mare.

– Mă simt foarte bine, domnule. Iertaţi-mă.

– Te-au examinat doctorii?

– Da, domnule.

Medicii îi dăduseră şi un sedativ. După ce se spălase de nisip şi sînge şi praf de puşcă, Rachel luase pastila. Aceasta alungase pentru o vreme coşmarurile, dar cînd se crăpă de ziuă ea se trezi ţipînd.

– Ai auzit poveştile pe care le fac să circule federalii, zise Hollingsworth pe un ton lipsit de expresie, iar ochii îi deveniră primejdioşi în spatele ochelarilor cu ramă de oţel.

– Am auzit ce s-a spus la ştiri, domnule.

– E unul şi acelaşi lucru. Ştii că astea sînt prostii de faţadă. Privirea i se îmblînzi. Iar dumneata ştii cu mult mai mult, nu-i aşa?

– Sînt pregătită să scriu un raport complet, domnule.

Hollingsworth îşi aruncă creionul pe mapa de piele de pe biroul său şi se rezemă de spătarul fotoliului, cu mîinile la ceafă. Rachel îi urmări privirea cu care el înconjura încăperea. Pînă acum niciodată nu fusese convocată aici, şi i se părea că biroul acesta avea o înfăţişare spartană, ca şi omul.

– Se pare că nimeni nu vrea să scrii raportul acesta, Collins. Biroul nu ne-a solicitat aşa ceva, şi iată ce am primit acum o oră din partea şefilor de la Pentagon: Deoarece s-a apreciat că nici un membru al personalului militar nu a fost implicat în incidentul de la Dulles s-au în moartea Pamelei şi a lui Simon Esterhaus, nu se cere şi nu se aşteaptă nici un raport. Făcu o pauză. Îţi place treaba asta?

– Nu, domnule. Numai că...

– Ce este?

– Toţi actorii principali implicaţi în această acţiune sînt morţi. N-a rămas nimeni care să ofere sau să contrazică vreo concluzie la care s-ar putea ajunge. Raportul meu, dacă scriu vreunul, nu va avea nici un efect faţă de nimic, domnule.

– Vrei să continui cu ceea ce se face?

– Voi executa orice mi-aţi ordona dumneavoastră, domnule. Dar cred că un astfel de raport nu ar sluji nici unui scop... altul decît acela de a şti cu exactitate ce anume s-a întîmplat.

Hollingsworth cugetă la spusele ei. Dacă ar căpăta raportul, acesta ar deveni o mîncărime de care niciodată n-ar fi în stare să scape scărpinîndu-se. Avea destulă experienţă pentru a înţelege că uneori evenimentele trec, lăsînd în urma lor doar consecinţe. Aşadar Collins ori era mai înţeleaptă decît o arăta vîrsta, ori se ferea din teamă. Hollingsworth credea că dispunea de un mijloc prin care să afle care din două era motivaţia atitudinii ei.

– De ce nu te împotriveşti predicilor, Collins?

Rachel îşi pusese de multe ori ea însăşi această întrebare.

Fu surprinsă de calmul vocii ei. Poate că pînă la urmă se împăcase cu situaţia.

– Ne-am obţinut ultimele noastre drepturi, domnule. Asta este ceva ce urmăream eu. Singurul lucru care a avut vreodată importanţă.

Era răspunsul la care se aşteptase Hollingsworth, şi îi plăcu. Se aplecă înainte, peste birou, către Rachel.

– Cînd te gîndeşti în urmă, chiar trebuia să tragi pentru a ucide, atunci, a doua oară, cînd el venea spre dumneata?

Rachel realiză că Hollingsworth ştia mai multe decît lăsa să se vadă; cineva îl informase cu privire la succesiunea de focuri de la poarta de pe aeroport. Acum ea retrăi în amintire secundele acelea dinainte ca lumina din ochii Inginerului să se fi stins pentru totdeauna.

– Da, domnule. Trebuia. Pentru ultimele drepturi ale lui Mollie.

Hollingsworth dădu din cap. Înţelegea această lege nerostită, nescrisă, dar săpată în inima oricărui ostaş. Unii ar utiliza termenul mai blajin de „reparare a unei nedreptăţi". El îi dădea denumirea care spunea exact cea ce era: răzbunare.

Generalul se ridică în picioare, şi Rachel îi urmă exemplu.

– Poţi pleca, Rachel, spuse cu blîndeţe. Ne vom vedea acolo.

Rachel se înapoie la locuinţa ei provizorie, se încredinţă că uniforma îi era impecabilă, apoi ieşi cu maşina prin Pence Gate, îndreptîndu-se spre cimitirul Arlington.

Detaşamentul de ceremonie, „Vechea Gardă", era în curs de alcătuire – şase purtători de giulgiu, un detaşament de şapte carabinieri, şi un singur gornist, care avea să intoneze semnalul de stingere. Rachel se uită în jur, la cruci, şi îşi aminti că ultima dată le văzuse din aer, cînd i se păruse că semănau cu mici boboci de flori. Era mai bine să se gîndească la ele în felul acesta.

Iată sicriul, învelit cu drapelul; două rînduri de scaune goale, şi mormanul de pămînt, acoperit cu prelată verde, curată. Rachel se îndreptă spre coşciug, întinse mîna cu ezitare, şi şi-o puse pe steagul naţional.

– Dumnezeu să te binecuvînteze şi să te ţină lîngă El...

Îşi lăsă capul pe spate şi se uită la cer, încercînd să-şi stăvilească lacrimile. Se gîndea la ultima dată cînd o auzise pe Mollie rîzînd, la hanul de la Glen Echo, cel cu vedere spre Potomac, cînd o voce o chemă în şoaptă, din spate.

– Rachel!

Logan Smith stătea la cîţiva paşi de ea, cu mîinile înfipte în buzunarele unei haine cafenii uşoare, îmbrăcat cu un tricou cu guler care îi ascundea în mare măsură bandajul de pe partea stîngă a gîtului. Lîngă el se afla Lucille, care se apropie, o îmbrăţişă cu putere pe Rachel, apoi se retrase lateral.

Rachel se duse spre el şi ridică mîna, atingîndu-i cu vîrfurile degetelor obrazul. Chipul lui Smith era palid de pe urma traumei cauzate de rănile sale. Dar ochii îi erau strălucitori şi vioi, de parcă ar fi aşteptat s-o îmbrăţişeze pe Mollie, nu să-i plîngă moartea.

Se uită la Rachel un timp care ei i se păru că nu se mai sfîrşea, în toată această vreme sprijinindu-se de atingerea ei. Apoi îi luă mîna şi o conduse spre primul rînd de scaune, unde se aşezară unul lîngă celălalt, cu degetele mîinilor întrepătrunse, ascultînd foşnetul vîntului adiind printre cruci.

- Sfîrşit -

THRILLER

Cu deosebitul talent ce i-a adus consacrarea, Philip Shelby ne oferă o nouă poveste palpitantă.

Griffin North, general american de culoare, un adevărat idol al armatei americane, moare în condiții misterioase. Concluziile anchetei nu sînt acceptate de maiorul Mollie Smith care, convinsă că generalul a fost asasinat se lansează într-o temerară acțiune de descoperire a adevărului. Curînd, ea va plăti cu viața pentru curajul său. Dar, Rachel Collins, subordonata şi prietena apropiată a lui Mollie va continua investigațiile începute de aceasta.

Firele duc pînă sus, obstacole aproape insurmontabile i se aşază în cale pentru că puțini sînt cei care vor ca adevărul să iasă la iveală.

Nu lipsesc urmăririle, întîlnirile secrete, amenințările, capcanele de tot felul... Pe parcursul acestor evenimente, Rachel descoperă taine atît de uluitoare încît viața ei nu ar mai putea fi niciodată aceeaşi cu cea de pînă acum. Aceasta, dacă va reuşi să mai rămînă în viață...

Un roman plin de suspans, captivant pînă la ultima pagină.

EDITURA LIDER

Lei 34900